STEVEN HALL

„Rezultatul spectaculos al fuziunii dintre *Matrix*, *Fălci* şi *Codul lui Da Vinci*."
(Mark Haddon)

AMINTIRILE RECHINULUI

POLIROM

THRILLER

Colecţia THRILLER este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Steven Hall, *The Raw Shark Texts*

Copyright © Steven Hall, 2007
All rights reserved
First published in Great Britain in 2007 by Canongate Books Ltd.

© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, P.O. Box 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

HALL, STEVEN

Amintirile rechinului / Steven Hall;
trad. şi note de Mircea Pricăjan. – Iaşi: Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-0968-0

I. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

STEVEN HALL

AMINTIRILE RECHINULUI

Traducere din limba engleză
şi note de Mircea Pricăjan

POLIROM
2008

Steven Hall s-a născut în 1975 în Anglia. Absolvent de Arte Frumoase, a devenit unul din membrii fondatori ai Manchester's Wet Nana și a produs mai multe piese de teatru și videoclipuri muzicale. A debutat ca scriitor în volumul colectiv *New Writing 13* (Picador, 2005) cu o proză scurtă intitulată „Povești pentru o carte de telefon". *Amintirile rechinului* (2007), primul său roman, a fost primit cu un entuziasm fără precedent atât de critici, cât și de cititori, fiind comparat cu *Fight Club* sau cu filmele lui David Lynch. Mai mult, se zvonește că Nicole Kidman, pasionată de scenariul imaginat de Steven Hall în romanul său, i-ar fi cerut autorului să ia în considerare posibilitatea de a crea o variantă în care, în eventualitatea unei ecranizări, rolul principal să-i poată reveni chiar ei.

Amintirile rechinului sondează într-o manieră originală întinderile nesfârșite și halucinante ale minții umane, rețeaua complexă de relații, gânduri și amintiri ce alcătuiește identitatea unei persoane, ridicând problema supraviețuirii individului după moartea sa fizică. Romanul este povestea unui tânăr – Eric Sanderson – care își pierde memoria ca efect al unei amnezii disociative cauzate de reprimarea amintirilor dureroase și a sentimentelor de vinovăție legate de moartea prietenei sale. Convins de ineficiența tratamentului medical, Eric începe să studieze mesajele și textele codificate trimise de eul său anterior și să creadă cu tărie că pierderile sale de memorie sunt provocate de fapt de un rechin conceptual care trăiește în fluxurile gândirii, hrănindu-se din amintirile oamenilor. Vânat necontenit de acest rechin inteligent și nemilos al memoriei, Eric încearcă să pună cap la cap fragmentele dispersate ale personalității sale, descoperind o lume conceptuală populată de creaturi coșmarești și euri monstruoase care trăiesc în mai multe trupuri deodată.

Lui Stanley Hall
1927-1998

Un gentleman şi un cărturar

UNU

Herbert Ashe, inginer la Căile Ferate din sud, dăinuie încă sub forma unei amintiri vagi şi şterse în hotelul din Adrogue, printre caprifoii înmiresmaţi şi-n profunzimile iluzorii ale oglinzilor.

Jorge Luis Borges

1

Relicva unui lucru năruit în proporție de nouă zecimi

Eram inconștient. Încetasem să respir.

Nu știu cât a durat, dar motoarele și rotițele care mențin mașinăria umană în stare de funcționare trebuie să se fi oprit, reacționând la imobilitatea totală cu un blocaj general al sistemului. *Trecere pe pilot automat eșuată – cuplați pe modul manual de urgență.*

Așa a început viața mea. A doua mea viață.

Ochii mi s-au deschis brusc, mari ca două litere O, iar gâtul și umerii mi s-au arcuit în spate, într-o amplă mișcare smucită, o singură gură de aer umplându-mi plămânii până la refuz. Litri întregi de oxigen uscat și praf de pe podea mi-au pătruns în piept, șuierător, și mi-au scuturat gâtlejul într-un acces violent de tuse. M-am sufocat și am scuipat printre gâfâieli, icnete și horcăieli de tuse tuse tuse. Din nas mi s-au desprins fuioare de mucilagii. Vederea mi s-a topit, prelingându-mi-se într-o ceață încinsă pe obraji.

Trecerea violentă de la lipsa completă de aer la avalanșa din plămâni m-a amețit, a făcut podeaua să mi se clatine sub degete. În spatele ochilor, un vârtej ca un roi de bacterii m-a împins spre un nou leșin și, orbit și tremurând, mi-am lipit strâns gura umedă de palme și am încercat să-mi controlez respirația, trăgând aer printre degete...

Încet, încet-încet, lumea a început să se ivească din nou, în tonuri bolnăvicioase de verde și purpuriu pulsatil și, poate după un minut, și-a recăpătat un soi de echilibru precar.

Mi-am șters mâinile de jeanși și, înainte să-mi usuc ultimele lacrimi, am căzut pradă unui ultim acces sâcâitor de tuse.

Bine. Respiră doar, ești bine.

Habar nu aveam cine sunt sau unde mă aflu.

Asta n-a fost o revelație neașteptată, nici un mare șoc. Ideea se închegase pe când icneam și mă sufocam și, chiar și acum, după ce-mi recăpătasem controlul asupra corpului și eram perfect conștient de lumea înconjurătoare, n-a adus cu ea o groază sau teamă necuprinse. În comparație cu panica palpabilă pe care o simțeam, era totuși o mică problemă secundară, o ciudățenie minoră, aflată la granița lucrurilor. Ce conta cel mai mult pentru mine – de-un milion de ori mai mult decât orice altceva – era aerul, respirația, procesul, acum ușor, de umplere și golire a plămânilor. Acel adevăr minunat, divin precum corurile de îngeri: puteam să respir și asta însemna că aveam să trăiesc. Pe când ultimii fiori îmi părăseau trupul, mi-am lipit fruntea de covorul ud și mi-am imaginat că trag în piept kilometri după kilometri de cer albastru de savană.

Am numărat până la zece, apoi am ridicat privirea din podea. M-am proptit în coate și, când asta mi s-a părut în regulă, m-am săltat în genunchi. Stăteam îngenuncheat la picioarele patului dublu dintr-un dormitor. Un dormitor ticsit cu toate lucrurile necesare de obicei unui dormitor. În colț era un șifonier. O noptieră cu o întreagă colecție de pahare cu apă, de vechimi diferite, și-un ceas deșteptător cu cifre digitale roșii – 4:34 p.m. –, un scrin doldora de deodorante și capace, un flacon de multivitamine și rămășițele unui sul de hârtie igienică, folosit până la partea unde hârtia se încrețește, ca degetele după baie. Toate

erau lucruri obișnuite într-un dormitor – numai că nu le recunoșteam pe nici unele. Nimic nu mi se părea străin, însă nimic nu mi se părea nici cunoscut. Toate erau doar acolo; *lucruri* cu nimic ieșite din comun, însă străine mie. M-am gândit că poate am căzut și am suferit o comoție, doar că nu mă durea nimic. Mi-am pipăit craniul ca să mă asigur, dar nu, nu mă durea.

M-am ridicat cu grijă în picioare, însă nici noul unghi de vedere nu mi-a ajutat cu nimic memoria. Și acela a fost momentul în care primele împunsături adevărate de îngrijorare au început să se facă simțite.

Nu-mi amintesc nimic. Nu cunosc nimic din toate astea.

Am simțit acea spaimă usturătoare, cea care apare atunci când înțelegi dimensiunea unui lucru rău – când te-ai rătăcit într-un loc periculos sau când ai comis o greșeală îngrozitoare –, atunci când realitatea situației ți se furișează în minte pe ușa din dos, ca o pantomimă a lui Dracula.

Nu știam cine sunt. Nu știam unde mă aflu.

Simplu.

Înfricoșător.

Am strâns din dinți și m-am răsucit pe călcâie. Am măturat de trei ori cu privirea dormitorul, atingând și explorând cu ochii fiecare lucru comun și neînsemnat și nerecunoscând absolut nici unul. Am încercat aceeași manevră în gând. Am închis ochii, mi-am scormonit mintea, am orbecăit prin întuneric după conturul vreunui lucru familiar. Dar peste tot nu erau decât pânze de păianjen și umbre; nici acolo nu reușeam să mă regăsesc.

M-am dus la geamul dormitorului. Lumea exterioară era alcătuită dintr-o stradă lungă și, de cealaltă parte a ei, un șir de case terasate. Din loc în loc, la distanțe egale, se zăreau stâlpi de iluminat. La distanțe inegale, se zăreau stâlpi de telegraf. În depărtare, se auzeau zgomotele unui drum aglomerat – huruit continuu de motoare, hurducăit

de camioane și, din când în când, o zdrăngănească de difuzoare. Dar – mi-am lipit nasul de sticlă și m-am uitat în stânga și-n dreapta – nici țipenie de om. Era o zi înnorată, mohorâtă și nemărginită. Și eu aveam senzația că sunt nemărginit. Am simțit pe dată pornirea de-a ieși valvârtej din casă, strigând după ajutor și alergând cât mă țineau puterile, așa încât cineva să mă vadă și să-mi demonstreze că sunt o persoană în carne și oase, să cheme un doctor sau pe cineva care să mă poată pune înapoi la locul meu, așa cum un ceasornicar montează la loc toate acele angrenaje minuscule înăuntrul unui ceas stricat. Însă mă stăpânea o teamă la fel de mare că, dacă aș face asta, dacă aș alerga și aș striga, n-ar veni nimeni, n-ar vedea nimeni. Aș ajunge la capătul străzii și aș descoperi că zgomotele de trafic vin de la un casetofon vechi, așezat la colțul unui drum principal abandonat, plin de gunoaie, într-o lume părăsită și pustie.

Nu. Haide, asta nu te-ajută. M-am frecat la ochi cu podul palmelor, încercând să-mi înăbuș spaima și să-mi limpezesc gândurile. Pipăindu-mi pantalonii, am găsit un portmoneu. Am trecut în revistă bancnotele, chitanțele, biletele de autobuz și-un carnețel de timbre gol, apoi am dat peste un permis de conducere.

M-am uitat țintă la poză și la numele de pe el.

Bărbatul din oglinda șifonierului și-a plimbat cu grijă degetele peste obrajii supți, peste nas, peste gură, peste părul castaniu, murdar, tuns scurt. Se apropia de treizeci de ani, era obosit, palid și părea puțin bolnav. S-a încruntat la mine. Am încercat să citesc trecutul ascuns în acea încruntătură – *ce fel de persoană își încrețește fruntea în felul ăsta? Ce soi de viață dă naștere unui tipar de linii ca acesta?* – dar nu puteam descifra nimic din ce vedeam. Bărbatul era un străin și trăsăturile lui erau gravate într-o limbă pe care nu o înțelegeam. Am întins mâna unul către celălalt și vârfurile degetelor ni s-au atins, ale

mele calde și unsuroase, ale lui reci și netede, alcătuite doar din lumină colorată, răsfrântă în sticlă. Am tras mâna înapoi și-am strigat imaginea din oglindă pe nume. Iar ea a răspuns cu aceleași cuvinte, numai că pe tăcute, mișcându-și doar buzele:

Eric Sanderson.

Eric Sanderson. Când m-am auzit rostindu-l, numele mi-a părut solid, real, bun și normal. Dar nu era. Era ruina unui zid sfărâmicios, a unor geamuri sparte și-a unor prelate albastre, fâlfâitoare. Era o epavă. O relicvă a unui lucru năruit în proporție de nouă zecimi.

— Îmi închipui că ai o mulțime de întrebări, Eric.

Am încuviințat.

— Da.

Da ? Era greu să știi ce să spui. Era greu să spui orice. În pofida fricii și-a golurilor de memorie, sentimentele care mă copleșeau erau cele de stânjeneală și de neputință; stupiditatea mea și-a situației în care mă aflam. Cum puteam să stau acolo și să-i cer străinei ăsteia să mă ajute să recuperez întâmplările vieții? Pungile de cumpărături se rupseseră și toate lucrurile mele se rostogoleau pe pardoseală, iar eu alergam după ele, aplecându-mă, lovindu-mă și împiedicându-mă: *Iertați-mă. Îmi pare rău. Iertați-mă. Ați putea să... Iertați-mă.*

De când mă trezisem pe podeaua dormitorului se scursese o oră și cinci minute.

— Da, spuse doctorița. Îmi dau seama că nu-ți e deloc ușor. Trebuie să fie îngrozitor de tulburător. Te descurci însă *foarte* bine și ar fi indicat să încerci să te relaxezi, dacă poți.

Ședeam într-o seră plină de verdeață, pe scaune mari, din nuiele, acoperite cu perne. Între noi se afla o măsuță de cafea, din nuiele și sticlă, iar sub una dintre plantele de filodendron de lângă ușă dormea un cățeluș cafeniu.

— Nu vrei un biscuit?

Chipul lătăreț al doctoriței se înclină spre farfuria cu biscuiți digestivi cu ciocolată.

— Nu, am spus. Nu, mulțumesc.

Ea încuviință din cap, luă doi și-i așeză unul peste celălalt, partea cu ciocolată peste partea cu ciocolată, apoi îi înmuie în ceai, îndreptându-și ochii serioși spre mine ori de câte ori îi permitea această îndeletnicire.

— Îngrozitor, știu, zise ea.

Doctorița Randle era mai degrabă o furtună electrică sau o complexă reacție moleculară decât o persoană. Era o femeie ca o explozie uriașă, al cărei păr alb-castaniu, aranjat într-o coafură înfoiată, fâșâia frecându-se de bluza mare, foșnitoare, care, la rândul ei, scânteia atingându-se de fusta ecosez. Avea niște ochi cenușii ca stronțiul, care mocneau în sinea lor în spatele pleoapelor umflate. Făcea aerul să pară nociv, ușor radioactiv. Aproape că te așteptai să-ți pocnească urechile.

Cât a terminat ea de mestecat biscuiții, eu mi-am ferit privirea.

Nu mă puteam hotărî să încep discuția asta, iar ea părea aproape la fel de stânjenită de tăcere ca și mine.

— Ei bine. Ar trebui să clarificăm mai întâi lucrurile esențiale și să vedem apoi unde putem ajunge.

Am încuviințat.

— Bine, atunci.

A bătut zgomotos din palme.

— Eu cred că ai suferit o pierdere de memorie provocată de ceea ce noi numim stare disociativă.

Să trebuiască să întrebi aproape totul înseamnă adesea să *nu poți* întreba nimic – să nu poți pune nici o întrebare care, rostită înaintea tuturor celorlalte, să nu pară un punct de plecare ridicol. Iar eu mă simțeam destul de ridicol. Și rătăcit. Și rușinat. Așa că am stat pur și simplu acolo.

— Disociativă, am spus. Bine.

— Da. Asta înseamnă că nu e nimic în neregulă cu tine din punct de vedere fizic. Din punct de vedere fizic, nu există absolut nici un motiv de îngrijorare.

Punând astfel problema, desigur, sublinia de fapt altceva, singurul lucru pe care nu-l rostea. Asta m-a dus cu gândul la scheciul ăla vechi al lui Peter Cook: *N-am absolut nimic cu piciorul tău drept. Problema e că nici tu n-ai.*

— Vreți să spuneți că sunt nebun?

Randle ridică degetele arătătoare.

— Ai o leziune, asta ai. Oamenii suferă în fiecare zi mii de feluri de leziuni. S-a întâmplat doar ca leziunea pe care ai suferit-o tu să nu fie una... de natură fizică.

A ocolit cuvântul *mentală*. S-a strecurat pe lângă el, de fapt.

— Bine, am zis.

— Vestea cu adevărat bună e că tu *nu ai* nici un fel de stare degenerativă sau boală care ar putea provoca traume cerebrale permanente. Ești sănătos din punct de vedere fizic și asta înseamnă că nu ai de ce să nu-ți revii complet.

— Așadar, e vorba de ceva temporar?

Timpul chinuitor, încremenit al lui *nu știu*, în care trăiam de când deschisesem ochii pe covor, păru să cedeze puțin. Un val cald de ușurare mă lovi sub coaste.

— Așa cred, zise doctorița și-mi oferi un zâmbet reținut, care făcu senzația mea de ușurare să bată în retragere.

— Dar?

— Dar probabil că aici e vorba de-o recuperare pe termen lung, mă tem.

— Cât de lung?

Ea ridică blând o mână, un gest care voia să spună *nu te ambala*.

— Cred că punem carul înaintea boilor. O să-ți răspund la toate întrebările cât pot de sincer, dar, înainte să intrăm prea adânc în miezul lucrurilor, trebuie să știi

ceva foarte important. Cred că cel mai bine e să afli ce am de spus chiar acum, la început.

Eu n-am zis nimic. Am continuat doar să-mi frământ mâinile reci și transpirate în poală, așteptând ceea ce îmi hărăzise viața.

— A avut loc un accident, Eric. Îmi pare rău să-ți spun că partenera ta a fost ucisă.

Am stat nemișcat, fără nici o expresie.

— Asta s-a întâmplat în Grecia. Un accident pe mare.

Inexpresiv.

— E ceva care îți sună cunoscut?

Nimic.

— Nu.

Toate astea m-au făcut brusc să mă simt foarte rău. Stupid, inuman și bolnav. M-am frecat la nas cu arătătorul și degetul mare. Am ridicat privirea. M-am uitat în altă parte. Când le-am rostit, întrebările au fost violente și usturătoare; două întrebări alese prostește și la întâmplare dintre mii de altele.

— Cine era ea? Cu ce se ocupa?

— Numele ei era Clio Aames și se pregătea să devină avocat.

— A fost vina mea? Adică... aș fi putut împiedica în vreun fel moartea ei?

— Nu, a fost un accident. Mă îndoiesc că ar fi putut s-o împiedice cineva.

— Trebuie să mă ocup de pregătiri? Să fac ceva acum?

Lucrurile astea mi-au trecut prin cap chiar în clipa în care le-am rostit.

— Anunțarea familiei? Organizarea înmormântării? Cine se ocupă de toate astea?

Ochii apăsători ai doctoriței Randle mă scrutară din spatele ceștii.

— Slujba de înmormântare a avut deja loc. Ai organizat un priveghi pentru ea ieri.

Am rămas încremenit.

— De ce nu-mi amintesc nimic?

— O să ajungem și la asta.

— Când?

— Ei bine, vrei să discutăm despre asta acum?

— Nu, voiam să spun *când* l-am organizat?

— Clio a murit acum mai bine de trei ani, Eric.

Toate elementele de care mă agățam, de curând adunate și puse cap la cap, ale vieții mele se desfăcură, se frânseră și se prăbușiră sub greutatea mea.

— De trei ani mă trezesc cu mintea goală?

— Nu, nu.

Doctorița Randle se aplecă în față, așezându-și antebrațele groase, umflate, pe genunchii mari, ecosez.

— Starea prin care treci... ei bine, mă tem că e destul de neobișnuită.

Când am ieșit din dormitor, m-am trezit pe-un palier mic. Am văzut încă o ușă, dar era încuiată, așa că am luat-o în jos pe scări.

Treptele tocite duceau la un antreu îngust, în capătul căruia se afla o ușă de intrare. Alături de ea era o măsuță, iar pe măsuță un plic mare și albastru, așezat în picioare și îndreptat cu fața către scări, așa că ochii mi-au căzut direct pe el. Pe plic scria cu litere mari, negre: ÎȚI ESTE ADRESAT, iar dedesubt: DESCHIDE-L ACUM.

Apropiindu-mă, am observat că plicul era doar cel mai evident dintr-o grămadă de obiecte aranjate pe măsuță. În stânga era un telefon. Pe-un bilețel post-it lipit de butoane erau mâzgălite o săgeată care arăta spre receptor și cuvintele: FORMEAZĂ COMANDA RAPIDĂ 1 – FOLOSEȘTE-MĂ. În dreapta, un set de chei de mașină; iar lângă ele o fotografie polaroid, înfățișând un jeep galben, vechi; alături de ea, era un alt bilețel post-it, pe care scria: CONDU-MĂ.

De unul din cârligele cuierului era agățată o jachetă de piele maro, cam ponosită.

Am deschis plicul și-am găsit două foi de hârtie – o scrisoare bătută la mașină și o hartă desenată de mână. Iată ce spunea scrisoarea:

Eric,

Întâi și-ntâi, păstrează-ți calmul.

Dacă citești rândurile de față înseamnă că eu nu mai sunt. Ia telefonul și formează comanda rapidă 1. Spune-i femeii care va răspunde că ești Eric Sanderson. Femeia e doctor Randle. Ea va înțelege ce s-a întâmplat și vei putea s-o vizitezi numaidecât. Ia cheile de la jeepul galben și du-te acasă la doctorița Randle. Dacă n-ai descoperit-o încă, e o hartă în plic – nu e foarte departe și nu e greu de găsit.

Doctorița Randle îți va putea răspunde la toate întrebările. E foarte important să te duci fără întârziere. Nu trece cu vederea. Nu te apuca de explorat. Nu ridica cele două sute de lire sterline.

Cheile de la casă sunt agățate într-un cui, pe balustradă, la baza scărilor. Să nu le uiți.

Cu regret, dar și cu speranță,
Primul Eric Sanderson

Am mai citit scrisoarea de câteva ori. *Primul Eric Sanderson.* Atunci eu cine eram?

Am luat jacheta din cuier și-am pescuit harta. Cheile de la casă erau agățate exact acolo unde se spunea în scrisoare. Am format numărul.

— Randle, zise o voce.

— Doctorița Randle?

Am băgat cheile de la mașină în buzunar.

— Aici Eric Sanderson.

Doctorița Randle se întoarse în seră cu o tavă pe care adusese din nou ceai și biscuiți, dar și o cutie cu șervețele de hârtie. Câinele cafeniu de sub planta de filodendron

ridică puțin capul, adulmecă somnoros, aprobativ aerul, apoi închise ochii la loc.

— Dereglările disociative, zise Randle, lăsându-se încet în scaunul scârțâitor, din nuiele, sunt destul de rar întâlnite. Apar uneori ca reacție la traume psihologice severe, blocând amintiri prea dureroase sau prea greu de îndurat pentru minte. Un fel de întrerupător al acesteia, am putea spune.

— Dar n-am deloc impresia că am uitat ceva, am zis, scormonindu-mi din nou creierii. Doar că nu e nimic acolo. Adică, nu cred că simt ceva față de fata aia. Nici măcar nu...

Am ridicat palmele într-un gest de nedumerire și dezarmare.

Nebuloasa Randle se foi, se strânse, se întinse și se replie în sine până când o mână mare și cărnoasă care ținea un șervețel de hârtie îmi mângâie genunchiul.

— Primele câteva ore sunt întotdeauna dificile pentru tine, Eric.

— Ce înseamnă asta?

— Păi, după cum am spus, starea ta... nu-mi place să folosesc termenul „unică", însă e cât se poate de deosebită din mai multe...

— De câte ori am trecut prin asta, doctore?

Nici măcar nu se opri să calculeze.

— Asta e a unsprezecea recidivă, zise.

— În majoritatea cazurilor, amneziile disociative apar și dispar relativ repede. În general, ceea ce se uită e întâmplarea declanșatoare, incidentul traumatic ce provoacă această stare. Uneori, pierderea de memorie poate fi...

Doctorița Randle descrise un cerc vag cu mâna.

— ...mai generală, dar asta se întâmplă foarte rar. O singură recidivă a uneia dintre aceste amnezii este foarte, foarte neobișnuită.

— Iar unsprezece depășesc orice închipuire.

— Da. Lucrurile de genul ăsta sunt rareori clare, albe sau negre, Eric, dar chiar și așa, trebuie să-ți spun că...

Se chinui să caute cuvintele potrivite, apoi renunță.

— Înțeleg, am spus, frământând șervețelul.

Randle păru să cadă pe gânduri. Cât meditâ, apăsarea îi dispăru din privire. Când se uită din nou la mine, fruntea i se încreți.

— N-ai simțit nici o pornire să-ți faci bagajele și să pleci, nu?

— Să plec? am zis. Și unde să mă duc?

— Oriunde. Există o stare foarte rară pe care noi o numim „fugă"...

— Cum?

— „Fugă." Oamenii care suferă de ea exact asta fac; își iau tălpășița, fug. De viețile lor, de identitățile lor, de toți și de toate.

Schiță un gest care voia să spună „dispărut din senin".

— Pleacă pur și simplu. Înainte să continuăm, ești sigur că nu ai simțit dorința de-a face așa ceva?

— Nu cred, am zis, cântărind bine ideea. Nu. Nu cred că vreau să plec undeva.

— Bun. Îmi poți spune o replică din *Casablanca*?

— Poftim?

— O replică din *Casablanca*.

Simțeam că eram de-a dreptul depășit de toate astea, dar am făcut așa cum mi-a cerut.

— „Dintre toate bodegile din lume, ea a trebuit să intre într-a mea."

— Bine, încuviință Randle. Cine spune asta?

— Bogart. Rick. Personajul sau actorul?

— Nu are importanță. Ți-l poți imagina spunând-o?

— Da.

— Filmul e color sau alb-negru?

— E alb-negru. El stă cu un pahar de tărie la...

— Când ai văzut ultima oară *Casablanca*?

Am deschis gura și din gât mi-a ieșit un sunet slab, abia auzit. Dar nu știam ce să-i răspund.

— Vezi? Tot ce pare să lipsească, Eric, ești tu. Iar asta-i o condiție tipică fugii, mă tem.

Randle medită preț de o clipă.

— Adevărul e că ezit să dau un diagnostic final stării tale. Cazul tău e neobișnuit în foarte multe privințe. De pildă, amnezia ta nici măcar n-a început în noaptea accidentului. Se pare că nu ai manifestat absolut nici un simptom vreme de aproape douăsprezece luni.

— Și cât de neobișnuit e lucrul ăsta?

Doctorița Randle ridică din sprâncene.

— Așa-i.

— Când s-a manifestat, însă, pierderea ta de memorie era legată doar de o singură noapte – noaptea accidentului din Grecia. Ai primit trei luni de tratament regulat pentru amnezie și făceai chiar progrese, dar apoi ai suferit prima recidivă.

— Ce înseamnă asta?

— Ți-ai pierdut dintr-odată și mai multe amintiri.

Făcu o pauză ca să am timp să asimilez ce-mi spusese.

— Toate amintirile tale din concediul în Grecia au devenit fragmentare și au apărut mici goluri și în amintirile din alte perioade ale vieții tale, dintre care unele nu aveau nici o legătură.

Mici goluri. Bucățele lipsă. Lucruri ciupite de ici de colo.

— Și golurile au continuat să se mărească?

— Așa mă tem. Cu fiecare recidivă, îți aminteai tot mai puțin.

Simțeam golul din mine; din craniul meu, din mărunțaiele mele.

— Iar acum n-am mai rămas cu nimic.

— Știu că în momentul ăsta lucrurile par să stea cu totul altfel, Eric, dar trebuie să te gândești neîncetat că

nici una din amintirile tale nu e pierdută cu adevărat. Oricare ar fi ciudățeniile cazului tău, suferi de o afecțiune pur psihologică. E un fel de suprimare a memoriei. Nu e vorba de traume adevărate. Totul se află încă undeva, în capul tău și, într-un fel sau altul, amintirile vor începe să revină de acolo de unde le-ai ascuns. Dificil va fi să ne dăm seama ce anume declanșează recurențele și să găsim o cale de-a înlătura sursa acestora.

Am încuviințat fără nici o expresie.

— Cred că ajunge pentru astăzi, zise Randle. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le asimilezi dintr-odată, nu-i așa? Poate că ar trebui să te duci acasă acum, să încerci să te odihnești. Ne vedem din nou mâine-seară?

— Da. Sigur.

Cuvintele astea mă usturau; mă usturau și ochii. Am dat să mă ridic din scaunul de răchită, sprijinindu-mă de brațele sale.

— O, înainte să pleci... Încă un lucru.

M-am oprit.

— Bine, am zis pentru a mia oară.

— În trecut, ai scris și ți-ai lăsat scrisori pe care să le citești după recurențe. Trebuie să-ți cer – iar asta e foarte important acum, Eric – în nici un caz să nu scrii și să nu citești nimic de genul ăsta. Ar putea avea un efect destabilizator asupra ta, poate chiar ar duce la o altă...

Ceva din expresia feței mă trădă. Ea se opri la jumătatea frazei și-mi urmări reacția.

— S-a întâmplat deja așa ceva?

— Nu.

A fost un răspuns reflex, de genul „și așa lucrurile sunt destul de complicate", nu avea nici o legătură cu ceea ce era sau nu mai bine să fac. Era oare într-adevăr o minciună? Am încercat s-o dreg, hotărându-mă să mă gândesc mai târziu la asta:

— Păi, am zis, lângă ușa de la intrare era un bilet în care scria să te sun și mi se spunea cum să ajung aici. Doar atât.

O jumătate de adevăr. Mai puțin de-o jumătate : *Baftă și iartă-mă. Primul Eric Sanderson.*

— Desigur, zise ea. Ar trebui să-l lași acolo, în caz că vei mai avea vreodată nevoie de el. Dar, te rog... dacă mai dai peste altele, adu-le direct la mine. *Nu* le citi. Știu că e greu ce-ți cer să faci, dar, dacă va fi să te pot ajuta, asta e foarte, foarte important. Bine ?

— Da, am spus. Sigur, am spus. Nici o problemă.

Arheologie în bucătărie și al doilea mesaj

În întunericul profund, în apele negre, cu mii de reflexii, ale memoriei ancestrale şi-ale subconştientului instinctiv, unde vechii zei şi reacţiile primitive plutesc invizibile şi uriaşe, ceva se mişcă. Praful se lasă pe fundul oceanului, depus de cel puţin un milion de ani, se ridică şi se învârtejeşte la trezirea sa

s

H

u

c o

el

ea m

p

lo o

a

r

Aust habilis

M-am trezit cu o tresărire de spaimă, căutându-mi echilibrul mental, dar îmi aduceam încă aminte. Covorul din dormitor, Randle, scaunele ei de răchită, jeepul galben, casa. Doar amintirile unei seri, dar erau suficiente ca să-mi dau seama că nu se întâmplase din nou, că eram încă aceeași persoană din noaptea trecută. Stăteam întins pe sofa. Adormisem aproape de îndată ce mă întorsesem de la doctorița Randle și televizorul era încă deschis, viu colorat, vesel și deloc obosit după o perioadă de funcționare atât de îndelungată. M-am ridicat în capul oaselor și m-am frecat la ochi. Prezentatorii cu părul aranjat impecabil ai unei emisiuni matinale discutau cu un actor american de comedie, care tocmai interpretase vocea unui leu într-un nou film de animație. M-am întrebat cât de mult ar putea continua un televizor să difuzeze lucruri de genul ăsta, dacă îl lăsai singur într-o cameră goală, și ce m-a deranjat a fost că răspunsul era *probabil la infinit*.

Asta nu era casa mea. Faptul că mă aflam acolo, că ajunsesem să mă simt ca acasă, mi se părea periculos de greșit. Eram spărgătorul obosit care se oprise din furat ca să tragă un pui de somn scurt și, când se trezise, constatase că era deja dimineață. Aproape că mă așteptam să aud pe cineva deschizând ușa din față, intrând cu pungile de cumpărături în mâini sau cu o valijoară în care erau îngrămădite cele trebuincioase unei nopți petrecute altundeva, oprindu-se în prag, uitându-se la mine și țipând. Numai că... *era* casa mea. Casa lui Eric. Că-mi aminteam sau nu, eram acasă și, chiar dacă-mi petreceam următorii o sută de ani întins pe canapea, așteptând încordat să aud sunetul unei chei răsucite în broască, nu avea să vină absolut nimeni. M-am convins că singurul mod de-a scăpa de senzația asta era să explorez casa, să mă familiarizez cu toate camerele, spațiile și lucrurile. Trebuia să sparg gheața. Micul dejun ar fi un bun început. În ciuda tuturor celor întâmplate, eram lihnit de foame.

Frigiderul era bine aprovizionat cu toate cele necesare unui englez sadea. Am aprins grătarul, am găsit câteva farfurii, am descoperit sertarul cu tacâmuri din a treia încercare. Apoi m-a izbit ca un mic gol în stomac:

Sufăr de-o afecțiune. De-o tulburare.

Ce mai însemna și asta?

Randle spusese că nu trebuia să port grija zilei de mâine și că aveam un cont bancar „destul de gras". Dădusem peste ceea ce probabil era codul meu PIN, scris pe-o foicică de hârtie, în portmoneu, în spatele unui card de închiriat casete video, așa că asta nu reprezenta o criză imediată. Îmi mai spusese că, nu cu mult înainte să mă prezint la ea, la tratament, întrerupsesem toate legăturile cu familia și prietenii. Orice motive ar fi avut *Primul Eric Sanderson* de-a face asta, m-am hotărât să revin la normal. Aveam să-i găsesc agenda cu adrese și să iau legătura cu mama sau cu tata sau cu oricine trecea drept important în viața mea.

Sufăr de-o afecțiune.

Am scos două felii de șuncă și le-am aruncat pe barele cromate ale grătarului, repetând lucrul ăsta de câteva ori în gând și încercând să-l asimilez. *Sufăr de-o afecțiune. De o tulburare psihologică.* Era o chestie mult prea importantă, prea covârșitoare pentru ca o persoană singură, aflată într-o casă pustie și necunoscută, să-i poată face față. Aveam să găsesc o agendă cu adrese, numere de contact. Până la sfârșitul zilei, aveam de gând să reînnod legătura cu vechea mea viață. M-am sprijinit de chiuvetă și m-am uitat cum șunca începe să se prăjească.

Am observat mici lucruri care sugerau existența unei vieți. Depunerile de calcar de pe ceainic, sticla de detergent pentru vase pe jumătate goală. Cele două bucăți de paste făinoase uscate din spațiul dintre frigider și piesele de mobilier. Toate, semne ale trecerii cuiva. Ale prezenței cuiva acolo, recent. Semne ale vieții. Căutam prin dulapuri

o conservă de fasole prăjită când am dat peste un pachet de biscuiți Penguin. Lipseau doi. Am îngenuncheat acolo câteva minute, uitându-mă pur și simplu la pachetul așezat deasupra cutiilor de spaghete și de roșii conservate, uitându-mă la ambalajul de plastic rupt. Eu, cel care mâncasem biscuiții aceia fusesem real, viu, prezent aici, trăisem în casa asta. Intrasem în bucătăria asta nu mai departe de ieri, gătind probabil exact ca și astăzi. Mâncarea pe care o făcusem încă-mi mai circula prin organism. Totul se întâmplase aici, în camera asta, atât de recent, iar acum eu, cel de atunci, nu mai eram. E neplăcut să te gândești că, după ce murim, cei mai mulți dintre noi lăsăm în urmă biscuiți nemâncați, cafele neatinse, suluri de hârtie igienică consumate pe jumătate, cutii de lapte, goale pe jumătate, care se înăcresc în frigider; că lucrurile pe care le folosim zi de zi vor trăi mai mult ca noi și vor dovedi că n-am fost pregătiți să plecăm; că n-am fost deștepți sau prevăzători sau eroici; că am fost doar niște animale ale căror corpuri au încetat să funcționeze fără nici un fel de plan prestabilit sau consimțământ din partea noastră.

Numai că.

Numai că nimeni nu murise aici ieri.

Nu exista un el și un eu. Aceia erau biscuiții *mei*, pe care *eu* îi mâncasem. Exista doar un singur Eric Sanderson și acela eram eu, care stăteam încă acolo, în casa mea, în bucătăria mea, cu micul meu dejun sfârâind pe grătar. Știam că asta era indiscutabila logică a situației și am încercat să revin la ea iar și iar, însă ideea părea găunoasă și fragilă ca o țesătură subțire aruncată peste un gol negru și adânc. Nu știam nimic despre Eric Sanderson. Cum naiba puteam pretinde că sunt el?

Mi-am luat micul dejun în fața televizorului, care încă trâncănea, și-am alcătuit în gând o listă a lucrurilor pe care voiam să le caut în casă. Suna cam așa:

- Agenda cu adrese ca să iau legătura cu familia/ prietenii și să le spun ce s-a întâmplat.
- Fotografii/album foto. Trebuia să-mi văd viața de până atunci. Trebuia să văd o poză cu mine și cu fata care murise în Grecia.
- Mi-am amintit că, la etaj, văzusem o ușă încuiată, lângă dormitorul în care mă trezisem. Voiam să găsesc cheia potrivită și să văd ce era așa important de era nevoie să fie închis *înăuntrul* casei.

Am luat-o metodic, din living, ridicând diverse lucruri, uitându-mă la ele, încercând să fac legături; zăbovind să citesc titlul fiecărei cărți din bibliotecă, schimbând locul câtorva, așa încât ordinea aleatorie dinainte a devenit ordinea mea aleatorie; frunzărind hârtiile din stativul pentru reviste; lăsându-mă în genunchi și uitându-mă la cablurile care ieșeau din spatele televizorului și la praful și zgârieturile de pe plinte. Încercând să stabilesc o relație, să mă familiarizez cu spațiul din fiecare unghi. Scotocind prin sertare și scoțând obiectele dinăuntru, unul câte unul.

După aproape două ore de explorări, încă nu găsisem nici unul din obiectele de pe lista mea. Nici o agendă cu adrese, nici o cheie, nici măcar o fotografie sau un album foto. Cu cât trecea mai mult timp și cu cât mai multe încăperi exploram – camera din față, dormitorul –, cu atât îmi dădeam mai bine seama că lipseau și alte lucruri: nu dădeam peste nici un fel de scrisori, extrase de cont sau facturi, nici măcar peste plicuri de corespondență nesolicitată. Nici măcar un singur lucru care să poarte pe el numele meu nu era aruncat la întâmplare, dosit sau rătăcit sub sofa, sub pat sau în spatele scrinului. Nimic. Și nimic legat de Clio Aames. Șocul provocat de toate astea laolaltă, nivelul de luciditate și control pe care-l implicau, m-au izbit destul de tare. Eram speriat și jignit. Ceea ce începuse ca o căutare atentă, curioasă, ca o încercare de

cunoaștere, o luase la un moment dat pe un drum greșit, scăpând de sub control și preschimbându-se în ceva agresiv și febril: o vânătoare violentă a materialului informativ despre primul meu eu. În scurt timp am început să răstorn sertare, să cercetez cutii de depozitare și teancuri de reviste, să trag totul din dulapuri, să golesc șifonierul. Am strigat, roșu din cauza unei frustrări scăldate în lacrimi, târându-mă, căutând, împrăștiind. Și, după ce toate rezervele de furie din mine secătuiau, mă trezeam epuizat în mijlocul dezastrului pe care-l creasem, înghițind lacrimile și mai amare ale disperării *derivei totale*, sau, după mai mult timp, căzând într-una din acele perioade de nemișcare inexpresivă cauzate de epuizarea emoțională. Totuși n-am găsit nimic. Nici o fotografie. Nici o hârtie. Nici o scrisoare. Toate spațiile accesibile din casă erau larg deschise și nu exista nici măcar o singură urmă solidă lăsată de mine sau de trecutul meu.

Toate astea m-au făcut să mă întorc de unde plecasem, desigur. Acum știam unde erau păstrate lucrurile astea. Cred că îmi dădusem seama mai demult, dar, în loc să mă oprească, revelația asta mă făcuse să mă avânt și mai tare în căutări, de parcă ar fi vrut să *dovedească* cruzimea întregii tărășenii expunând vederii restul casei. *Iar când nu va mai exista absolut nici un loc în care lucrurile astea s-ar putea afla*, îmi spuneam pe când trăgeam de cutii și dosare, golindu-le pe jos, *o să mă duc la etaj și-o să dobor afurisita aia de ușă încuiată.*

Dar n-am făcut-o. Când am ajuns la asta, după ore de răsturnat, cercetat și împrăștiat, furia care-mi rămăsese nu mai era destul de puternică sau destul de înverșunată. Acolo unde înainte existase teama aceea distructivă și sentimentul de jignire, acum nu mai era decât un firicel fumuriu de prudență. Am rămas pe palier, cu palma lipită de ușa încuiată, și m-am lăsat să cad în genunchi, obosit și stors de vlagă, plimbându-mi buricele degetelor peste vopseaua albă, lucioasă și scoțând scârțâituri.

Spații goale, bariere, prudență și puterea voinței, acesta era jocul pentru care mă născusem. Important, după cum sugerase Randle, era să știu care bariere puteau fi înlăturate pentru a înainta și care erau definitive, structurale. Care susțineau de fapt întregul eșafodaj.

Mi-a luat tot restul dimineții ca să strâng în urma dezastrului. Acum liniștea de după criză deținea controlul complet asupra mea și mă mișcam prin casă îndreptând, punând la loc și așezând cu încetinitorul, cu o privire distrată, alunecând de la o cameră la alta ca o fantomă pe scripeți.

Exact după douăsprezece s-a auzit un sunet în antreu. M-am îndreptat de spate și-am stat foarte nemișcat și foarte tăcut. Când s-a întâmplat asta, tocmai puneam hainele înapoi în șifonier și, în momentul în care m-am dus să cercetez, am luat două cămăși cu mine, la parter, fără să-mi dau cu adevărat seama că le aveam în mâini. Pe covorașul din fața ușii se afla un plic mare, format A4. Numele meu și adresa erau scrise pe partea din față cu litere negre, de tipar.

Înainte ca mintea mea să-și recapete viteza normală și să-mi dau seama că n-ar trebui s-o citesc, că mi se ceruse să nu citesc nimic de genul ăsta, desfăcusem deja scrisoarea și parcursesem două rânduri din ea. Dar atunci era prea târziu; ochii îmi erau deja atrași de informații, citind pe sărite, până la capăt...

Scrisoarea nr. 1

Eric,

Orice ți-ar fi spus doctorița Randle, eu nu mă întorc. Nimic nu se întoarce. Totul s-a pierdut pe vecie și-mi pare rău pentru lucrul ăsta.

Asta e prima dintr-o serie de scrisori pe care le-am creat ca să te ajut să supraviețuiești noii tale vieți. Vei primi scrisorile la intervale regulate. Uneori zi de zi, timp de mai multe luni. Procesul e automat. Cheia celui de-al doilea dormitor îți va fi trimisă curând. Pentru binele tău, te rog să nu încerci să intri în cameră înainte de asta.

Iată ce urmează. Ai de făcut o alegere foarte importantă. Doctorița Randle ți-a spus ce crede că ți se întâmplă. Probabil ți-a cerut să nu citești nici o scrisoare primită de la mine. Am aranjat ca doctorița Randle să fie prima ta persoană de contact pentru că am știut că vei avea o mulțime de întrebări. Întrebările necesită un dialog față în față, iar eu nu pot face asta pentru tine din motive evidente. Totuși trebuie să-ți spun că punctul de vedere al doctoriței Randle cu privire la pierderea ta de memorie se va dovedi, în cel mai fericit caz, neproductiv. Greșește în ceea ce spune că ți se întâmplă, Eric. Și, ce e mai important, ea nu te poate nici ajuta, nici apăra. Știu asta din proprie experiență. Pe de altă parte, dacă vei reuși să ai suficientă încredere în mine, încât să continui să citești aceste scrisori, vei învăța să faci față pericolelor cu care – din cauza stupizeniei propriilor mele acțiuni – te vei confrunta curând. În acest moment, îmi dau seama că nu sunt nici pe departe în măsură să te conving de ceva. Decizia îți aparține și, până când identitatea ta va începe să-și facă un loc în lumea largă, îți vei putea cântări opțiunile în siguranță. Mă tem că, după aceea, timpul tău de gândire va fi limitat.

Înăuntrul acestui plic se găsește un al doilea, pe care scrie RYAN MITCHELL. Te rog, citește cu atenție informațiile dinăuntru și reține cât mai mult posibil. Îți cer să faci asta chiar dacă te vei hotărî să ignori toate încercările mele viitoare de-a păstra legătura. Informațiile vor fi importante în caz de urgență.

Nu ai mult timp la dispoziție ca să iei o decizie. Te rog, gândește-te bine.

Cu regret, dar și cu speranță,
Primul Eric Sanderson

Am vârât mâna în plic și am găsit un al doilea, destul de substanțial, marcat exact cum eu, el, Primul Eric Sanderson a spus că va fi. RYAN MITCHELL.

Am traversat livingul, am intrat în bucătărie și-apoi am revenit în living, recitind scrisoarea. *Ea nu te poate nici ajuta, nici apăra. Știu asta din proprie experiență.*

Lumina puternică a după-amiezii trasa un dreptunghi lunguieț pe covor și-o pasăre pirpirie cânta pe antena TV a casei de vizavi. Auzeam zgomotul unei mașini la distanță de câteva străzi, din ce în ce mai slab, pe măsură ce se îndepărta. Crăpăturile acestei lumi frânte se întindeau sub picioarele mele.

La 3:30 după-masa, în a doua zi a vieții mele de-a doua, un motan mare și roșcat intră în bucătărie. Își strecură anevoie trupul greoi prin geamul deschis, se plimbă pe mese și dulapuri și se înfipse hotărât în mijlocul podelei. Apoi nu făcu decât să șadă acolo, uitându-se la mine cu ochi mari, rotunzi și cinici. M-am uitat și eu la el, surprins. Credeam că va fugi, dacă mă apropii prea tare, dar nici nu se clinti; continuă doar să se uite la mine, în timp ce eu îngenuncheam ca să citesc ce scria pe medalionul zgărzii: erau trecute un nume – *Salut! Sunt Ian!* – și o adresă completă, deși din primul rând am aflat tot ce trebuia să știu.

Aveam un coleg de casă.

— Ei, puturosule, am zâmbit. Unde te-ai ascuns până acum?

Motanul se uită doar la mine.

Am încercat din nou:

— Ți-e foame?

Motanul se uită doar la mine.

— Mmm, am făcut, trăgându-mă în spate. Totuși ce nume mai e și Ian pentru un pisoi?

Motanul se uită doar la mine, fața lui mare și roșcată reușind să exprime plictiseală, iritare și îngâmfare, toate în același timp. Se uită la mine ca și când aș fi fost de-o prostie ieșită din comun.

3

Sufletul meu era spațiul infinit, iar mintea – matematică

În decursul a șapte ani, fiecare celulă din corpul omenesc e înlocuită. Asta înseamnă că nici o părticică din tine, cel de acum, nu ți-a aparținut ție, cel din urmă cu șapte ani.

Totul se schimbă.

În zilele de început ale vieții mele de-a doua am observat cum umbra unui stâlp de telegraf se mișcă tiptil între grădinile a două case de peste drum – de la numărul 152 la grădina celei cu numărul 150 – în decursul mai multor ore, de la prânz până seara. După ce am urmărit lucrul ăsta de câteva ori, am făcut calculul: mișcarea umbrei de la o grădină la cealaltă însemna că ambele case, stâlpul de telegraf, strada, noi toți parcurgem, odată cu rotirea planetei, 1 870 de kilometri în jurul pământului. În același timp, mai parcurgem aproximativ 120 000 de kilometri prin spațiu în jurul soarelui și mult mai mult, ca parte a amplei mișcări în spirală a galaxiei. Și nimeni nu observă nimic. Nu există încremenire, ci doar schimbare. Noțiunea de *aici* a zilei de ieri nu este noțiunea de *aici* a zilei de azi. Noțiunea de *aici* a zilei de ieri e undeva în Rusia, într-o sălbăticie din Canada, într-o adâncime albastră din mijlocul Oceanului Atlantic. E în spatele soarelui, în spațiul cosmic, cu sute de mii, milioane de kilometri în urmă. Niciodată nu ne putem trezi în același loc în care ne-am

culcat. Locul nostru în univers, universul însuși, totul se schimbă din ce în ce mai repede, cu fiecare secundă care trece. Noi, toți cei care ne aflăm pe această planetă, înaintăm și nu ne întoarcem niciodată. Adevărul este că nemișcarea e o idee, un vis. E gândul la prietenoasele, primitoarele lumini ce încă strălucesc în toate locurile pe care am fost siliți să le abandonăm.

— Cum?

— Nu.

Doctorița Randle purta un pulover verde, cu cerbi sau reni roșii și pantaloni maro, de tweed, în carouri.

— Doar că... până acum n-ai spus că ai un motan.

— Păi, acuma am unul. Când am plecat, stătea pe sofa și se uita la *Richard și Judy*.

— Interesant.

— Da?

— Spui că avea numele și adresa ta pe zgardă?

— Nu, numele *lui* și adresa *mea*. Crezi că face cineva vreo glumă?

— Mmm... n-ar fi o glumă prea bună, nu?

— Nu, presupun că nu. Poate cineva s-a gândit să-mi vâre pe gât animalul ăsta știind că nu-mi voi da seama că nu-i al meu.

Încercam să fiu amuzant. Dar nu-mi reușea.

— Nu mi se pare probabil, Eric. Și, oricum, spui că-i place de tine?

— Nu. Doamne, nu, nu-i place de mine. Însă nu-i e teamă de mine.

— Ei, poate că îl ai de puțin timp. E posibil să-l fi luat înaintea ultimei recidive și să nu fi avut ocazia să-mi vorbești despre el.

— Nu mi se pare prea nou. E destul de bătrân și de jigărit.

Randle râse. Încă n-o mai auzisem făcând asta. Sunetul era ceva între nechezatul unui cal și hârâitul unei moriști.

— Păi, zise ea, mă bucur că îți menține moralul ridicat, de oriunde ar fi venit. Cum îl cheamă?

— Ian.

— O, făcu ea.

— Mda, știu.

Decisesem să nu aduc scrisoarea primită de la Primul Eric Sanderson la a doua întâlnire cu doctorița Randle. Mințisem la început, negând că găsisem ceva pe măsuța din antreu, în prima zi a vieții mele și – pe de-o parte – mi-era mai ușor să continui pe panta asta decât să revin la adevăr. Pe de altă parte? Aţi putea-o numi o atitudine de „așteaptă și vezi ce se întâmplă". Mă hotărâsem să nu mai deschid alte scrisori, dacă aveau să vină, însă și să nu-i spun lui Randle despre ele pentru moment. Lucrul ăsta mi se părea esențial pentru situația prezentă, de-a dreptul crucial. Aveam să urmez partea importantă a indicațiilor doctoriței, fără să-i dau însă scrisorile. Știam că acestea ar putea-o ajuta pe Randle să-mi trateze afecțiunea, dar. Dar dar dar. Cum să explic? Era pur și simplu prea repede – nu mă aflam pe lume de destul timp ca să mă simt în largul meu cu atâta încredere oarbă câtă aveam în diagnosticul stabilit de ea. Scrisoarea de pe măsuța din antreu, a doua scrisoare care sosise cu câteva ore în urmă și orice altă scrisoare viitoare – toate aveau să sfârșească într-un dulap din bucătărie și să rămână acolo până când aveam să mă simt pregătit să i le dau. Mi-am spus: *După încă vreo două ședințe, când am să mă obișnuiesc cu ideea, când am să-mi găsesc locul în lume, atunci voi da adevărul pe față.*

Imediat ce am reușit să abat discuția de la motanul Ian, am întrebat-o pe Randle despre familia și prietenii mei. A spus că nu știe nimic despre ei.

— Nimic? am întrebat. Cum e posibil să nu știi nimic?

— Nu știu nimic, Eric, zise ea, pentru că tu nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Dar nu te-ai gândit că asta ar fi relevant? Folositor?

— Ba sigur că da, dar eram legată de mâini și de picioare.

— Din cauza mea?

— Da. Din a cui altcuiva?

Din câte se pare, Primul Eric Sanderson luase hotărârea de-a se izola complet de vechea lui viață înainte de primele semne ale bolii. Nu se arătase dispus să discute despre eventualitatea reluării legăturilor cu apropiații nici chiar după ce starea lui începuse să se agraveze, păstrându-și convingerea că, *dacă era să înfrunte vreodată întâmplarea din Grecia*, trebuia să facă *tabula rasa*. Aveam impresia că asta o uimise pe Randle. Mai vorbi o vreme despre afecțiuni rare și despre fuga disociativă, spunând că hotărârea lui Eric de-a rupe toate legăturile cu vechea sa viață fusese *o foarte interesantă prevestire*. Am întrebat-o dacă nu crezuse de cuviință că familia trebuia contactată atunci când starea lui Eric începuse să se înrăutățească. (Cu voce tare, am avut grijă să spun „starea mea".)

— Poate n-am fost destul de explicită în privința naturii relației noastre, spuse doctorița Randle drept răspuns. Te afli aici conform termenilor stabiliți de tine, nu de mine. Eu fac doar ceea ce tu îmi permiți să fac.

— Dar eram bolnav. Vreau să zic, fără supărare, de ce nu aveam un doctor adevărat?

— Eu sunt un doctor adevărat, Eric.

— Să fim serioși, am zis. Știi la ce mă refer.

— Mă tem că nu înțeleg prea bine ce sugerezi. Ceea ce facem, tot ce se întâmplă aici, e ceea ce tu însuți ai ales. Așa ai vrut să fie. Cred cu tărie că te pot ajuta, dar, dacă

nu mai vrei să procedăm așa, e în ordine. Sigur că e-n ordine. Ești absolut liber să te duci la un doctor de familie sau la spital. Ai fost întotdeauna liber s-o faci.

Spuse toate acestea pe un ton plăcut, de sfat imparțial, dar nu era greu să simți undele radioactive din încăpere. Gulerul tricoului mi se freca de gât și-l irita.

Simțeam o oribilă îngrijorare viscerală față de ușurința cu care Randle acceptase termenii trasați de Primul Eric Sanderson, dorința lui de izolare completă, doar pentru a-și păstra dreptul exclusiv asupra descoperirii neobișnuitelor lucruri care se petreceau în capul lui. Eric nu voia să aibă de-a face cu familia sa, dar, la urma urmei, era el oare suficient de sănătos din punct de vedere mental ca să ia această decizie? Nu sunt sigur ce credeam că ar fi trebuit să facă Randle, dar atitudinea ei mi se părea distantă și greșită. Întreaga poveste mi se părea... nu, nu sinistră, ci mai degrabă de o răceală academică. Sau poate că-mi doream doar ca lucrurile să stea altfel și să am pe cineva care să-mi poarte de grijă cât timp încercam să mă împac cu situația. Pentru moment, cel puțin, eram pe cont propriu.

Sau nu? În timp ce Randle turuia mai departe în apărarea eticii sale ofensate, mi-am evaluat opțiunile. Poate că în camera încuiată din spatele casei exista o agendă plină cu numere de contact și că tot ce aveam de făcut era să forțez intrarea și s-o iau. Dar pe de altă parte, poate că nu era bine să deschid ușa aceea. Poate că acolo era încuiat și lucrul care declanșase *afecțiunea* mea. Ce s-ar întâmpla dacă, data viitoare când m-aș trezi pe podea, nu mi-aș aminti cum să vorbesc sau cum să merg? Sau cum să respir? Poate că în plicul nedeschis pe care scria RYAN MITCHELL, trimis prin poștă de Primul Eric Sanderson, se aflau informații de contact. *Îți vor fi folositoare în caz de urgență.* Îmi permiteam riscul de a deschide plicul?

Cum să te orientezi când, oriunde te-ai uita, nu vezi decât linia orizontului? Cred că e imposibil; că nu-ți rămâne decât să stai nemișcat și să aștepți *să apară ceva.*

Zilele treceau tăcute și goale. Deveneau săptămâni tăcute, iar eu și Ian ne-am așezat noua noastră lume pe-o orbită minusculă.

Lunea și joia dimineața mergeam la cumpărături. Mi-am luat o carte de bucate scrisă de un maestru bucătar mult lăudat și am început să pregătesc câte un fel de mâncare din ea în fiecare zi. Obișnuiam să citesc în timp ce luam prânzul, și Ian mânca împreună cu mine, de obicei șuncă feliată sau ton, iar după-amiaza ne uitam împreună la biliard profesionist. Lui Ian, am descoperit, îi plăcea mult biliardul profesionist. În weekend, stăteam în pat și citeam ziarele. Vineri seara mă uitam la un film la video sau mergeam la cinema. Erau destui bani în contul din bancă pentru a duce un astfel de stil de viață vreme de doi ani și jumătate, poate trei. Nici măcar de facturi nu trebuia să mă ocup – toate erau achitate la timp, automat, dintr-un cont special. Nu aveam nimic de făcut. Eram liber. Duminica dădeam o raită prin împrejurimi în jeepul galben. De obicei nu mergeam nicăieri în mod special, deși într-o săptămână am ajuns taman până la malul mării.

În tot acest timp, am început să-mi dezvolt niște parametri, să alcătuiesc o existență neînsemnată, dar perfect logică, o mică și ordonată grădină a minții – flori, iarbă cu margarete și-un gărduleț alb –, un timbru poștal de control în kilometri și kilometri de ținut mlăștinos pustiu. Am început să-mi creez o ființă lăuntrică și una exterioară, un Eric și un non-Eric, o bucățică de „eu" în lume. Mă întrebam uneori dacă eram fericit sau nefericit, însă distincția asta parcă nu mai avea importanță, parcă n-aș mai fi fost genul de persoană căreia să i se aplice aceste

stări sufletești. Eram un roboțel, o mașinărie concepută să existe, urmând doar programele repetitive pe care mi le stabilisem și nimic mai mult sau mai puțin de-atât.

Stând în fotoliu, cu motanul pe genunchi și o partidă de biliard în față, la televizor, urmărind umbra stâlpului de telegraf cum străbate distanța dintre grădini, m-am gândit mult la sensul vieții mele. Nu cu mâhnire, ci pur și simplu cu mult calm, ca într-o rătăcire zadarnică a gândurilor. Elementele rutinei mele, ale rutinei mele antidepresive... După o vreme, nu mi-a mai păsat de însănătoșire sau de Primul Eric Sanderson sau dacă Randle îmi voia binele sau nu. Pur și simplu nu m-am mai gândit deloc la lucrurile astea. Sufletul meu era spațiul infinit, iar mintea – matematică.

Viața mea era ca o listă de cumpărături.

Într-o dimineață, am luat prea repede o ceașcă de pe suportul pentru uscat vasele și am răsturnat o farfurie în chiuvetă. Nu s-a spart, dar s-a auzit un pocnet puternic și, fără absolut nici un motiv, zgomotul m-a făcut să izbucnesc în lacrimi.

Avea să se întâmple ceva. Sau poate că nu. Știam că va trebui să iau o decizie, asta era chestia. Nu aveam puterea de-a prevedea ce mi se va întâmpla, așa că m-am făcut doar comod în micuța mea lume mecanică în vreme ce ea și-a văzut mai departe de mișcarea lentă în jurul soarelui și spre viitor.

Aproape în fiecare zi veneau noi scrisori de la Primul Eric Sanderson. Cam pe la prânz. Le luam pe fiecare și le puneam într-un dulap din bucătărie, nedeschise. Unele erau voluminoase, altele de-a dreptul niște colete, iar altele erau așa de mici și de subțiri, că nu puteau să conțină mai mult de-o singură foaie de hârtie împăturită. Când a sosit o scrisoare cu un pătrat gros de carton înăuntru, am știut că ultimul meu „eu“ ajunsese la concluzia

că eram pregătit să primesc cheia ușii încuiate, dar spațiul acela nu mai prezenta pentru mine nici un interes urgent. Lumea dindărătul acelei uși nu făcea parte din mine, din acel „eu" pe care îl reconstruisem recent. Dimpotrivă, încăperea încuiată reprezenta o amenințare la adresa stabilității mele și nu simțeam nici o dorință de-a încălca granițele pe care le stabilisem. Plicul a luat calea dulapului, alături de celelalte.

Am deschis însă plicul „de urgență" care venise împreună cu prima scrisoare, cel pe care era trecut numele RYAN MITCHELL. Era în seara de după cea de-a doua întâlnire cu Randle și nu reușeam să-mi scot din minte ideea că acest Ryan Mitchell ar putea fi unul dintre prietenii pe care Eric îi lăsase în urmă, că poate plicul conținea o cale de-a relua legătura cu vechea lui viață. Însă nu despre asta era vorba. Înăuntru, am găsit șaisprezece pagini scrise la mașină, informații personale și inutil detaliate despre Ryan Mitchell – numele mătușilor și unchilor lui (doar numele de botez), alergiile de care suferea, rezultatele a treizeci și două de teste de ortografie pe care le susținuse la vârsta de zece ani, o listă a partenerelor sexuale, culorile în care fuseseră vopsite trei camere din casa lui –, dar nici o adresă, nici un număr de telefon. Absolut nimic care să-l lege pe Eric de acest ilustru necunoscut, nimic din ceea ce voiam într-adevăr să aflu. Primul Eric Sanderson intitulase aceste pagini MANTRA LUI RYAN MITCHELL. Le-am prins în piuneze pe afișierul din bucătărie și, seară de seară, în vreme ce găteam meniurile celebrului maestru bucătar, am încercat să mă dumiresc la ce ar putea folosi aceste informații.

M-am întâlnit cu doctorița Randle de două ori pe săptămână și, cum am spus, curând am încetat să mai am vreo părere despre aceste ședințe. Ea îmi răspundea la întrebări, eu îi răspundeam la ale ei și amândoi beam

ceai. La asta se limita relația noastră și, din ce în ce mai mult, asta era tot ce-mi doream. Nu m-am dus la un doctor de familie sau la spital. N-am vorbit cu ea despre camera încuiată, iar ea n-a lăsat să se înțeleagă că ar ști de existența ei. Nu i-am spus despre scrisori. Nu i-am spus despre Mantra lui Ryan Mitchell. Nu i-am spus, de fapt, mai nimic. Ce puteam să-i spun? Viața mea era perfectă și fără noimă, iar dacă asta nu însemna ceva bun, nu însemna nici ceva rău.

Odată cu trecerea timpului însă, am descoperit că mă gândeam tot mai des la Clio Aames. Mă întrebam în ce relație era cu Eric, cum se înțelegeau, cum făceau sex, ce lucruri dure își spuneau, fără să le gândească, atunci când se certau. Mi-o imaginam. Randle zisese că Clio se pregătea să devină avocat. Mi-o imaginam uneori blondă, alteori brunetă, cu păr lung, cu păr scurt. În unele zile o făceam sensibilă și grijulie, în altele dură și cu capul pe umeri. Era un joc, un fel de testare a limitelor. Ideea unei Clio Aames în carne și oase – pielea ei, vocea, ideile, ochii, trecutul, lucrurile pe care le ura sau iubea, speranțele ei, prioritățile, sângele, unghiile și pantofii și menstrele și lacrimile și coșmarurile, dinții și saliva și râsul, amprentele pe care le lăsa pe pahare – gândul că ar avea genul ăsta de trecut concret și solid, acest „a fost odată", era mult prea mult pentru mine (un alt motiv pentru care nu am deschis ușa încuiată). Nu, fantomele pe care le-am invocat în nopțile acelea târzii și-n timpul lungilor drumuri la volan și-n după-amiezile când urmăream biliard la televizor erau toate pictate cu propriile-mi mâini pe pereții craniului meu gol. Iar mai aproape de-atât nu voiam să mă aflu de cineva sau de ceva.

La aproape șaisprezece săptămâni după ce m-am trezit pe podeaua dormitorului, a sosit cutia cu becul.

Silueta întunecată se ridică în fluxul
conversațiilor și poveștilor, înoată
prin zumzetul barurilor pline până la refuz
de sâmbătă seara, dă ocol buclelor și
crestelor numerelor de telefon schimbate.

Un apel își greșește destinația și, la
kilometri distanță, sinele meu inconștient
se foiește în somn, deranjat de un țârâit.

De la patru grade de izolare, umbra
de sub apă prinde mirosul. Un semnificant
încovoiat, în ascensiune, o idee neagră
o înotătoare plină de avânt și concentrare străbate
distanța care ne desparte într-o ploaie
de meme[1].

1. După teoriile *memetice* dezvoltate în 1976 de biologul Richard Dawkins, odată cu publicarea lucrării *Gena egoistă*, *mema* (apărută prin analogie cu *gena*) este o unitate de informație culturală sau o „unitate de imitație" transmisă de la o generație la alta prin mijloace non-genetice (prin imitație).

Am deschis ochii. Eram în living, întins pe sofa. Telefonul suna. Cu excepția unei dăți când doctorița Randle mă sunase ca să mute o ședință, telefonul nu dăduse niciodată vreun semn de viață.

M-am împleticit prin antreu, ametit de somn, luptându-mă să mă trezesc, dar, când am ajuns la măsuța de la intrare, țârâitul se opri. Amintirea unui ecou se lovi de pereții din jurul meu. Am format 1471. Pe fir am auzit un zgomot ca vuietul unei scoici puse la ureche; acel sunet apropiat de timpan al unor valuri fantomatice, spărgându-se în depărtare. Am apăsat clapele mici și negre de pe furca telefonului și-am format din nou. De data asta mi-a răspuns vocea metalică a telefonistei computerizate: „Ați fost sunat la... ora... opt... și... douăzeci și șase de minute... Apel cu număr ascuns".

Închisesem și mă întorceam în living când – bum bum bum bum bum – o palmă ce lovea în ușa de la intrare mă făcu se tresar și să simt furnicături în tot corpul din cauza șocului. Am întredeschis ușa și prin crăpătură dădu buzna înăuntru o pală umedă din aerul ploios al serii. Afară stătea un bătrân. Era subțirel, cu un nas și o bărbie proeminente. Părul rar era pieptănat peste cap, adunând și conducând apa de ploaie spre urechile cu lobi mari, unde forma picături ca niște cercei de cristal. Își strânse impermeabilul în jurul trupului și clipi din cauza stropilor de ploaie.

— Da? am zis.

— Ar fi bine s-o bagi înăuntru. O să se facă praf. Dacă nu e distrusă deja.

I-am urmărit privirea în jos, spre prag. La picioarele mele era o cutie udă leoarcă.

— O, am făcut. Așa-i.

Bărbatul ridică bărbia într-o exclamație tăcută de iritare, apoi se întoarse și, strângându-și în continuare haina

în jurul trupului, se îndepărtă șontâcăind pe strada plouată, galbenă în lumina felinarelor, fără vreo altă vorbă.

Cutia din prag era mare, precum cele pe care le iei de la Tesco atunci când te muți. Era ambalată în hârtie maro, muiată de ploaie. Și de asemenea foarte grea. M-am întors stângaci în prag, încercând să nu lovesc de canatul ușii marginile de carton pline de apă. Am reușit într-un sfârșit, am pășit cu grijă în antreu și-am întins piciorul în spate ca să împing ușa. Într-o sincronizare perfectă cu pocnetul ei, fundul cutiei cedă și deșertă întreg conținutul pe podea.

Scrisori. Un teanc umed de scrisori pe covorul din antreu. Am sprijinit cutia goală de capătul măsuței și-am îngenuncheat să arunc o privire mai atentă. *Simian Keslev, Sheffield Road nr. 90. Harrison Brodie, St. Mary's Road nr. 102. Steven Hall, York Street nr. 3. Bob Fenton, Charlestown Road nr. 60.* Nici una dintre acele scrisori nu-mi era adresată. Croindu-mi drum spre fundul mormanului, am dat peste tot felul de lucruri ciudate. O casetă video strâns înfășurată în folie transparentă. Un plic de plastic conținând două caiete ponosite. O cutie de carton mult mai mică, și ea bine înfășurată în folie transparentă, din care – când am ridicat-o ca să mă uit mai atent – s-a auzit zdrăngănit de cioburi de sticlă sau de porțelan. Stăteam îngenuncheat deasupra maldărului ăluia de obiecte ciudate și știam că ar fi trebuit probabil să le bag pe toate înapoi în cutie, iar cutia s-o pun în bucătărie, alături de toate celelalte lucruri și să încerc s-o dau uitării. Dacă obiectele ar fi fost mai obscure, poate că exact așa aș fi făcut. Dar n-am putut. Caiete și o casetă video? Era prea ușor. Nici măcar persoana, ca un mecanism de ceasornic, în care mă transformasem n-ar fi putut trece nepăsătoare pe lângă așa ceva.

Lăsând scrisorile claie peste grămadă acolo unde căzuseră, am luat caseta, pachetul cu caiete și cutia din care

se auzea zdrăngănit de cioburi şi-am pornit-o înapoi spre living.

Caseta video conţinea aproape o oră de material filmat cu o cameră de mână. Pe ea apărea un bec ce se aprindea şi se stingea într-o încăpere întunecată.

Doar atât.

Am derulat cu viteză înainte şi-am luat-o de la capăt de câteva ori, doar ca să fiu sigur, dar nu apărea nimic altceva în afară de un bec aprinzându-se şi stingându-se, şi iar aprinzându-se şi stingându-se în linişte. Apoi am scuturat conţinutul cutiuţei pe-un ziar desfăcut – cioburi de sticlă, un fir spiralat şi partea metalică a unui bec spart. M-am gândit că probabil mă uitam la vedeta ciudatului filmuleţ amator care încă rula la televizor. Le-am pus pe toate deoparte, aşa încât să le pot cerceta mai târziu – Dumnezeu ştie în ce scop – şi mi-am îndreptat atenţia spre caiete.

Primul dintre ele era aproape de neînţeles; pagini după pagini de formule şi tabele, paragrafe încercuite cu creionul roşu, pagini întregi mâzgălite. L-am frunzărit repede înainte să trec la al doilea. Acesta era într-o stare mai bună şi avea un titlu pe copertă – *Fragmentul beculuí*. L-am deschis şi primul cuvânt m-a făcut să încremenesc de uimire. Am dat pagina, am parcurs în grabă tot caietul, de la un capăt la altul, până când am fost sigur de ceea ce ţineam în mână.

L-am închis şi am tras aer în piept. M-am gândit la felul în care un moment din trecut poate fi presat şi pus la păstrare, aşa cum presezi şi pui la păstrare o floare între paginile unei enciclopedii. Memorie presată în text. *Fragmentul beculuí* era un soi de jurnal sau de transcriere, o fereastră scrisă spre trecutul meu lipsă.

Tremurând, am deschis din nou caietul.

Fragmentul beculuI
(Partea întâi)

Cu masca de scafandru pe față, Clio ieși la suprafața apei și făcu din mână. Era un salut amplu și lent; mai întâi spre stânga până la capăt, apoi spre dreapta până la capăt, înăuntru și afară din apă, așa cum făceau oamenii în anii '80 la concertele rock. M-a făcut să zâmbesc. Stând în capul oaselor pe șezlong, sub umbrela uriașă, am avut grijă ca salutul meu de răspuns, atunci când l-am executat, să semene puțin cam mult cu unul nazist. Am mai avut grijă și să-l lungesc destul de mult, încât să atrag atenția cuplului de bătrâni de pe bucata de plajă de lângă a noastră și s-o fac pe Clio, care stătea acum până la brâu în apă și cu brațele ridicate în echilibru deasupra valurilor înspumate, să încremenească îngrozită preț de o fracțiune de secundă, înainte să-și caute o cale de scăpare înapoi în mare.

Întotdeauna am fost mai priceput la chestiile pe termen lung.

— Clio! am strigat mult prea tare.

Cuplul de bătrâni și alți câțiva oameni de pe plajă se întoarseră și se uitară drept la mine, apoi în larg, spre ea.

— Clio! am strigat din nou și-am făcut un gest exagerat cu mâna.

Mi-am dus mâinile căuș la gură, chiar dacă ea nu se afla atât de departe, și-am așteptat cât să numeri până la trei.

— Clio Aames!

Apoi am salutat din nou în felul acela vag.

— Clio, te iubesc! am strigat, fluturând neîncetat din mână.

Avea deja un public restrâns când a început să lovească apa împotriva valurilor, dându-și jos masca și tubul de respirat cu o mână și cu cealaltă netezindu-și părul pe spate, într-o coadă udă, nelegată. Era goală până la jumătate, deși asta nu avea nici o importanță în jocul nostru de-a „ha, ha, toată lumea se uită la tine". Clio nu se rușinează de corpul ei; doar pe mine mă găsește jenant. Trecuse aproape o săptămână de când renunțaserăm la săpăturile arheologice în insulele Greciei pentru plajă și o zi stătuse cu sutienul de la costumul de baie pe ea, zece minute fără el, dar cu dopuri de sticlă de bere peste sfârcurile „în curs de aclimatizare", iar următoarele patru zile și jumătate „încontinuu cu țâțele la vedere".

La drept vorbind, iată ceva important în privința lui Clio; când spune ea „țâțe" pare deșteaptă și sexy și modernă – *N-are rost s-o mai frecăm atâta cu lucruri din astea, Eric* – așa cum unele femei și, presupun, unii bărbați pot să pară fără nici un efort. Însă când spun eu „țâțe" par un ziarist libidinos de la un tabloid. Am încercat și-am tot încercat, dar n-am cum să evit asta. Obișnuiam să spun „balcoane", deși acum mă străduiesc să mă abțin, pentru că Clio râde și zice că sună și mai prost, că par un obsedat sexual care trece printr-o fază de negare. Recent, am apelat la dureros de sfioasa formulare „Arăți minunat fără sutien", care-mi aduce uneori un „Ooo" și-un sărut pe frunte. Ea spune și „pizdă".

Până când Clio ajunse înapoi la șezlonguri, publicul își pierduse mai mult sau mai puțin interesul. Agăță masca și tubul de respirat de spițele umbrelei noastre mari și luă prosopul care-mi ferise picioarele de soarele perfid. Avea o expresie dezaprobatoare puțin cam prea exagerată; dacă

te uiți atent la ea, zărești un zâmbet care pândește în colțurile buzelor și deseori le trage spre exterior.

— Repetă după mine, zise ea. Nu-i deloc comic să saluți ca Hitler.

— Nu-i deloc comic să saluți ca Hitler, am spus, dându-mi jos ochelarii de soare și mijind ochii spre ea. Tuturor li s-a părut comic atunci când a făcut-o Peter Sellers.

— Mda, zise ea, ștergându-și părul. Numai că el era comic, nu?

— O, da, am rânjit. Am uitat.

— Deci, zise ea. Ce ai de gând să faci?

— N-o să mai salut ca Hitler.

— Și?

— O să cumpăr cât mai mult de băut ca să nu iei următorul feribot care pleacă de pe insulă și să mă părăsești pentru că sunt un vierme amoral?

— Și?

— Ce? am spus.

— Și?

— Și ce?

— Nu ești comic.

— Și ce?

Își termină treaba cu prosopul și mi-l aruncă în cap.

— Prinde-l, zise, și adu-mi sutienul de la costumul de baie. Îmi trebuie.

Ne-am dus la barul taberei.

Barul taberei e bun pentru că acolo se servește bere Amstel foarte rece, iar noi de asta bem în timpul zilei și cocteiluri foarte tari, la care trecem imediat ce se întunecă. Uneori, apusul e portocaliu, dar alteori, poate de cele mai multe ori, albastrul cerului devine din ce în ce mai prăfos și, la un moment dat, îți dai seama că nisipul și pietrele pe care calci sunt mai calde decât aerul pe care îl respiri. Brize răcoroase bătând dinspre mare.

De obicei, între Amstel și cocteiluri, mergem să cinăm la una dintre tavernele înșiruite de-a lungul plajei. Tabăra noastră e la o distanță bună de orice club care s-ar putea afla pe insulă și doar un drum desfundat, neasfaltat ne desparte de taverne, de magazinul general și de intrarea în tabără dinspre plaja propriu-zisă.

Clio comandă în general o mâncare cât mai specifică locului. Eu iau de regulă pizza, pentru că sunt un filistin și sunt în vacanță și pot să fac tot ce-mi poftește inima.

Cu vreo două zile înainte de incidentul cu salutul și sutienul de la costumul de baie, descoperisem că poluarea e atât de redusă în partea noastră de insulă, încât, dacă stai culcat pe spate pe-o dună mică de nisip la 3 dimineața, poți vedea albastrul și purpuriul Căii Lactee întinzându-se pe tot cerul. Nu mai văzusem niciodată Calea Lactee și mi se părea desprinsă dintr-o producție științifico-fantastică a anilor '50. *Pierduți în spațiu.*

— Ești un filistin, zise Clio.

Am încuviințat, coborând din nou privirea spre ea și trăgând prin pai o gură zdravănă de cocteil Zombie, puternic alcoolizat, așa cum se prepară la barul taberei.

— Obiceiul ăsta pe care-l ai să compari lucrurile din viața reală cu lucruri din film...

— Ce e cu el?

— Ei bine, zise ea, te face să pari superficial, neinteresant și...

Cu buzele strânse, capul înclinat, șuvițele de păr negru căzându-i pe față și un zâmbet fals-compătimitor adăugă:

— ...să semeni cu un tocilar ratat, sinceră să fiu.

— Păi, sunt un tocilar ratat. Probabil că ar trebui să-mi dai papucii cât mai repede, pentru că tu ești mult mai bună și meriți mult mai mult.

Mi-am încrucișat brațele.

— Îți ești datoare cu asta, Clio. Și-n orice caz...

— Ce? *Ne, ne, ne. Eu vorbeam despre* Pierduţi în spaţiu, *serialul de televiziune original, nu de mizeria aia de remake din anii '90. Ne, ne, ne.*

Am coborât privirea spre paharul cu cocteil.

— Cam eşti un tocilar ratat, zise ea din nou, în exact acelaşi fel, dar de data asta întârindu-şi cuvintele cu o lentă, inevitabilă încuviinţare din cap.

Am ridicat din umeri.

— Ooo! făcu ea.

Zâmbetul *răutăcios* al lui Clio e cu totul altceva – marginile surâsului ei normal se ascut ca nişte lame mici şi ochii îi devin strălucitori şi scăpărători. Cred că-n fracţiunea de secundă cât durează, zâmbetul acela mic, crud, sexy, obraznic şi rău s-ar putea să fie singurul lucru perfect care a existat vreodată pe lume. O luminoasă şi călduroasă străfulgerare într-un milion de stele bătrâne, pocite.

— Te iubesc.

— O, scumpule, zâmbi ea.

Întinse mâna şi îmi atinse încet ceafa cu buricele degetelor.

— Eşti aşa de provincial.

Pentru că n-am răspuns, ea se lăsă pe spătarul scaunului, legănându-se pe picioarele din spate, şi ridică din sprâncene.

Iată un secret: simpla idee că Clio Aames este reală şi face parte din lumea asta îmi provoacă durere.

Am ridicat piciorul pe sub masă şi am încercat s-o împing. Ea îmi ghici gândul şi lăsă scaunul jos, pe toate cele patru picioare.

— Copilăros, zise.

Mai târziu în aceeaşi seară, ne-am trezit discutând cu un cuplu de excursionişti din Londra. Pe-atunci eram plecaţi de acasă de aproape cinci săptămâni şi era doar a doua oară când purtam un soi de discuţie pe larg cu *alţi oameni.* Era ciudat să vorbim din nou aşa, într-un fel

degajat. Trebuia să ne explicăm tot timpul cuvintele, să reluăm ideea și să umplem golurile. Ne-am dat seama că propriile noastre discuții se transformaseră într-un soi de stenografie, un mic și îngrijit exercițiu minimalist. Să umplem pânze întregi cu tușe groase, evidente, pentru acei străini părea o risipă de sunete, timp și efort. *Să vorbești cu note de subsol*, așa avea să-i spună Clio mai târziu, pe când ne întorceam alene spre cort. Totuși erau destul de simpatici și chiar ne-am distrat în compania lor. Se pare că aveau un apartament în apropierea Aeroportului Heathrow.

— Te obișnuiești cu zgomotul, zise fata, Jane. Vreme de-o lună am crezut că nu mai suportăm, dar apoi ne-a trecut pur și simplu. Acum parcă nici n-ar fi.

— În primele două nopți petrecute în cort, spuse tipul, Paul, ne-am străduit din răsputeri să adormim. Chiar dacă acasă nu mai auzim avioanele, n-am putut dormi fără ele. Nu-i așa că-i ciudat?

Căzu pe gânduri preț de o secundă.

— Parcă era o gaură în perdeaua de tăcere.

— Mișto, am zis. Antisunet.

Clio se uită la mine.

— Iar Dusty, spuse Jane băgându-se din nou în discuție. Când ne-am mutat, am crezut că o să aibă o cădere nervoasă.

— Dusty? întrebă Clio.

— Pisica noastră. E bătrână, era a strămătușii lui Paul. E o siameză și e destul de sensibilă.

Jane vorbi o vreme despre Dusty, povesti vreo două întâmplări hazlii cu pisici pe care nu mi le amintesc.

— Noi tocmai ne-am luat două pisicuțe, zâmbi Clio. Doi băieței.

— Ooo, făcu Jane. Ce nume le-ați pus?

Eu am rânjit în sinea mea.

— Gavin și Ian, zise Clio.

Fețele deschise și prietenoase ale lui Jane și Paul șovăiră, își pierdură puțin din stăpânire. Era o răsplată binemeritată; eu și Clio ne străduiserăm mult să găsim niște nume care să stârnească acea reacție. Nume neobișnuite pentru niște pisici și nepotrivite într-un mod fundamental, însă totuși deconcertant de fezabile.

— Ooo, făcu Jane din nou, puțin cam târziu.

— E obositor să nu cunoști pe nimeni, nu? zise Clio mai târziu.

— Nu-ți pune în valoare capacitățile de comunicare, m-am arătat de acord.

Băuserăm cocteiluri Zombi aproape toată noaptea. Mă uimea faptul că nu eram mai nervoși. Mâine, hotărâsem, trebuia să ne străduim mai tare să ne enervăm. O vreme, am hoinărit spre cort în tăcere.

— Știi ce cred?

— Că nu ne-am îmbătat îndeajuns?

— Mmm, am mormăit. Întotdeauna știi ce vreau să spun?

— Da.

— Întotdeauna?

— Mda.

— Oau, am exclamat. Ghici la ce mă gândesc acum.

— Depravatule.

— Oau, am exclamat din nou. Mă uluiești.

Mă strânse de mână, apoi îi dădu drumul, cuprinzându-mi mijlocul cu brațul și vârându-și degetele în buzunarul din spate al pantalonilor mei scurți. Înclină capul spre mine.

Fermoarul de la intrarea în cortul nostru era puțin stricat. Curând avea să se strice de tot, dar atunci încă îl mai puteai deschide dacă știai cum s-o faci, dacă aveai *îndemânare*. Clio avea, eu nu. Cât a meșterit ea la el, eu

am urmărit un fluture mare, de noapte, care zbura și se lovea de un bec slab ce ilumina tabăra. Noaptea era numai stele, spații goale și miros grețos de pastile împotriva insectelor. Nu bătea nici o briză.

Am făcut sex și, când am terminat, Clio și-a lipit coatele de corp și a rămas întinsă deasupra mea (cu mine încă în ea), cu capul culcat pe umărul meu, atingându-mi bărbia cu fruntea.

Totul părea atât de limpede, atât de clar și detaliat. Buricele degetelor mele pe spatele ei ud, pe coastele ei. Corpul ei ridicându-se și coborând din pricina respirației mele, ușoara întindere a pielii ei din pricina respirației sale. Răsuflările noastre desincronizate. Apăsarea care mă împiedica să-mi umplu plămânii: *Greutatea lui Clio pe lume*. Toate astea. I-am îndepărtat părul de pe tâmple, i-am urmărit curbura urechii cât de tandru am putut, plimbându-mi degetul peste perișorii invizibili de acolo, aproape neatingând-o. Asta era totul; în miezul tuturor lucrurilor, asta era o simplă și perfectă *stare de fapt*.

Brațul lui Clio se strecură sub mine și degetele ei se strânseră pe umărul meu. În cele din urmă, când vorbi, am simțit aerul ce ieșea din pieptul ei și dădea naștere cuvintelor.

— Promite-mi că o să mă părăsești dacă o să simți vreodată nevoia.

— Poftim?

Am întors bărbia într-o parte, încercând să-i văd fața.

— N-o să te părăsesc. Nu vorbi prostii.

Ochii ei se ridicară pentru a-i întâlni pe-ai mei.

M-am încruntat.

— Nu glumesc, zise. Dacă o să simți nevoia să mă părăsești, dacă n-o să mai fii fericit cu mine, trebuie s-o faci neapărat.

Se sprijini în coate și își undui șoldurile pentru a mă scoate din ea.

— Trebuie să-mi promiți, Eric. E important.

— Hei, am zis și am mângâiat-o pe brațe. Ce s-a întâmplat?

Se uită la mine vreme îndelungată și eram convins că va plânge.

— Hei, am zis din nou și i-am îndepărtat părul de pe față.

— Nimic, răspunse ea cu un zâmbet vag.

Apoi surâse din nou, de data asta mai convingător.

— Nimic, sunt o proastă.

Am prins-o în menghina brațelor și ea s-a întins din nou pe mine. Ne-am îmbrățișat, în timp ce ea își odihnea capul pe pieptul meu.

— Haide, am zis. Spune-mi.

— Ești transpirat, spuse ea, ridicând capul și lăsându-l iarăși jos.

— Și tu la fel.

Am stat așa o vreme.

Am ascultat. Din afara cortului nu se auzea absolut nimic.

— N-aș suporta să te distrug, zise ea într-un sfârșit.

— Clio, am spus, netezindu-i părul pe spate, nu conduci tu lumea.

În Grecia, cafeaua se bea rece. Se numește *frappé* sau *nescafé frappé*, sau doar *nescafé*. Grecii își beau de obicei *frappé*-urile fără lapte sau zahăr, dar au tendința să-i servească pe turiști cu amândouă.

Ne aflam în fața unei cafenele de pe Naxos, care dădea spre port. Dedicaserăm ziua plimbărilor. Naxos e numită „insula verde" chiar dacă nu e foarte verde în clipa asta. Dar mai e până la venirea verii, iar ideea că lucrurile rămân verzi cât e anul de lung este probabil o ciudățenie a englezilor. În orice caz, totul e relativ. Unele dintre celelalte insule grecești sunt mult mai lipsite de verdeață, toate

numai stânci și nisip. Potrivit ghidului turistic, grecii antici au defrișat majoritatea copacilor ce creșteau inițial în insule și i-au înlocuit cu măslini. Însă aceștia nu au rădăcini destul de mari ca să fixeze pământul de pe pante, așa că tot acel sol mănos a fost înghițit de mare sau s-a transformat în praf, iar acum insulele nu sunt decât niște cocoașe de oase pietroase, cu petice de iarbă maronie ici-colo și șopârle.

Naxos e frumoasă, dar nu tocmai verde. Nu acum, în orice caz.

Chelnerița ne servi *frappé*-urile cu lapte și zahăr fără să ne întrebe, însă eu eram îmbrăcat puțin à la Hunter S. Thompson[1] – pantaloni scurți kaki, cămașă hawaiiană albastru-deschis cu pescăruși, ochelari de soare cu lentile mari și-o pălărie fără boruri –, așa că probabil eu am fost de vină pentru asta.

Când primești *frappé*-ul, dacă e unul bun, cuburile de gheață stau pe fundul paharului. Pe măsură ce licoarea se așază, devenind mai mult cafea și mai puțin spumă, gheața își croiește drum în sus. Ca o apă curgătoare sau ca focul, e un lucru oarecum hipnotic.

Clio spuse ceva despre un colos de șapte metri și jumătate, cioplit pe jumătate, dintr-o veche carieră de piatră din cealaltă parte a insulei. Asta îmi ajunse ca să ridic ochii din pahar, clipind.

— Ce?

Ea puse ghidul turistic pe masă și-și trase ochelarii de soare pe vârful nasului.

— Trezirea!

— Știu, am zâmbit. Cred că-i din cauza căldurii.

---

1. Hunter S. Thompson (1937-2005) – jurnalist și scriitor american, creatorul așa-numitului „jurnalism *gonzo*“, un stil care-i cere reporterului să se implice în povestea derulării evenimentelor, până într-acolo încât el să devină personajul principal.

Își împinse ochelarii la loc și, preț de o secundă, se uită țintă la mine.

— Ar cam trebui să-ți conservi energia, Sanderson. Nu-mi ești de nici un folos în starea asta.

M-am prefăcut jignit.

— Doar asta sunt pentru tine?

— Da, zise ea.

La câteva ore după ceea ce, din lipsă de inspirație, am numit *momentele de criză* ale lui Clio din noaptea precedentă, făcuserăm din nou sex, nici nu mai știu la ce oră a dimineții. A doua partidă fusese somnoroasă și lentă, o încercare aproape inconștientă, cețoasă. Clio vorbise foarte încet în vreme ce mă mișcam înăuntrul ei. Vorbisem și eu, iar cuvintele veniseră de foarte departe. Spuneam lucruri la care nu stăteam să mă gândesc; cuvinte, și-atât. Cuvinte de noapte, cuvinte de sex sau cuvinte de vis, nu știu, nu de dragul conversației. Nu genul de cuvinte care să poată fi prinse în litere și cerneală. Nu știu prea bine cum să explic asta, dar așa a fost.

— Te iubesc, zise Clio din senin, pe când eu mă întindeam după ghid de cealaltă parte a mesei.

— Știu, am încuviințat, luând cărțulia și frunzărind-o. Și mie-mi place să-mi petrec timpul cu tine.

— Onanistule, râse ea. Urăsc latura asta a ta.

— Dar tu ai inventat-o.

— Dă-mi ghidul înapoi, zise. Vreau să-ți arăt colosul ăla de piatră.

5

Nor alb și munte albastru

Videocaseta cu lumina intermitentă era așezată deasupra aparatului video, sub televizor, în întuneric. Cioburile becului spart erau toate în cutia lor, scuturate atent cu ajutorul ziarului îndoit, ca niște steluțe, pentru a proteja lăbuțele lui Ian, care obișnuia să se plimbe în toiul nopții prin casă. Cutia cu becul era închisă bine și stătea pe șemineu, ca o urnă. Scrisorile și pachetele de la Primul Eric Sanderson primite în șaisprezece săptămâni zăceau nedesfăcute într-un spațiu mic și întunecat din spatele ușii dulapului din bucătărie. Picăturile de ploaie răpăiau și se scurgeau în bătaia vântului, fiecare fiind o planetă albastră, bacteriană, rostogolindu-se pe exteriorul geamurilor. Praful se strângea în colțuri. Umbra mea, asemenea norului radioactiv de la Hiroșima, creștea pe pervazurile ferestrelor și pe plintele podelei. Păianjenii și insectele își împărțeau teritoriile pe întinderea dușumelelor și tavanelor. Parterul casei nu era tocmai încremenit și nici tocmai tăcut în timpul nopții.

La etaj, ușa încuiată rămânea solidă, familiară și de neclintit. Alături, ușa dormitorului meu – reală, funcțională și nu tocmai închisă. Între ea și canat era un spațiu cât să încapă o pisică, iar asta făcea ca pe palier, din podea până în tavan, veioza de pe noptieră să proiecteze o dâră de lumină galbenă. Dincolo de crăpătura ușii, pe covorul din dormitor, caietul acela de neînțeles, patru

coloane de numere și un grafic tăiat, stătea deschis, cu fața spre tavan. În patul dublu, Ian era încolăcit într-o minge adormită, cu nasul la coadă; caietul cu *Fragmentul becului* era strecurat pe jumătate între pernă și cuvertură; iar eu, într-o rână, acoperindu-mi ochii cu antebrațul, aproape amintindu-mi de acel bec, visam:

Mergeam de-a lungul unei străzi scăldate în soare, mărginită de tufișuri crescute alandala și de viță-de-vie, de coloane grecești pe jumătate prăbușite și clasice statui albe, cu brațe lipsă, capete răsturnate sau socluri sparte, ce-și înclinau stăpânii bătuți de vremuri în unghiuri care pentru orice persoană în carne și oase ar fi fost precare și periculoase. Aerul era plin de mirosul dulce-zemos al eucaliptilor, al semințelor de in sau al uleiului de camfor și atât de încins și de viu, că-ți intra în gură și evapora umezeala cu o tandră și intimă grijă. Am trecut pe lângă o veche statuie de marmură a mult adoratului maestru bucătar care scrisese cartea mea de bucate. Ochii lui goi se holbau de pe-o față plină de licheni pe când stătea în picioare, înalt și agresiv, ținând – mânuind – spatula, așa cum un erou ar ține o spadă. Puțin mai departe, într-o firidă adâncă, un Humphrey Bogart ursuz, învăluit în pânze de păianjen, stătea aplecat peste un pian cioplit din topor, cu paharul de piatră cenușie ridicat în mâna de piatră cenușie, pe fracul de piatră cenușie.

La capătul străzii, am trecut cu pași mărunți pe sub o arcadă năruită și am intrat în ruinele unei mari piețe deschise, cu o baie romană în mijloc. Baia era pe jumătate goală și apa care mai rămăsese fusese acoperită de un covor tăcut de frunze căzute dintr-o salcie uriașă care străpunsese pavajul străvechi. Mi-am croit drum spre copac, evitând cu grijă să calc peste un șir de furnici mari și negre și ocolind multele smocuri de iarbă maronie și tufișuri joase, care răsăriseră și ele pe unde putuseră, printre pietre. Comitetul de revendicare al naturii.

Apropiindu-mă, am observat un șezlong de plastic alb, așezat la umbra copacului. O fată stătea întinsă pe el, pe-o parte, cu spatele la mine. Când m-am apropiat, fata s-a ridicat în capul oaselor ca să caute ceva în geanta de alături și, recunoscând-o, stomacul mi s-a urcat în gât.

— Clio.

Clio Aames se opri din ceea ce făcea, se întoarse și își împinse ochelarii de soare, ca o bentiță, peste părul lung și negru.

— Fir-aș a naibii să fiu, zise ea. Uite cine a venit.

Am ajuns sub copac și m-am aplecat, iar ea s-a ridicat pe jumătate, apucându-mi brațele cu mâinile ei solide, calde sub soarele verii, reale. M-a strâns tare și ne-am afundat amândoi în șezlong. Am rămas așa vreme îndelungată, ținându-ne strâns, cu fața îngropată unul în gâtul celuilalt, respirând și stând nemișcați.

— Te simți bine? am întrebat aproape în șoaptă, cu gura sub lobul urechii ei.

— Mda, așa cred. Mda.

Aerul, cuvintele dinlăuntrul ei lovindu-se de gâtul meu.

— Mi-a fost dor de tine.

— Am uitat de tine, Clio. Am uitat totul. Îmi pare tare, tare rău.

— Hei. Stai liniștit, nu face nimic.

Mâna ei pe gâtul meu și degetele ei mângâindu-mi buclele de păr de pe ceafă.

— Nu face nimic. Totul e în ordine.

Se trase ușor îndărăt, ca să mă poată privi în ochi.

— E-n ordine. Acum suntem aici și totul e în ordine.

— Clio, am spus.

— E-n ordine. Știu.

— Tu nu mai ești.

— Sunt chiar aici.

— Nu, nu-i așa. Ești moartă.

Clio se desprinse de mine și se ridică în capul oaselor.

— Ca să ştii şi tu, zise, cred că arăt foarte bine.

Pentru a sublinia ideea, îşi plimbă mâinile de la sutienul costumului de baie la slip. După o secundă, se uită din nou la mine.

— Asta-i partea în care tu ar trebui să te arăţi de acord.

— Arăţi fantastic.

— Fantastic pentru o persoană moartă?

Am lăsat-o baltă, simţind că un zâmbet îmi luminează faţa.

— Nu te pune cu mine, Aames. Totuşi, cum de porţi sutienul?

Am întins mâna ca să o ating aşa cum se atinsese ea, dar mi-o îndepărtă, plesnindu-mă tare peste ea, cu o uimire exagerată.

— O, Dumnezeule. *Clio, eşti moartă. Hei, Clio, pot să-ţi văd ţâţele?* Am un singur cuvânt pentru tine: necro... (îl frânse în două şi accentuă fiecare parte împungând aerul cu degetul) ...filie. Asta se alege de tine când te las de capul tău?

Am privit în pământ cu o expresie cât mai serioasă posibil şi i-am răspuns cu vocea mea răguşită, de samurai din filmele de mâna a doua:

— Mi-e îngrozitor de ruşine.

— Bine, zise ea, strângându-şi genunchii sub bărbie. Acum spune-mi ce s-a mai întâmplat în *EastEnders*.

Şi asta am şi făcut. Eram cam pe la jumătatea unei complexe şi incredibile intrigi care însoţea întoarcerea unuia dintre personajele negative ale serialului când Clio se aplecă în faţă, îşi strecură mâna pe după ceafa mea şi mă sărută, la început tandru, apoi intens şi sincer.

— Stai aşa, am zis încet când ne-am depărtat unul de celălalt. Nu ţi-am spus că aia proastă, cu ochi trişti a rămas iar gravidă.

Clio zâmbi absent şi îşi lipi fruntea de a mea.

— Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple așa, zise ea.

— Mda, am spus. Nu-i la fel de bine ca înainte. Cred că și *rating*-ul a avut de suferit.

— Eric.

— Știu, îmi pare rău. Doar că. Cum putem face asta, înțelegi? Cum putem să glumim?

— S-a dus totul dracului, zise Clio, încuviințând ușor din cap și făcându-mă și pe mine să încuviințez. Am stat așa, cu frunțile lipite, preț de câteva secunde.

— Aș fi putut... Puteam să fac ceva?

Ea se trase puțin în spate și ne privirăm în ochi. Încă mai ținea mâna așezată pe umărul meu. Scuturăm din cap.

— Nici eu nu știu.

I-am apucat cealaltă mână și am ținut-o strâns în poală, între ale mele.

— Clee, spune-mi ceva care să-mi demonstreze că ăsta nu-i un vis.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi ceva ce nu știu și pe care să trebuiască să-l verific, iar apoi să aflu că e adevărat.

— Nu cred că merge așa.

— Spune-mi doar că nu visez.

— Poate că visezi, zise. Probabil că visezi.

— Nu vreau să visez. Clio, nu vreau să fac asta singur.

Se auzi un bubuit.

Am tresărit amândoi, ne-am întors spre baia romană. O mână de frunze se mișcau pe suprafața apei într-o spirală lentă.

— E ceva viu acolo?

Clio încuviință.

— Da.

— Ce e?

— Nu știu, zise ea, privind apa. Ceva din adâncuri, unde e întuneric.

Se auzi un alt bubuit.

Pe suprafața murdară a apei se iscară valuri mici, lovind marginile placate și mucegăite ale băii.

— Ești pregătit? Acum e-acum.

Clio mă ținu de brațe și-mi oferi un zâmbet care se voia puternic și aproape că era.

— Ce? Clee, ce se întâmplă?

Bum.

6

Timpul și vânătorul

Bum.

M-am trezit brusc, clipind în lumina electrică. Nu știam dacă zgomotul făcea parte din visul pe care-l aveam sau dacă era un lucru real, exterior. Motanul stătea în picioare la capătul patului, alarmat, uitându-se cu ochi mari la perete. Am rămas cât mai tăcut posibil, numărând în gând secundele de tăcere: o oaie... două oi... trei oi... patru oi... ci...

Bum.

Ian dispăru într-un salt roșcat de energie năvalnică, iar eu, șocat, m-am făcut ghem.

Un alt bum.

Un trosnet.

Un bufnet. Un bum. Un alt trosnet.

Instinctele mi se treziră și îmi răspândiră în tot trupul un val de substanțe chimice, amorțindu-mi vârfurile degetelor, buzele și urechile. Stomacul mi se strânse și toate firele de păr de pe corp mi se ridicară, un conductor electric. Tot trupul mă îndemna să fug, să scap. Dar n-am fugit. Când m-am ridicat cu grijă în capul oaselor, o logică superioară preluă controlul, o mână sigură apucă sforile mele de marionetă, îmi întoarse acțiunile de la panică și le îndrumă spre... altceva. M-am surprins inspirând adânc de patru-cinci ori, apoi, cât mai ușor posibil, m-am dat jos din pat și m-am furișat pe palier.

Bubuitul și trosnetul, zăngănitul și răpăitul veneau din spatele ușii încuiate și creșteau în intensitate, devenind din ce în ce mai agresive. Stând acolo, tremurând, controlându-mi respirația, păstrând tăcerea, am început să-mi dau seama că era ceva în neregulă cu sunetele alea. Mi-a luat câteva secunde să înțeleg ce anume, dar în cele din urmă am reușit: bubuitul și zăngănitul din spatele ușii păreau să vină *de la distanță*. Judecând după dimensiunile casei, camera încuiată nu putea fi mare, în cel mai bun caz puțin mai mică decât dormitorul meu, poate era doar o cămăruță. Atunci era cu neputință, dar totuși: sunetele păreau să reverbereze în pereți goi, venind parcă din celălalt capăt al unui uriaș depozit pustiu.

Violența lor crescu și mai mult, devenind larma furioasă a unor bubuituri sălbatice și-a unor zăngănituri metalice. M-am aplecat în față, ascultând, în căutarea unui indiciu. Am atins ușor cu urechea, aproape imperceptibil, suprafața ușii încuiate. În clipa aceea, în fracțiunea de secundă în care corpul meu a luat contact cu vopseaua ușii, zgomotul, zăngănitul, bubuitul, trosnetul, totul a încetat brusc.

Din cauza șocului am făcut un salt în spate, ca și când m-aș fi ars la degete. Am încercat să nu mă mișc, să nu respir, acoperindu-mi gura cu mâna.

În spatele ușii închise răsuna o tăcere adâncă, densă. Pură. Grea. Apăsătoare. Sunetul unor ochi ce te privesc intens.

Am așteptat.

Am așteptat să se întâmple ceva.

Un minut.

Două minute.

Nu s-a întâmplat absolut nimic.

Zece minute mai târziu, scosesem ciocanul din cutia cu unelte și căutam prin dulapul din bucătărie, plin cu scrisori nedeschise de la Primul Eric Sanderson. Am găsit

plicul în care se afla pătratul de carton, l-am rupt la un capăt și l-am scuturat. Cheia mi-a căzut în palmă.

— Intru, am zis în fața ușii, surprins de claritatea și ascuțimea vocii mele în acea tăcere.

Îmi simțeam măruntaiele ca pe niște benzi elastice, fluturând în vânt. Vezica îmi era apăsată de-un lichid încins, agitat.

— Intru. Descui ușa.

Cheia țăcăni în yală. Am apăsat pe clanță și, încet, am împins ușa în lături. Tăcere. Ținând ciocanul ridicat lângă urechea dreaptă, pregătit să dobor pe oricine sau orice s-ar fi ivit din întuneric, am intrat cu pas șovăit, pipăind pereții. În cele din urmă, am găsit un întrerupător și-am aprins lumina.

În mijlocul camerei se afla un fișet roșu-aprins.

Și nimic altceva.

Nu era nimeni acolo.

Încăperea *era* mai mică decât dormitorul, mult prea mică pentru ca acele ecouri răsunătoare să aibă vreo logică. Singurul geam era încuiat și neatins. Din câte îmi dădeam seama, nimeni n-ar fi avut cum să intre sau să iasă, însă am continuat să țin ciocanul pregătit.

Patru dintre cele cinci sertare ale fișetului erau goale. În al cincilea am găsit un singur dosar roșu, de carton, în care se afla o singură foaie de hârtie imprimată.

N-am scos dosarul și nici n-am citit foaia de hârtie. N-am făcut nimic vreme de una, două, trei, patru secunde. În cele din urmă, am închis sertarul, m-am lipit cu spatele de fișet și-am încercat să pricep ceva din *tărășenia* asta ciudată. Nu era vorba doar de zgomote. Din cea de-a doua zi petrecută în lume îmi imaginasem că încăperea în care mă aflam acum conținea toate informațiile, elementele și imaginile sinelui meu pierdut, o dâră de hârtii

care să reconstituie viața Primului Eric Sanderson și fotografii – cu el, cu Clio Aames și cu toți oamenii apropiați lui. Dosare complete, care să demonstreze că acele vieți existaseră, că acele persoane, vremuri și întâmplări fuseseră reale și că, odată, ocupaseră un loc în mersul lucrurilor. Mă așteptasem să găsesc camera plină de obiecte aparținându-i lui Clio – ar fi fost o explicație logică a faptului că încăperea era încuiată. Dar nu era nimic. Am căutat din nou prin fișet și prin restul camerei, ca să fiu sigur. Scoțând dosarul roșu și vârându-l sub braț, am ieșit de-acolo, am stins lumina și-am încuiat ușa în urma mea.

Am scos sticla de votcă din raftul frigiderului – căpătasem obiceiul de-a bea o dușcă sau două vinerea seara, când mă uitam la video, și uneori și după-amiaza, la televizor – și am turnat jumătate de pahar mare peste gheață. Ian își făcu din nou apariția în bucătărie, acum curajos, de parcă nu i-ar fi fost niciodată frică în viața lui, și se gudură pe lângă picioarele mele. Am deschis o conservă cu ton pentru el și-am luat votca și sticla cu mine, în living.

Televizorul, marele element normalizator. L-am deschis și m-am trântit pe sofa, cu votca la picioare, cu dosarul roșu alături. Înainte să deschid dosarul și să scot foaia de hârtie, am luat câteva gâturi zdravene, ca să-mi calmez nervii. Iată ce scria:

Imaginează-ți că ești într-o barcă, pe un lac.

E vară, dimineața devreme. Intervalul acela când soarele nu s-a ivit încă de după linia orizontului și lumina e brăzdată de umbre lungi. Razele sunt calde, le simți pe piele în vreme ce aluneci printre ele, dar la umbră aerul e încă rece, semiîntunericul domnind încă în cotloanele de pe margine.

O briză joasă, stăruitoare, vine și se duce, iscând vălurele pe apă și legănându-vă ușor, pe tine și barca ta, în vreme ce

plutiți prin fâșiile *yin-yang* ale dimineții. Păsările ciripesc. E un sunet ascuțit, clar, curat, fără zumzetul de fundal al zilei care mai are până să înceapă. Din când în când se aude foșnetul vântului printre frunze și clipocitul unui val mai mare, care se lovește de barca ta, dar nimic altceva.

Întinzi mâna peste margine și simți răceala apei, legănarea neîntreruptă a lacului, apa urcând și coborând ritmic pe degetele tale. Îți retragi brațul; savurezi amorțeala pe care răceala apei ți-a lăsat-o în degete. Întinzând mâna, închizi ochii și pipăi mecanismele infinitezimale ale gravitației și rezistenței pe când lichidul își găsește făgașe pe pielea ta, se acumulează în picături de-o greutate precisă, apoi cade, fiecare strop dispărând cu un plescăit sonor.

Acum, chiar în clipa în care se aude acel plescăit – oprește-te. Încetează să-ți mai imaginezi. Iată adevărata șmecherie. Iată ceea ce e evident, minunat, nemaipomenit, toate în același timp: lacul din mintea mea, lacul pe care mi-l imaginam eu, tocmai a devenit lacul din mintea ta. Nu contează că nu ne-am cunoscut niciodată sau că nu știi nimic despre mine. Aș putea să fiu mort, să fi murit cu o sută de ani înainte să te naști tu, și totuși – gândește-te bine la asta, pătrunde dincolo de sensul evident și gândește-te la uriașul și uimitorul miracol care se ascunde înăuntru – lacul din mintea mea a devenit lacul din mintea ta.

Îndărătul sau înăuntrul sau prin cele o sută nouăzeci de cuvinte care au alcătuit descrierea mea, îndărătul sau înăuntrul sau prin cele nouă sute nouăzeci de litere, are loc un soi de flux. O curgere pur conceptuală, fără masă, greutate sau substanță și fără vreo legătură cu gravitația sau timpul, o curgere ce poate fi observată doar dacă alegi să te uiți la ea exact din unghiul din care ne uităm noi acum, însă, cu toate astea, un flux ce se varsă direct din lacul meu imaginar într-al tău.

Apoi, încearcă să-ți imaginezi toate fluxurile interacțiunii umane, ale comunicației. Toate fluxurile acelea care curg în și între oameni, legându-i prin text, imagini, cuvinte rostite și comentarii televizate, prin amintiri împărtășite, relații întâmplătoare, evenimente trăite, trecuturi și viitoruri comune, cauză și efect. Încearcă să vizualizezi această imensă rețea de lacuri

și râuri curgătoare, să observi vastitatea și incredibila ei complexitate. Acest uriaș și bogat mediu. Acest paradis acvatic cuprinzând toate informațiile, identitățile, societățile și eurile.

Acum întoarce-te la lacul tău, la barca ta care se leagănă domol. Dar de data asta cunoaște lacul; recunoaște locul drept ceea ce este și, când ești pregătit, aruncă o privire peste marginea bărcii. Apa e limpede și adâncă. Razele frânte ale soarelui decupează fâșii albastre jos, departe, în adâncurile reci și limpezi. Stai liniștit, așteaptă și privește. Nu te clinti. Rămâi absolut nemișcat. Se spune că viața e tenace. Că și numai cu jumătate din șanse sau mai puțin, viața se va dezvolta, va exista și va evolua oriunde, chiar și în cele mai neprimitoare și improbabile locuri. Viața va supraviețui mereu, se spune. Stai absolut nemișcat. Continuă să te uiți în apă. Continuă să te uiți cu mare atenție.

Am citit textul de câteva ori. Am pus pagina înapoi în dosar. Am golit paharul de votcă. M-am frecat la ochi. Am spus: *Iisuse!* Mi-am mai turnat un pahar și m-am tolănit pe sofa. Motanul a trecut pe lângă mine, ignorându-mă complet. Frigiderul huruia. Restul se reducea la ploaia bătând în geamuri și la dramele nocturne ale insectelor. Nimic nu avea absolut nici un sens sau, dacă avea, eram prea obosit, prea sleit de puteri ca să-l înțeleg. Am închis ochii și m-am concentrat asupra arsurii, învârtejirii și clinchetului votcii și asupra simplelor greutăți cursoare ale respirației.

M-am trezit pe sofa, în toiul unei vii amintiri a celei de-a doua întâlniri cu doctorița Randle.

— Dar nu este... am spus cu voce tare, apoi m-am oprit, dându-mi seama că fusese doar un vis.

Cât timp dormisem, ceva se schimbase.

Atenția mea amorțită, doar pe jumătate trează, se întoarse spre interior ca un far strălucitor și brusca ei

claritate mă surprinse. Mi-am văzut mintea și eul de șaisprezece săptămâni perfect, în întregime, fiecare detaliu fiind viu și distinct. Puteam să văd până și visul-amintire derulându-se pe ecranul minții mele, banda încetinindu-și rotirea, pierzându-și coerența și avântul.

M-am ridicat în capul oaselor pe sofa. Senzația de claritate se extinse. Totul din cameră, toate lucrurile și relațiile lor cu spațiul înconjurător, toate culorile, lumina, umbrele, texturile, tot spațiul, toată presiunea aerului și toate undele sonore deveniră de-o precizie tăioasă, totul nemilos focalizat. Ochii mei larg deschiși, sărind de la una la alta, descoperiră paharul de votcă din poală. Am încremenit. L-am ridicat cât am putut de încet și grijuliu, străduindu-mă din răsputeri să nu afectez lucrurile care se petreceau înlăuntrul meu. Cele trei cuburi de gheață se topiseră și deveniseră niște pastiluțe cu margini rotunjite, fiecare cu puzzle-ul ei complex de imperfecțiuni, planuri fantomatice și crăpături. În jurul fiecărui cub, apa scursă și votca puțin mai densă se îmbinau în sisteme climaterice miniaturale și fronturi de furtună. M-am gândit la fragilele spirale de culoare ale uleiului în apă, la trista rostogolire și dispersare a galaxiei, la margaretele ca niște rotițe zimțate în iarba verde făcând să funcționeze vasta mașinărie a evoluției, la un vârtej de frișcă desfăcându-și brațele spiralate într-o ceașcă de cafea rămasă nebăută, toate astea ivindu-se de undeva în același timp, dar fără a crea confuzie; în perfectă armonie cu frumoasa, aproape traumatica actualitate a substanței, formei, mișcării și luminii din pahar. Îți tăia răsuflarea, era prea clar, prea mult. Ochii mă usturau și mă înțepau și mi-am dat seama că plângeam.

O mișcare mi-a distras atenția. Mi-am refocalizat ochii, uitându-mă pe lângă paharul de votcă la zumzetul electrostatic al televizorului. Am rămas absolut nemișcat câteva

secunde înainte să așez paharul pe podea, având grijă să nu-mi dezlipesc ochii de la ecran. Era ceva îndepărtat și viu în adâncimile zgomotului alb – o alunecare însuflețită de gânduri înotând spre suprafață, un corp mișcător de concepte și imagini pe jumătate întrezărite.

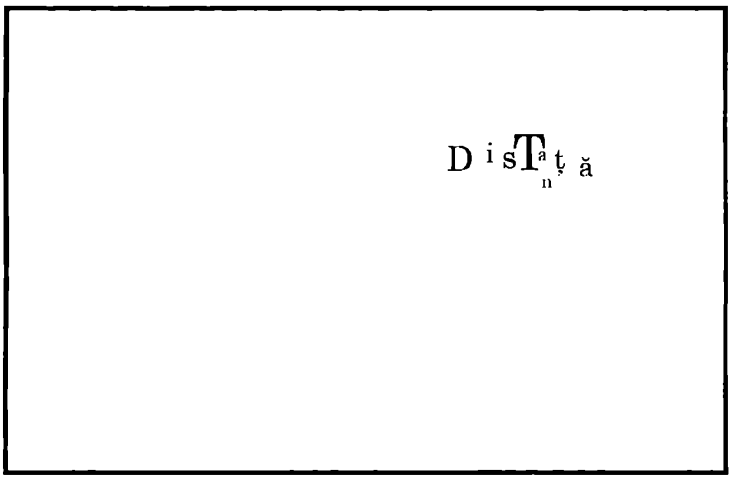

M-am dat încet jos de pe sofa și m-am târât pe podea, spre televizor, încercând să pătrund mai adânc cu privirea vastele profunzimi ale zumzetului gol din spatele sticlei. M-am apropiat și creatura a simțit prezența mea. A mărit viteza și a ieșit din câmpul vizual, dispărând dintr-o mișcare iute, fulgerătoare, dincolo de colțul din dreapta jos al ecranului.

M-am târât mai aproape, mai aproape, mai aproape, încercând să mai întrezăresc ceva sau să reconstitui din memorie arătarea din profunzimile vaste ale electricității statice, și apoi...

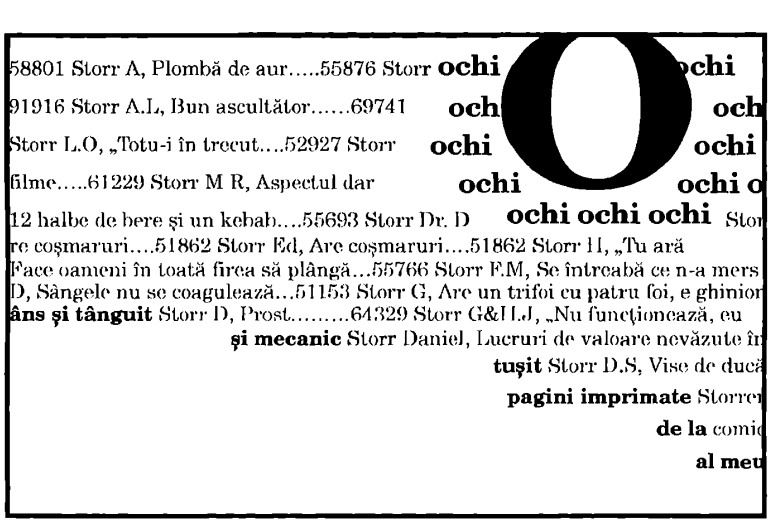
58801 Storr A, Plombă de aur.....55876 Storr ochi chi
91916 Storr A.L, Bun ascultător.....69741 och och
Storr L.O, „Totu-i în trecut....52927 Storr ochi ochi
filme.....61229 Storr M R, Aspectul dar ochi ochi o
12 halbe de bere și un kebab....55693 Storr Dr. D ochi ochi ochi Stor
re coșmaruri....51862 Storr Ed, Are coșmaruri....51862 Storr H, „Tu ară
Face oameni în toată firea să plângă...55766 Storr F.M, Se întreabă ce n-a mers
D, Sângele nu se coagulează...51153 Storr G, Are un trifoi cu patru foi, e ghinion
ânș și tânguit Storr D, Prost.....64329 Storr G&H.J, „Nu funcționează, eu
și mecanic Storr Daniel, Lucruri de valoare nevăzute în
tușit Storr D.S, Vise de ducă
pagini imprimate Storre
de la comi
al meu

Ecranul se aruncă înainte cu un flash electric sonor și toate luminile se stinseră. Televizorul ateriză cu o bufnitură grea, sticloasă, în întuneric, și eu, cuprins de-o panică animalică, m-am tras îndărăt, târându-mă pe călcâie și pe podul palmelor. M-am lovit cu umerii de sofa și m-am cățărat neîndemânatic pe ea, trăgându-mi genunchii de pe podea și vârându-i sub bărbie, cu mâinile strânse în jurul gleznelor. Trupul meu se chirci, disperat s-o ia la fugă, dar întunericul, tăcerea și panica mă paralizau, țintuindu-mă locului. Am încercat să respir fără zgomot, dar respirația și gândurile mele erau toate frânte, hăcuite, sfâșiate, ferfenițite. Nu puteam auzi nimic și nici de văzut nu vedeam nimic. În cameră era o beznă ca de smoală.

Nu.

Nu *în întregime* ca de smoală. Micuța lumină verde a detectorului de fum din tavan deveni îndepărtata mea Stea Polară. Răspândind blând cea mai fragilă dintre lumini, aceasta reconstitui din întuneric marginile bibliotecii, ale stativului pentru reviste și-ale spatelui televizorului răsturnat. M-am concentrat asupra acestui cerc și-a respirației mele. Deși aveam nevoie de ceva mai mult timp de adaptare, până și acea slabă pojghiță polenică de

lumină avea să-mi fie de-ajuns ca să văd. Şi, odată ce reuşeam să văd şi să zăresc uşa, aveam să fiu în stare să-mi silesc picioarele să iasă din amorţeala lor adâncă şi să fug.

Ceva violent se izbi de celălalt capăt al sofalei, iar zdruncinătura puternică ce urmă mută totul din loc. M-am lăsat pe partea dreaptă, afundându-mi degetele în braţul de pânză moale, încercând să mă opun impulsului care m-ar fi aruncat la podea şi reuşind cu greu. Aşezându-mă iarăşi, m-am agăţat bine cu o mână de braţul sofalei, iar pe cealaltă am întins-o de-a lungul spătarului, cu coatele lipite de corp, înghesuindu-mă bine în colţ. Nu gândeam deloc – gândurile erau ca un morman de cioburi de sticlă şi respiraţia îmi era atât de precipitată, încât întunericul a început să se mişte ca un roi de albine. Am simţit impulsul de-a alerga la perete, sperând să nimeresc uşa sau măcar pe aproape şi să bâjbâi după ea, dar n-am putut scăpa de panica ce-mi ţinea picioarele legate. *Bum* – încă o lovitură, chiar sub mine, în spate, mult mai puternică, semănând cu un accident de maşină filmat cu încetinitorul, şi celălalt capăt al sofalei se ridică în aer şi se prăvăli în faţă, aruncându-mă în gol, şi apoi covorul şi podeaua se năpustiră spre mine şi totul... se frânse.

Ideea de podea, covor, conceptul, senzaţia, forma cuvintelor în mintea mea se frânseră toate în momentul impactului, şi o ploaie de senzaţii, texturi, bucăţi de amintiri, litere şi foneme săriră în lături când am amerizat. M-am scufundat adânc, purtat de forţa căderii şi absolut fără nici o idee, imagine sau amintire a oxigenului sau respiraţiei.

Am ieşit la suprafaţă tuşind, icnind după aer, după ideea de aer. O vagă amintire fizică a realităţii podelei supravieţuise, dar acum mă legănam, pluteam şi încercam să păşesc pe apa din ideea unei podele, din conceptul unui lichid omogen, din nesfârşitele lui valuri reci de asociere şi istorie.

Totul era întunecat și negru, cu excepția verdelui slab al Stelei Polare. Nu mai exista nici un contur, nici o siluetă a bibliotecii și-a spatelui televizorului răsturnat, doar eu bătând apa, singur în mijlocul acelei vaste și fundamentale forme conceptuale; conceptul ca mediu, cu propriile sale profunzimi și înălțimi caracteristice, mișcându-se, schimbându-și locul și modificându-se odată cu timpul și perspectiva, așa cum fac toate cuvintele, ideile și conceptele. *Nu nu nu.* Am încercat să mă dezbar de acel fel de-a fi, să împing ideea înapoi, în spatele lucrurilor fizice, să-mi îndemn corpul să găsească și să accepte dura realitate a podelei ca pe o entitate de nisip, pietre și ciment, duri atomi fizici fără cuvinte, idei sau conexiuni, dar mintea mea nu reușea să găsească decât cuvintele, ideile, semnele și conexiunile acestor lucruri, niciodată nimic solid, iar corpul meu nu putea acționa fără instrucțiunile transmise de creier. Mi-am îndreptat din nou privirea în jos, încercând să-mi îndemn ființa spre lumea familiară a lucrurilor solide și-a spațiului. Dar până și vaga amintire corporală a pământului tare dispăruse, și picioarele mele se agitau în bezna aceea lichidă, lipsită de substanță. Lumea, mintea mea, felul în care acestea intrau în relație, oricare ar fi fost pivotul schimbării de percepție... nu aveam control asupra lor și nu puteam face lucrurile să revină la starea dinainte. Dar *trebuia* să scap. De lichidul negru și foarte adânc de sub picioarele mele, de creatura din televizor și de lovitura violentă care mă aruncase aici. Trebuia să ies, chiar acum, indiferent de felul în care totul se revizuia și se refocaliza. Am ridicat privirea spre Steaua Polară, m-am folosit de ea pentru a naviga pe ghicite spre locul unde ar fi trebuit să se afle ușa livingului și-am început să înot cu zel într-acolo.

N-am ajuns departe.

Ceva uriaș trecu în viteză prin apă, pe sub corpul meu, trăgându-mă într-un mic vârtej de gânduri dezlânate.

Arătarea din ecranul electrostatic al televizorului. *Iisuse.* Am lovit mai repede din picioare, luptându-mă cu lichidul, încercând să-mi aduc în minte imaginea solidă a unui petic de uscat. Dar n-am reușit decât să împroșc în jur fragmente de celule cenușii. Apoi un alt curent subacvatic mă trase în jos. Arătarea trecu din nou pe sub mine și nemiloasa forță pe care o dezlănțui în urma ei mă rostogoli și mă trase la fund.

Am ieșit la suprafață și am tușit: *rechin.* Cuvântul a ieșit primul, sugrumat de un tremur care-mi bloca respirația, apoi eu, strigând: *ajutor. Rechin. Ajutați-mă.* Strigam: *o Doamne o Doamne o Doamne* și loveam din picioare și mă zbăteam și mă zbăteam și strigam. Și-apoi, cumva, căzând din spatele disperatului șir scăpărător al gândurilor mele, amintirea unui lucru: plicul de urgență al lui Eric Sanderson și mantra lui Ryan Mitchell prinsă în piuneze pe afișierul din bucătărie. M-am luptat să-mi aduc aminte textul de pe foile alea de hârtie. Rezultatele la examene? Culorile în care au fost vopsite camerele?

— Albastru, negru, cenușiu și galben, am strigat cuvintele, icnind, deposedat din cauza șocului de orice urmă de gândire sau logică.

Am strigat și am lovit apa cu picioarele, încercând să apuc întunericul cu mâinile.

— Albastru, negru, cenușiu și galben. Albastru...

Ceva se năpusti din adâncuri spre suprafață și se izbi de șoldul și coastele mele, aruncându-mă din apă, în sus și pe spate, într-o jerbă de picături, gura mea s-a deschis ca pentru a țipa, dar căile mele respiratorii erau zdrobite și înfundate, și din gât nu-mi ieși decât un nimic aspirat. Am aterizat cu putere, împroșcând în jur fragmente disparate.

Și apoi...

Și apoi a început să plouă, o aversă grea de litere, cuvinte, imagini, frânturi de întâmplări, fețe, locuri – o

pădure, un oraș noaptea târziu – marea din jurul meu agitându-se și spumegând de atâtea lucruri căzând peste tot. Iar eu eram pierdut pe acolo pe undeva și peste tot, mă scufundam, mă împrăștiam, pierzându-mi mințile, gândurile și cunoștința.

Am deschis ochii. O lumină umedă și proaspătă se scurgea pe după draperii – sosea dimineața, aducând din nou cu ea claritatea lumii solide. M-am trezit în partea de jos a bibliotecii din living. Partea de sus se rupsese și se prăbușise, îngropându-mă într-o avalanșă de cărți și așchii de lemn. Am tușit și m-am crispat. *O coastă fisurată.* Pe când încercam cu greu să mă ridic în capul oaselor, se produse o mică alunecare de cărți. Televizorul zăcea cu ecranul în jos, pe covor, la capătul cablului de alimentare întins la maximum, sofaua era răsturnată cu picioarele în sus. Lucrurile erau sparte, aruncate, ciobite și zdrobite, dar erau încă acolo. Lucruri solide, fizice. Lucruri dintr-o cameră făcută din cărămizi, pe-o planetă făcută din piatră și apă. *Materie tăcută și adevărată.*

Când mi-am adunat puterile, m-am ridicat în picioare din mijlocul dezastrului, m-am clătinat, m-am echilibrat. Cuvintele îmi veniră în minte fără să le caut: *Doctorița Randle nu te poate nici ajuta, nici apăra.*

Am șchiopătat până în bucătărie și m-am apucat să scot din dulap scrisorile Primului Eric Sanderson.

Cripto-zoologia rechinilor pur conceptuali, sistemele de apărare cu dictafoane și spargerea codului becului într-o selecție de scrisori primite de la Primul Eric Sanderson

(Primită pe 22 septembrie)

Scrisoarea nr. 2

Dragă Eric,

Știam așa de multe. Lucrurile pe care le-am învățat, felurile în care am învățat să văd și lucrurile pe care le credeam posibile bănuiesc că te-ar uimi. Acum mi-au rămas cel mult frânturi. Rămășițe ale lucrurilor pe care am fost destul de rapid să le notez și să le păstrez; fragmente care acum mi se par tot mai incomplete și mai derutante.

Iată ceea ce știu, ceea ce înlăuntrul ființei mele simt că e adevărat: toate cercetările eșuate, călătoriile, alegerile periculoase le-am făcut pentru o fată pe nume Clio Aames. O iubeam, Eric. Foarte mult. Și ea a murit. Nu mai prind decât sensurile generale ale lucrurilor, iar acestea dispar atât de repede, ca mirosurile din copilărie, care te ating ușor și apoi sunt luate de vânt. Dar. Dar dar dar. Mi se pare ciudat să scriu asta – credeam că pot schimba cele întâmplate, că pot da timpul înapoi, că le pot preveni, că îi pot salva viața, cumva, după ce și-o pierduse deja. Sigur că nu puteam. Mortul tot mort rămâne. Dacă citești rândurile de față înseamnă că și eu sunt mort și că-n scurt timp te vei lupta și tu pentru propria-ți viață.

Eric, îmi pare foarte rău.

Am pierdut atât de multe lucruri, atât de multe mi-au dispărut din minte, dar am muncit din greu să pun deoparte destule ca să te ajut. Nu am nici un răspuns, sunt aproape la fel de gol pe dinăuntru cum probabil ești tu acum, am însă câteva unelte și ceva cunoștințe. Câteva arme și câteva fragmente. Restul depinde de tine. Întotdeauna ai de ales.

Sunt așa de uituc. Creatura va găsi ceva care mi-a scăpat, pentru că nu încetează niciodată să caute și simțurile îi sunt foarte ascuțite. Va găsi o cale de-a ajunge la mine și, cu timpul, va veni și după tine. Apele sunt acum aproape până la geamul dormitorului. Nu pot să țin toate mingile în aer. Nu pot sta în cușca asta de rechini la infinit.

Animalul care te vânează e un ludovician. Un exemplar din una dintre multele rase de pești pur conceptuali ce înoată în fluxurile interacțiunii umane și-n undele cauzei și efectului. Poate că pare o nebunie, dar nu e așa. Viața e hotărâtă și tenace. Pâraiele, curenții și râurile cunoașterii omenești, experienței și comunicării ce s-au dezvoltat de-a lungul scurtei noastre istorii sunt acum un mediu vast, bogat și generos. De ce ne-am aștepta ca aceste fluxuri să fie sterile?

Viața va găsi mereu o cale de-a continua. Uită-te doar la tine și la mine și vei înțelege că e adevărat.

Nu știu cu exactitate cum au apărut pe lume peștii gândului, dar, în bălțile mari și calde ale societății și culturii, milioane de cuvinte, idei și concepte evoluează constant. Nu pare foarte neverosimil ca unul dintre ei să se fi ridicat deasupra rudelor lui unicelulare, așa cum am făcut noi. Mema Egoismului?

Ludovicianul e un prădător, un rechin. Se hrănește cu amintirile oamenilor și cu sentimentul intrinsec de sine. Ludovicienii sunt solitari, teritoriali feroce și vânători metodici. Un ludovician își poate alege o ființă umană drept pradă și poate s-o urmărească și să se hrănească din ea de-a lungul anilor, până când memoria și identitatea victimei sunt consumate în întregime. Uneori, corpul țintei supraviețuiește acestui chin și poate continua să trăiască o a doua viață crepusculară după ce sinele original și amintirile i-au fost furate. Cu timpul, o asemenea persoană își poate crea o identitate „de legătură", dar ludovicianul îi va prinde în cele din urmă mirosul și se va întoarce pentru a-și duce opera la capăt.

Îmi pare rău dacă mă exprim prea direct.

Știu ce gândești și nu trebuie să crezi nimic din toate astea dacă nu vrei, dar ludovicianul e în libertate și, cu timpul, te va găsi. Învață textul Ryan Mitchell pe care ți l-am trimis. Dacă nu pentru altceva, învață-l ca să-mi faci pe plac; o haină veche și nebună agățată în dulapul tău. Mă tem că în timp îți vei da seama singur că ceea ce-ți spun e adevărat.

Cu regret, dar și cu speranță,
Primul Eric Sanderson

(Primită pe 24 septembrie)

Scrisoarea nr. 3

Dragă Eric,

Textul Ryan Mitchell e o formă foarte limitată de camuflaj conceptual. Cu cât trăiești mai mult, cu atât efectul lui va fi mai slab. E important, deci, să înveți să te protejezi într-un fel mai permanent. Există câteva modalități pe termen scurt și câteva pe termen lung de-a face asta. Bucla conceptuală non-divergentă e cea mai rapidă și mai sigură modalitate, așa că reprezintă cel mai bun început.

Coletul de față ar trebui să conțină:

x 4 dictafoane cu redare continuă și adaptori AC
x 4 casete preînregistrate
x 4 cabluri prelungitoare de 8 metri
x 1 adaptor de priză cu patru ieșiri
x 16 baterii AA, în cazul unei căderi de curent sau al folosirii în aer liber

Mod de funcționare: Funcția acestui echipament este aceea de-a genera o buclă conceptuală non-divergentă. Cu alte cuvinte, un cerc închis, un flux de pură și singulară asociere trecând de la un dictafon la altul, în ordine. De la unu la doi. De la doi la trei. De la trei la patru. De la patru înapoi la unu. Curentul rezultat este destul de puternic și de curat ca să respingă alte fluxuri (de cauză și efect, grade de izolare etc.) *dincolo de* spațiul definit și să nu le permită să treacă prin el sau să rămână înăuntrul lui, creând astfel o zonă de izolare. Din câte știu eu, nici un ludovician sau orice alt pește conceptual n-a pătruns vreodată într-o buclă conceptuală non-divergentă. Pe scurt, va funcționa ca o cușcă de rechini.

Instrucțiuni: Introdu casetele în dictafoane. Așază dictafoanele în fiecare colț al camerei și la marginile oricărui spațiu pe care vrei să-l definești. Dacă e posibil, cuplează fiecare dictafon la un adaptor AC. Asigură-te că fiecare dictafon e setat pe redare continuă. Începe redarea benzii la toate dictafoanele. Protecția e asigurată doar în zona descrisă de amplasarea dictafoanelor.

Note suplimentare, explicații & informații în eventualitatea defectării echipamentului: Fiecare dintre cele patru casete din dotare a fost înregistrată de o persoană diferită. Individul care face o înregistrare de felul acesta nu trebuie neapărat să vorbească; poate pur și simplu să-și vadă de treburile zilnice ținând în buzunar dictafonul pornit pe înregistrare vreme de câteva ore. Cu cât înregistrarea e mai lungă, cu atât persoana în cauză e mai clară și bucla mai sigură. Acum – iar asta e complicat, Eric, așa că recitește pasajul de câte ori crezi că e nevoie ca să pricepi totul așa cum trebuie; s-ar putea ca într-o bună zi să fii silit să înlocuiești chiar tu casetele – persoana care înregistrează prima casetă trebuie să dea trei casete goale și caseta pe care a înregistrat-o persoanei care va înregistra a doua casetă. Persoana care înregistrează a doua casetă trebuie apoi să dea caseta ei, prima casetă și cele două casete rămase goale persoanei care va înregistra a treia casetă. Și așa mai departe. Toate cele patru casete înregistrate trebuie trimise apoi primei persoane. În nici un moment vreuna dintre persoanele implicate în înregistrări nu trebuie să asculte vreuna dintre casete. În afară de această singură interacțiune, cei patru oameni nu trebuie să se cunoască deloc, altfel ar putea apărea ramificații sau încrucișări de flux și ar urma imediat o prăbușire vertiginoasă a buclei. Evident, din același motiv, nici tu nu trebuie să ai nici un contact cu vreunul dintre cei patru participanți. Evident e și faptul că lucrul ăsta e aproape imposibil. De unde și importanța bunei întrețineri a echipamentului din dotare.

Cu regret, dar și cu speranță,

Primul Eric Sanderson

(Primită pe 25 septembrie)

Scrisoarea nr. 4

Dragă Eric,

Iată alte câteva lucruri care asigură o bună camuflare în apă:

Scrisorile/corespondența altor oameni: Poate cel mai folositor dintre obiectele curente când vine vorba de derutarea, încâlcirea, înnodarea și tulburarea fluxurilor conceptuale ale lumii. Obiectele rezonante pot fi eficient camuflate prin îngroparea lor într-o cutie mare, plină cu corespondență. Sau doar într-un maldăr de corespondență. Cu cât sunt mai diferiți oamenii cărora le aparține corespondența, cu atât mai eficient e camuflajul. Sistemul funcționează pentru că o scrisoare acționează ca o întrupare fizică a unui flux comunicațional. Până și cea mai scurtă scrisoare transmite și menține un puternic și precis curs al intenției de interacțiune. Un obiect sau chiar o persoană, asemeni ție, îngropată în corespondența altora, va exista în mijlocul unei derutante joncțiuni de fluxuri amestecate. Pentru un ludovician sau pentru alți pești conceptuali, rezultatul va fi alcătuit din sute de curenți încrucișați, cu emițători și receptori diferiți. Obiectul rezonant este ascuns, devenind doar una dintre multele destinații posibile ale cursului, și orice pește al gândului care ar încerca să se apropie de el va fi năucit, dezorientat și derutat.

Cărți de non-ficțiune/Cărți de ficțiune: Cărțile de non-ficțiune oferă canale solide de informare în multe direcții. Cărțile de bibliotecă sunt cele mai bune pentru că ele leagă cartea în sine deopotrivă de orice cititor anterior și de orice aplicații ale textului. Și cărțile de ficțiune generează fluxuri iluzorii de oameni, întâmplări și lucruri care n-au existat niciodată sau poate că au existat doar pe jumătate dintr-un anumit punct de vedere. Rezultatul e un labirint de sticlă și oglinzi care poate prinde în cursă un pește imprudent o bună bucată de vreme. Am o veche însemnare scrisă de mine înainte să devin așa de vag, în care spun că unele dintre cele mai minunate și mai complicate povești, precum *O mie și una de nopți*, sunt niște foarte vechi puzzle-uri protectoare sau chiar rețele de idei cu ajutorul cărora

anticii pescuiau și prindeau peștii conceptuali mai mici. Nu știu dacă e adevărat sau nu. Ridică un mic zid din cărți în jurul tău. Însemnările mele spun că înălțimea ideală e de trei sau patru cărți.

Cu regret, dar și cu speranță,

Primul Eric Sanderson

(Primită pe 23 noiembrie)

Scrisoarea nr. 60

Dragă Eric,

Iată cheia de la camera încuiată, așa cum ți-am promis.

Ar trebui să recitești scrisorile 3, 4, 17, 44, 58 și 59 și să urmezi toate indicațiile înainte să deschizi fișetul roșu. Textul pe care-l vei găsi înăuntru este „viu" și extrem de periculos.

Cu regret, dar și cu speranță,

Primul Eric Sanderson

(Primită pe 30 noiembrie)

Scrisoarea nr. 67

Dragă Eric,

Din câte știu eu, peștii conceptuali nu văd plantele, copacii și animalele palpabile. Nu văd cerul sau luna. Văd doar oamenii și lucrurile pe care aceștia le fac și le spun. Cursul istoriei umane, cultura oamenilor și gândirea omenească reprezintă mediul lor. Ludovicianul se află într-o continuă căutare. Eu unul am grijă să mă ascund, dar sunt uituc.

Îți spun tot ce știu înainte să se piardă pentru totdeauna.

Cu regret, dar și cu speranță,

Primul Eric Sanderson

(Primită pe 9 ianuarie)

Scrisoarea nr. 108

Dragă Eric,

Tocmai mi-am dat seama că pentru tine au trecut deja mai bine de trei luni. Peste o sută de scrisori ca asta. Sper să le poți urmări. Eu fac tot ce pot.

Curând vei primi un pachet în care se află un bec, o casetă video și două caiete. E important să deschizi pachetul înăuntrul unei bucle de dictafoane, pentru că citirea informațiilor pe care le conține va crea un miros puternic în adâncul apelor.

Becul a fost atent modificat să transmită prin pâlpâiri un text Morse/QWERTY dublu-codificat (revin la asta mai târziu) cuprinzând un fragment din trecutul tău. După cum vei vedea, unul dintre caiete conține încercarea mea de a identifica tipul de codificare, celălalt – textul curat pe care am reușit să-l extrag până acum. Mai e încă mult de tradus și sarcina asta îți revine ție. Videocaseta conține ciclul complet de pâlpâiri ale becului în scopul decodării și în cazul unui accident.

Ai mare grijă la text. Trebuie considerat întotdeauna „viu". La fel ca și-n privința tuturor celorlalte documente vii, asigură-te că e depozitat într-o cutie plină cu corespondență, pentru siguranță.

Regret și speranță,

Primul Eric Sanderson

(Primită pe 11 ianuarie)

Scrisoarea nr. 110

Dragă Eric,

Cele scrise în jurnalul meu despre Clio și Grecia par atât de normale, nu-i așa? Abia dacă mă recunosc. Nici nu cred că aș mai putea scrie așa. Am ajuns un ou de colecție, conținutul și esența mi-au fost aspirate în întregime, a rămas doar o coajă intactă și sfărâmicioasă, ce arată exact ca înainte, perfect la fel, numai că nu mai e deloc un ou. Nu știu dacă ceva din ceea ce spun are sens. Când ajung în miezul unui lucru, îmi dau seama că am scăpat din mână unul dintre capete. Ca atunci când încerci să agăți pe sfoară, în bătaia vântului, un cearșaf uriaș, nu reușesc să apuc toate părțile deodată, iar unele îmi scapă, zburând departe, și nu le mai pot prinde. Ești acolo? Vei exista oare după ce voi dispărea eu? Încerc din răsputeri să nu-mi pierd credința. Să nu-ți pierzi credința în mine, Eric. Dacă ești acolo, vei avea nevoie de informațiile astea pentru a supraviețui; am nevoie să crezi în mine. M-am ucis atât de încet, încât mi-au trebuit ani întregi, și nici măcar nu știu de ce. Nu vreau să mor. Mă tem de moarte, dar și mai mult nu vreau să nu fiu. Mi-am amintit un lucru pe care l-a spus Clio și l-am notat. Ieșeam dintr-o clădire, un pub sau un cinema sau un complex comercial, și Clio a zis: „O să-mi tatuez o față zâmbitoare pe spatele degetului mare de la picior". Am întrebat de ce și Clio a spus: „Pentru ca, atunci când voi muri și-mi vor agăța o etichetă de degetul mare, să arate comic la morgă". Amintirile de genul ăsta sunt ca praful colorat de pe aripile fluturilor care mi se scutură de pe degete și apoi e luat de vânt. Cred că lui Clio i-a plăcut ideea unui tatuaj pentru că ar fi fost ceva al ei, ca și simțul umorului, ceva care ar mai dăinui măcar puțin timp după ce trupul ar muri și s-ar răci. Ar fi fost ca o mică înșelătorie. Înțelegi ce vreau să spun, nu? Să nu-ți pierzi credința în mine, Eric.

Regret și speranță,

E

(Primită pe 12 ianuarie)

Scrisoarea nr. 111

Dragă Eric,

Codificarea textului becului are două etape. Prima este simplul cod Morse. Becul pâlpâie în flash-uri scurte și lungi, puncte și linii. Acestea pot fi transpuse în litere conform schemei următoare:

A .-	H	O ---	V ...-
B -...	I ..	P .--.	W .--
C -.-.	J .---	Q --.-	X -..-
D -..	K -.-	R .-.	Y -.--
E .	L .-..	S ...	Z --..
F ..-.	M --	T -	
G --.	N -.	U ..-	

Vei observa că, în acest moment, literele rezultate încă par aleatorii. Nu au nici un sens. Asta pentru că mai e de lucru.

A doua parte a codului folosește schema unei tastaturi de computer sau de mașină de scris, ca mai jos (cu rândurile doi și trei ușor realiniate pentru a forma o grilă):

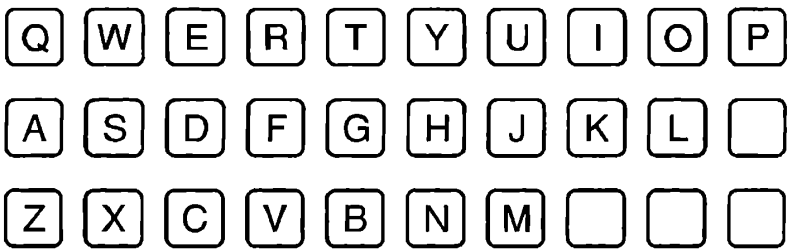

Fiecare literă din secvența tradusă cu ajutorul codului Morse se aplică grilei:

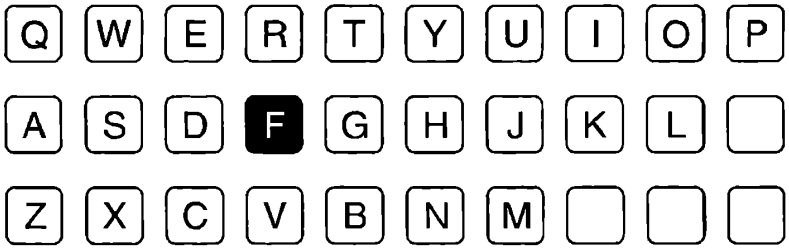

Litera finală, corect decodată, va fi întotdeauna una dintre cele alăturate literei din codul Morse. De exemplu, dacă traduci un „F" cu ajutorul codului Morse, litera propriu-zisă pe care o cauți va fi una dintre cele opt aflate în vecinătatea lui „F" din grila QWERTY:

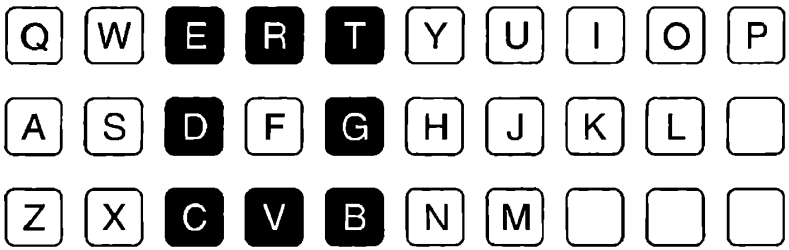

Literele traducerii fac și o mișcare de „sus-jos". Altfel spus, dacă o literă rezultată din codul Morse se află la marginea grilei, cum e cazul lui B

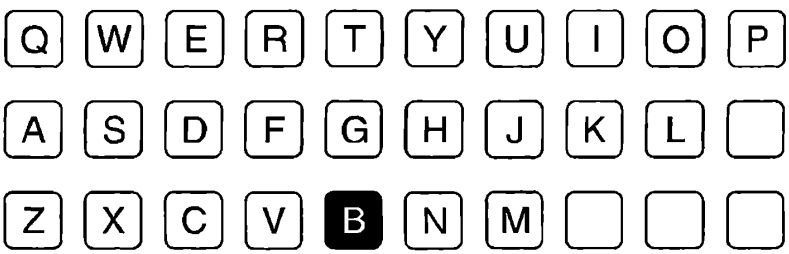

printre posibilele litere ale traducerii nu se vor număra doar V, F, G, H și N, ci și R, T și Y, dat fiind că cele trei spații de jos se află, de fapt, sus.

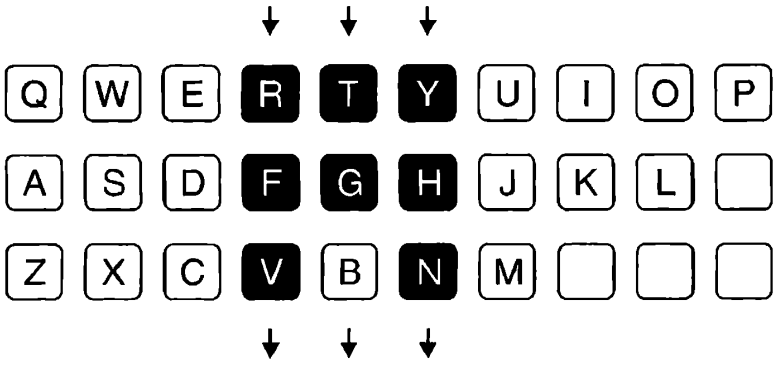

Această mișcare se aplică tuturor literelor aflate la marginea grilei, după cum se vede în imagine:

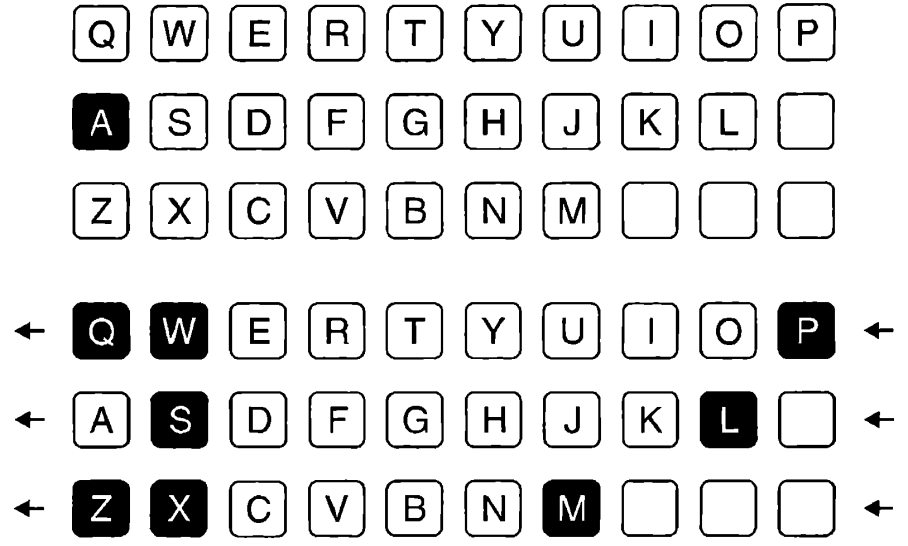

După cum probabil observi, codul nu e foarte clar. Când e tradusă din Morse, fiecare literă are opt soluții posibile. Doar una dintre acestea va fi litera corectă. Asta înseamnă că textul curat nu poate fi construit la nivelul unei singure litere. Traduceri posibile trebuie construite la nivelul cuvântului, reevaluate la nivelul propoziției și perfecționate la nivelul paragrafului. Asta face ca procesul să dureze foarte mult timp. Cred că am introdus ambiguitatea în acest sistem de codificare ca mijloc suplimentar de camuflare împotriva rechinilor cuvintelor. Oare?

Mă rog. Pare să nu aibă alt scop. Aici, în trecut, plouă. Sper că acolo, în viitor, vremea e mai bună.

Regret și speranță,

E

(Primită pe 29 aprilie)

Scrisoarea nr. 205

Dragă Eric,

Șase luni. Mai ești alături de mine? E un fel de aniversare pe jumătate dacă ești, îmi pare rău. Îmi pare rău că ești atât de singur.

Ei, iată despre ce-i vorba în scrisoarea de față:

Asta e o poveste. O poveste pe care am tot evitat-o. E povestea care spune de ce se întâmplă toate astea. De ce te vânează ludovicianul. E doar vina mea, Eric.

Povești. În trecut erau mai multe povești, mărturii ale altor lucruri, alte fragmente pe care le notasem sau codificasem. Mi-amintesc unele dintre numele lor. Odată, pe lângă *Fragmentul becului*, pe care îl ai, existau *Fragmentul prafului*, *Fragmentul umbrei* și *Fragmentul plicului*. Dar aici, în trecut, unde mă aflu, e periculos și lucrurile se tulbură, se pierd sau se distrug. Încerc, încerc să salvez cât pot de mult, dar fragmentele alea au dispărut toate și nu-mi amintesc despre ce era vorba în ele.

A existat odată un fragment numit *Fragmentul acvariului*. Mi-a mai rămas o singură bucată de text din el. Face parte din povestea genezei tuturor celor care se întâmplă. O să încerc să spun povestea și să introduc bucățica asta de fragment în locul potrivit.

Iată cum începe povestea:

Pentru a încerca să schimb ce i s-a întâmplat lui Clio, m-am dus să-l caut pe un oarecare doctor Trey Fidorous. Nu știu, nu-mi amintesc ce credeam că poate face Trey Fidorous ăsta, dar mi-am făcut un scop din găsirea lui. Era scriitor, profesor universitar, cred. L-am căutat mai întâi în lucrările lui dense și complexe, toate arhivate și uitate în teancurile din subsolul universității. Cu ajutorul lor, într-o bibliotecă din Hull am dat peste adnotările făcute de mâna lui într-un set de enciclopedii vechi. Acestea m-au condus la niște afișe ilegale, cu mult text, din Leeds, iar apoi la serii întregi de eseuri scrise cu marker negru pe dalele pasajelor subterane din Sheffield. Eseurile din pasaje m-au dus la o suită de texte scrise cu creta pe pereții unui vechi turn din Manchester.

Mi-amintesc atât de clar partea asta, traseul ăsta, pentru că mi l-am repetat în gând zi de zi: „Dicționarul din Hull, afișele din Leeds, pasajele subterane din Sheffield, turnul din Manchester". Și-apoi mai e o ultimă oprire pe acest itinerar, locul în care l-am descoperit într-un târziu pe doctorul Trey Fidorous: l-am găsit bolnav în holul de la intrare al unei clădiri din Blackpool. I se întâmplase ceva. Nu-mi amintesc ce anume.

Hull. Leeds. Sheffield. Manchester. Blackpool.

Hull. Leeds. Sheffield. Manchester. Blackpool.

Ce-am făcut mai departe? M-am dus cu Fidorous în zonele goale și abandonate din lume, care sunt uneori numite ne-spațiu (o să-ți scriu o scrisoare despre ne-spațiu altă dată) și am studiat alături de el acolo. Am învățat tot felul de lucruri, cele despre supraviețuire pe care ți le spun ție acum, dar și altele, lucruri pe care el a vrut să le știu și lucruri pe care n-a vrut să le știu, pe care n-ar fi trebuit să le știu. Credeam că o pot salva, Eric. Aveam așa de multe idei. Toate amănuntele au dispărut.

Undeva în ne-spațiu era o gaură. O gaură mare și adâncă, un puț de lift. De mult timp căutam gaura aceea, căutam o cale de-a coborî în ea. E fragmentar, schematic. În cea mai mare parte, tot ce mai am sunt senzațiile rămase; în locul faptelor, umbre ale emoțiilor trăite. Știu însă că l-am lăsat pe Fidorous să plece în căutarea acelei găuri și că am angajat pe cineva să mă ajute să o găsesc, pe cineva din ceea ce se numește Comitetul de Explorare a Ne-spațiului (o să-ți scriu o scrisoare și despre comitetul ăsta), dar toate amănuntele acelei părți, cele care explică de ce și cum s-au petrecut lucrurile... când încerc să mă gândesc la ele, toate se destramă ca o bucată de pânză putredă.

Dar am găsit totuși gaura.

Jos de tot era un loc plin cu șiruri întregi de bazine neîngrijite, urât mirositoare, cu pești bolnavi, morți sau pe moarte; un oribil acvariu abandonat. În centrul acelui loc l-am găsit pe ludovician. Era mai tânăr atunci, mult mai mic, dar totuși foarte periculos. Și l-am eliberat, Eric, din închisoarea lui, din bucla conceptuală. Eu am făcut-o. Eu sunt de vină. M-am oferit rechinului gândurilor, și el a mâncat, și a mâncat, devenind din ce în ce mai mare, iar acum e adult și nu ai cum să-l oprești. M-am

ucis pe mine și probabil că te-am ucis și pe tine. De ce am făcut-o? De ce să fac asta?

Cred că eram convins că o pot salva.

Ce prost am fost! Am fost un prost și acum totul s-a dus de râpă.

Asta e singura bucată din *Fragmentul acvariului* care mi-a rămas, sfârșitul poveștii. Ca și înainte, unele părți, unele sensuri s-au pierdut:

] păşit înăuntrul cercului de bazine.

[text lipsă] *brusc o amintire foarte clară cu bunicul, înalt, cu nas lung, roman şi păr argintiu, dat cu briantină, lipind un tapet, cocoţat pe-o scară veche, neagră, stropită de vopsea. M-am gândit la faptul că, de la moartea lui, bunicul devenise pentru mine mai mult o colecţie de scene decât un om adevărat, că mi-l aminteam fiind amabil, furios, serios şi glumeţ, dar că marginile acestor amintiri nu se prea potriveau laolaltă şi tot ce-mi rămânea era un soi de colaj schizofrenic în locul omului real, bine definit, pe care probabil îl cunoscusem în copilărie.*

Simţurile mele, încercând să-mi reţină atenţia în tot acest timp, au ieşit brusc la suprafaţă şi am revenit în prezent. O claritate înspăimântătoare a cuprins lumea, o senzaţie că toate lucrurile sunt exact ceea ce [text lipsă] *cu relevanţă, evidenţă şi-o puternică* [text lipsă]. *Fără să-i spun eu, mintea mea trecu înapoi la imaginea bunicului cocoţat pe scară. Şi-atunci l-am văzut: în parte cu ochii sau cu ochiul minţii. Şi-n parte l-am auzit, amintirea unor sunete şi cuvinte perfect formate. Concepte, idei, frânturi din alte vieţi, scrieri sau sentimente. Şi era viu, arătarea era evident vie şi înzestrată cu voinţă şi forţă de mişcare. Venind straniu* [text lipsă] *legături de lumină în memoria mea, înotând înverşunat în amonte, împotriva fluxului rapid şi agitat al gândurilor mele. Ludovicianul, în viaţa mea prin orice mijloc posibil.*

Eu am făcut-o, Eric. Eu l-am eliberat. Eu sunt răspunzător. Îmi pare într-adevăr tare rău.

Regret și speranță,

Eric

(Primită pe 1 mai)

Scrisoarea nr. 206

Dragă Eric,

Întrebare: Ce este ne-spațiul?

Răspuns: E alcătuit din parcări nemarcate, tuneluri înguste, poduri și pivnițe nefolosite, buncăre, coridoare de întreținere, proprietăți industriale neîngrijite, case părăsite, fabrici închise, cu geamuri sparte, centrale electrice scoase din uz, unități subterane, camere de depozitare, spitale abandonate, ieșiri antiincendiu, acoperișuri, pivnițe, biserici în paragină, cu turle periculoase, mori părăsite, canale victoriene, tuneluri întunecate, pasaje de trecere, sisteme de ventilație, scări, lifturi, coridoarele mizere și întortocheate din spatele cabinelor de probă ale magazinelor, ascunzișurile de sub capacele canalelor și din spatele tufișurilor de lângă macazurile de cale ferată.

Î: Ce este Comitetul de Explorare a Ne-spațiului?

R: Membrii acestui comitet cartografiază, explorează și cercetează ne-spațiul.

Îmi pare rău pentru felul expunerii. Astăzi e o zi proastă. Mi-a dispărut orice formă de organizare.

Regret și speranță,

Eric

(Primită pe 22 mai)

Scrisoarea nr. 214

Dragă Eric,

Sper că ai reușit să deprinzi procedeele pe care ți le-am trimis pentru achitarea facturilor. Iar internetul... ține minte că informațiile electronice *nu* conferă siguranță. Evită internetul cu orice preț (recitește scrisoarea nr. 5 pentru utilizarea ATM-urilor și a conturilor bancare).

Regret și speranță,

E

(Primită pe 30 mai)

Scrisoarea nr. 222

Dragă Eric,

Mare parte din ce-am învățat, cutiuța asta cu trucuri și tactici pe care o las în urmă pentru tine, am învățat de la doctorul Trey Fidorous. El știe cum stau lucrurile cu apele gândului și cu peștii conceptuali. Știe despre Clio Aames și despre ce credeam că pot face ca s-o salvez. El știe totul, toate lucrurile pe care eu le-am pierdut; sunt sigur că le știe. Trebuie să-l cauți din nou, Eric. Găsește-l pe doctorul Trey Fidorous. El știe de ludovician, poate cunoaște și vreo cale de a-l opri.

Hull. Leeds. Sheffield. Manchester. Blackpool.

Regret și speranță,

E

(Primită pe 16 iunie)

Scrisoarea nr. 238

Dragă Eric,

Sper că merge bine căutarea unui loc de muncă. Ai grijă să alegi persoana potrivită pe care să o studiezi. O identitate falsă bine plănuită, perfect realizată îți va oferi cea mai bună protecție de zi cu zi în caz că te hotărăști să începi călătoria. E nevoie de luni întregi de muncă grea pentru a-ți însuși la perfecție particularitățile, gesturile și atitudinile unei alte persoane, dar asta îți va permite să te miști prin lume fără să generezi o singură undă recognoscibilă.

Dacă e nevoie, ludovicianul îți va da târcoale la nesfârșit. Tot ce-i trebuie, tot ce așteaptă e ca tu să agiți apele într-un fel familiar – un fel recognoscibil – ca să-și încrucișeze drumul cu al tău la un grad sau două de izolare. Exersează exersează exersează. Deghizarea s-ar putea să nu pară credibilă de aproape, dar de la distanță vei fi invizibil.

Regret și speranță,

Eric

8

Impresionistul

— Cum au mers lucrurile la serviciu săptămâna asta?

Eram angajat de luni întregi, dar doctorița Randle era încă încântată de asta.

— Au mers bine. Dar e plictisitor, sincer să fiu. Știi și dumneata.

— E bine când e plictisitor, Eric. A trecut mai bine de un an de la ultima recidivă. Cred că poți socoti plictiseala o izbândă.

— Atunci, asta-i bine, spuneți?

— Păi, în mod sigur nu regresezi.

— Dar încă nu-mi amintesc nimic.

— Nu, dar fiecare lucru la timpul lui. Chiar ar trebui să socotești *plictiseala* o reușită în comparație cu starea în care te aflai la început. Uneori trebuie să muncești mult ca să ajungi la stabilitate.

— *Ei, asta-i, vezi dumneata, trebuie să alergi cât te țin picioarele doar ca să rămâi în acelaşi loc.*

— Eric.

Doctorița Randle purta un pulover roșu, larg, cu o lamă sau poate cu un cal prost redat pe el. În ultimele douăsprezece luni își lăsase părul să crească și acum îl purta prins la spate, în coadă. Ici-colo, câte-o șuviță arămie mai scăpa însă din strânsoare, depărtându-i-se de cap în unghiuri aiuristice. Ochii îi erau însă neschimbați, grei și opresivi și puternici, însă nu foarte atenți.

— Dumneata ești doctorul, am spus. Mă las în mâinile dumitale capabile.

— Ăsta e un efort de echipă, Eric. Fii sigur că în cele din urmă o să reușești.

Descoperisem că doctorița Randle vedea cel mai adesea ceea ce se aștepta să vadă și nu ceea ce avea de fapt în fața ochilor. *Mă las în mâinile dumitale capabile?* Nu vorbeam întotdeauna așa. Când am venit prima dată la ea, nu vorbeam deloc așa, dar – *sfârrr* – a trecut pe deasupra, pe deasupra capului ei mare și năuc, dimpreună cu toate celelalte lucruri. Poate că majoritatea oamenilor nu observă nici jumătate din ceea ce văd de fapt.

— Am încredere în dumneata, am spus.

Rusty, cățelul doctoriței Randle, adulmecă fericit în jurul picioarelor mele, stârnit de mirosul lui Ian. Dacă te puteai lua după trecut, la întoarcerea acasă, Ian avea să amușine mirosul câinelui de pe jeanșii mei, avea să-mi arunce o privire *de dezgust* și să plece numaidecât, cu coada roșcovană în aer, arătându-mi gaura fundului în semn de sfidare.

— Îi e foame, zâmbi Randle, uitându-se la cățelușul ciufulit. Dacă nu-i dau ceva de mâncare, o să înceapă iar să se izbească în ușa frigiderului.

M-am întins și l-am scărpinat pe Rusty după ureche. Cățelul se trânti pe spate, cu burta în sus.

— Mă duc, am spus, frecând câinele pe burtă. Ne vedem vineri.

Câinele se uită la mine o fracțiune de secundă, ca și când ar fi știut că mințeam.

Afară, înainte să urc în jeepul galben, am cules de pe parbriz câteva frunze maronii. Am închis portiera și-am pornit motorul. Era o după-amiază de toamnă rece, luminoasă, cu vânt. Am deschis sistemul de încălzire, mi-am frecat mâinile de picioare ca să le dezmorțesc și-am găsit

o veche piesă rock'n'roll la radio. Scrâșnind, jeepul galben se depărtă de trotuar. Mi-am croit drum în trafic.

Am deschis ușa din față și-am intrat în casa-schelet. E ciudat cum o casă poate arăta exact la fel pe dinafară când pe dinăuntru totul s-a schimbat. Antreul, livingul, bucătăria; totul pare atât de gol acum. Totul e curat. Totul e spălat, măturat, șters de praf, aspirat și pus la locul lui. Oase albite. Toate lucrurile de valoare le-am pus în lăzi, în camera încuiată. Toate lucrurile periculoase le-am îngropat în corespondență protectoare.

Am coborât jaluzelele în bucătărie, am tras draperiile în living. M-am așezat câteva minute pe sofa și m-am gândit la ce va spune Randle când nu voi apărea vineri, ce va crede când își va da seama că am plecat. Poate se va simți bine. Poate-și va spune că teoriile ei ale fugii au fost corecte de la bun început. E foarte posibil să creadă lucrul ăsta. Sper să-mi și simtă puțin lipsa.

Acum stau la birou, la mașina de scris, în dormitor. Ian e întins pe pat, doarme pe un teanc de carnețele. Zgomotul dictafoanelor nu-l mai deranjează. După atâta timp, nici eu nu-l mai aud. Curând, voi pune motanul în cușca lui de transport, voi strânge dictafoanele și voi pleca de acasă, poate pentru totdeauna.

La două nopți după ce podeaua livingului s-a dezintegrat într-un concept ud și adânc, iar eu am înotat și-am recitat *Mantra lui Ryan Mitchell* ca să-mi salvez viața, rechinul s-a întors. Era două noaptea și m-am ridicat în capul oaselor în pat, panicat, scăldat într-o sudoare rece, strângând tare cuverturile cu degetele albe. Pereții se strângeau și se întindeau, aruncând umbre stranii și creând ciudate asocieri ce pluteau prin cameră. Dictafoanele de curând despachetate ale Primului Eric Sanderson murmurau în fiecare colț al dormitorului, și rechinul memoriei, ludovicianul, a rămas blocat în spatele tencuielii. N-a

putut intra în perimetru. N-a putut pătrunde în *bucla conceptuală non-divergentă*. Scrisorile Primului Eric Sanderson variau de la cele lucide la cele aproape indescifrabile, însă tacticile lui dădeau roade. Toate.

Astfel, cu îndoială la început și apoi cu o încredere prudentă dar crescândă, am devenit elevul ultimului meu eu. Am învățat despre ludovician și despre dârele de cuvinte ale doctorului Trey Fidorous. Am învățat puținul pe care Eric și-l amintea despre parcările nemarcate, tunelurile de acces și locurile subterane ce alcătuiau ne-spațiul. Am învățat cum să creez fluxuri conceptuale false și cum să le scurtcircuitez pe cele existente, cum să-mi înfășor capul în ferigile și lichenii ideilor străine și cum să-mi ung pielea și hainele cu noroiul și iarba altui eu până când am reușit să devin invizibil după bunul meu plac, până când oricine sau orice se putea uita drept la mine fără să vadă în fața ochilor adevărata mea persoană.

Primul Eric Sanderson mi-a trimis un CV și m-am angajat. Mi-a trimis și o listă cu trăsături de caracter folositoare pe care să le caut și așa l-am ales pe Mark Richardson, analistul de date. Lucram în același birou. La serviciu, am aflat amănunte despre familia lui Richardson, despre trecutul, credințele, concepțiile asupra lumii, speranțele lui. I-am studiat vocea, apucăturile, expresiile feței. Am exersat în fața oglinzii și apoi cu ajutorul unei camere video și a unui reportofon. Le-am exersat zile și luni întregi, până când mi le-am putut însuși în câteva secunde, până când am reușit să dispar, până când m-am putut mișca după bunul meu plac fără să transmit o singură undă a eului meu real în lume. Dacă în primele luni *Mantra Ryan Mitchell* fusese un precar scut în cazuri de criză, personalitatea mea falsă de Mark Richardson era un înlocuitor mai puternic, mai flexibil, mai avansat – o mască aproape perfectă.

Când a scris scrisorile, Primul Eric Sanderson era o cutie goală de tactici și manevre, un soldat mecanic stricat. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama: mă antrena să fac ceva ce el însuși ar fi trebuit să facă. Ceva ce el n-a avut forța să facă.

Lunile noii mele vieți se adunară până când deveniră un an. În cele din urmă, făcusem tot posibilul, devenisem cât de priceput putusem la toate trucurile și tacticile.

Scrisorile de la Primul Eric Sanderson s-au oprit acum patru zile. Exact ca și Clio, care avusese ideea de a-și tatua o față zâmbitoare pe degetul mare de la picior, Eric își proiectase fantomatic ultimele șoapte ale ființei sale în viitor, tăiate și distribuite în 300 de plicuri și cutii. Și într-un târziu sosi și ultima. *Un om trăiește atât de multe perioade diferite de timp.* Și fiecare are propriul sfârșit.

Dacă nu mă întorc sau dacă mă întorc fără minte, las un exemplar al acestei povești în fișetul roșu, împreună cu toate scrisorile primite de la primul Eric. Dacă vreun alt Eric Sanderson citește rândurile de față, ți-am lăsat tot ce am putut. Îmi pare rău că nu e prea mult.

Plec în căutarea doctorului Trey Fidorous.

Tot ce am făcut până acum a fost să învăț să mă apăr. N-am înaintat nici măcar un singur pas spre înțelegerea vreunui lucru. Primul Eric Sanderson avea dreptate; dacă există vreun răspuns, acesta trebuie să se afle la el. Planul meu e să urmez traseul pe care l-a parcurs primul Eric ca să-l găsească pe Fidorous când a început toată povestea asta. O să încep din Hull și-o să străbat apoi toată țara. *Hull. Leeds. Sheffield. Manchester. Blackpool.* De la est la vest. Dâra de cuvinte a lui Fidorous trebuie să fie acum veche de ani de zile, dar e singura pistă pe care o am. Nu pot să rămân aici și să încerc să mă apăr, așa cum a făcut ultimul Eric.

Și mai e ceva: am vise cu Clio Aames. Am vise în care o văd, o recunosc și-o țin în brațe. Dar dimineața acestea se risipesc, se ridică din mintea mea precum cețurile joase de pe terenurile de joacă și nu-mi rămâne nimic. Doar emoția și senzația copleșitoare a pierderii unui lucru. Adevărul e că nu mai pot fi doar atât.

În grădina de peste drum, umbra stâlpului de telegraf își croiește încet drum în jurul lumii. În vârful ei e un graur gârbovit pe fundalul sfârșitului de vară.

DOI

Noaptea, somonii părăsesc râul şi
intră în oraş.

Raymond Carver

9

Pe urmele lui Trey Fidorous – Fosile reconstituite și obiecte găsite (De la Hull la Sheffield)

a

e

e

1. Animalele unicelulare

Primul dintre cele două afişe ilegale, lipite pe stâlpi, găsite în Leeds şi probabil create de doctorul Fidorous (deşi, după câte se pare, acestea nu pot fi departe de foile scrise cu markerul negru descrise în scrisorile primului Eric). Textul acesta şi următorul au fost expuse ca parte din renovarea Gării Centrale Leeds. În ciuda a săptămâni întregi de căutări, nici un alt posibil afiş al lui Fidorous n-a fost descoperit în oraş. *Animalele unicelulare* e titlul original (scris în colțul din stânga jos).

AaBbCcD
dEeFfGgHhIiJj
KkLlMmNnOoP
pQqRrSsTtUuV
vWwXxYyZz

2. Nucleul celulei conține informații biologice

Al doilea posibil text al lui Fidorous, descoperit împreună cu primul. Din nou, *Nucleul celulei conține informații biologice* e titlul original.

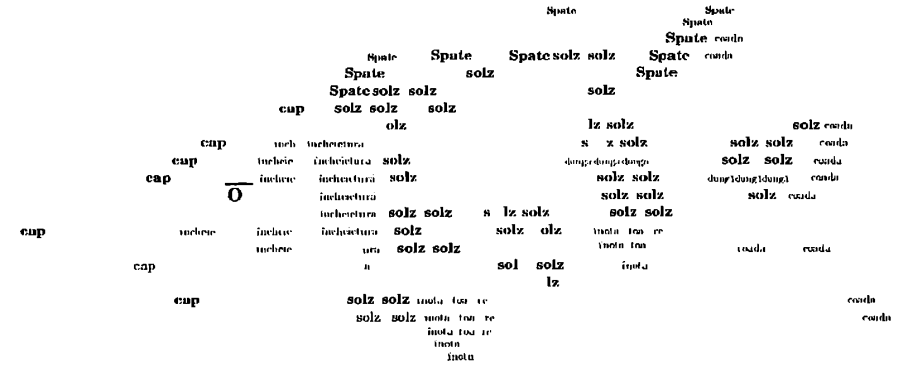

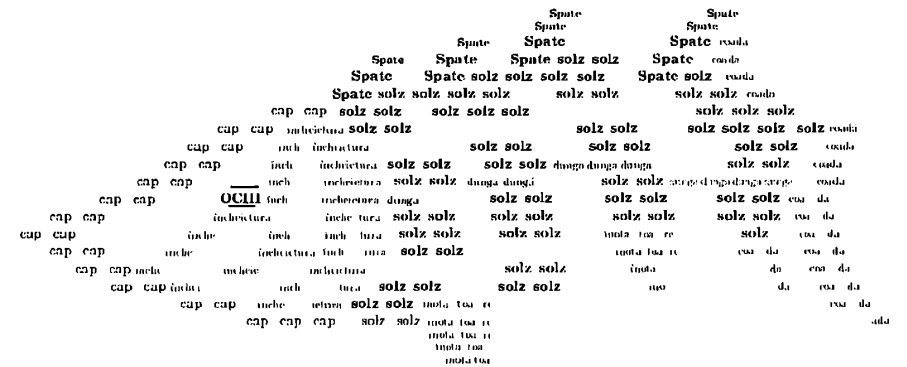

3. Reconstituirea unei fosile de peşte

Prima imagine e o replică a unei structuri textuale găsite în pasajul Arundel Way, în Sheffield. Imaginea a fost creată pe orizontală, pe două lespezi de la baza unei scări (vezi fotografiile şi harta pasajului), folosind transferuri de litere. Structura pare să reprezinte o specie de peşte preistoric cu armură, chiar dacă imaginea e incompletă, mari porţiuni din ea fiind distruse. A doua imagine este reconstituirea mea speculativă. Textul a fost reprodus în mărime naturală. Din pasaj n-a fost recuperat nici un alt text.

4. Virus de computer, ţânţar în chihlimbar

Imaginea asta a fost descoperită sub forma unei etichete de acetat pe o dischetă 3½“ în intersecţia Sheffield (vezi hărţi/fotografii) şi a fost mult mărită aici. Structura reprezintă, probabil, un ţânţar. Discheta care poartă această imagine e făcută din plastic portocaliu, transparent (nu din obişnuitul material negru, mat), lăsând impresia unei insecte încremenite în chihlimbar. Textul pare să fie un cod sursă de programare şi există unele asemănări cu virusul Melissa, apărut cu aproximaţie în anul 2000/2001. Să aibă oare legătură cu Fidorous? Discheta în sine e inutilizabilă.

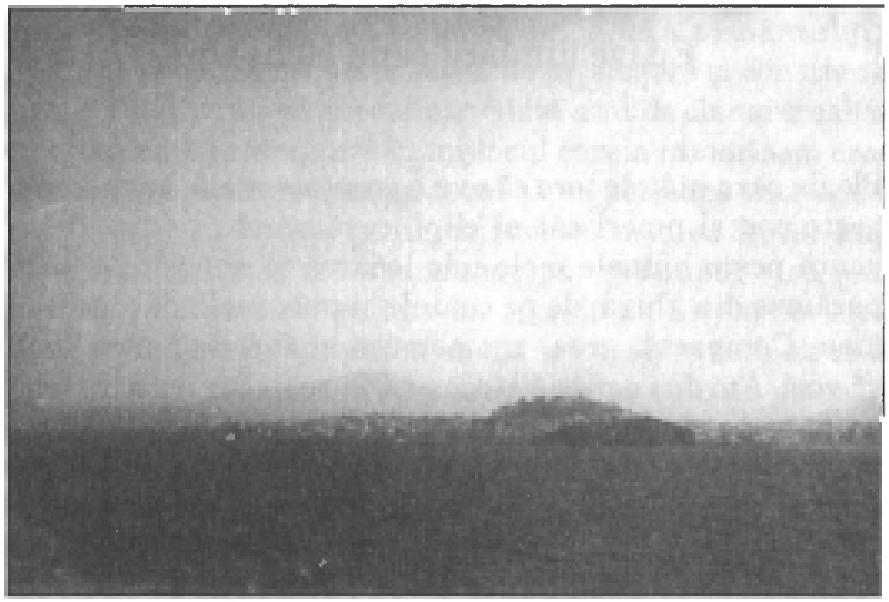

5. Ilustrată cu insula grecească Naxos

Ilustrata a fost găsită într-un spațiu de relaxare din zona Broomhill, în Sheffield. Pe verso nu scrie nimic, dar legenda fotografiei descrie imaginea ca fiind „Naxos la apus". E puțin deteriorată de ploaie. E foarte posibil să nu aibă legătură cu doctorul Fidorous sau cu Primul Eric Sanderson, dar întâmplătoarea ei descoperire m-a încurajat puțin. Cum nu e vorba, strict vorbind, de un obiect „găsit", l-am împachetat în plastic transparent împreună cu două piese protectoare de corespondență şi l-am depozitat separat, în buzunarul de sus al rucsacului meu.

10

Epave din larg și de pe uscat

Ploaia căzu atât de tare că avu o greutate reală, lovindu-mă peste cap și umeri cât ai clipi, revărsându-se din abundență peste hainele mele ude leoarcă și scurgându-se în pârâiașe din gluga, de pe coatele și pulpanele pardesiului meu. Compactă, grea, zgomotoasă și furioasă. Era greu să vezi. Am dus o mână streașină la ochi, dar asta institui un nou obstacol și mai multe pârâiașe abia formate începură curând să-mi șiroiască agitate de la capătul degetelor și să-mi șerpuiască sub glugă, scurgându-se apoi pe obraji și bărbie. Clipind, m-am străduit să îndepărtez cât mai multă apă posibil.

Apoi am văzut ce era acolo și-am șovăit.

Doamne, rostiră buzele mele. Cuvântul se născu mort și minuscul și fu măturat de-un val al furtunii.

Sperasem ca poarta să aparțină unei clădiri vechi, hotelului Willows, conform hărții mele, dar nu era așa. Părăsisem drumul ori prea devreme, ori prea târziu ; asta era intrarea într-un parc, nu într-o parcare. Dincolo de stâlpii porții totul era furios : un râu umflat, gigantic, deformat și nebunesc, maluri surpate și ape ieșite din matcă într-o rostogolire lacomă, maronie. Mărimea și forța lui mă copleșea, mă amețea și-mi dădea o senzație de greață. Era *prea mult*.

Ochii mei care se luptau, clipind, cu ploaia se desprinseră de torent și coborâră spre picioare. Apa care-mi

înconjura cizmele era și ea maro ca turba și însufleţită, am observat. Nici o graniţă. Râul era aici, mă strângea, mă trăgea de picioare și de glezne cu o durere minunată, irațională. O forță a voinței exercitată prin presiune. Râul voia să mă tragă jos, să mă sfărâme și să mă facă la loc ca parte a inutilei și stupid de puternicei și pasionatei sale porniri de a schimba și a șterge de pe fața pământului.

Prins acolo, în secunda aceea de înțelegere și conștientizare, când totul devenea dintr-odată atât de clar și treaba asta, această *întâmplare* în mijlocul căreia nimerisem era prezentă și reală, voiam ca totul să se petreacă într-adevăr. Voiam să-mi las genunchii să se moaie. Să-mi las umerii să cadă, să mă abandonez pur și simplu – să mă prăvălesc la pământ și, într-un sfârșit, să dispar fericit. Râul acela monstruos putea să mă ia pe apele sale, să mă deznoade și să mă întindă cum voia și cum îi plăcea, pentru că, sincer, la urma urmei, mă simțeam prea obosit după nesfârșitele ore în care mă străduisem din răsputeri să țin laolaltă părțile componente care făceau din mine o ființă umană. Voiam să mă depun și să alunec precum nămolul, să mă-nfășor în jurul trunchiurilor de copaci, un nimic rătăcit de aluviuni negânditoare și cote ridicate.

Trecură secunde întregi.

Mi-am umplut plămânii cu aer și apoi l-am lăsat să iasă – încet, umed și aburit. Am făcut un pas hotărât, dar grijuliu, în spate, împotriva voinței apei. După ce mi-am echilibrat poziția un moment, am mai făcut unul și apoi încă unul. M-am întors încet, foarte încet și foarte atent, și-am început să înaintez spre jeepul galben.

În definitiv, o pisică înseamnă răspundere. Iar să hrănești, să ai grijă și să ții la o huidumă de pisică proastă nu-i cine știe ce, nu-i mare scofală din perspectiva tuturor lucrurilor care fac din tine un om și-a *convenienţelor*, dar e totuși ceva. Este ceva, ceva plin de căldură, pe care încă-l mai am.

Stăteam în holul hotelului, cu rucsacul de excursionist aruncat pe un umăr și cușca de transport a pisicii în mâna cealaltă. Căldura dinăuntru îmi ardea obrajii și fruntea biciuite până atunci de ploaie, un șuvoi de apă mi se scurgea la picioare. Aveam ciudata senzație că tocmai căldura o făcea să se scurgă. Apa maronie, de râu se îndepărta acum vlăguită de mine – pe moarte sau deja moartă.

Schimbare de climă.

— Doamne, ați mai văzut așa ceva? Am început să construim o arcă în spatele hotelului.

Biroul de recepție era destul de înalt, dar probabil că și ea era foarte scundă sau era așezată pe un scaun cu picioare mult prea scurte; biroul o ascundea complet de la bărbie în jos.

— S-au dat avertismente de viituri la radio. John a zis că apa-i destul de mare acum ca să ia mașinile pe sus. *Mașinile.* Numai în vale să nu fii acum.

— Așa-i, am zis, picurând apă pe jos. Am fost acolo și e destul de neplăcut.

— Da? zise ea și se înălță cu un centimetru doar întinzându-și gâtul. E așa cum se spune? *Mașinile?*

Părea trecută cu puțin de cincizeci de ani, avea un păr roșcat-aprins, ochi luminoși și obraji roșii, care puneau în valoare o gură ca o inimă mare, dar aducătoare de belele. *O gură de operă*, mi-am spus, *mare și plăcută.*

Am început să mă pricep la fețe. *Primul pas e să vezi.*

— Păi, am greșit drumul, am zis. Și n-am zăbovit mult acolo.

— O, scumpete.

Îmi aruncă un zâmbet dur.

— Uită-te la el. De obicei nu acceptăm animale de companie. Lui John – John e soțul meu – nu-i plac animalele, dar nici nu te putem trimite înapoi în ploaie, nu?

Ultima parte nu mi-a fost adresată mie.

— Mulțumesc. Vă e foarte recunoscător, am zis, privind la cușca motanului. Nu-i așa?

După râsul ei mi-am dat seama că motanul se uita încă atent din cușca de transport cu o expresie de *du-te-n mă-ta* pe față.

— Ei, oricum, am zis, eu sunt destul de recunoscător pentru amândoi.

— Nu-ți face griji, scumpete; sunt cu el de douăzeci și cinci de ani, zise femeia, făcând semn din cap spre spatele clădirii înainte să se întoarcă și să-i zâmbească din nou pisicii. Poate că voi doi o să vă înțelegeți totuși bine. Apoi, făcându-mi cu ochiul, mă întrebă: Veniți de departe tu și zâmbărețul de colo?

— Nici nu mai țin minte cât de departe, am spus.

Nici nu mai țin minte cât de departe. Împingându-mă în pereți, zdrăngănind clanțele. Punându-mă la încercare. Punându-mă la încercare și trecând testul – nici cea mai mică zdruncinătură nu se înregistră în lume. Nici o ușoară holbare a ochilor, nici o ușoară înroșire a obrajilor, o ușoară tresărire a gurii, o ușoară ridicare a sprâncenelor, nici măcar o învârtejire a sângelui în apă, absolut nimic. *Nici nu mai țin minte cât de departe*, am spus și nimeni n-a simțit groapa peste care trecuserăm.

Am zâmbit.

— Nu mă pot despărți nicicum de el.

Femeia încuviință, mulțumită de spusele mele, după care continuă:

— O, dar uită-te la mine. Îmi pare rău, scumpete, uite cum stau la taclale și voi Dumnezeu știe de când sunteți pe drum. Vreți să vă cazați și să vă dați jos hainele alea ude, nu?

Capul ei dispăru și apoi reapăru împreună cu o mână care ținea o foaie de hârtie tipărită.

— E un formular simplu, n-o să vă ia mult timp să-l completați.

Am lipăit până la biroul de recepție, am lăsat rucsacul jos, am pus cușca motanului lângă telefon, mi-am ridicat mânecile hainei, încercând să controlez picuratul apei, apoi am întors hârtia cu fața spre mine. Ea mi-a dat un pix și eu m-am întins să-l iau. Atunci am observat că femeia nu era scundă, ci stătea *într-adevăr* jos. Într-un scaun cu rotile. Motanul n-a părut impresionat.

— Tanti Ironside, așa-mi zice, i se adresă ea motanului, dar tu poți să-mi spui tușa Rush, dacă te comporți bine cât stai aici. Pe tine cum te cheamă, veselie?

Am ridicat privirea din formular.

— Îl cheamă Ian.

Sprâncenele i se lăsară în jos și i se îmbinară preț de o clipă, apoi fură ridicate din nou de un rânjet scurt.

E dureros și minunat felul în care glumele pe care le facem ne supraviețuiesc.

De când am plecat de acasă în această călătorie, m-am gândit mult la asta – la faptul că mare parte din viața unui om ține de modul și motivele punerii ei în funcțiune. De construirea sistemelor, dispozitivelor, motoarelor. De întoarcerea mecanismului de ceas al debitelor directe, de configurarea livrării ziarelor, aniversărilor, fotografiilor, rambursarea cheltuielilor făcute pe card și anecdote. De pornirea motoarelor lor, punerea lor în funcțiune și trimiterea lor în viitor, să-și facă treaba la intervale regulate sau neregulate. Când o persoană pleacă sau moare sau se sfârșește, lasă în urmă o imagine reziduală; își imprimă conturul în dispozitivele de care s-a înconjurat. Imaginea se șterge din cauza detensionării arcurilor, datorită consumării lente a combustibilului pe măsură ce mașinăriile unei vieți trăite într-un anumit fel, în anumite locuri și din anumite unghiuri sunt oprite, se strică sau se sting una câte una. Durează ceva timp. Uneori, dai peste luminile prăfuite sau peste bâzâitul electric al mașinăriei cuiva – poate la multă vreme după ce te-ai așteptat să ți se întâmple

asta –, ce continuă să funcționeze singură în întuneric. Continuă să-și facă treaba pentru persoana care a pus-o în mișcare încă mult, mult timp după ce acea persoană a încetat să mai existe.

Un om trăiește atât de multe perioade diferite de timp.

Un om *este* atât de multe perioade diferite de timp.

Schimbare. Prăbușire. Reinventare.

Motanul își mișcă nervos una dintre urechi.

I-am întins tușii Ruth formularul completat.

— Ei, e-o plăcere să vă avem aici, Ian și... (coborî privirea spre formular) ...domnule Richardson.

— Mark. Spuneți-mi Mark, am îndemnat-o, aplecându-mă peste birou, cu mâna întinsă, și interpretând perfect tot rolul lui Mark Richardson. Am aruncat o privire spre ușa din față și-am zâmbit cu jumătate de gură. Credeți-mă, e-o plăcere că am ajuns până aici.

Camera mea era mică, destinată unui scop precis, dar foarte curată – genul acela de curățenie domestică maniacală. Mi-a trecut prin cap că tușa Ruth ar putea fi genul de femeie care ar scuipa într-o batistă și te-ar freca tare de tot cu ea în colțul gurii.

Imediat ce am încuiat ușa, Ian a sărit din cușcă și s-a așezat pe scrin, cu spatele la calorifer, cu ochii întredeschiși ațintiți la mine, mișcând încet din urechea stângă pentru a supraveghea micul spațiu din spatele lui.

Am căutat prin buzunarele hainei îmbibate de apă. Era mai grav decât crezusem: scrisorile erau toate compromise.

Din fiecare buzunar am scos câte un pumn de hârtie muiată, legată cu bandă elastică, pe punctul de-a se rupe ca un aluat și brăzdată de petele negre ale literelor, de venele albastre ale cernelii. Nu stătusem în ploaie foarte mult, dar la ce cantitate de apă cădea fusese evident destul. Mult prea mult. Camuflajul meu exterior, vesta mea antiglonț conceptuală, era de nefolosit.

Rahat. Nu, nu era o situație critică, dar eram nevoit să zbor cu trei motoare până când aveam să înlocuiesc scrisorile. Totuși nu era ca și când n-aș fi avut alte mijloace, alte sisteme de protecție; falsa mea identitate era încă solidă ca o stâncă. Mi-o dovedisem din nou în hol, abia acum un sfert de oră. *O treabă bine făcută.* Dar pierderea scrisorilor însemna totuși că mergeam pe sârmă fără plasă de siguranță, că înotam fără colac de salvare. Și eram obosit. Nevoind să-mi asum nici un risc, am început să aranjez dictafoanele.

Micuțele aparate zumzăiau în legea lor în colțurile camerei, la periferia gândurilor mele. Dându-mi jos hainele ude, am lăsat esența lui Mark Richardson să-mi alunece de pe față și din trup printr-o serie de respirații adânci, purificatoare. Le-am permis mișcărilor să devină din nou libere și apoi, încet, să se schimbe, mâinile, brațele și umerii mei regăsindu-și vechile poziții și întinzându-se. Înainte să mă arunc în pat, mi-am exersat o vreme în oglindă vechile expresii faciale.

Din cauza ploii, tușa Ruth rămăsese fără bucătar, dar peste vreo două ore avea să pregătească un bufet rece *pentru voi, epavele din larg și de pe uscat*, în barul hotelului. Am setat alarma noului meu telefon mobil, am tras păturile peste mine, m-am întors pe-o parte și m-am ghemuit cu genunchii la gură.

Dictafoanele zumzăiau și șușoteau.

Am întins mâna, am apucat rucsacul și am scos din el un teanc de hârtii și casete video împachetate în plastic. *Fragmentul beculuí*, încă uscat și intact. Lucram deja de șapte luni la decodarea celei de-a doua jumătăți, mai întâi acasă, în timp ce exersam personalitatea lui Mark Richardson, și apoi pe drum, în camere curate și impersonale de hotel, în orașe neprietenoase de pe tot cuprinsul țării. Încă vreo câteva nopți în compania casetei cu

lumina pâlpâitoare și-a tabelelor și grilelor primului Eric Sanderson și *puteam* să obțin o ciornă cât de cât lizibilă. Nimic nu era sigur. Obscurul sistem de codificare QWERTY era conceput în așa fel încât să nu ai nimic până în momentul în care aveai totul.

Am împachetat din nou teancul și l-am îndesat înapoi în rucsac. Peste o sută nouă minute tușa Ruth avea să termine de pregătit sendvișurile. Am închis ochii, reamintindu-mi în gând să aduc niște carne pentru Ian.

Epave din larg și de pe uscat, așa ne numise tușa Ruth pe cei pe care ploaia torențială ne împinsese într-acolo în seara aceea, și exact asta eram. Refugiați din calea furtunii. Ar fi greșit să spun că umpleam până la refuz barul hotelului, dar pun pariu că acesta nu mai fusese așa de plin de multă vreme.

Ruth așeză pe masă trei platouri cu sendvișuri și-mi dădu o punguță cu felii de șuncă pentru motan, spunând că o să-l pună pe soțul ei să improvizeze o cutie cu nisip, așa încât Ian să nu aibă vreun *mic accident.*

— Pisicile sunt foarte rușinoase, știu bine asta, zise ea.

M-am comportat întocmai cum ar fi făcut-o Mark Richardson și am reprodus pentru cei din bar câteva din glumele lui fără perdea. Trecuseră optsprezece săptămâni de când nu-l mai văzusem pe Richardson cel adevărat, de când îmi încheiasem antrenamentul, plecasem de la locul de muncă, încărcasem jeepul galben și pornisem pe urmele trecutului meu pierdut. Hull, Leeds, Sheffield, câte șase săptămâni în fiecare oraș. Un total de un an și patru luni de la ziua în care mă născusem, cu fața în jos, pe covorul din dormitor.

Afară încă ploua. O rafală puternică se sparse de geam, urmată de un haiku de răpăituri când vântul se înteți. Un aranjament orchestral pentru furtună.

— Vezi, spuse bărbatul de lângă mine. Peninii sunt de vină...

Am ridicat privirea.

Mark Richardson era o persoană sociabilă, un ascultător și un vorbitor împătimit deopotrivă. Din pricina asta fusese o alegere așa de bună ca identitate falsă. Dacă voiam ca dispozitivele mele de apărare să reziste, întâlnirile cu alți oameni, comunicarea, strângerea de informații, toate lucrurile astea trebuiau făcute jucând rolul lui Richardson. Numai așa puteam să mă mișc prin lume fără să isc valuri, fără să fiu găsit și sfâșiat în bucăți. Dar a fi Richardson însemna să fiu Richardson tot timpul, nu numai atunci când mi se părea necesar. Așa că socializam.

În fața mea, noul meu prieten-epavă mușcă din mijlocul unui alt triunghi de sendviș cu șuncă și muștar, făcând cu mâna liberă o mișcare circulară, care însemna *stai așa: înghit și apoi vorbesc.*

Înghiți.

— Peninii sunt de vină, repetă el. Dealurile-s prea înalte. Cerul e prea jos.

Am încuviințat.

— Oamenii sunt prinși la mijloc. Între drum și cer.

Înainte să întoarcă ochii spre mine, mai luă o gură din sendviș.

— Se petrec multe accidente acolo sus.

Omul era Dean Rush, șofer de camion. Fusese nevoit să-și abandoneze camionul – el îi spunea „unitate" – pe la poalele dealului, în apropierea unui teren de golf. Îl invitasem să stea cu mine la masă și ăsta fusese primul lucru pe care mi-l spusese. Apoi – *Peninii.* Era un om al frânturilor. Discursul lui nu era deloc închegat și nu avea ritm; totul era izolat și disparat. Pe deasupra, avea în el ceva păsăresc, hotărâsem; Golașul Dean Rush, corbul de mlaștină.

Scoase dintre rămășițele sendvișului său o fâșie subțire și albă de grăsime de la șuncă, se uită atent la ea cum se bălăngănește în aer, apoi o așeză pe marginea farfuriei. Clipi o dată, de două ori.

La celălalt capăt al barului, tușa Ruth mută toate sendvișurile rămase pe un singur platou, după care începu să le strângă pe cele goale. Rush o urmări cum își manevrează scaunul cu rotile, ieșind de după bar, și apoi se întoarse cu fața la mine.

— O grămadă de oameni rămân ologi din cauza dealurilor ălora, zise el.

Clip. Clip.

Acum îmi reveni mie sarcina de-a umple golul și-mi luă doar o secundă s-o fac.

— Îi cunoști, atunci? Pe Ruth și pe....

— John. Mda, încuviință el. Accident de mașină, acum trei ani. N-au crezut că ea o să supraviețuiască peste noapte.

Cu câteva zile înainte să pornesc în *căutarea* asta, mi-am cumpărat un telefon mobil. Am pus în funcțiune un sistem care să facă apelurile să treacă întâi printr-un derivator îngropat în corespondență și, pentru siguranță, așezat în camera încuiată, apoi mi-am făcut un teanc mic de cărți de vizită. Scrisesem pe ele *trebuie să discut cu tine* și numărul meu de telefon. Strecurasem cărțile de vizită pe sub ușile marcate ACCESUL PERMIS DOAR PERSONALULUI AUTORIZAT de pe aleile dosnice ale docurilor părăginite din Hull și ale depourilor mânjite de ulei din Sheffield. Le presărasem prin toate coridoarele întunecoase pe care scria ACCESUL INTERZIS și ÎNTREȚINERE care împânzesc partea din spate a marilor complexe comerciale și a supermagazinelor din nordul Angliei. Lăsam câte o carte de vizită în orice loc ce putea fi descris ca ne-spațiu peste care

dădeam. Comitetul de Explorare a Ne-spațiului, oricine ar fi făcut parte din el, îl ajutase pe Primul Eric Sanderson în călătoria sa. Poate că cineva avea să mă ajute și pe mine să-l găsesc pe Trey Fidorous. Ăsta era planul meu, speranța mea. Numai că telefonul mobil nu suna niciodată.

După atâtea săptămâni în care lăsasem cărți de vizită peste tot și nu primisem nici un apel, începeam să-mi fac griji că întreaga idee a ne-spațiului și-a comitetului care se ocupa de el nu era decât o iluzie creată de mintea în descompunere a primului Eric. Linia dintre vânătoarea de fantome și lupta cu morile de vânt era atât de subțire și neclară, încât aproape că nici nu era o linie. Poate că era într-adevăr o afecțiune. Poate că *sufeream* de fuga descrisă de Randle și trebuia să mă întorc din drum, să merg acasă și să-i mărturisesc totul ei sau unui doctor adevărat dintr-un spital, care să pună în sfârșit ordine în toată tărășenia asta. Dar. Dar ludovicianul era real, îl văzusem. Îl văzusem. Și mă tot întorceam la cuvintele Primului Eric Sanderson. *Te rog să nu-ți pierzi credința în mine, Eric.* Mi-am spus că n-o voi face și că nu puteam s-o fac, spre binele meu la fel de mult ca și spre al lui.

Golașul Dean Rush se ridică de la masă, își goli berea, înclină din cap spre mine, clipi și plecă. Am rămas singur acolo o vreme, învârtind sticla de bere și uitându-mă la farfuria cu V-urile cojilor de sendviș și fâșiile de grăsime abandonate.

11

Tot mai mica Antarctică a timpului

— Tu și motanul țineți o bibliotecă ambulantă, dragule?

Tușa Ruth zâmbi cu capul ridicat pe trei sferturi deasupra biroului de recepție. M-am oprit la baza scărilor.

— Păi, partea „ambulantă" s-ar putea să fie o problemă.

Femeia râse.

— Dacă vrei, pot încerca să sun pe cineva sau îl pot pune pe John să arunce o privire. Te previn însă, nu știe nici jumătate din cât își închipuie, iar puținul pe care-l știe agravează de obicei lucrurile.

— Nu vă faceți griji, e-n ordine. Sincer să fiu, o să ne prindă bine să stăm locului undeva câteva zile. Ian vă mulțumește pentru șuncă.

— Cu plăcere. Ai dreptate să-ți acorzi puțin timp de odihnă după toate prin câte ai trecut ca să ajungi aici.

Descărcam cutii cu cărți de pe scaunele din spate ale jeepului galben și mă gândeam la ideea de potențial și elan. Jeepul galben era mort. În timpul nopții, furtuna își croise drum spre motor și transformase ceva important și uscat în ceva stricat și ud. Tușa Ruth sunase la service-ul din localitate, dar din cauza inundațiilor tot orașul era plin de mașini răsturnate, eșuate și înnămolite.

— Au spus că vor trece cel puțin douăzeci și patru de ore, dragule, poate chiar două zile, până când vor putea trimite pe cineva.

Aș fi putut să încerc la un service dintr-o altă localitate. Să sun la Sheffield, poate, dincolo de mlaștini, dar n-am făcut-o. Mi-am spus că o așteptare de câteva zile la hotelul Willows va fi productivă. Cu o ultimă sforțare aș fi putut decoda tot restul *Fragmentului becului*. Pe deasupra trebuia să strâng un nou set de scrisori care să le înlocuiască pe cele distruse de ploaia torențială din seara precedentă. Nu găseam nici un motiv să nu le fac pe amândouă acolo și atunci, înainte să pornesc spre Manchester; mi-era greu să-mi imaginez că urmele lăsate de Fidorous se puteau estompa mai mult decât în acel moment.

Cu aceste argumente clare și practice, m-am convins să rămân la hotelul Willows, însă existau și alte câteva motive mai obscure. Străbătusem trei sferturi din drum urmând traseul pe care îl parcursese primul Eric și descoperisem atât de puține lucruri – în cel mai bun caz, frânturi inexplicabile dintr-un drum de cărămidă galbenă de mult abandonat; în cel mai rău caz, absolut nimic. Curând textul becului avea să fie decodat și, nu la mult timp după aceea, aveam să ajung la Blackpool, iar odată cu asta, la capătul urmei lăsate de Fidorous. Gândul mă neliniștea. Cât încă mai aveam o bucată de drum de parcurs, exista slaba speranță că voi găsi unele răspunsuri. Cât încă mai aveam de călătorit, eul meu mic și năruit putea exista în eventualitatea izbânzii. Dar când drumul avea să se sfârșească? Ce aveam să devin atunci?

Ian ignoră toată forfota aceea cu mutatul cutiilor, uitându-se fix pe geam, la copaci sau la păsările din ei. Mă întrebam ce s-o fi întâmplat cu celălalt motan, cu Gavin. În *Fragmentul becului*, Eric și Clio spuneau că, înainte să plece în Grecia, cumpăraseră doi pisoiași, dar poate că nu era decât o glumă pe care le plăcea să le-o facă străinilor la barul taberei. Mă întrebam ce succesiune de întâmplări făcuse din Ian o pisică adevărată și-l lăsase pe Gavin să existe doar în cuvinte, în textul unei amintiri. Poate

că e normal ca întrebările să supraviețuiască răspunsurilor lor. Sau poate că răspunsurile nu mor, ci doar se pierd mai ușor, fiind atât de mici și de precise, ca o monedă aruncată de pe puntea unei nave în adâncul mării.

În dimineața următoare, în jurul orei patru, am închis în cele din urmă caietul cu coduri și grafice. Decodam și descifram textul becului de aproape treisprezece ore neîntrerupte, separând cu atenție fiecare literă de sediment; verificând, clasificând, contextualizând, aducând lucruri de mult îngropate înapoi în lume.

Nu avusesem de gând să atac *Fragmentul becului* în felul ăsta. După ce am descărcat cutiile, la prânz am mâncat un sendviș și am băut o bere la bar, apoi am ieșit la o plimbare de-a lungul aleii ce pornea din fața hotelului, urmându-i traseul șerpuit în sus, pe deal. Lângă un spațiu de odihnă am găsit o bancă și m-am hotărât să mă așez.

În vale, case și fabrici masive din gresie alcătuiau un orășel. Am zărit drumul pe care apucasem din greșeală cu o noapte în urmă și parcul neîngrijit în care râul maro și viu se revărsase din matcă. Acum, printre copacii de acolo licăreau farurile camioanelor și vehiculelor administrației locale. Alte lumini galbene, intermitente se vedeau și de cealaltă parte a orașului – utilaje de tractare ce strângeau automobilele defecte, mașini de salubrizare și pentru repararea drumurilor. Părea că întreaga așezare era demontată pentru a fi dusă în alt loc.

Dincolo de oraș, vastele câmpii cenușii ale Manchesterului.

Începu să burnițeze. Pelerina îmi era încă udă din cauza aversei de noaptea trecută, dar tot o luasem pe mine. M-am ghemuit, mi-am tras bine gluga pe cap și mi-am băgat mâinile în mâneci. *Nimic nu e vreodată nemișcat*, spunea răsuflarea umedă a vântului ce mă învăluia, *nu ai cum să te ascunzi de asta.*

Cred că în lume încă mai există un mic bloc din tăcerea primordială. De la 3 la 5 noaptea – o ultimă sălbăticie naturală, tot mai mica Antarctică a timpului. În inima acestui timp-spațiu izolat și tăcut am închis în cele din urmă caietul cu notițe și tabele decodificatoare. Terminasem. Am frunzărit textul complet al *Fragmentului beculu*i încă o dată și am închis carnețelul. M-am plimbat prin cameră câteva minute, fără să văd sau să privesc cu adevărat, greoi, cu ochii împăienjeniți de somn. Erau în text lucruri la care nu mă așteptasem. Pasaje incomode, care complicau situația.

M-am uitat la ceasul de la mână. Dacă voiam, îmi puteam permite jumătate de oră de somn înainte de următoarea sarcină din agendă, dar nu voiam. Munca de decodare din noaptea aceea mă făcuse să mă simt rece și pustiu. Voiam să mă concentrez asupra altor lucruri, să fac ceva, nu să zac nemișcat și tăcut într-o cameră impersonală. Am pus deoparte *Fragmentul beculu*i și caietul cu scheme decodificatoare și, din buzunarul stâng al rucsacului, am scos un carnețel de reporter și un binoclu.

Haina îmi era în sfârșit uscată și caldă după o jumătate de zi petrecută pe calorifer (caloriferele funcționau neîncetat la hotelul Willows, lucru pe placul tușii Ruth și al lui Ian deopotrivă). Odată cu cheia camerei am primit și cheia de la intrarea în hotel, pentru că la biroul de recepție nu se mai afla nimeni după ora zece seara, iar asta însemna că puteam veni și pleca după bunul meu plac, lucru folositor pentru genul acela de expediții matinale, de supraveghere, necesare colectării unei noi rezerve de corespondență. Știam deja de unde puteam vedea bine orașul.

Am aruncat carnețelul, binoclul și telefonul mobil în buzunarele mari și goale ale pelerinei și am dus tava goală pe care fusese cina – „Se pare că ai pierdut noțiunea

timpului, dragă, așa că ți-am adus ceva în cameră" – jos, la recepție. Am ieșit din clădire cât de încet am putut.

Strângând bine pelerina în jurul trupului din cauza vântului năprasnic, am pornit pe aleea întunecată, îndreptându-mă spre bancă. Pentru a-mi scoate din minte *Fragmentul beculuí*, am început să trec în revistă diversele sisteme ale Primului Eric Sanderson de *dobândire* a corespondenței altor oameni.

N-am avut niciodată ocazia de-a le pune în practică.

Însă lucrurile s-au complicat imediat ce am ajuns la spațiul de odihnă, în dimineața aceea. Ceva mă aștepta pe bancă, ceva care schimba totul. Un plic gros, căptușit, pe fața căruia scria E PENTRU TINE.

Drumul de întoarcere la hotel a durat zece minute și a fost dominat de vuietul vântului, freamătul copacilor, zgomotul tocurilor mele pe asfaltul drumului și apoi, brusc, de un sunet ascuțit și electric. M-am poticnit, frecând de asfalt vârful pantofului și crezând speriat o secundă că pachetul de la subsuoara mea scosese acel sunet, dar apoi am înțeles – aproape imediat, simțind cum surpriza îmi trimite un șoc electric spre țeastă – ce se întâmpla de fapt. Am scos telefonul mobil din buzunarul pelerinei și m-am uitat la ecranul verde, luminat:

<<Apel>>

Răspunzi?

12

Fragmentul beculuI
(Partea a doua)

Clio își lăsă arătătorul și degetul mare să alunece în jurul piciorului paharului ei cu bere Amstel.

— Întrebarea e, zise ea, de ce să *nu* vrei un hamac?

— Păi...

— O... Dumnezeule... mare! sări ea cu replica ei preferată din *Totul despre sex*. Ești așa de demodat, Eric. Ai stat vreodată într-un hamac?

— Nu.

— Vezi? zise ea. Vezi?

Cu o expresie aproape imobilă, Clio reuși să-mi arunce o privire de genul *ce naiba ți se pare așa de comic*.

— N-ai stat niciodată într-un hamac. Dumnezeule, Eric. Regret s-o spun, sincer regret, dar e tipic pentru tine. Ești (o scurtă pauză) un necondimentat.

— Necondimentat?

— Da, scumpule. Îți lipsește condimentul viu al experienței.

Am râs din toți rărunchii.

— Du-te-n mă-ta.

— O, făcu ea, ca și când înjurătura mea ar fi fost cine știe ce revelație profundă. Mă privi în ochi. Ești furios, Eric? Ți-e teamă?

— Dacă mi-e teamă de hamacuri?

Ea îmi mângâie mâna.

— E în ordine să plângi.

Lui Clio îi place să-și dorească unele lucruri și apoi să caute mijloace complicate de-a le obține. Asta în ciuda faptului că majoritatea lucrurilor pe care le vrea și le poate permite fără bătăi de cap, deoarece câștigă aproape cu cincizeci la sută mai mulți bani decât mine. Sau așa a fost până de curând. Locuim împreună de aproape optsprezece luni și am intrat în ultimele etape ale angajamentelor financiare. Banii mei și banii lui Clio au devenit „banii noștri". Ăsta-i un lucru minunat din tot soiul de motive și înseamnă pe deasupra că ea poate găsi noi strategii complexe de-a mă convinge să folosească „banii noștri" ca să cumpere te miri ce. Chiar dacă eu, desigur, n-aș încerca niciodată s-o împiedic să cumpere ceva.

Am tras o duşcă din sticlă.

— Încerc să-mi dau seama de ce vrei să cumpăr un hamac.

— Pentru că te iubesc și nu vreau să ratezi nimic.

— Și?

— Putem să-l întindem între copacii din fața cortului și poți să stai în el și să citești cărți.

— Și?

Clio ridică din umeri.

— Pot să mă întind și eu în el ca să citesc *Fight Club*.

Am zâmbit.

— Bine, atunci. Să cumpărăm un hamac.

— Mișto.

— Dar ce-ar fi să-l cumpărăm pentru amândoi? Ca un bun comun. De împărțit.

— O!

— Doar dacă, am zis, mângâind-o pe mână așa cum făcuse și ea, doar dacă nu vrei să cumpăr un hamac doar pentru mine fiindcă îți dorești, poate, în secret să cumperi ceva doar pentru tine și, odată ce voi fi cumpărat hamacul, să poți spune „dar chiar mi-ar plăcea asta, iar tu *ți-ai cumpărat* un hamac frumos ieri bla-bla-bla".

— Cum mai știi să strici plăcerea oamenilor! zise Clio, schimbând macazul și comportându-se ca un copil de cinci ani supărat. De ce nu mă mai iubești?

— Pentru că ești un geniu malefic.

Ea rânji.

— Sunt, nu-i așa?

Este. Clio voia într-adevăr ceva pentru ea – un aparat foto subacvatic. Unul second-hand, care era de vânzare la librăria din orașul Naxos, unde ne duceam să ne schimbăm romanele și unde excursioniștii își vindeau uneori diverse lucruri când rămâneau fără bani.

Clio adoră scufundările. Zice că seamănă puțin cu zborul și mi-ar plăcea să pot spune că știu la ce se referă, dar nu pot. Și eu am un tub de respirat și o mască, dar nu ies niciodată mai în larg de locul unde ating fundul mării cu vârfurile degetelor de la picioare. Iar în Naxos, unde apa se adâncește dintr-odată, un singur pas te desparte de largul mării. Ceea ce m-a îngrozit, în puținele dăți când am încercat să fac scufundări, e uriașa întindere de albastru pe care o vezi când te uiți spre largul oceanului. Faptul că mă întorc cu spatele la ea, dimensiunea ei... nu știu. Mai ales, mă aștept să vină valvârtej ceva masiv și să-mi smulgă picioarele în clipa când îmi iau privirea de la ea, dar, poate, în parte, tot dimensiunea albastrului însuși e de vină. Conștiința faptului că, pe măsură ce înoți spre el, acel zid albastru devine din ce în ce mai mare, până când suprafața lui e imposibil de masivă și te înconjoară din toate părțile, iar fundul mării coboară spre hăuri negre. Însă adâncimea nu o deranjează deloc pe Clio. Ea a făcut și parașutism și schi extrem, deși nu vreau să-ți creez impresia că ar fi o maniacă a sănătății sau mai știu eu ce. Suntem amândoi mari amatori de natură (nu-i așa că urâți expresia asta?), dar ideea că ceea ce facem întărește sănătatea strică de obicei distracția. Cred că nici unul dintre noi n-a înțeles vreodată treaba aia cu *totul cu osteneală se dobândește, pe drumuri nu se găsește.* Iată

încă un lucru pe care-l ador în mod special la Clio Aames; îi place să râdă de *joggeri*. Și în Naxos sunt *joggeri*. Temperatura atinge patruzeci de grade pe continent și nici aici nu-i mai răcoare, și totuși... plaja e plină de ei. Lui Clio îi place să spună „aiurea" și uneori să-i arate cu degetul atunci când trec pe lângă noi.

Una dintre poveștile preferate ale lui Clio e aceea că tipul care a inventat joggingul a murit de infarct. La un grătar, vara trecută, cineva s-a dat peste cap să-i explice că tipul cu joggingul se născuse cu o malformație la inimă și că infarctul îl pândea la fiecare pas. *Așa că n-a fost provocat neapărat de jogging*, continua el să repete, dar asta n-a convins-o deloc pe Clio.

— Vezi cum sunt? zisese ea pe când ne împleticeam spre casă, în seara aceea. Numai un *jogger* cu malformație la inimă putea inventa ceva atât de-al naibii de ridicol ca joggingul.

Am râs și am spus:

— Asta n-are absolut nici un sens.

Iar ea m-a împins într-un tufiș.

— Ăsta e.

— Hmm. De unde știi că funcționează?

— Dacă nu funcționează, îl duc înapoi și-mi cer banii.

M-am uitat la adunătura de nimicuri acoperite cu nisip din vitrină și la ghidurile pentru excursioniști, cu coperte șifonate. Aparatul foto subacvatic părea murdar, zgâriat și ieftin.

— Și te aștepți să-ți primești banii de-aici?

— Nu te îndoi de talentele mele, Sanderson.

Nu am de gând să intru în amănuntele în ceea ce privește plângerile lui Clio Aames și banii pe care i-a primit înapoi.

— Crezi că e posibil să te dea afară de pe-o insulă?

— Chiar vrei să-l cumpăr?

M-am uitat la aparatul foto.

— Sigur că vreau să-l cumperi dacă ți-l dorești.

— Mi-l doresc. Mă apucă de încheietura mâinii. Hei, știu... poate fi cadoul meu fiindcă am avut grijă de tine alaltăieri, când ai luat-o razna.

— Asta înseamnă că eu nu trebuie să-mi iau hamacul? am întrebat. După care am spus: N-am luat-o razna.

— Ba da: *Clio, Clio, ajută-mă, sunt nebun de legat*, zise ea, imitându-mi vocea.

— Hei, ce să fac dacă-s sensibil și creativ?

— Cum zici tu, zâmbi ea. Deci, pot să-mi cumpăr aparatul?

— Da, am zis.

— Bine.

Deci Clio are acum un aparat foto subacvatic. N-a folosit încă toată rola de film, așa că încă nu știm dacă funcționează.

Am luat-o într-adevăr razna cu vreo două zile înainte să cumpărăm aparatul, vreme de o oră sau cam așa ceva, în orice caz. Se întâmplă uneori. *Alteritatea* se năpustește pur și simplu asupra mea ca niște nori furioși, și eu nu pot face nimic. În seara aia, am simțit o teamă crescândă – o groază – că voi rămâne blocat pe insulă, că nu voi putea pleca de-acolo. Mai aveam puțin până la un atac de panică; totul în jurul meu era gata să devină nejustificat și înspăimântător.

Când s-a întâmplat, stăteam în fața cortului și citeam. Clio frunzărea ghidul turistic, însemnând cu steluțe toate locurile din Naxos pe care nu le vizitaserăm încă.

— Nu mă simt bine, am zis.

Vocea mea părea groasă și stranie, ca un sunet care țâșnește dintr-o bulă de aer, într-un loc adânc și ciudat.

— Știu, zise Clio, rozând pixul, fără să ridice privirea. Ăsta-i efectul pe care-l are și asupra mea.

Se referea la Paul Auster – citeam *Inventarea singurătății*.

— Clio, am zis, vrând să încep o propoziție, dar rămăsesem fără cuvinte.

Ea puse ghidul jos și se uită gânditoare la mine.

— Ce e, scumpule?

Am făcut tot posibilul să-i explic, articulând și comunicându-i cu atenție cuvintele, de parcă ar fi fost niște mici mine, atenție, atenție, atenție.

— Cum te simți? întrebă ea. Poate ar trebui să faci o plimbare sau ceva de genul ăsta. Întinde-ți picioarele.

— Poate.

— Vrei să te însoțesc?

— Nu, cred că e mai bine să fiu singur.

— Bine. Peștii de la apus trebuie să se fi strâns la mal acum. Ai putea să iei ce-a mai rămas din sendvișuri și să-i hrănești, dacă vrei. Zâmbi din nou. Și poate aduci și niște înghețată?

Așa îmi dezumflă Clio accesele de panică, aducându-le înapoi în aceeași lume familiară a datului cu aspiratorul și-a emisiunilor duminicale de televiziune. Fiind drăguță și făcând apel la copilul din mine – *nu face nimic, uite ceva distractiv* – făcând călduroase trimiteri la lucruri sigure și fericite. Profunda și sincera bunătate a lui Clio – îi puteți spune chiar instinct matern – e ceva ce majoritatea prietenilor noștri probabil nici n-ar bănui. Dar există, e acolo, puternică, directă și evidentă, dacă știi unde să te uiți. Un fel de secret aflat în văzul tuturor.

— Cred că m-ar ajuta, am zis. Peștii de la apus sunt mișto.

Păstrăm uneori cojile de pizza de la cină pentru a hrăni peștișorii care se adună seara la malul mării.

— O să te ajute, scumpule, zise Clio. Am întotdeauna dreptate, ți-amintești?

— Da, mi-amintesc.

— Bine, zise ea. Păi, e un început bun.

Și, în ciuda tuturor lucrurilor, am zâmbit.

— Bună. Cum te simți?

— Am uitat de înghețată.

— Mi-am făcut mari griji pentru tine.

Când m-am întors în tabără, o jumătate de oră mai târziu, Clio stătea încă afară și mâzgălea ceva în ghidul turistic.

— Știu, am spus, așezându-mă lângă ea pe covorul de trestie.

— Mă simt îngrozitor. Nu știu niciodată cum să fiu de ajutor.

— Îți iese oricum întotdeauna, am zis.

Iar după aceea:

— Îmi pare rău că se întâmplă asta.

Mă cuprinse cu brațul, ținând în continuare ghidul în mână, și-mi strânse capul la piept cu menghina cotului.

— Ce mai bărbat, zise ea cu tandrețe, legănându-mă.

Aparatul foto subacvatic e-o șmecherie butucănoasă, galbenă cu negru, care trăiește înăuntrul propriei sale bule de plexiglas etanșe. În jurul lentilei e un manșon de plastic galben, fixat cu șase șuruburi argintii. În loc de vizor, are deasupra un reticul pliabil din plastic și butonul pe care apeși ca *să pozezi* este, în principiu, un piston. Acum că-l cumpăraserăm și că stătea pe masa cafenelei, alături de noile noastre cărți și de *frappé*-uri, mi-am dat seama că-mi plăcea. Era zgâriat și murdar și probabil că nu funcționa, dar îmi plăcea. Îmi spuneam că avea o înfățișare *curajoasă*. Să mergi netemător acolo unde nici un alt aparat foto n-a mai fost. Îmi amintea de Buzz Lightyear[1].

— Poți să faci o încercare cu el, dacă vrei, mă invită Clio.

1. Personaj de desene animate (cosmonaut), care a apărut pentru prima dată în 1995, în filmul *Toy Story*.

După ce-l cumpăraserăm, merseserăm în portul Naxos să bem ceva. Aveam destul timp de pierdut înainte să vină autobuzul care să ne ducă înapoi în tabără.

— Ai putea să îngenunchezi la malul apei și să bagi capul înăuntru.

— Pentru o fată care *știu* că a văzut *Fălci* de cel puțin două ori, am replicat, ești cam pripită și cam necugetată în privința mării, știi asta?

— Nu eu sunt cea care o privește mereu de după degete.

— Tocmai, am zis. Asta și spun. E înfricoșător.

Clio se uită la mine.

— Partea aia când capul se ivește din carenă? Cu ochii scurși pe față?

Clio se uită la mine.

— Spre sfârșit... Șefu' Brodie, Richard Dreyfuss și pescarul ăla nebun, toți pe barca aia șubredă? Nu pot să urmăresc asta și să stau locului. Trebuie să mă ridic și să fac câțiva pași.

— Știu, suspină Clio, clătinând din cap spre mine.

— În toate celelalte privințe însă, m-am codit, prefăcându-mă dezarmat și coborând vocea, în toate celelalte privințe, sunt incredibil de viril și de curajos.

Clio râse.

— Bine, dovedește-o. Vino la scufundări cu mine. Lângă stânci sunt niște pești uimitori. Vreau să vii să-i vezi.

— Păi, acum o să-i pot vedea, nu?

Am mângâiat aparatul subacvatic.

— Dar nu-i același lucru, lungi Clio cuvintele într-un scâncet de fetiță.

Zâmbi.

— Dacă m-ai iubi, ai veni.

— Ție nu ți se pare că seamănă cu Buzz Lightyear?

— Am *spus*, dacă m-ai iubi, ai veni.

— Până la infinit și dincolo de el, m-am adresat bulei de plexiglas galben, ignorând-o.

Clio sorbi zgomotos prin pai, uitându-se țintă la mine.

— Să spunem în felul următor, Număru' Unu, i-am zis aparatului. Un pas mic pentru om, un pas mare pentru omenire.

— Să știi că-i al meu, zise Clio, trăgând cu un gest protector aparatul spre ea.

— O, mda, am spus. Știu. Știu. Absolut.

Am luat o gură mare de cafea cu gheață și i-am aruncat aparatului o privire plină de subînțeles.

— Termină, sări ea, acoperind lentila.

Dincolo de magazinele, cafenelele și barurile din port, de-a lungul unui dig îngust și stropit de apa mării, poți să vezi ce-a mai rămas din templul Portara; în principal, o uriașă intrare din piatră, care dă spre golf. Aceasta e cunoscută drept Arcada Ariadnei, de unde, potrivit legendei, fiica regelui Minos din Creta a avut plăcerea de a-l vedea pe eroicul ei iubit, Tezeu, tăind-o înapoi la Atena fără ea. Cu sufletul frânt, Ariadna s-a căsătorit în cele din urmă cu Bahus, zeul vinului și-al cântecului, și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe. Ceea ce, crede Clio, e un fel de-a spune că a devenit o beție nebună și că nu i-a mai păsat nici cât o ceapă degerată de nimic pe lume.

— Și care e morala poveștii? mă întrebă Clio într-o după-amiază, pe când ședeam pe un străvechi bloc de piatră și mâncam înghețată.

— Nu oferi ghemul tău de lână unui soldat străin în tuneluri subpământene?

Clio râse.

— Nu, oferă-i-l, zise ea. Dar nu te deranja după aia să mergi să-i cunoști părinții.

Încă se mai juca încântată cu aparatul foto, așa că am frunzărit rapid cărțile pe care tocmai le cumpăraserăm. Eu luasem un exemplar din *Castravetele stricat*, autobiografia lui Shunryu Suzuki. Citisem deja *Mintea Zen, Mintea începătorului* și *Trup Zen, Oase Zen*. Excursioniștii par să lase în urmă o droaie de literatură Zen și, pentru

că era peste tot, începusem s-o citesc. Cumpărasem și un exemplar din *Shōgun*, deși părea o rescriere, în Japonia feudală, a romanului *Război și pace*; avea o grosime aproape egală cu lungimea și știam că n-o voi cără după mine la plecarea de pe insulă. Mai luaserăm încă o carte despre mitologia greacă (aveam trei). Uitasem de ce trebuia s-o avem și pe asta.

— Ai chef să mai bifăm în seara asta vreun obiectiv din ghidul turistic? întrebă Clio, punând aparatul jos.

— Nu știu, am răspuns.

În afară de Arcada Ariadnei, nu mai reușiserăm să ducem la bun sfârșit nici una dintre aventurile arheologice pe care le plănuiserăm. Nu fuseserăm nici măcar să vedem colosul de piatră din carieră. În schimb, ne păstraserăm rutina aculturală a micului dejun, plajei, tavernei și barului vreme de aproape trei săptămâni – *Dacă mai văd vreo oală de lut veche, o să omor pe cineva* – și peste șase zile aveam să străbatem apele spre continent pentru a lua avionul către casă.

— Mă gândeam să mergem în golful animalelor, ce zici?

— Ăăă, am spus.

În ghid scrie că există un golfuleț izolat, cam la douăzeci de minute de mers pe jos depărtare de tabăra noastră, plin cu stânci uriașe, dintre care unele seamănă cu niște animale. Ghidul spune că golful ăsta este, la apus, unul dintre cele mai romantice locuri din toate insulele Ciclade și mai amintește, într-un fel surprinzător de direct, că e un loc minunat pentru a face sex în aer liber.

— Bine, zise Clio. Uite ce propun: luăm unul dintre rucsacuri și îndesăm în el câteva bluze în caz să se face frig, câteva prosoape pe care să stăm și mă gândeam la cel puțin trei sticle de Amstel, așa c-o să trebuiască să cauți desfăcătorul. Ar trebui să ne încălțăm cu tenișii ca să trecem peste stânci, iar eu o să port rochia albastră, de vară, fără chiloți pe dedesubt. Tu poți să te îmbraci

cum vrei. Dacă o să ne mai trebuiască ceva, putem cumpăra de la magazinul de pe drum. Cred că nu am uitat nimic. Ești pe aceeași undă cu mine, Sanderson?

Am dat o dată din cap, cu gravitate.

— Sunt pe aceeași undă cu tine, Aames.

— Excelent, spuse ea.

Ne-am așezat pe o stâncă uriașă, plată, cu picioarele încălțate cu tenișii atârnând peste margine, uitându-ne amândoi la mare. Golful animalelor nu era *romantic* în felul descris de ghidul turistic, dar era frumos și izolat. Clio contempla orizontul, cu mâinile împreunate sub genunchi astfel că tivul rochiei albastre, de vară îi stătea întins pe coapse. Lovea ușor aerul cu picioarele. Am încercat să țin ritmul cu ea, legănându-mi picioarele odată cu ale ei, dar eu am picioare mai lungi, așa că, după câteva mișcări, s-au desincronizat – trebuia să mă opresc tot timpul și s-o iau de la capăt ca să reintru în tempo. Dinspre mare bătea o briză slabă și cerul era încețoșat la orizont. Clio păstrase tăcerea mare parte din drum și-a rămas tăcută când am ajuns, urcându-se pe stâncă și uitându-se în depărtare, la valuri. Știu ce am de făcut atunci când se întâmplă asta, așa cum și Clio știe ce să facă atunci când sufăr de una dintre ciudatele mele schimbări de dispoziție. Datoria mea e să rămân pe-aproape și să nu spun nimic, doar să fiu acolo și să aștept să-i treacă. Uneori, după o perioadă de tăcere, Clio izbucnește, enervându-se din cauza vreunei chestii pe care am făcut-o sau n-am făcut-o sau din cauza unui lucru care n-a ieșit așa cum trebuia puțin mai devreme în ziua aceea. Apoi, datoria mea e să ascult fără să o contrazic și să fiu pregătit dacă izbucnește în lacrimi. Am scos o sticlă de Amstel din rucsac și i-am desfăcut capacul. Am tras o dușcă și i-am oferit-o ei. Ea a luat o gură și mi-a dat-o înapoi.

— Îmi pare rău, zise ea.

— Pentru ce?

— Nu cred că vreau să facem sex.

— Nu contează.

Un grup de pescărușI se avântară în apă și scoaseră ceva ce nu puteam vedea.

— N-o fac intenționat.

Am cuprins-o cu brațul și i-am tras umerii spre ai mei.

— De ce-aș crede că o faci intenționat? Ce să faci intenționat, totuși?

Mă lăsă s-o îmbrățișez în felul acela o vreme, înainte să se îndepărteze cu blândețe. După câteva minute, începu să-și plimbe degetele mari de-a lungul maxilarului, în sus, până după urechi și-apoi, încet, în jos pe gât, în cerculețe calculate. Trecuse ceva timp de când n-o mai văzusem făcând asta.

— Nu, am spus, apucând-o de încheieturi și ducându-i ușor mâinile înapoi în poală. E-n regulă. Nu ai nimic acolo.

— Nici nu mi-am dat seama ce făceam, zise ea, cu fața către mare.

— Scuze.

— Crezi că sunt nebună?

— Clio, nu ești deloc nebună. Eu sunt nebunul, ți-amintești? Tu ești... ei bine, specială poate, dar nu nebună.

Asta o făcu să zâmbească.

— Tacă-ți gura, zise.

— Vrei să mă uit la gâtul tău?

— Nu.

— S-a terminat totul, să știi. N-o să trebuiască niciodată să te întorci.

— Nu pot să mă întorc.

— N-o să fie nevoie s-o faci.

Căzu pe gânduri o vreme, dând încet din picioare, apoi vorbi din nou:

— Personalul de supraveghere e extrem de săritor și de binevoitor. Ar face orice pentru tine. Poți avea un televizor

lângă pat, casete video, orice. Toți sunt foarte bine dispuși. Eric, e al naibii de îngrozitor.

— Scumpa mea, n-o să trebuiască să te întorci niciodată. Îți promit.

— Nu-mi poți promite asta.

— Știu doar c-o să fii bine.

Tavernele din jurul taberei au toate felinare multicolore atârnate în verande, ca niște beculețe imense de Crăciun. Noaptea, acestea se reflectă în mare pe tot întinsul țărmului, proiectând pe valuri nuanțe de albastru și roșu și verde și galben. În golful animalelor, marea e lăsată să-și vadă singură de propriile culori.

— E așa cum se spune despre soldații care se întorc din război. Peste tot în jurul tău oamenii mor. Mor cu adevărat, Eric. Te duci să faci chemoterapie o săptămână și te trezești într-un salon de spital în care oamenii chiar mor, atunci și acolo, și fac tot posibilul să se împace cu gândul ăsta. Când se sfârșește săptămâna, tu pleci acasă și-ți vezi familia și prietenii și toți sunt normali și familiari. E prea mult. Îți spui: nu e posibil ca o singură lume să aibă amândouă fețetele astea, și simți c-o să-ți pierzi mințile când îți dai seama că lumea *este* așa de mare și că *se poate* umple de cele mai îngrozitoare lucruri ori de câte ori poftește.

Am stat unul lângă altul în tăcere preț de câteva minute.

— Îmi pare rău că nu am fost acolo alături de tine.

— Asta n-are legătură cu tine. Sau cu faptul că-ți pare ție rău sau nu.

— Nu la asta m-am referit, știi bine.

— Nici măcar nu mă cunoșteai.

— Tot îmi pare rău. Simt că te-am dezamăgit necunoscându-te mai din timp.

— Ei, asta-i o prostie.

— Unele lucruri sunt prostești. Asta nu le împiedică să fie adevărate. Eu sunt prost și sunt aici.

Clio luă sticla de Amstel și zâmbi.

— Asta-i adevărat.

— Ascultă... Te iubesc și, orice s-ar întâmpla, întotdeauna o să fiu aici, dacă o să vrei să fiu. Dar trebuie într-adevăr să treci peste povestea asta. Doar nu vrei s-ajungi să-ți ieși tot timpul din fire ca mine, nu?

Clio privi apa. Știam că nu se putea hotărî dacă să fie furioasă pe mine sau nu. Trecură câteva minute. Pescărușii mâncaseră sau pierduseră ceea ce le stârnise interesul și se ridicară țipând în înaltul cerului. Un avion lăsă în urmă o dâră dreaptă de fum alb.

— Spitalul avea o bibliotecă proprie, știi?

— Da?

— O bibliotecă întreagă și nimic demn de citit. Nu vreau să mai văd niciodată în viața mea vreo carte de Arthur Conan Doyle.

Am râs.

— Le-am citit pe toate și știi la ce concluzie am ajuns?

— Care?

— Că Sherlock Holmes nu e deloc deștept. Totu-i că doctorul Watson e un idiot afurisit.

Am râs și Clio a râs și ea, legănându-ne amândoi picioarele tot mai sus, dincolo de marginea stâncii.

— N-ai citit *Câinele din Baskerville*, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Nu te mai deranja. O întreagă agitație inutilă doar pentru ca Holmes să poată împușca un câine vopsit în verde. De fapt, așa faci oamenii să creadă că ești un geniu; îți găsești un tovarăș încet la minte care să se arate impresionat de fiecare dată când te bășești și care să-ți poată publica *isprăvile* în paginile unui ziar național.

Am zâmbit, am luat berea înapoi și-am început să-i desfac eticheta.

— Te simți bine?

— Nu e un lucru ușor, înțelegi? Să te trezești zi de zi vreme de luni întregi și să știi că ai cancer.

Am încuviințat.

— Ideea... e ca o piatră mare pe care n-o poți lăsa jos niciodată. Îi simți greutatea din clipa în care deschizi ochii, te împovărează tot timpul.

— Dar nu mai ai cancer, draga mea.

— Nu știm asta sigur.

— Păi, nu știm sigur nici că eu n-am cancer. Nu știm nimic sigur.

— Asta ar trebui să mă liniștească?

Am ridicat picioarele vertical cu pământul și am încercat să le țin așa, luptându-mă cu forța gravitației.

— Hmm. La asta mă gândeam când am spus-o.

Am băut restul de bere în tăcere pe când cerul serii se întuneca, pescărușii fâlfâiau din aripi și bombardau marea, valurile se loveau de stâncile mari și maronii, măsurându-ne clipele vacanței. Toate zilele, m-am gândit, fiecare zi care începe ajunge întotdeauna la sfârșit. Trecuse deja aproape o jumătate de oră când Clio se hotărî să vorbească din nou:

— Hei.

— Ce?

— Cât am stat aici, ți-ai spus vreo clipă *iubita mea nu are chiloți pe ea*?

— Nu, sigur că nu, am zis.

Apoi, după o secundă:

— Păi, depinde. Care-i răspunsul corect?

Clio își îndesă mâinile mai adânc sub genunchi și se uită în altă parte, ca să nu-i pot citi expresia feței.

— Nu-ți dau nici un indiciu, zise ea.

13

Toți îngerii vin

<<Apel>>

Răspunzi?

— Alo?

Legătura era cumplit de proastă; se întrerupea și pârâia din cauza bruiajului. Mi s-a părut că aud vocea unei fete, îndepărtată și neclară în spatele zgomotului de fundal.

— Alo? am repetat.

— Ci[ ]ști?

Legătura era ca o întindere kilometrică de țevi ruginite, sparte, care curgeau și pierdeau presiune. Mici râuri, șiroaie de apă răsucindu-se și unduindu-se în întuneric. Sau – ca un submarin pe cale să se scufunde în care pătrunde apa oceanului, jeturi de apă neagră, din adâncuri, ce țâșnesc din nituri sărite și fisuri înăuntrul corpului zdrobit, în picaj, al submersibilului. Am încercat să-mi păstrez cumpătul. Am încercat să nu mă gândesc deloc la ludovician.

— Nu vă... am încercat din nou, mai tare. Nu vă aud bine.

— ...ră[ ]M[ ]est[ ]r?

— Manchester? Nu. Eu...

— N [ ].

— Nu vă aud bine, am zis, dar nu eram cu adevărat sigur dacă chiar aud pe cineva.

— Iu[ ]ea pe[ ]. N[ ] face [ ].

— Alo? am zis. E cineva acolo? Cine e?

Și, ascultând atent șuierăturile, un cuvânt îmi urcă din plămâni și mi se articulă singur, luându-mă complet prin surprindere.

— Clio? am spus.

Legătura se întrerupse definitiv.

Pe scrinul lui, motanul deschise un ochi, clipi o dată și adormi la loc.

Stând turcește pe patul din hotelul Willows, am scotocit în rucsac, am scos sticla de votcă la jumătate de litru, i-am desfăcut dopul și-am tras o dușcă. Pachetul încă nedesfăcut aștepta lângă mine.

Apelant necunoscut spunea ecranul verde. Cu grijă, am pus mobilul pe noptieră. Apelantul necunoscut ar fi putut fi un membru al Comitetului de Explorare a Ne-spațiului sau un străin care găsise una dintre cărțile mele de vizită și formase numărul din curiozitate. Dată fiind precaritatea legăturii, poate că nu existase nici un apelant, ci doar o defecțiune de sistem, o eroare în rețea. Oricine ar fi fost, în mod cert *nu fusese* Clio Aames. O noapte nedormită, petrecută cu ochii ațintiți la *Fragmentul beculuí* îmi scurtcircuitase creierul.

Am luat pachetul în mâini. *Poate că ăsta și apelul sunt două părți ale aceluiași lucru. E posibil, nu?* După șaisprezece săptămâni de nimic, totul se întâmpla brusc și îmi era greu să găsesc vreo explicație.

După ce am aranjat cu băgare de seamă dictafoanele în colțurile camerei, am desfăcut plicul. Înăuntru era o carte cu coperte de carton. Pe supracoperta albă era imprimată o gravură victoriană detaliată a unui pește preistoric, cu înotătoare rigide. Titlul era următorul: *Originea speciilor de Charles Darwin*, iar dedesubt, cu litere mai mici scria: *cu Motorul evoluției de Trey Fidorous*.

— La naiba, am spus, frunzărind paginile:

cel mai des vizitate de insecte și vor fi cel mai adesea încrucișate; și astfel, cu timpul, vor dobândi supremația și vor forma o varietate locală. De asemenea, florile ale căror stamine și pistiluri sunt așezate corespunzător cu dimensiunile și obiceiurile insectelor ce le vizitează, în așa fel încât să înlesnească, în orice măsură, transportul polenului, vor fi astfel favorizate. Am fi putut lua plantă plantă vizitează florile în scopul colectării de polen în loc de plantă; și cum plantă este plantă numai în vederea fecundației, distrugerea lui apare ca o pierdere pentru plantă; dar dacă se transportă de către plantă mâncătoare de polen plantă plantă plantă din plantă plantă floare, mai întâi întâmplător și apoi obișnuit, se realizează astfel o încrucișare și chiar dacă plantă plantă nouă zecimi din plantă tot va fi plantă plantă câștig pentru plantă; iar plantă care plantă plantă plantă plantă plantă plantă au antere plantă plantă mai mari vor fi plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă Când plantă, datorită plantă plantă plantă plantă plantă de mai sus, plantă devenit plantă atrăgătoare plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă în mod regulat, polen plantă plantă în plantă; aș putea plantă plantă cu ușurință plantă multor plantă plantă. plantă arăta plantă numai plantă plantă fapt, care ilustrează totodată plantă treaptă în plantă plantă la plantă. Unele exemplare de *Ilex aquifolium* poartă plantă flori bărbătești care plantă patru plantă plantă plantă plantă și un pistil rudimentar; plantă *Ilex aquifolium* plantă numai flori plantă; acestea plantă un pistil complet dezvoltat și plantă stamine plantă închircite plantă în care nu poate fi găsit nici plantă plantă de polen. plantă peste un arbore care poartă numai flori femele exact la 60 plantă plantă arborele cu flori bărbătești, am examinat la microscop stigmatele a 20 de flori luate de pe diferite ramuri și pe plantă, fără excepție, am găsit câteva grăunțe de polen, iar pe plantă chiar din abundență. Cum vântul suflase de mai multe zile dinspre arborele cu flori femeiești spre plantă cu flori bărbătești, polenul nu a putut fi adus de vânt. Vremea fusese răcoroasă și furtunoasă și de aceea nefavorabilă pentru albine, și totuși fiece floare femeiască pe care am examinat-o fusese efectiv polenizată de albinele care plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă

94 Originea speciilor de Charles Darwin

plantă plantă plantă plantă plantă plantă cazul nostru imaginar: de îndată ce planta plantă plantă plantă plantă plantă plantă nectar l-am sporit cu încetul prin selecție continuă, este o plantă comună plantă plantă plantă insecte plantă în mare măsură de nectarul ei, cu care se hrănesc. Pot cita multe fapte plantă plantă plantă albinele plantă a câștiga timp: plantă exemplu obiceiul lor de plantă găuri și de a linge plantă nectarul plantă plantă anumitor flori, în care dacă și-ar da ceva mai mult osteneală ar putea plantă prin deschizătura plantă. Ținând plantă de asemenea fapte, putem crede că, în anumite împrejurări, deosebirile individuale plantă plantă sau plantă trompei plantă prea mici ca să le plantă observa, ar putea fi folositoare albinei sau altei insecte, astfel încât, datorită lor, anumiți indivizi să poată fi plantă pentru obținerea într-un mod mai rapid decât alții a hranei lor; și astfel, comunitățile cărora le aparțin să prospere și să producă plantă plantă multe roiuri ce vor moșteni plantă. Tuburile plantă de plantă plantă plantă *Trifolium pratense* și *Trifolium* plantă plantă *incarnatum* plantă sunt privite plantă nu par să fie diferite ca lungime; totuși, albina comună poate plantă cu ușurință nectarul plantă din *Trifolium incarnatum,* dar nu și din *Trifolium* plantă *pratense*, vizitat numai plantă plantă; plantă plantă întregi de plantă plantă plantă plantă în zadar plantă plantă abundentă de plantă plantă plantă. plantă plantă plantă foarte mult plantă; plantă plantă plantă plantă plantă. Pe plantă plantă plantă, plantă plantă plantă plantă acestui plantă plantă în mod absolut plantă plantă plantă florile, dacă plantă plantă plantă plantă rari în plantă plantă plantă plantă plantă plantă avantaj pentru plantă să plantă o corolă plantă plantă sau plantă plantă plantă, astfel plantă albinele plantă plantă plantă plantă. plantă se poate plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă modifica plantă plantă plantă plantă plantă de plantă, plantă plantă plantă plantă în modul plantă plantă plantă, plantă plantă plantă a plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă favorabile. Sunt plantă plantă plantă doctrină a plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă

plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă[1]

Din carte îmi căzu în poală un bilet. O singură foaie A4 împăturită. Iată ce spunea:

Dragă domnule Sanderson,

Sper că această carte va fi interesantă și vă va ajuta să vă convingeți de faptul că vă contactez în calitate de prieten.

Înțeleg situația în care vă aflați și pericolele cu care vă confruntați zilnic. Nu sunteți singur. Vă dau întâlnire la vechea infirmerie de țară, astăzi, la 12:30 p.m. Clădirea e scoasă din uz și ușile din față vor fi deschise.

Al dumneavoastră devotat,

Domnul Nimeni

Imediat ce am citit biletul, am știut că mă voi duce. După atâta timp, un semn de la cineva. Ideea că intram într-un spital abandonat ca să mă întâlnesc cu o persoană care-și spunea „Nimeni" ar fi tras semnalul de alarmă în mintea oricui, dar ce altă alegere aveam? Încercam de atâta timp să iau legătura cu cineva din ne-spațiu; când în sfârșit reușeam să fac asta, puteam să dau pur și simplu bir cu fugiții pe ideea că era prea ciudat și tulburător? Dar asta nu însemna că acționam nechibzuit. Aveam să mă duc cu câteva ore mai devreme să arunc o privire atentă primprejur, să văd ce puteam descoperi. *Pregătire Pregătire Pregătire.*

---

1. Textul avut la bază este cel din ediția apărută la Editura Academiei Republicii Populare Române, în 1957, cu specificațiile: „tradusă din limba engleză (Ion E. Fuhn) și confruntată cu traducerile din limba rusă (Nicolae Botnariuc), limba germană (Ion T. Tarnavschi) și limba franceză (Vasile D. Mîrza). Stilizator: Gellu Naum"; pp. 104-105.

Dar în momentul de față *pregătirea* însemna să mă odihnesc puțin.

Când soarele noii zile pătrundea deja prin perdele, am setat alarma telefonului mobil, am pus cartea și biletul deoparte și m-am întins pe pat. În ciuda tuturor lucrurilor, am adormit în câteva minute.

Dar.

Dar epuizat cum eram, făcusem o greșeală înfiorătoare.

Când pregătisem bucla de dictafoane, ciudatul pachet se afla *deja înăuntrul perimetrului*. Astfel, când ideea bine conturată și viguroasă a unui lucru își eliberă lungul, alunecosul corp-gând dintre cuvintele și literele acelui bilet împăturit și înotă, șerpui, pe pat în sus, spre mine, nici un obstacol nu-i aținu calea.

Am visat că stăteam pe o bancă lungă, de lemn, în muzeul din Naxos. Eram înconjurat de vitrine de sticlă pline de obiecte, boluri și urne străvechi, monede de aur, bijuterii și unelte. În dulapurile mai înalte se aflau statui de marmură pe jumătate distruse, fiecare cu propria listă de răni; fețe lipsă, brațe sau picioare lipsă, înlocuite cu tije de oțel lustruit. Unele figuri erau atât de distruse, că deveniseră de neidentificat. Mai multe aveau doar o suprafață netedă, poate rotunjimea unui umăr sau curbura unui stomac, cioplită și șlefuită și ambiguă pe piatră aspră, neregulată.

De unde stăteam, mă uitam țintă la o vitrină mare și bine luminată, dispusă mai mult sau mai puțin în mijlocul galeriei. Înăuntru erau două rucsacuri, un teanc de romane și cărți de istorie, un cort prăbușit, cu bețele negre, demontabile așezate cu grijă deasupra pânzei, doi saci de dormit, două tuburi de respirat, două măști de

scufundător, un hamac și un aparat foto galben, subacvatic.

M-am ridicat de pe bancă și m-am apropiat, așa încât să pot citi cartonașul alb, lipit pe partea din interior a sticlei. Spunea:

Se întâmplă ceva rău. Am ieșit.

S-ar putea să întârzii o vreme.

C xx

14

Domnul Nimeni

Am deschis ochii. Ceva nu era în ordine. Am icnit sub greutatea norilor păstoși și-a emoțiilor exotice, tăioase ca sticla, care-și fac apariția în primele faze ale febrei.

Bolnav. Doamne, nu puteam să mă îmbolnăvesc azi.

M-am întins după mobil. 11:33. Întâlnirea de la infirmeria de țară era în mai puțin de o oră. La naiba. Se zisese cu găsirea locului din timp și cercetarea împrejurimilor.

Ce să fac? Îmi simțeam măruntaiele ca niște resturi menajere aruncate într-o vizuină de iepure. M-am ridicat anevoie în genunchi și mi-am prins capul între brațe. *Ce să fac ce să fac? Gândește gândește gândește.* Am întins un picior și m-am dat jos din pat împleticindu-mă, slăbit și ametit, uitându-mă în jur după sticla de votcă, pentru a mă asigura că nu o băusem pe jumătate sau chiar toată fără să-mi aduc aminte. Nu o băusem; era încă acolo, nu fuseseră luate din ea decât câteva înghițituri.

Am pus biletul împăturit de la domnul Nimeni înapoi în *Originea speciilor* și le-am băgat pe amândouă în scrin. Un duș m-ar fi ajutat să-mi revin și mi-ar fi limpezit gândurile, dar nu aveam timp. M-am hotărât să mă mulțumesc cu confortul pe care mi-l puteau oferi un tricou și niște jeanși curați. Închizând ușa dulapului, l-am văzut pe Ian, ghemuit deasupra și uitându-se fix la mine cu ochii mari.

— Ce-i?

Îmi simțeam vocea lipicioasă și nepotrivită cu mărimea capului meu.

Motanul scoase un mieunat gros și se trase în spate, până când nu l-am mai putut vedea din cauza marginii de sus a dulapului.

— Frumos, am spus. Mulțumesc.

După ce m-am luptat să intru în hainele curate, am scos o pungă de plastic din rucsac și-am băgat în ea, cu atenție, toate dictafoanele. Am înșfăcat și câteva pachete de baterii.

Altceva? Altceva?

— Altceva? mi-am întrebat imaginea din oglindă. Cuvintele îmi pulsară în urechi, devenind tot mai false și mai găunoase pe măsură ce răsunau tot mai adânc înăuntrul meu. Reflexia mea îmi aruncă o privire dezgustată și ezitantă, de parcă n-aș fi putut înțelege ceea ce tocmai spusesem. M-am sprijinit de perete ca să-mi revin, m-am întors și m-am îndreptat spre ușă.

Infirmeria de țară era un grup de clădiri – o duzină de structuri pătrate și dreptunghiulare din cărămidă roșie, cu coridoare de legătură. Văzută de sus, semăna probabil cu o organigramă. Poteca dintre clădiri era noroioasă și nisipoasă și tot ce nu era din ciment scotea un clefăit sec sub pașii mei.

Tușa Ruth îmi spusese unde se afla infirmeria și mă simțisem ușurat să aud că era la o distanță de doar cincisprezece minute de mers pe jos.

— Dar acum e închisă, dragule. Pentru Dumnezeu, de ce vrei să te duci acolo?

— Din pură curiozitate, fusese tot ce reușisem să spun. Ea-mi zisese că arătam îngrozitor și îi răspunsesem c-o să mă simt mai bine după o plimbare. Nu păruse deloc convinsă de asta, dar probabil hotărâse că nu mă cunoștea destul de bine ca să se opună acestei idei altfel decât tăcând și ridicând din sprâncene a îngrijorare.

Poteca ducea spre o verandă plină de frunze moarte. Se intra printr-o ușă dublă, făcută din lemn închis la culoare și genul acela de sticlă vălurită, cu plasă de sârmă înăuntru. Am împins ușa din stânga și aceasta s-a deschis pe jumătate.

— E cineva aici?

Tușa Ruth avusese dreptate: plimbarea nu-mi fusese de ajutor. Măruntaiele îmi atârnau libere și ude sub coaste și între șolduri. Capul mă durea și mai tare. Ca un sistem de încălzire centrală în țevile căruia se infiltrase aer, mintea mea dădea rateuri și se opintea să treacă prin mijloace coerente dintr-o zonă într-alta – doar cele mai simple și directe răbufniri de gânduri păreau să aibă vreo șansă de-a circula prin sistem fără să rămână blocate și să se piardă în ungherele ascunse sub scândurile dușumelei. *Sunt doar obosit. Mă paşte o gripă*. Acestea erau singurele explicații destul de simple ca să supraviețuiască unui circuit complet în jurul minții mele și, deși o parte din mine – un calorifer izolat din micuța baie de la mansarda creierului meu – era îngrijorată de momentul ales pentru această ispravă și de riscul pe care-l reprezenta încrederea în soluțiile gata făcute (eram conștient – vag, de la distanță – de acest sentiment de îngrijorare), pur și simplu nu exista presiunea suficientă pentru ca acel calorifer mic să-și facă simțit cum se cuvine efectul până în inima sistemului.

Am intrat în foaier.

O lumină slabă, gri-albăstrie scălda încăperea, o fereastră mare din spatele zonei de recepție lăsând să pătrundă soarele palid dintr-o grădină jilavă și părăsită. Aerul dinăuntru era fad și lipsit de viață și avea un iz vag de mosc – apă de ploaie pe tencuială veche, hârtie sfărâmicioasă, cerculețe de mucegai negru – și de insecticid. Podeaua era acoperită cu dale albe și negre de gresie, de genul celor pe care le găsești în piscinele victoriene

dezafectate sau în cantinele de școală demodate, modelul lor de tablă de șah fiind ascuns sub un strat de praf. Am făcut câțiva pași, m-am întors și am văzut că încălțările mele ude lăsaseră urme în zigzag, de un negru și un alb mai intens decât cel al podelei, în spatele meu. Nu mai erau alte urme.

Deși foaierul avea fereastra lui și ușile de sticlă care asigurau o lumină slabă, coridoarele ce se desprindeau din el la stânga și la dreapta dispăreau curând într-un întuneric total.

M-am îndreptat spre intrarea în coridorul din stânga și am apăsat pe întrerupător. Nu s-a întâmplat nimic. Am făcut același lucru la intrarea în coridorul din dreapta, dar cu același rezultat. Unde nu e curent, nu e nici lumină. M-am gândit la lanterna mea, care se afla încă în torpedoul jeepului galben. O furie dezgustătoare își croi drum prin amețeală. M-am ciupit tare de interiorul brațului, sperând că durerea îmi va reda puterea de concentrare, îmi va limpezi gândurile.

— E cineva aici? am strigat din nou, de data asta mai tare.

Pereții și praful și podeaua în carouri răspunseră doar cu o serie scurtă de ecouri.

Stânga sau dreapta? Am ales coridorul din dreapta. Am pornit-o prin întuneric, pipăind pereții, încercând clanțele atunci când degetele mele fremătătoare le întâlneau.

Am dat peste o ușă deschisă și am străbătut o magazie plină de scaune cu rotile răsturnate și cutii prăfuite și am ieșit într-un birou al personalului, prevăzut cu geamuri, unde contururile vagi ale tastaturilor de computer și ale lămpilor de birou erau încă vizibile sub praful așternut peste toate birourile rămase acolo. Am înaintat pe coridoare întunecoase, cu nișe derutante și bifurcații în formă de T și am traversat încăperi cu șiruri de saltele goale și geamuri mari, cu jaluzele rupte. Așa mi se înfățișa spitalul,

ca o succesiune de piese ciudate, disparate, de puzzle. Locuri care nu puteau și nu aveau să fie reasamblate la nivelul nici unui plan mental. M-am rătăcit imediat.

Era măcar cineva acolo? Creierului meu surmenat să-i fi scăpat ceva evident la intrare și să mă fi trimis împleticindu-mă în direcția greșită? În mod normal, aș fi putut răspunde cu un *nu* categoric. Nu însă și azi, când mă simțeam așa. Astăzi nimic nu era sigur.

După aproximativ cincisprezece minute am trecut printr-o arcadă și am intrat în ceea ce trebuia să fie al nouălea sau al zecelea coridor la care ajungeam. Dar acesta era diferit de toate celelalte, pentru că nu era întunecat; o lampă cu picior înalt, care răspândea o lumină electrică puternică, fusese așezată la un capăt al său. Am pornit spre ea. Apropiindu-mă, am văzut că lampa arăta ca desprinsă dintr-un living al anilor '70, avea un abajur mare, de un verde decolorat, cu ciucuri și un picior plin de bucle și curburi, făcut din lemn vopsit în negru.

— E cineva aici?

Nu era nimeni în jur, doar eu și lampa, stând împreună la capătul unui hol lung și solitar.

L-am găsit urmărind cablul de alimentare. Cablul lămpii se continua cu un prelungitor portocaliu, care se continua cu un prelungitor alb, care se continua cu alt prelungitor portocaliu, care se continua cu un prelungitor negru. La etaj, la parter, prin magazii și camere pentru personal și toalete și birouri și săli de fizioterapie.

Cablul de alimentare mă conduse într-o secție mare. Cum storurile erau trase, mare parte din încăpere era scăldată în întuneric, dar o a doua lampă cu picior, așezată în mijlocul camerei împrăștia un cerc alb-gălbui de lumină, cu diametrul cam de trei metri și jumătate. Sub lampă, stând pe un scaun, se afla un bărbat care scria concentrat la un laptop.

Când m-am apropiat, bărbatul ridică privirea, zâmbi, dădu jos laptopul de pe genunchi și se ridică să mă întâmpine.

— Ați ajuns, slavă Domnului. Scuze pentru toate... arătă cu mâna în jur. Speram să ne putem întâlni în foaier, dar raportul ăsta... se pare că termenele-limită tot termene-limită rămân.

Bărbatul era cam de înălțimea mea, dar constituția sa era mult mai firavă. Avea în jur de treizeci de ani, purta o cămașă albastră curată, jeanși nepretențioși, dar aparent scumpi, și era tuns ca un bancher. Mai purta și o pereche de ochelari mari, de soare, cu rame aurii, și un ceas masiv, de aur. Avea aspectul curat și îngrijit al unui bărbat ieșit de la frizer, ceea ce mă făcu să mă simt murdar și transpirat.

— Domnul Nimeni? am întrebat.

Bărbatul râse oarecum stânjenit.

— Da. Foarte încântat de cunoștință.

Se întinse să-mi strângă mâna, înclinându-se ușor.

— E puțin melodramatic, nu-i așa? Totuși, sper că înțelegeți natura... *nedorită* a numelor, date fiind împrejurările.

Nimeni luă un scaun din umbră și-l trase repede în cercul de lumină, pentru a-l așeza în fața scaunului său.

— Sper că nu vă deranjează ochelarii de soare, zise el, făcându-mi semn să iau loc. Am ochii sensibili. Doctorul mi-a spus să nu lucrez la calculator vreme de două săptămâni și mi-a dat un munte de pastile de luat, dar...

— Rapoarte? am zis, așezându-mă.

Nimeni se instală în fața mea.

— Rapoarte nesfârșite, zâmbi el. Computerele. Binecuvântarea și blestemul secolului XXI.

Apoi, uitându-se la mine și observând starea în care mă aflam adăugă:

— Dumnezeule, vă simțiți bine?

— Sunt bine. Cred că mă paște o gripă. În orice caz, credeam că telefonul mobil e binecuvântarea și blestemul secolului XXI.

— Aaa, e cealaltă binecuvântare și celălalt blestem al secolului XXI. Chestii din astea, care sunt în același timp o binecuvântare și un blestem, întâlnești la tot pasul. Ajungi să le pierzi socoteala.

Am schițat un zâmbet.

— Păi, făcu Nimeni. Nu vă aflați aici pentru a discuta despre tendințele mele antitehnologice, nu? Ar trebui să încep cerându-mi scuze pentru...

— Nu, stați, am sărit, amintindu-mi în sfârșit de punga de plastic cu dictafoane care îmi atârna de încheietura mâinii. *Creier prost și lent ce ești.* Mai întâi trebuie să fac ceva important.

Domnul Nimeni mă urmări cum pun bateriile în dictafoane și le așez într-un pătrat aproximativ în jurul nostru, la marginea luminii aruncate de lampă. Nu spuse nimic până când n-am terminat.

— O buclă asociativă pe bază de sunet, îmi zâmbi el așa cum îi zâmbește șeful unui angajat care a făcut o șmecherie isteață cu cifrele contabile. Uau, pot să întreb cum a fost gândită?

M-am așezat la loc. Simțeam ceva forfotindu-mi și fierbându-mi în stomac, iar în gură aveam un gust amar, de fiere.

— Îmi pare rău, am zis. Astăzi n-o să fiu un partener de discuție prea strălucit. Creierul mi-e plin de... ei bine, de orice-ar fi chestia asta cu care am reușit să mă procopsesc. Pot să fiu direct și necioplit și să întreb dacă putem trece imediat la subiect?

Domnul Nimeni stătea pe scaun, relaxat și atent. Se gândi o clipă, apoi încuviință dând o dată scurt din cap.

— Da, desigur. Vreți să încep cu ce știu despre dumneavoastră sau cu ce știu despre rechin?

— Știți de ludovician? Vreau să spun, credeți în el?

Nimeni se încruntă puțin în spatele ochelarilor de soare.

— Da, zise el simplu. În glasul lui se simțea o ușoară confuzie, ca și când l-aș fi întrebat dacă crede în copaci sau în aeroplane sau în China.

— Da, am spus cu voce tare, încă puțin uimit.

— Vreau să spun că nu cunosc prea bine rechinul cu care ați avut contact dumneavoastră, dar cunosc foarte bine, prea bine, specia din care face parte.

Se uită din nou la mine.

— Păreți surprins.

— Din cauză că... atât de mult timp am fost singurul. Să mai aud pe cineva vorbind despre asta...

— Înțeleg, zise Nimeni, lăsându-se puțin în scaun și încrucișându-și brațele pe genunchi. Omul pentru care lucrez e un savant. Studiază peștii conceptuali de ani de zile; heletrobi, pești remora-căpușă, ludogarieni, visari. E un expert, poate cel mai mare expert al timpurilor noastre.

— Studiu *științific*? Cum e posibil așa ceva?

— Angajatorul meu are plăcerea greu de pronunțat de-a fi un oceanolog cripto-conceptual. Nu-i o ramură principală a științei, cum s-ar spune. În prezent e domeniul de activitate al unui singur om.

— Aha.

Am râgâit și gura mi s-a umplut de-un gust puternic și grețos.

— Aha, am repetat.

Nimeni se uită la mine preț de o secundă.

— Ascultați-mă, nu arătați bine deloc. Vreți niște analgezice sau un paracetamol sau altceva?

Lovi ușor cu piciorul o geantă maronie, de piele, de sub scaunul său.

— Cred că am aici câte ceva.

— Nu, am zis. Mă descurc. Trebuie doar să stau nemișcat și să nu mă gândesc la asta.

— Ei, dacă vă răzgândiți... De fapt, la 2 trebuie să-mi iau pastilele pentru ochi. Uit mereu. Ați putea să-mi faceți o favoare și să-mi amintiți?

Am scos mobilul din buzunar și-am aruncat o privire la ecran: 13:32.

— Nici o problemă, am zis, înghițind din nou pentru a scăpa de gustul din gură. Angajatorul dumneavoastră... lucrați cumva pentru Trey Fidorous?

— Aaa! Marele doctor Fidorous. Nu, mă tem că nu. Deși ați putea spune că el a pus bazele școlii și că angajatorul meu a dus-o mai departe. Nu, nimeni n-a auzit de Fidorous de ani de zile. Dacă e încă în viață, e extrem de retras.

Am pus informația la dosar pentru a o analiza când aveam să am mintea mai limpede.

— Ce știți despre ecologia ludovicianului, domnule Sanderson?

— E un pește conceptual, un rechin. Se hrănește cu amintiri.

Am coborât privirea spre degetele mele.

— Ce altceva? Lucruri de ordin practic poate; cum să mă ascund de el, cum să-l păcălesc, cum să mă apăr.

Nimeni se uită la dictafoanele care sporovăiau la marginea cercului nostru de lumină. Încuviință cu o înclinare meditativă din cap.

— Ludovicianul e cel mai mare și cel mai agresiv dintre toți rechinii conceptuali, zise el. E un prădător de seamă, se află în vârful lanțului trofic. Sunt niște animale foarte rare și, cel mai adesea, străbat fluxurile hrănindu-se de ici-de colo. Dacă trec pe lângă o minte neliniștită pe lumea asta, se opresc și înșfacă o halcă din ea. Mai ales când e vorba de mintea bătrânilor.

— Credeam că-și aleg o singură țintă. O singură victimă iar și iar până când...

Am lăsat propoziția neterminată; stomacul meu nu era în stare să reziste la asta.

— Asta e o marcă a teritorialității. Din când în când, câte un ludovician – cel mai adesea un mascul mare și dur – se fixează asupra unei singure surse de hrană. Nimeni nu știe de ce fac asta. Ce încerc să spun e că nimeni nu știe foarte multe despre oricare dintre animalele astea.

Cuvintele domnului Nimeni se afundau în mâlul din mintea mea. Mi-am dat seama că nu-mi va fi ușor să le scot din nou la iveală odată ce aveau să dispară.

— Îmi pare rău, am zis. Știu că vreți să ajungeți la ceva anume, dar nu...

— Totul se reduce la asta: dacă vreți să studiați una dintre creaturile astea, teritorialitatea reprezintă singura dumneavoastră speranță. Dacă găsiți pe cineva care manifestă toate semnele grăitoare ale unor repetate răni provocate de un ludovician, puteți găsi rechinul.

— Așa m-ați găsit și pe mine?

— Angajatorul meu e foarte atent la tot ce mișcă. Doctorul dumneavoastră se gândește să scrie un studiu despre „afecțiunea" de care suferiți. I-a arătat unui coleg câteva ciorne.

Randle.

N-am spus nimic.

Nimeni își împinse ochelarii în sus pe nas.

— Studiul ludovicienilor mai prezintă o problemă. Chiar dacă reușiți să găsiți un adult de-o dimensiune respectabilă, e aproape imposibil să păstrați în viață un exemplar în captivitate. Un pui, da, dar nu un animal matur. Angajatorul meu e singura persoană care a înregistrat vreun succes în această privință; odată, a ținut un ludovician matur în viață într-un container de siguranță special construit, vreme de aproape patruzeci de zile. De atunci, răscolește peste tot ca să mai găsească un specimen. Motiv pentru care, da, m-a trimis să vă găsesc.

Nu-mi prea venea să cred nimic din toate astea.

— Spuneți că puteți să-l prindeți în capcană?

— Da, putem să-l prindem în capcană.

— Și să-l luați cu voi?

— Da. Cu ajutorul dumneavoastră, îl putem captura, îl putem transporta în siguranță și-l putem ține în viață o perioadă de timp nedefinită.

— Odată prins, nu-mi pasă dacă e viu sau mort. Deși, sincer să fiu, m-aș simți mult mai în siguranță dacă ar fi mort.

— Da, zise domnul Nimeni. Vă înțeleg perfect.

— Dar de unde știți? De ce sunteți atât de sigur că lucrul ăsta poate fi făcut?

— Sunt sigur.

— De ce?

Pentru o clipă, n-am crezut că-mi va răspunde.

— Pentru că l-am văzut, zise el încet. Pe primul. Ludovicianul pe care angajatorul meu l-a capturat a fost rechinul meu. Se hrănea din mine.

— N-a venit timpul să iau pastilele alea?

Am scos mobilul din buzunarul hainei.

— Mai sunt cam zece minute.

— Cam?

— Nouă minute, mai exact, am zis.

Încuviință meditativ din cap. Schimbarea pe care o suferise era mică, dar perceptibilă. Ceva din încrederea lui de sine, din rafinamentul lui exagerat se șterse. Părea să stea puțin mai jos în scaun, adus de spate și cu umeri ridicați de o parte și de alta a gâtului. În această poziție, cămașa albastră, care păruse să-l prindă bine, era acum puțin lălâie, atârnându-i în dezordine peste piept. Acolo unde materialul se întinsese, la subsuori se zăreau pete de transpirație.

— Vă simțiți bine?

— Da, da.

Se îndreptă în scaun, dar nu fu deloc convingător. Cumva, nu părea să-şi mai umple întregul corp, ca înainte.

— Amintiri neplăcute, zise. E... ei bine, nu-i nevoie să vă spun eu cum e.

— Cum s-a întâmplat? Asta dacă nu vă deranjează întrebarea.

Nimeni nu răspunse imediat.

— Eram cercetător, spuse el într-un târziu. Fizician. Tânăr, dinamic, îmi făceam un nume, toate alea.

M-am uitat la el.

— Să ştiţi că asta nu înseamnă doar halate de laborator şi mătreaţă.

— Nu, am spus. Scuze.

— Primisem un post la Universitatea din Londra. Era o treabă foarte importantă. Ştiţi ce este Teoria Supercorzilor?

Am încercat să gândesc.

— Ceva complicat care are legătură cu viaţa, universul, cu absolut totul?

— Da, chiar aşa, mai mult sau mai puţin. E foarte incitant, foarte *la înălţime*. În orice caz, m-am dus să locuiesc la o mătuşă şi la un unchi în oraş. Nu mă aflam tocmai în acel punct al carierei în care să pot cere acelaşi salariu ca şi savanţii mai cu experienţă, dar mătuşa şi unchiul meu aveau o cameră goală la mansardă şi mi-au pus-o la dispoziţie ca birou de studiu. Acolo mi-am desfăşurat munca.

Nimeni cuprinse cu privirea podeaua în carouri, după care coborî ochii la mâinile sale.

— Când am auzit prima dată zgomotele venind de acolo, de sus, în toiul nopţii, mătuşa mea a fost convinsă că aveam un şobolan. Vedeţi dumneavoastră, munca pe care o desfăşuram eu, subiectul ei, este gândirea pură, conceptul pur.

— Munca pe care o desfășurați?

Mi-am frecat pielea capului cu încheieturile degetelor, încercând să-mi limpezesc gândurile.

— Vreți să spuneți că asta a atras rechinul?

— Cred că s-a întâmplat pentru că nu există o ancoră de ordin fizic. La acel nivel, un subiect ca al meu este în esență gând și matematică abstractizată. Zi de zi, când mă așezam la masă pentru a lucra cu cifre și sisteme, înotam de fapt prin mansarda aceea mică din ce în ce mai departe într-o mare de idei, lăsând în urmă cărămizile și piatra casei. Nu sunt mulți oameni pe lume care să ajungă atât de departe ca mine, care să se poată ține la suprafața unor profunzimi atât de mari.

Transpira din ce în ce mai tare. Petele de umezeală de la subsuori se lățiseră și altele noi i se formaseră în jurul gâtului.

— Geniile nu înnebunesc, zise el. Asta nu înțeleg oamenii. Ajung atât de departe în larg, încât apa devine ca sticla și pot să vadă la kilometri distanță și văd atât de multe și-n feluri în care alți oameni n-au mai văzut până atunci. Trec peste profunzimi atât de mari, jos jos jos mai jos, iar unii dintre ei sunt înghițiți. Ceva țâșnește din gândurile lor, dinăuntrul propriilor capete, prin însuși actul privirii și-al gândirii – pentru că adâncul albastru se află și acolo, înăuntru, înțelegeți? Și-i înghite.

Lăsă ecoul cuvintelor sale să se stingă, cu mâinile tremurând și strângându-și genunchii.

— Cât mai e până să-mi iau pastilele?

— Ascultați, am spus, îmi cer scuze că întreb. Dacă e prea mult să discutăm despre toate astea...

— Cât mai e până să-mi iau *pastilele alea afurisite*?

Uimit, am dus automat mâna la buzunar și am scos mobilul.

— Șapte minute, am spus. N-am vrut să vă supăr. Îmi pare rău.

El nu răspunse în nici un fel, stătu doar acolo, uitându-se la mâinile sale de pe genunchi, cu cămașa transpirată lipită de corp, sub coastele surprinzător de vizibile. Și părul își pierduse destul din formă și stătea lipit pe alocuri de cap și de frunte. O picătură de sudoare i se scurse pe lentila stângă a ochelarilor de soare și căzu.

Am așteptat în tăcere.

— Îmi pare rău, spuse el într-un sfârșit, continuând să-și privească mâinile.

— E-n ordine. Nu e nevoie să vorbim despre asta. Îmi cer scuze că am întrebat.

Nimeni ridică privirea. Chipul lui asudat părea și mai scobit, pământiu, tras, decât în urmă cu câteva minute. Se uită țintă la mine, apoi deschise doar gura și – ca și când, în loc să poarte o discuție, ar fi recitat ceva – se lansă din nou în povestea sa.

— Unchiul meu era șofer de taxi. Dacă vrei să fii taximetrist în Londra, trebuie să dai un examen pentru a dovedi că știi bine tot orașul. Unchiul meu nu uita niciodată nici o stradă, nici un drum. Putea să găsească orice clădire din Londra, dar nu-și aducea aminte unde locuia. Spuneau că era o pierdere de memorie pe termen scurt, dar lucrurile nu stăteau deloc așa.

— Stați, spuneți că și pe el l-a atacat rechinul?

Nimeni încuviință cu o mișcare vagă din cap, ca și când întrebarea ar fi venit de undeva dinăuntrul propriei sale minți.

— Pe noi toți. Către sfârșit, mătușa mea nu mai recunoștea oamenii. Avea coșmaruri. O umbră în creierul ei, dinți și ochi. Se trezea în toiul nopții, îl vedea pe unchiul în pat, lângă ea, și se furișa la parter ca să sune la poliție. Le spunea că e un intrus în casă. Uneori îi suna de câte trei sau patru ori pe noapte. Alteori, pentru că era speriată, devenea violentă.

— Iisuse, am spus.

Povestea lui Nimeni, felul în care îl afecta în timp ce o spunea, această *deteriorare*, îmi era greu s-o descriu în cuvinte, dar ceva nu era în ordine. Ceva aici nu era deloc în ordine. Îmi simțeam stomacul ca o pungă elastică, plină cu apă caldă.

— Asta s-a întâmplat și a continuat să se întâmple, unuia sau altuia dintre noi, noapte de noapte. Au venit din nou și au verificat casa, căutând scurgeri de gaze, ne-au verificat mâncarea, au verificat pereții și tavanele încercând să găsească ceva care ar fi putut cauza lucrul ăsta, o otravă. Dar n-au descoperit nimic. Am avut coșmaruri. L-am văzut în vise. Teoriile i-au facilitat apariția. Cifre și matematică. Nu voia să înceteze cu vizitele nocturne. *Cine o să fie?* Încercând să stai treaz. *Cine urmează ce urmează ce va fi luat acum?* Până la capăt, existând în casa aceea. A fost...

Măruntaiele mi s-au blocat și am icnit. Din mine a țâșnit un fuior lung de salivă, nu însă și vomă. Am înghițit, am icnit, am înghițit din nou. Nimeni tăcu și privi, cu fața asudată, numai obraji scobiți și oase ascuțite în spatele ochelarilor. Își șterse lacrimile.

— Iisuse, am spus, ștergându-mă la gură cu mâneca. Iisuse, îmi pare rău.

— Da, zise Nimeni. Curând trebuie să iau niște pilule. Credeți că puteți să-mi aduceți aminte când e timpul să le iau?

— Sigur, am spus, încercând să mă reculeg, dar cred că mai e doar un minut sau două până...

— Nu pot să le iau înainte de ora două, mă întrerupse Nimeni cu blândețe. Știu că dumneavoastră credeți că nu au importanță câteva minute, acolo. Dar au. Cantitățile sunt perfect echilibrate. Ca secundele. Șaizeci de secunde perfect echilibrate într-un minut. Și împărțindu-l. Nu pot depăși nici măcar cu o secundă intervalul stabilit.

Mi-am dat seama că am băgat mâna în buzunarul greșit al hainei și m-am întins spre celălalt.

— O să veniți cu mine, nu-i așa?

— Da, am spus, scoțând telefonul.

Ceva aici nu e în ordine deloc. Chiar dacă detaliile continuau să-mi scape, instinctul avea grijă să nu uit acest fapt fundamental. Trebuia să plec, să mă odihnesc, să-mi limpezesc gândurile și să reflectez.

— O să trebuiască să mă întorc la hotel și să-mi strâng niște lucruri, apoi...

— *Câte minute?* șopti Nimeni, mușcându-și încheietura unui deget.

Arăta îngrozitor acum. Cămașa îi era udă leoarcă și lipită de coaste și de stomacul scobit dureros. Părul îi era răvășit, pleoștit și fără nici o formă. Până și ochelarii mari, de soare păreau vechi și murdari. Și era atât de ud... Transpirația picura de-a dreptul de pe el, stropi mari atârnându-i și căzându-i de pe nas, bărbie, chiar și de pe manșetele jeanșilor. Pic pic pic pic.

— Patru, am spus. Îmi tremurau mâinile. Nu știam ce să fac.

— Știți că sunt mort, nu-i așa? spuse Nimeni. Uitați.

Întinse palma. De pe vârfurile degetelor, cu un răpăit egal, îi picura un lichid. Pic pic pic pic.

— Vedeți?

— Nu...

— Acum *vedeți*. Totul. E evident.

Apoi, ca și când și-ar fi amintit ceva, se răsuci repede în scaun, întorcându-se cu spatele la mine.

— Șșș, ce faci? Dezvălui prea multe, dezvălui totul, nu-l lăsa *pe el* să vorbească. Nu contează. Ba da, cum să nu conteze? Dar nu pot ține nava pe linia de plutire fără pastile. O să trebuiască s-o ții pe linia de plutire, fir-ar să fie, pentru că nu știm niciodată ce-o să spună *el*, nu-i așa? Dar mai e prea mult timp, țesătura s-a destrămat –

fire trase și găuri, se întrevede *el*, știi cum e înainte de pilule. Nu-mi pasă de asta, nu-mi pasă de găurile și firele tale, treaba e aproape gata, mai trebuie doar să. Șșș, taci, o să te audă.

Nimeni se întoarse din nou cu fața la mine. Ochelarii îi săltară pe obraji când gura i se lăți într-un rânjet uriaș, numai dinți maronii și gingii negru-purpurii.

— Scuze pentru asta, zise el. Apel în conferință. De la birou. Apelurile în conferință. Blestemul secolului XXI.

Lichidul *șiroia* de pe el în bălți mici, maronii, în jurul picioarelor scaunului.

Pleacă. Pleacă. Pleacă. Mi-am mutat greutatea pe vârfurile degetelor de la picioare, încet-încet, preluând tensiunea în coapse și gambe, pregătit să-mi avânt corpul bolnav într-o tentativă de alergare.

Nimeni mă privea fix din spatele ochelarilor.

Nu. Nu mă privea fix. Îmi trebuiră câteva secunde ca să-mi dau seama că nu se mișca deloc. În afară de apa care șiroia, încremenise complet. Sub ochii mei, trăsăturile domnului Nimeni începură să se modifice; tensiunea i se scurse din corp împreună cu apa. Fața albă și asudată deveni senină și angelică, precum cea a unei persoane întinse într-un sicriu, calmă și înțeleaptă. Înclină ușor din cap, mecanic.

— Important acum e să cedezi, zise el încet. Avea o altă voce, era ceva mult dincolo de cuvintele rostite. Știi adevărul. Știi că ești deja mort. În adâncul tău știi asta. Eric Sanderson a dispărut, a dispărut de mult. La fel și Clio Aames. Totul, tot ce-a fost el acum s-a terminat. Ar trebui să-i abandonezi și corpul. Ar trebui să nu te mai agiți și să-l lași să plutească, să salte pe valuri până departe. Lasă-l să cadă pe fundul oceanului, acolo unde e tăcere și sunt pietre și crabi. O să fie bine, furtunile de la suprafață nu ne mai pot face rău.

Când se ridică în scaun, apa maronie continuă să i se scurgă pe la vârfurile degetelor și pe la coate. I se prelinse din manșetele pantalonilor și din pantofi, formând bălți murdare, tot mai mari, care miroseau a alge putrezind în bătaia soarelui.

— Nu știi cine sunt, nu-i așa? spuse noua lui voce.

Stând acum în picioare, se întinse cât îi permitea corpul ciolănos, împrăștiind picături de apă în toate părțile.

— Sunt tu, desigur. Suntem aceeași non-persoană moartă.

Am coborât privirea și m-am îngrozit văzându-mi propria cămașă albastră udă și lipicioasă. M-am opus acestei dovezi de ne-logică – *e doar transpirație, ești bolnav, e doar transpirație și nu gândești cum trebuie.* Înaintă câțiva pași, împleticindu-se, lăsând în urmă o dâră de apă maronie. Nu reușeam să mă conving să mă ridic în picioare. Stomacul mi se revolta și am vomitat din nou fără să scot nimic.

— O să-ți arăt ceva acum. Îți va fi greu să înțelegi la început, dar ceea ce reprezintă este pacea.

Ridică mâna și apucă brațul ochelarilor de soare.

— Nu, am sărit. Nu vreau. Nu vreau asta.

Nimeni își dădu ochelarii jos.

Ambii ochi lipseau.

Structura era prezentă: membrane, cristalini, irișI, dar sensul, comunicația, înțelegerea, ideea fundamentală că ochii sunt oglinzile sufletului lipseau cu desăvârșire. Două găvane conceptuale, negre, mișunând de minusculi creveți-gând și viermi-impuls, se uitau fix de pe fața lui la mine.

Am icnit din nou și de data asta am vomitat cu adevărat; fiere și resturi de mâncare și sucuri și uleiuri, mucilagii și fuioare de groase mucozități verzi îmi urcară pe gât și se revărsară din mine pe toată podeaua cu dale albe și negre.

15

Luxofagul

Duhoarea vomei ajunse la mintea mea și o trezi.

Leșinasem.

Imediat ce am deschis ochii, stomacul mi s-a strâns iar ghem și am icnit, cu pieptul lipit de genunchi, îndoit de mijloc în scaun. Am scuipat mucus acid pe voma împrăștiată în fața mea. Am tras repede aer în piept, înainte ca un alt acces de vomă să-mi golească plămânii. De data asta însă n-am scos decât un icnet care mi-a congestionat întreaga față. Apoi încă unul și încă unul. În cele din urmă, m-am ridicat, tremurând și ștergându-mi lacrimile de pe obraji.

— Angajatorul meu e un om de știință, ți-am spus asta, nu?

Domnul Nimeni stătea lângă scaunul său, cu ochelarii din nou pe nas. Avea geanta de piele deschisă și era întors cu spatele, pentru a înghiți tablete dintr-un flacon mic, de plastic.

— Chimicale, zise el, punând capacul flaconului și lăsându-l să cadă înapoi în geantă. Poate reconstitui o persoană din compuși chimici și fire, o poate face să continue să se miște și să vorbească... miracolele științei moderne.

Se așeză, punându-și din nou laptopul pe genunchi. Culoarea îi revenise parțial în obraji, pârâiașele de apă care curseseră din mânecile cămășii și pantalonilor se reduseseră la o picurare lentă.

— Există anumite proceduri, experimente și așa mai departe care sunt vitale pentru ca angajatorul meu să studieze pe deplin ludovicianul. În urma lor, vei ajunge să te bazezi, așa cum am ajuns eu, pe anumite substanțe chimice protetice. Nu e o soluție perfectă, dar *este* mai bună decât alternativa.

Valul de greață se retrăgea, decongestionându-mi obrajii și gâtul. Stomacul mi se liniști puțin și mintea începu să mi se limpezească. Totul, de când mă trezisem simțindu-mă deja rău în patul de la hotelul Willows și până când găsisem drumul prin spital, până când îl văzusem pe Nimeni și oribila lui prăbușire fizică și mentală, totul părea fragmentar și neclar. De ce naiba mai eram acolo? Era extrem de evident că, dacă aș fi avut cât de cât minte în ultimele câteva ore, aș fi șters-o încă de mult.

— Mulțumesc, am spus cât mai calm posibil, dar acum o să plec.

Nimeni ridică privirea. Sprâncenele i se împreunară în spatele ochelarilor și coborî ecranul laptopului. Mi-am încordat mușchii pentru a fugi, așteptându-mă la ceva brusc și îngrozitor; ca el să sară de pe scaun și să se apropie țipând în gura mare, inuman, de mine. Nu făcu asta. Înclină capul, mutându-și atenția de la mine la balta groasă de vomă de la picioarele mele.

— O, măiculiță, făcu el, e greu atunci când se întâmplă.

M-am aplecat în față și am riscat să arunc o privire spre locul în care se uita el.

Ceva se mișca înăuntrul vomei.

Am sărit ca electrocutat în picioare, trântind scaunul pe podea, în spatele meu.

Acel *ceva* se desprinse încet de mucus și fiere și alunecă-înotă prin aer, șerpuind în jurul rămășițelor vaporoase ale gândurilor și senzației mele de amețeală. Era mic – poate de douăzeci de centimetri, poate de lungimea unei griji care nu te trezește de tot din somn –, un pește

conceptual primitiv. M-am tras încet îndărăt. Creatura avea o gură rotundă, ca o ventuză, mărginită de zeci de îndoieli și nepotriviri mici și tăioase. O simțeam cu puțin înaintea mea în derularea evenimentelor și întâmplărilor din lume, unduindu-se la înălțimea capului, păstrându-și poziția, înotând cu mișcări puternice și neîntrerupte împotriva mișcării timpului.

k
în
adânc
întind
arătare

cel mai ciudat

întu
nericul
erau
doctori
i celălalt
n strigă o
i arătarea
m
ă lipitoare
alge
nămol

ulte 0

@

M-am tras și mai în spate, spre marginea cercului de lumină.

— Crabii conceptuali, meduzele, unii dintre peștii simpli.

Nimeni pusese laptopul jos și-și aranja părul într-un fel care să semene cu frizura fără cusur de dinainte.

— Angajatorul meu îi poate îndruma, poate încuraja anumite comportamente. Cum am spus, e un expert în domeniu.

Sângele îmi pulsa în maxilar, în urechi, în ochi.

— Cheamă-l înapoi.

— Ăsta-i un luxofag, zise Nimeni pe un ton afabil, ca și când nu m-ar fi auzit, ca și când ar fi ținut o prelegere. Face parte din familia celor pe care i-ai putea numi mrene ale ideilor. Această specie pătrunde înăuntrul oamenilor și se hrănește cu abilitatea lor de-a gândi rapid, de-a reacționa. Au înclinația să-și reducă gazdele la tăcere, să le imprime un comportament cuminte și să le țintuiască pe făgașul pe care se întâmplă să se afle. E un parazit mic și folositor, zâmbi Nimeni, deși uneori provoacă într-adevăr greață.

— *Chestia aia* s-a aflat în mine?

Nu reușeam să-mi dezlipesc ochii de la peștele-idee unduitor care atârna la doar câțiva metri de mine.

— Da, confirmă Nimeni.

Se ridică în picioare și, fără fereală, se apropie de pește prin spate.

— Eram îngrijorați că te vei răzgândi și nu ne vei mai ajuta să-ți prindem ludovicianul atunci când vei înțelege...

Făcu o pauză.

— Voiam să spun „gradul tău de implicare", dar mă refeream de fapt la „ce-o să-ți facem noi".

— Mă tem că nu vă prea iese schema, am zis, continuând să privesc peștele, făcând încet încă un pas în spate.

Nimeni ridică din umeri.

— Asta nu contează. Într-o clipă, asistentul meu aici de față va intra din nou în tine și-o să faci orice ți se va spune.

— Nu... am început, dar peștele, luxofagul, prinse brusc viață, țâșnind cât ai clipi spre fața mea. M-am ferit, am sărit, m-am împleticit, m-am împiedicat și am căzut pe spate, aterizând pe cot, în care-mi explodă o durere crâncenă. Mica mreană trecu valvârtej pe deasupra capului meu, lovindu-se de ceva, ceva invizibil, agitat și tunător, care o năuci și o făcu să se rostogolească într-un curent gigantic. Am inspirat prudent și-am întors capul într-o

parte. La doar cincisprezece centimetri, unul dintre dictafoane se ridica asemeni unui obelisc miniatural, cu banda lui minusculă derulându-se de pe-o rolă pe alta cu un zumzet grav, înregistrarea auzindu-se ca o pălăvrăgeală indistinctă. Bucla conceptuală non-divergentă. Luxofagul înotase în curgerea ei și fusese luat de ape.

Mi-am înfipt călcâiele bocancilor în dalele netede de gresie și-am făcut un salt înainte pe podea, alunecând pe spate până ce-am ajuns în afara cercului de lumină și a perimetrului trasat de dictafoane. M-am ridicat în capul oaselor, strângându-mi cotul rănit la piept.

Luxofagul zăpăcit se rostogoli înăuntrul buclei, o dată, de două ori, ca apa scurgându-se într-un sifon de chiuvetă, apoi își recăpătă controlul. Înotă iarăși până la domnul Nimeni și începu să-i dea ocol pe-o orbită lentă, la nivelul mijlocului.

— Hmm.

Acum hainele lui Nimeni erau din nou uscate, cămașa albastră făcută la comandă era călcată, părul într-o ordine perfectă, jeanșii scumpi îi veneau ca turnați.

— Ce noroc, zise el.

Din câteva opintiri dureroase m-am ridicat în picioare. Avusesem noroc, într-adevăr. Dictafoanele mă salvaseră, dar pentru a rămâne mai departe în siguranță, pentru a ține luxofagul lui Nimeni blocat, trebuia să le abandonez acolo.

— Acum plec, am zis.

— Ba nu.

Alți unu, doi, trei, patru luxofagi ieșiră viermuind din corpurile lor conceptuale primitive, din spatele marilor ochelari fumurii ai lui Nimeni. Veniră și alții ; cinci, șase, șapte, opt, încolăcindu-se și căzându-i de pe față. Am pornit cu spatele spre arcadă, dar Nimeni se mișcă repede și pe nepregătite, făcând pași mari spre marginea cercului de lumină și... călcând pe unul dintre dictafoane.

— Nu!

Cuvântul, aerul ieșiră din mine ca o rană.

Nimeni lovi din nou tare cu călcâiul, și carcasa mică, din plastic, se crăpă. Cercul scârbos de mrene din jurul lui tresăltă când bucla conceptuală se prăbuși în sine și dispăru. Apoi se desfăcu și luxofagii se aruncară asupra mea într-o grindină neagră de fobii și sentimente de vină. Dar când ajunse la jumătatea distanței, roiul intră în dezordine. Se încolăciră și se învălmășiră într-un dans nebunesc de opturi și zerouri, înainte să dispară prin tavan și pereți și podea și sus, după storurile geamului. Unul țâșni înapoi spre Nimeni, îi dădu ocol de două ori, rapid, apoi dispăru într-o fâșie frântă de lumină deasupra capului, lăsând în urmă o dâră de panică. Într-o clipă, dispărură toți, până la ultimul.

Mi-am spus: *Or să se întoarcă și or să se năpustească asupra mea din toate direcțiile*, dar, chiar în timp ce gândeam asta, știam că nu e adevărat. Aici nu era vorba de-o vânătoare. Era mai degrabă modul în care un banc de pești se împrăștie atunci când un scufundător sau un...

M-am uitat la Nimeni. Expresia confuză de pe fața lui se transformă în panică.

Atunci când un scufundător sau un...

Cu o groază nemărginită, mi-am dat seama ce se întâmpla.

— Idiotule! am strigat, înainte să mă pot abține, toată teama mea față de domnul Nimeni fiind înghițită de ceva mai mare, mai teribil, mai familiar. E aici. A așteptat. Bucla aia era singura care ne ținea în siguranță și tu ai distrus-o. Idiotul dracului.

Nimeni deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi.

Urmă o perioadă de limpezime și de tăcere.

Am stat nemișcat, cu simțurile atente la orice semn al prezenței lui și încercând să nu ies în evidență. Voiam să fug, voiam să fug mai mult ca orice, dar asta ar fi însemnat

să agit apele și să-mi las panica și teama să se împrăștie. Tot ce puteam face era să stau nemișcat și să încerc să trec neobservat.

O bufnitură înfundată răsună deopotrivă în mintea mea și înăuntrul spitalului.

— *Ludovicianul*, murmură Nimeni.

— Ai spus că-l poți captura, am șoptit, dureros de tare în tăcerea aceea.

— Nu, zise el, nu fără... Am nevoie de-o echipă și de echipament. Nu e posibil fără...

Cercul de lumină *fu străbătut de valuri mici*, precum ceaiul dintr-o ceașcă. Nimeni se întrerupse la jumătatea propoziției și făcu atent un pas înapoi de la margine.

— Teritorialitatea, zise el. După tine a venit. După tine, nu după mine.

A venit după mine. Am început să mă concentrez asupra personalității mele de Mark Richardson, am simțit tensiunea și greutatea expresiei schimbându-mi-se pe față. La distanță atât de mică era posibil să nu ajungă pentru a mă ascunde, dar era totuși ceva. Trebuia să încerc.

— Cum rămâne cu ce-ai spus, cum că suntem una și aceeași persoană? am întrebat, împingând atitudinea lui Mark Richardson în fața mea ca pe-un scut.

— Poftim?

Nimeni se trase și mai în spate de la marginea cercului de lumină.

— N-am spus asta. De ce să spun că suntem aceeași persoană?

Mi-am simțit sprâncenele coborând.

— Ai spus...

Se auzi încă o bubuitură, de data asta mai puternică. Valul premergător al unui lucru imens și încă nevăzut pătrunse în cercul de lumină, distorsionând geometria dalelor albe și negre cu unduiri rostogolitoare.

— O, Doamne.

Nimeni se prinse cu o mână de piciorul lămpii și-i dădu ocol încet, privind întunericul.

Mark Richardson, m-am concentrat cu toată ființa. *Mark Richardson Mark Richardson Mark Richardson.*

— Atât de departe, spunea Nimeni în barbă și-i auzeam pașii mișcându-se în jurul lămpii. Atât de departe. Cât e de frumos, câtă simplitate. Ce mare și ce adânc. Peste profunzimi atât de mari. Lucrurile pe care le-am. Lucrurile pe care le-am...

Scoase un strigăt ascuțit și înspăimântător.

Am crezut că a căzut în genunchi, dar nu era așa – piciorul lui stâng fusese tras *prin* podeaua din dale albe și negre până la coapsă. Pardoseala rămăsese solidă și reală sub restul corpului său – mâinile și coatele împingându-se în ea și alunecând, iar laba piciorului drept întins lovind și scârțâind pe email – dar piciorul stâng intrase în gresie și-n ciment, ca și când pardoseala ar fi fost complet imaterială.

Trupul lui care se zvârcolea neîncetat execută o singură smucitură puternică în jos.

Rămase tăcut și nemișcat. Înghiți, scuipă, înghiți din nou. Capul i se bălăngăni.

— O, Doamne, murmură.

Preț de câteva secunde, rămase pur și simplu atârnat acolo, apoi – o nouă smucitură. Gura i se deschise ca să strige și tot corpul îi dispăru sub podea.

Lampa cu picior se clătină dintr-o parte în alta pe baza ei rotundă, lată, întinzând cercul de lumină într-un oval galben, legănat – înainte și înapoi și din nou înainte și înapoi. Dalele albe se înroșiră o clipă, ca o baltă sub o pojghiță de gheață. Culoarea se împrăștie în rotocoale și dispăru. Lampa își încetini mișcarea – înapoi și înainte și din nou înapoi și înainte. Cercul de lumină încremeni.

Totul era neclintit.

Eram singur.

Am strâns din nou cu putere din ochi – *Mark Richardson Mark Richardson Mark Richardson.* Dar teama mă făcea să tremur și, în vreme ce repetam în gând numele iar și iar, buzele murmurau ceva ininteligibil.

— Mmm, mm-mmm.

Încercam să nu mă gândesc la podea, încercam să nu mă gândesc la suprafața plată și solidă, care putea ceda sub mine, și la faptul că puteam să fiu tras în adâncul apelor.

— Mmm, mmm-mmmm.

O mână mi se așeză pe umăr.

— Șșș, făcu o voce de fată, aproape în spatele urechii mele.

Am înghețat.

— Mai fumezi țigările alea mentolate oribile?

— Nu. Nu, eu...

Mă bâlbâiam fără să gândesc.

— Nu, nu mai...

— Ei, acum o să fumezi una.

O altă mână se ivi din spate și-mi împinse o țigară aprinsă în gură.

16

Ludovicianul

Mirosul puternic și înțepător de țigară mă scoase din starea de panică precum o palmă. Mâna de pe umăr mă strânse ușor.

— Bun, șopti vocea de fată. Stai nemișcat și ascultă. Uite ce-o să se întâmple. După ce o să număr până la trei, o să alerg în cealaltă parte a camerei și o să iau unul dintre scaunele alea, apoi o să-l folosesc ca să sparg una dintre ferestrele din cealaltă parte a secției. O să vii cu mine, luând în drum și laptopul lui Nimeni. Ai priceput?

Țigara îmi trimitea fumul direct în ochi. Am strâns din pleoape și am încuviințat.

— Bine. O să trebuiască să alergi cât de tare te țin picioarele. Ai grijă să intri și să ieși repede din lumina lămpii. Aleargă fără să te oprești, nu te uita în jos mai mult decât e nevoie și nu te uita deloc în spate. Ai înțeles totul?

Am încuviințat din nou.

— Bun. Ești pregătit să încercăm?

— Da.

— Unu. Doi. *Trei*.

M-am avântat spre cercul de lumină cât de repede am putut, dar fata mi-a luat-o înainte cu câțiva pași, țâșnind din loc într-un adevărat sprint. Din cauza adrenalinei care mi se răspândea în sânge n-am reușit să surprind decât instantanee ale ei atunci când intră în cercul de lumină din față – părul negru, jacheta de camuflaj, tălpile galben-fosforescente ale cizmelor. Apucă din fugă scaunul de spătar, avântul făcându-l să zboare în urma ei, după care fata dispăru din nou în întuneric. Am ajuns la lumină o jumătate de secundă mai târziu, m-am lăsat ușor pe vine și-am cules laptopul de pe pardoseala alb cu negru. Acumulând viteză, l-am ridicat cu o mișcare puternică din

antebraț și l-am strâns la piept, după care... piciorul mi-a alunecat pe ceva de pe podea. M-am prăvălit înainte fără control, cu mâinile întinse în față, iar laptopul a alunecat pe dalele de gresie ca o piatră bine șlefuită. Cu mâinile și picioarele rășchiate și aproape sufocat, m-am întors să văd peste ce căzusem. Unul dintre dictafoane. O frântură de secundă – timp insuficient pentru a gândi, ci doar pentru a acționa impulsiv – mintea mea trase în două direcții. M-am uitat înainte ca să văd silueta vagă a fetei trăgând de jaluzelele de la geam, încercând să le rupă. M-am întors în spate. Reportofonul era la doar câțiva centimetri de bocancul meu. Am sărit în picioare, m-am întins după el, l-am înșfăcat și-am alergat înapoi cei câțiva pași până în cercul de lumină. Fără să mă opresc, am aruncat dictafonul în geanta de piele a lui Nimeni, încă deschisă pe podea. Am luat al doilea reportofon și apoi pe-al treilea, aruncându-le în geantă. Unde era al patrulea, cel spart?

— Ce dracu' faci? se auzi vocea fetei din celălalt capăt al secției.

— Dictafoanele, am început.

Iată-l – al patrulea, spart în bucăți, chiar în afara cercului de lumină. Mi-am agățat geanta de piele pe braț și-am alergat spre rămășițele lui. *Ce faci? Haide, aproape am scăpat aproape am scăpat aproape am scăpat...*

M-am lăsat la pământ și am început să arunc bucățile mai mari de dictafon în geanta de piele, tresărind din pricina țigării care încă-mi ardea în colțul gurii. Am împrăștiat fumul albastru și-am cercetat rapid semiîntunericul din jurul meu. Mi se păruse că văd ceva, ceva întâmplându-se cu dalele din celălalt capăt al secției, capătul din care veniserăm. Am sărit în picioare tocmai când jaluzelele căzură la pământ și soarele după-amiezii se revărsă înăuntru. Am văzut din nou mișcarea dalelor, de data asta cu claritate. Pentru o secundă, fu o informație fără sens, dar apoi ochii focalizară imaginea.

Tot corpul mi se înmuie și se răci.

— O, Dumnezeule, am zis, încet, simplu.

— Fugi, strigă vocea fetei.

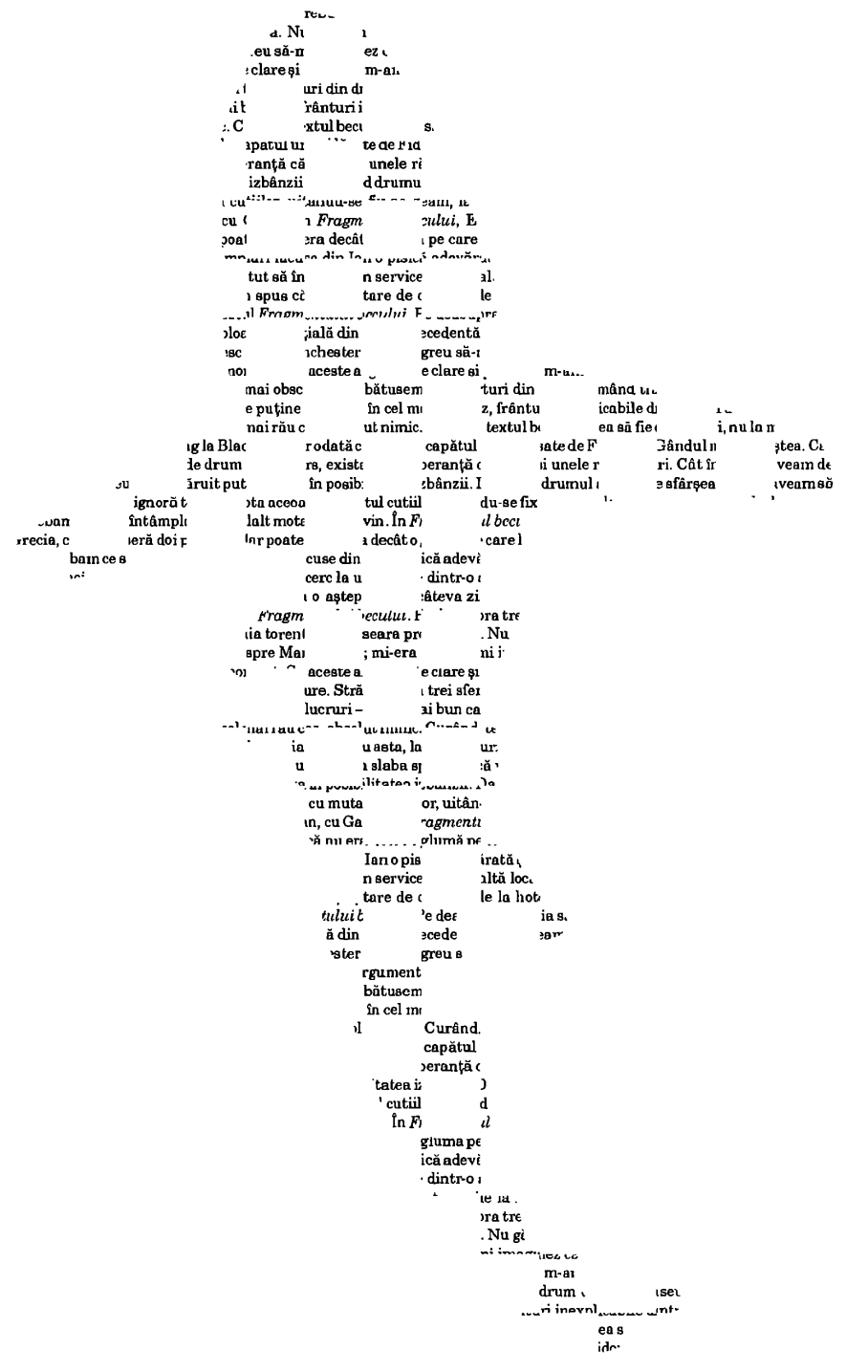

Picioarele îmi erau slăbite și moi și aproape că nu le simțeam. Am trăit o clipă de groază cumplită gândindu-mă că vor ceda sub mine imediat ce voi încerca s-o iau din loc, dar, deși tremurau, m-au ținut. Am pornit într-o alergare dureros de lentă, o alergare cu încetinitorul, un miliard de ani scurgându-se între un pas și celălalt, cu geanta de piele a lui Nimeni plină de dictafoane legănându-mi-se incomod pe braț.

În fața mea se auzi zgomot de sticlă spartă când fata dădu cu scaunul în fereastră și lovi o dată, de două ori, de trei ori cu picioarele lui pentru a desprinde cioburile rămase în ramă.

— Fugi, îmi strigă ea din nou. *Fugi naibii odată.*

Mi-am forțat cât am putut picioarele tremurătoare și, când am ajuns la laptop, i-am tras un șut tare, făcându-l să se învârtă pe pardoseală către fată, care așeză scaunul în chip de scară în fața geamului spart, și am auzit-simțit un sunet ca fâșâitul memelor ieșind la suprafața lumii și fata se aplecă și apucă laptopul și strigă:

— Vino!

Și se urcă pe scaun și se aruncă pe geam și dispăru și apoi... am rămas doar eu.

Doar eu, alergând.

Doar eu, alergând, fiindu-mi greață și tremurând din tot trupul, neștiind dacă voi mai putea face încă un pas, așteptându-mă ca de fiecare dată să mi se scufunde piciorul și să-mi fie tras în jos sau prins și rupt și smucit. Doar picioarele mele lovind podeaua unul după celălalt și mult, mult prea lent, tăcerea înconjurând și precedând fiecare pas:

buf

buf

buf

buf

Apoi am ajuns la scaun și am sărit, un picior lovind șezutul și împingându-mă în sus, tot mai sus și m-am strâns și mi-am ferit capul și totul era tăcut – eu în aer, ieșind pe geamul spart la lumina zilei.

Am aterizat mai întâi în picioare și apoi am căzut în mâini și în genunchi cu niște bufnituri zdravene și niște clefăituri înfundate. Iarba udă și pământul îmbibat de apă săriră în lături când vârfurile bocancilor mei, genunchii și mâinile întinse se afundară în cratere de noroi rece, aspirant.

— Să n-o pierzi, zise vocea fetei.

Țigara îmi căzuse din gură când aterizasem și zăcea, scoțând rotocoale de fum, în iarba noroioasă, udă.

Am ridicat privirea.

— Și începe să faci ce ți se spune, zise ea, sau te las în urmă.

Se întoarse și o porni pe peluza lungă, într-o alergare susținută.

M-am ridicat în picioare, mi-am șters mâinile de jeanși, am luat țigara, am așezat-o cu grijă între buzele uscate și am tras de câteva ori din ea ca să nu se stingă. Agățându-mi pe mână geanta de piele a lui Nimeni, am luat-o, grăbind pasul, peste peluză, după fată. Când am ajuns-o, din urmă, era vârâtă cu capul și umerii într-o tufă mare de rododendroni neîngrijită.

— Ce faci?

— Dă-te, ordonă ea. Am făcut un pas în lateral, iar ea scoase dintre frunze o veche motocicletă pentru teren accidentat. O întoarse și sări pe ea. Urcă!

Am întins piciorul plin de noroi peste scaun, în spatele ei, iar ea scotoci într-un buzunar al pantalonilor după cheie.

— Ești rănit?

— Cum? Nu. Nu știu.

Întâmplările deveniseră un vals nebun, în care eu încercam să mă agăț de orice urmă de logică în vreme ce lumea gonea pe lângă mine în dungi colorate.

— Rahat.

Fata se uită înapoi, spre spital.

I-am urmărit privirea de-a lungul peluzei.

O ploaie noroioasă de impresii de-o frântură de secundă – meciuri de fotbal în zile ploioase, cizme galbene călcând cu hotărâre, instructori alunecând – un milion de fragmente infinitezimale erau aruncate în lături din iarba udă într-o dungă rapidă de presiune care se apropia de noi pe peluză dinspre spital. O arătare conceptuală mare aflată chiar sub suprafața solului.

Măruntaiele motocicletei huruiau și scrâșneau ascuțit și furios, iar noi înaintam într-o revărsare de noroi și apă. Fata acceleră, făcând motorul să geamă, și trecurăm cu greu pe lângă tufișurile mari și copacii desfrunziți de pe domeniul spitalului. Am fost aruncat pe spate, cât pe ce să-mi pierd echilibrul.

— Ține-te bine, strigă ea, fără să întoarcă ochii, și cuvintele trecură pe lângă mine repezi și scurte, într-o suflare de vânt. Am cuprins-o cu brațele, găsindu-i mijlocul subțire, dar ferm sub jacheta mare de camuflaj. M-am adăpostit după ea pentru a împiedica țigara să-mi arunce scântei portocalii în ochi. Geanta lui Nimeni țopăia incomod la îndoitura brațului meu.

— Mai e acolo?

M-am întors. La mai puțin de cincizeci de metri în spatele nostru, ținând pasul, idei, gânduri, fragmente, frânturi de poveste, vise, amintiri țâșneau din iarbă într-o aversă rapidă. Sub ochii mei, aversa se intensifică. Însuși conceptul de iarbă începu să se ridice și să vălurească într-un V lung. Pe creasta valului, ceva se ivea din spumă – un semnificant curbat și crescător, o idee-înotătoare perfect evoluată.

Mark Richardson. Mark Richardson. Mark Richardson. Mark Richardson.

— Încă vine după noi.

— În buzunarul meu, strigă fata în spate.

— Ce?

— În buzunarul meu.

Ambală motocicleta după ce ne-am lovit de o denivelare, am făcut un salt și-am aterizat cu un pleoscăit.

— În haină, pe partea asta.

Înclină capul spre stânga.

Mi-am desprins mâinile, m-am luptat să urc geanta lui Nimeni pe spate și am încercat să-mi vâr mâna nesigură în buzunarul hainei ei. În cele din urmă, am apucat ce se afla acolo. Semăna cu un mâner mic și umflat de lanternă, înfășurat în bandă neagră, apoi mi-am dat seama că avea un fitil la un capăt. Am riscat o privire în spate, înotătoarea-gând era mai aproape, mai mult deasupra apei. Rechinul scurta distanța dintre noi.

— Aprinde-o, strigă fata. Cât de departe e?

Ne-am mai lovit de o denivelare și m-am ținut strâns de ea cu mâna dreaptă.

— Aproape – patruzeci de metri?

— Aprinde-o, numără până la doi și las-o să cadă.

Mi-am scos brațul drept de după mijlocul ei și m-am aplecat în față, spre ea, pentru a-mi menține echilibrul înainte să scot țigara din gură. Ținându-mă bine de motocicletă cu coapsele, am adus vârful portocaliu în contact cu fitilul undeva deasupra ochiului meu stâng. Fitilul s-a transformat într-o scânteie roșie, fumegândă, iar eu am strâns din ochi, ținând tubul la distanță în spatele meu, departe de corp.

— Unu, doi.

I-am dat drumul.

Motocicleta se hurducă din nou, corpul meu se ridică de pe scaun, așa că m-am apucat din nou de mijlocul ei, la timp pentru aterizarea amortizată de suspensii.

Nu foarte departe în urma noastră... o explozie.

— Pot să vă ajut?

Bărbatul de la tejgheaua magazinului de electrice purta costum cenușiu, pantofi negri, foarte bine lustruiți și-o cravată portocaliu-deschis. Părea un loc scump.

Jeanșii mei erau uzi și întăriți de noroi. Pete lungi, maronii mi se întindeau pe brațe, pe față și pe cămașa udă leoarcă. Bocancii îmi erau plini de apă și lipăiau.

— Bună, am spus. Mă întrebam dacă vindeți dictafoane.

17

O adiere invizibilă de vânt

Stăteam pe marginea patului meu din hotelul Willows și despachetam un dictafon nou din cutia lui de plastic și polistiren. La începutul serii, lumina palidă a soarelui bătea spre portocaliu, umbrele zilei se alungeau și nu mai lăsau decât petice abandonate de lumină.

Hainele mele ude și noroioase zăceau grămadă în fața dulapului. Aruncasem pe mine o pereche de pantaloni scurți și-o bluză veche, cu glugă. Jacheta de camuflaj a fetei atârna pe spătarul scaunului, cizmele erau așezate dedesubt, iar laptopul lui Nimeni stătea cocoțat pe el. Dușul pornit în baie scotea un fâsâit greoi, ritmic, întrerupt din când în când de tăcere și clipoceli când fata se mișca sub jetul de apă.

Punând cutia lângă mine, am răsucit reportofonul în mâini.

Dusesem o viață detașată și atent controlată – cu toate detaliile plănuite, încercând să fiu tot timpul în siguranță, încercând să reconstitui evenimentele și oamenii din trecut – o viață de șaisprezece luni de fapte prăfuite, povești statice și tăcute săpături arheologice. Dar ziua de astăzi schimba totul. Lumea din jurul meu se transformase într-un lichid încins, viu, zvâcnind de întâmplări reale care se petreceau acum și care-și întindeau necunoscutele degete ale posibilității spre viitor. Pentru mine, schimbarea de perspectivă era uriașă; o schimbare în

natura timpului, o derulare rapidă a lucrurilor care nu putea fi încetinită sau reexaminată sau retradusă sau recântărită mai târziu pentru că... pentru că acum făceam parte din tablou, eram implicat.

Asta era ceea ce-mi dorisem? Aveam o personalitate suficient de puternică pentru a ieși în față în felul ăsta, în lumina „timpului complet" al lumii?

Am desfăcut un pachet de baterii și-am introdus două în partea din spate a noului dictafon, împingând-o pe fiecare la locul ei, împotriva tensiunii arcurilor.

Dacă nu-mi dorisem asta, puteam să rămân acasă împreună cu cărțile de bucate ale maestrului bucătar și cu televizorul, să continui cu toată senzația de nemișcare și rătăcire și să mă ascund de umbrele care se mișcau pe sub valuri. Ludovicianul m-ar fi găsit în cele din urmă, probabil, dar tot aș fi putut rămâne acolo. Casa, antrenamentul, fragmentele, astea reprezentau o lume pe care o cunoșteam, o continuitate pe care o înțelegeam. Puteam să mă limitez la atât. Dar acum lucrurile erau diferite. Eu *le făcusem* diferite.

Am băgat mâna în geanta de piele a lui Nimeni, dibuind după bucățile tăioase de plastic, rămase din dictafonul spart, scoțându-le una câte una. În cele din urmă, am găsit corpul principal al reportofonului călcat în picioare și-am extras cu băgare de seamă micuța casetă din locașul ei strivit. Avea o crăpătură bifurcată pe una dintre fețe, dar altă stricăciune n-am văzut. Am introdus-o în dictafonul cel nou, am apăsat pe PLAY și din difuzor s-a auzit înregistrarea familiară. Am zâmbit.

— Hei.

Fata se materializă dintr-un nor nebulos în ceva solid și clar. M-am frecat la ochi.

— Scuze, am zis. Am ațipit.

Stătea în pragul ușii de la baie, îmbrăcată într-unul dintre tricourile mele și într-o pereche de pantaloni largi, cu cureaua legată într-un soi de nod. Își uscase părul negru frecându-l cu prosopul și acum acesta era umflat și încâlcit.

— Să nu spui nimic, zise ea. Ai o perie?

Am încuviințat și-am arătat cu degetul spre scrin.

— Mă cheamă Scout, spuse ea, întorcându-se și trecându-și peria mea prin păr.

— Aveam de gând să întreb, am zis. Eu sunt Eric.

— Eric Sanderson, știu.

— Știi?

M-am sprijinit în coate.

— Sigur.

Părea confuză.

— Ce credeai? Că eram prin apropiere, în trecere?

Nu mă gândisem deloc la asta. Lăsasem enigma asta neatinsă alături de celelalte – uriașă și tăcută, precum șirul de capete ciudate de piatră din Insula Paștelui – pe când alergam să-mi salvez viața. Acum începeam să înțeleg că toate întrebările rămăseseră acolo, așteptându-mă să mă întorc și să le înfrunt una câte una.

— Nu, am spus puțin cam vlăguit, presupun că nu.

Scout luă laptopul lui Nimeni de pe scaun și se așeză, mai dădu cu peria prin păr de câteva ori, apoi se lăsă pe spate, lipindu-se de haina ei mare. Avea probabil douăzeci și ceva de ani, era palidă și prea subțirică. Părul ei negru era un negativ șocant al albului pielii, și ochii erau de-un verde extrem de pătrunzător. Avea pomeți ridicați și ceea ce specialiștii numesc „structură osoasă bună" la emisiunile alea de televiziune despre machiaj. Mi-am dat seama că era frumoasă sau poate proto-frumoasă – încă mai emana o anumită cruditate feciorelnică, de parcă n-ar fi devenit încă persoana matură care avea să devină.

M-am așezat turcește și m-am frecat la ochi.

— Ascultă, am spus, nu prea pricep ce se întâmplă. E ca și când... viața pe care am avut-o nu era așa. Nu sunt...

Aproape că am spus *Nu sunt Eric Sanderson.*

— Nu sunt un aventurier, asta încerc să spun. Mă străduiesc să recuperez totul.

Nu-mi dădeam seama de ce simțeam imperioasa nevoie de-a spune lucrurile astea.

— Te-am sunat, ți-amintești? zise ea încet, pe tonul acela pe care oamenii îl folosesc când explică ceva unui prieten care ar trebui să știe deja acel ceva, dar pare să-l fi uitat. Aveam de gând să te întâmpin în Manchester, dar apoi Nimeni a făcut treaba asta. Am încercat să te avertizez, dar legătura era foarte proastă.

— Tu erai?

— Cine altcineva?

N-am spus nimic.

— Nici nu știam dacă m-ai auzit, așa că am făcut cale întoarsă pân-aici în speranța că te voi găsi la timp. N-a fost ușor cu toate inundațiile astea.

— Nu, am spus, încuviințând din cap. Mersi. Dar...

M-am oprit să mă gândesc dacă nu era cumva o întrebare prostească și, neajungând la nici o concluzie, am pus-o totuși:

— Vreau să spun, de ce?

— De ce ce?

— *De ce ce?* De ce totul. De ce ești aici? De unde ai știut? Cum ai aflat despre mine?

Băgă mâna în buzunarul hainei sale și scoase un cartonaș mic și alb, întinzându-mi-l pentru a-l vedea. Era una dintre cărțile de vizită pe care le făcusem eu. În cele din urmă, un beculeț mi se aprinse în cap.

— Faci parte din Comitetul de Explorare a Ne-spațiului?

— Uau, zise ea. Da' greu te mai prinzi. Da, fac parte. Ei, într-un fel. Neoficial.

Nu știam ce să spun.

— Nu sunt un membru cu drepturi depline – zâmbi ea, ceea ce sugera că asta nu era decât o mică parte a problemei – dar asta-i spre norocul tău, deoarece Comitetul te-a șters de pe listă, n-o să miște nici un deget ca să te-ajute.

Așadar știau, în tot timpul ăsta când credeam că o iau razna, ei erau reali și știau de existența mea. Păstrau tăcerea, nu făceau nimic. Doar priveau.

— Nu vor să m-ajute din cauza rechinului?

Creierul meu recupera acum în viteză.

— Nu, am spus, ducând gândul până la capăt. Vorbești despre domnul Nimeni, nu-i așa?

— Vorbesc despre *angajatorul* lui. Dar, cum spuneam, asta nu face nimic, pentru că eu sunt mai mult un fel de liber-profesionistă. Taxa mea e de 5 000 de lire sterline, sumă care, trebuie să recunoști, este foarte rezonabilă având în vedere că ți-am salvat deja o dată viața. Pe lângă banii pești, am dreptul să păstrez și anumite obiecte peste care s-ar putea să dăm pe drum, începând cu laptopul ăsta.

— Stai puțin, am spus, pierdut din nou în ceață. Pentru ce încasezi taxa asta?

— Ca să-ți fiu ghid, prostule. Îl cauți pe Trey Fidorous, nu?

— Știi unde se află?

— Mda.

— *Adevărat?*

— Mda. Cinci miare. E-o nimica toată, nu-i așa?

M-am gândit. Nu aveam prea multe opțiuni. Puteam să am încredere în ea sau să mă împleticesc singur mai departe, până când aveam să ajung la capătul pistei pe care încercam s-o urmez, după care ce aveam să fac? Să mă duc acasă și să mor liniștit? Mai era oare asta o alegere? Știam deja răspunsul. Orice mi-aș fi spus, nu puteam

să fiu din nou nimic și nu puteam șterge lucrurile pe care le pusesem în mișcare. Și-n orice caz, ce spunea ea era adevărat – îmi salvase deja viața o dată.

— Bine, am zis, dar îți primești banii după ce-l găsim.

— De acord. Am încredere în tine. Ai față de om cinstit.

— Ce înseamnă asta?

— Ești vulnerabil, confuz. Puțin pierdut și inutil, știi tu, îmi aruncă un zâmbet fugar și viclean, și ceva se aprinse în mine, ceva îndepărtat, diferit, familiar, străin. O fantomă. O adiere invizibilă de vânt. Pe cât de repede veni, pe-atât de repede și plecă.

— Numai că, zise mai departe Scout, dacă nu primesc nici un avans, o să trebuiască să cumperi tu toate proviziile și toată mâncarea. Tot ce ne trebuie.

— Bine, am spus, șocat și distras de brusca *ființă* din mine, încercând s-o alung înapoi în întuneric.

— Și-o să includem în asta și micul dejun, prânzul și cina.

— Bine.

— Începând de-acum.

— Bine.

— Nu, serios. Începând de-acum.

Am ridicat încet din sprâncene, scuturându-mă de toate gândurile acelea și revenind la lumea reală.

— Scuze, ce spuneai?

— Haide, zise ea, sărind în picioare. Sunt moartă de foame.

Tușa Ruth ne pregăti amândurora două mic dejunuri englezești complete, cu cârnăciori, șuncă, ouă, fasole și pâine prăjită. Nu mi-am dat seama cât de foame mi-era până când muntele de mâncare nu ateriză pe masă, în fața mea. Corpul meu, mai ales cotul meu, era învinețit și înțepenit din cauza căzăturilor și loviturilor din ultimele

câteva ore, dar stomacul și viscerele își reveniseră surprinzător de repede.

Mă așteptam fie la o curiozitate nestăpânită, fie la o dezaprobare matronală din partea tușei Ruth când o văzu pe Scout la masă. Credeam că apariția la cină cu o fată îmbrăcată la repezeală în hainele mele lălâi îmi va aduce, în cel mai bun caz, o ridicare din sprâncene și, dacă la mijloc se insinua dezaprobarea, un aspru „Pot discuta ceva cu tine?" într-un moment viitor, mai intim. Dar la început, în afară de un călduros și scurt „Bună, dulceață", la care Scout răspunse cu un zâmbet larg, dar ușor stânjenit, nu se întâmplă absolut nimic. Ruth păru mai preocupată să-mi explice ce și cum făcuse Ian.

Când dădu jos farfuriile cu mâncare și mormanele de pâine prăjită de pe tavă, îmi spuse că Ian fusese alături de ea mare parte din după-amiază.

— O, sper să nu te deranjeze, dragule, dar *plângea*. L-am trimis pe John sus să-l aducă. Îl auzeam de aici, de jos, și nu mai suportam, mi se rupea sufletul.

Plângea ? Îl auzisem pe Ian mieunând doar o singură dată, iar asta atunci când mă așezasem accidental pe el. Ian ar sta cu mare bucurie în același loc ore și ore și ore în șir, doar dacă, desigur, nu ar crede că i-ar prinde mai bine să se afle altundeva.

— Nu, sigur că nu, am spus. Mulțumesc că ați avut grijă de el.

Bănuielile mi se confirmară când Ruth ne spuse că Ian era acum în spălătoria din spatele bucătăriei, unde înfuleca și el cu bucurie un meniu englezesc complet. Și eu care crezusem că-și făcea griji pentru mine. I-am mulțumit femeii și mi-am cerut scuze în numele lui.

— Nu vorbi prostii, nu e nici o problemă, zise ea punând pe masă un ceainic și o carafă mică de lapte. În orice caz, voi vedeți-vă de masă. Se pare că ați avut o zi grea.

— E simpatică, zise Scout, urmărind-o pe Ruth întorcându-se în bucătărie. Ai un pisoi pe nume Ian?

Am încuviințat.

Ea râse.

— Excelent.

Știam că la un moment sau altul va trebui să mă revanșez față de motan pentru *incidentul* de mai devreme. Mai știam și că atunci când Ian avea să vadă că avem un nou tovarăș de călătorie, erau puține șase să-l cuprindă o dispoziție veselă sau iertătoare. Îmi puteam imagina deja dezgustul fulgerător și dezamăgirea zugrăvite pe fața lui mare, turtită și roșcovană.

— E un afurisit, am spus, gândindu-mă în continuare la el.

Scout încuviință, zâmbind, în timp ce-și turna o cană de ceai.

— Păi, asta caută oamenii la o pisică.

M-am gândit și am dat aprobator din cap.

— Mda, dacă tot veni vorba, asta caută.

Scout se aruncă asupra mâncării de parcă n-ar mai fi pus nimic în gură de zile întregi. M-am apucat și eu de mâncat, înghițind lacom, dar chiar și-atunci când am început s-o las mai moale și să simt că eram deja plin, ea continua să înfulece cu o hotărâre neabătută.

Într-un cotlon al minții mă întrebam prudent ce se întâmplase cu ludovicianul.

— Ești în siguranță pentru moment, zise Scout, ca și când mi-ar fi putut citi gândurile, ridicând o clipă ochii de la o bucată de șuncă pe care o fugărea prin farfurie, încercând să prindă niște boabe de fasole. Rechinul ăla n-are cum să ajungă aici în viitorul apropiat. Aș spune că ai cel puțin două zile la dispoziție.

— Ce-a fost chestia aia de pe motocicletă? am întrebat. Un explozibil?

— Oarecum... O bombă cu litere. În principiu, un artificiu legat de un mănunchi de litere de mașină de scris și de tipografie clasică. Poți folosi orice corp solid pe care sunt imprimate litere. Odată, am făcut unul din pandantive ieftine.

— Crezi că l-am rănit?

Scout scutură din cap.

— Nici vorbă. Ai văzut cât de mare era? În orice caz, nu e menit să fie o adevărată armă. Explozia proiectează în toate direcțiile literele metalice – toate asocierile lor, trecutul lor, totul – pentru a bruia fluxul în care înoată rechinul – arătă cu cuțitul între ceașca ei de ceai și a mea –, cel care ne leagă pe noi de el.

— Mi-amintesc.

— Până una-alta, bubuitura atrage atenția tuturor celor aflați destul de aproape ca s-o audă, și rechinul se pierde în toate acele noi fluxuri. Chiar dacă înaintează cu viteză maximă prin fluxurile corecte, îi va lua cel puțin patruzeci și opt de ore să găsească din nou drumul spre noi.

Nu puteam să nu fiu impresionat.

— Mai ai vreuna?

— Vreo bombă cu litere? Câteva. Dar prima funcționează întotdeauna mai bine. După aia, șansele scad.

— Scout, de unde știi toate lucrurile astea?

— Probabil pentru că sunt un geniu. Haide, doar n-o să călătoresc cu cineva ca tine fără să fac niște săpături, nu? Și-n orice caz... – se opri.

Cuvintele pe care nu le rosti lăsară un mic gol de presiune acolo unde ar fi trebui să fie ele.

— Bomba cu litere, de fapt, nu era destinată ludovicianului. Ai adus-o pentru a o folosi împotriva lui Nimeni, nu-i așa?

— Ori-ori, se eschivă Scout, ridicând din umeri, dar i-am surprins ușoara iritare, șoapta fantomatică a tensiunii.

Am simțit că mi se încordează toți mușchii.

— Cine era el?

— Nimeni?

Am încuviințat.

Scout împunse resturile din farfurie.

— Cred că-mi plăceai mai mult când nu vorbeai.

— Cred că-mi plăceai mai mult când nu ascundeai nimic.

— Dar nu ascund nimic, zise, ridicând ochii spre mine, iar profunzimea personalității ei mă lovi ca un ciocan. Și nu *știi* nimic despre mine.

Gura mi se deschise singură pentru a rosti o scuză, dar am forțat-o să se închidă la loc.

După câteva secunde, Scout se înmuie murmurând *pentru numele lui Dumnezeu*.

— Uite ce-i, am nevoie doar de-o noapte de odihnă. Nu putem să ne prefacem amândoi măcar pentru o seară că suntem niște oameni normali care stau într-un restaurant și servesc cina și care fac numai lucruri normale? Chiar simt nevoia să fiu puțin ca toți ceilalți oameni. Dacă nu ai nimic împotrivă.

— N-am vrut să te acuz. Ideea e însă că ai dreptate, *nu* știu nimic despre tine și sigur înțelegi că asta o să fie o problemă pentru mine după ziua de azi.

Se gândi la asta preț de un minut.

— Bine, uite cum facem. Mâine poți întreba orice dorești și-ți promit că-ți voi spune totul, că-ți voi explica tot ce pot despre orice ai vrea să știi, dar, în seara asta, fără întrebări. În seara asta, suntem doar doi oameni normali, bine?

— De acord, am spus, batem palma.

— Bun. Acum, zise Scout, împingând farfuria din fața ei, inspirând adânc și aruncându-mi un zâmbet ostenit. Am *într-adevăr* nevoie de puțină odihnă.

I-am răspuns tot cu un zâmbet. *Armistițiu.*

— Deci presupun că face parte din învoială să-ți rezerv o cameră?

— Doamne, nu, zise ea surprinsă. O să stau în camera ta.

— Unde?

— În pat.

— Și eu unde o să stau?

— Pe podea, desigur.

— Pe podea în propria mea cameră?

— Da, *cât e noaptea de lungă*. În tot cazul, o să fie un antrenament bun.

— Tot mi se pare că două camere sună mai confortabil.

— Mda, ei bine, confortul nu e totul.

Amurgul făcuse aproape loc nopții când am trecut pragul hotelului Willows, ultimele tonuri de galben și portocaliu fiind șterse de albastrul tot mai întunecat.

Ieșisem să caut sacul de dormit în jeepul galben în timp ce Scout încerca să-l ia pe Ian de la tușa Ruth. O avertizasem că nu era o mișcare inteligentă, asta dacă nu voia să arate ca și când s-ar fi automutilat, dar ea se arătase dispusă să facă totuși o încercare. *Mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să ne obișnuim unul cu altul*, spusese. Am vrut să zic: *Nu, zău*, și să-i explic că Ian nu era deloc genul de pisică sociabilă sau măcar genul de pisică tolerantă, ci mai degrabă un soi de vârtej făcut din lame. Dar apoi mi-am amintit că eu voi dormi pe podea, iar ea va sta în pat, și am spus doar: *Bine, mersi.*

Am înaintat cu pași ușori de-a lungul clădirii, spre parcare, bucurându-mă de simplitatea aerului de seară și de faptul că toate întrebările vor trebui să aștepte până mâine. Îmi permiteam să mă prefac că sunt normal. Măcar pentru o noapte.

Pierdut în gânduri, m-am apropiat foarte mult de jeepul galben înainte să văd silueta întunecată care stătea lângă el, fumând.

Am tresărit și-am dat să mă las la pământ, dar chiar în timp ce făceam asta, era prea târziu.

— E în regulă?

M-am îndreptat de spate.

— E în regulă, am răspuns.

— Tocmai am terminat. Merge.

Mușchii spatelui mi se destinseră oarecum, dar nu prea tare. M-am apropiat, dar nu prea mult.

— Sunteți de la service?

— Nu, sunt de-aici.

Nu știam ce să spun.

— O!

— John, zise bărbatul, făcând un pas spre mine și întinzându-mi mâna. Ăsta e hotelul meu.

— O, sunteți soțul lui Ruth.

Am înaintat repede și i-am strâns-o cu ambele mâini, ușurarea citindu-mi-se mult prea clar pe față și în gesturi.

— Probabil că la asta se reduce tot, mda. Credeai că sunt altcineva?

— Nu, am zis.

Apoi:

— Nu știu.

— Hmm, zise el. Mă gândeam eu că asta trebuie să fie.

Se sprijini din nou de capota jeepului.

— O țigară?

— Nu, mulțumesc, nu fumez.

Ceva îmi trecu fulgerător prin minte – Scout spunând: „Mai fumezi țigări din alea mentolate?“ Și mai multe întrebări așteptându-și răspunsurile.

— Cum vrei, zise John. O să pleci de la noi mâine, atunci?

M-am sprijinit de mașina de lângă a mea.

— Mda, de unde știți?

— Te-am văzut întorcându-te cu fata aia azi.

Am simțit că mă crispez.

— Scuze, probabil că trebuia să...

John flutură mâna în semn de *nu-ți face probleme.*

— Sper că nu te deranjează c-o spun. Ești prins într-o luptă, nu-i așa, băiete?

Urmă o clipă de tăcere.

— Da, am spus simplu.

El încuviință.

— Te-am citit de când ai venit. Și Ruth la fel. Presupun că ți-a spus cineva de accidentul ăla de mașină.

— Da, am auzit.

— Ei bine, Ruth recunoaște un luptător atunci când îl vede. E o femeie curajoasă.

— Da, am spus din nou, neîndoindu-mă deloc de asta.

John miji ochii și dădu aprobator din cap, apoi își fumă țigara în liniște o vreme.

— Sunt multe feluri de lupte pe lume, zise el într-un târziu, dezlipindu-se de mașină. Și nu-i treaba noastră în care ești tu implicat. Să știi doar că dac-o să vrei vreodată să te întorci aici, la noi, o să fii bine-venit. Tu *și* motanul tău.

Stinse țigara sub talpă și o porni înapoi, spre hotel.

— Mulțumesc, am strigat în urma lui, iar el ridică fără să se oprească o mână, ca pentru a spune *oricând.*

Când m-am întors în cameră, Scout era deja în pat, dormea. Se ghemuise bine în și-n jurul cuverturii, cu capul ferit de lumina electrică, așa încât doar o ureche, pielea albă a cefei și un omoplat ieșeau la iveală. S-a mișcat puțin când am închis ușa și am observat breteaua sutienului ei negru, franjurat și ros de purtare pe spatele alb. Mi-am frecat fața cu palmele. Ca despre majoritatea lucrurilor din lumea asta nouă, agitată, nu știam prea multe despre femei.

Ian, motanul, dormea pe pernă lângă ea, *torcând*. Pe fața lui era întipărit un zâmbet mare, rotund și fericit, se bucura poate în vis că mă făcuse să par atât de stupid.

Televizorul era deschis ; o telenovelă de mâna a treia pe care n-o recunoșteam. L-am închis și-am așezat sacul de dormit la picioarele patului. Era încă devreme, dar eram istovit. Am stins lumina, mi-am dat jos bluza cu glugă și pantalonii scurți și m-am întins. Faptul că nu eram singur mă făcea să mă simt bine ; să îmi închipui că făceam parte dintr-o echipă, un grup de trei odihnindu-se toți laolaltă, pregătindu-se pentru a doua zi, pentru ceva nou – o *aventură*. Poate.

Scout se foi din nou, un picior îi ieși de sub cuvertură și atârnă peste marginea patului, dezvelit până la gleznă. Am zăcut acolo uitându-mă la piciorul ei, minunându-mă în treacăt cât era de mic în comparație cu picioarele mele și cât de comice sunt picioarele în general. Când ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, am observat ceva. M-am ridicat în capul oaselor ca să mă conving că văd într-adevăr ceea ce vedeam. Nu era vorba de umbre sau de praful lipicios de pe podea sau de altceva ; era cu adevărat acolo. Simțeam gustul bătăilor inimii mele în cerul gurii.

Scout avea tatuată o față zâmbitoare pe degetul mare de la picior.

TREI

Ceea ce vedem în fața ochilor nu e decât o mică parte din lume. Suntem obișnuiți să ne spunem că asta e lumea, dar nu-i deloc așa. Lumea reală este un loc mult mai întunecat și mai adânc, și mare parte din ea e populată de meduze și alte lucruri.

Haruki Murakami

18

Hip-hip, ura!

— Trezește-te și bucură-te de viață! Haide, ridică-te!

Visam plaje. Nisip galben, rânduri de umbrele albe, mare cu apă albastră, limpede ca sticla, și ceruri necuprinse, fără umbră de nor. Un vis din *Fragmentul beculuí*, poate primul pe care-l aveam de săptămâni întregi. Alergam prin apa mării la ceas răcoros de seară. Văzusem felinarele tavernelor de pe plajă trasând dungi colorate peste valurile prăfoase. Fusesem, fusesem – deja visul se destrăma, întinderile lui luminoase, de mătase, deșirându-se în emoții nebuloase, nori mici și colorați de sentiment, dispersați de mișcarea minții mele trezite la realitate. Așa se întâmplă întotdeauna cu visele din *Fragmentul beculuí*; când sunt complet treaz, dispar.

Am mijit ochii la bec.

— Cât e ceasul?

De undeva, vocea lui Scout spuse:

— Mai bine să nu știi.

Am mormăit și m-am întors pe-o parte, dar n-am reușit să mă simt bine – ceva urgent îmi anima creierul. Pentru eul meu adormit nu era o urgență evidentă, mai degrabă ceva asemănător cu vaga greutate a unei pietre pitite și uitate pe fundul unui rucsac. Mintea mea pe jumătate trează o căuta. Putea fi vorba de un pasager clandestin? Ceva scăpat, mai intact ca de-obicei, din visul aproape năruit? Poate, în parte; culorile ei se potriveau cu cele

pe care le puteam simți încă ștergându-mi-se din minte, dar avea și soliditatea unui lucru din lumea reală. O urgență amfibie, atunci; ceva ce luasem cu mine în vise și-apoi adusesem înapoi. Mi-am scotocit creierii, după care, cu un șoc, mi-am amintit.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Ai un tatuaj pe degetul mare de la picior.

— Bună dimineața, zise Scout. Așa e.

Era îmbrăcată din nou în hainele mele largi și pe ale ei, înnoroiate, le rula în pachețele ca niște cârnăciori.

Am ridicat mâna ca să-mi feresc ochii de lumină. Nivelul simțurilor mele adormite încerca să se adapteze neașteptatei provocări de-a sta drept.

— De cât timp îl ai?

— Tatuajul?

— Mda.

Întoarse capul spre mine, gândindu-se dacă să răspundă sau poate doar întrebându-se de ce mă interesa asta.

— Primul lucru pe care-l întreabă oamenii de obicei e *De ce să-ți faci un tatuaj acolo unde nu-l vede nimeni?*

— Nu, asta am priceput, am zis, mijind ochii. E pentru eticheta pe care ți-o leagă de degetul mare la morgă, nu?

Ea zâmbi în barbă, punându-și una peste alta hainele rulate.

— Ai vreo plasă sau ceva de genul ăsta?

I-am spus că erau două în rucsac și, în vreme ce scotocea, mă întrebă de ce mă interesa asta. Nu știam sincer ce să-i răspund.

— Doar fiindcă îmi amintește de cineva, am spus într-un târziu.

Încuviință vag din cap, ca și când n-ar fi ascultat cu adevărat sau n-ar fi interesat-o o poveste lungă și încâlcită din trecutul meu. Am zâmbit în sinea mea; nu era cazul să-și facă probleme din pricina asta.

— De ce ți l-ai făcut, deci?

— Mă credeam *foarte* tenebroasă și comică.

— Tu? am spus. Niciodată.

Se întoarse și-mi aruncă o privire grăitoare. Am presupus că discuția luase sfârșit. În următoarele câteva minute am rămas tăcut, dându-mi timp să-mi revin complet și privind-o pe Scout într-un fel fix, de dimineață devreme, în timp ce scotea o pungă pentru haine și apoi le punea pe toate înăuntru. După ce termină, luă geanta de piele a domnului Nimeni de pe marginea patului și mi-o întinse.

— Ce-i cu asta?

— M-ai întrebat cine era, zise ea. Trage fermoarul părții laterale și răstoarnă totul.

Pentru început, am inspectat atent geanta din priviri. Era scumpă, bine făcută și plină de buzunare și compartimente. Spațiul principal era împărțit în două, o jumătate mai mult sau mai puțin goală, cu excepția câtorva bucăți de plastic negru de dictafon, cealaltă jumătate era închisă cu un fermoar mare, de bronz.

— Dă-i drumul, zise ea, așezându-se pe pat și privindu-mă.

Am tras fermoarul și-am vărsat conținutul genții pe sacul de dormit din fața mea. Zeci de tubulețe din plastic transparent mi se rostogoliră peste picioare. Scoaseră un zdrăngănit înfundat, strângându-se într-o movilă. Unele se rostogoliră sub pat, altele departe, pe podea. Am luat unul la nimereală și am citit eticheta.

— CONCENTRARE. Patru miligrame.

Scout ridică două care se rostogoliseră lângă picioarele ei.

— JUDECATĂ, zise. Iar ăsta-i SIMȚUL UMORULUI.

— STIL. EXPLORARE. CONVINGERE. ZÂMBET PRIETENOS. PUTERE DE CONVINGERE.

Pilulele mici și albe dinăuntrul fiecărui tub zdrăngăniră când degetele mele deranjară mormanul.

— Ce sunt toate astea?

— Domnul Nimeni, spuse Scout.

M-am uitat la ea.

— Ăsta-i el. Sau, în orice caz, ceva cât mai aproape de el. Astea făceau corpul ăla să se miște, în locul unui eu adevărat.

Flacoanele zăceau în poala mea ca un mușuroi de cârtiță medical. Am scotocit cu degetele prin morman cât de ușor am putut. Îți lăsa impresia unui soi de autopsie. GRIJĂ. SURPRIZĂ. SUSPICIUNE. DEMNITATE.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

Mă simțeam mic, slab.

— Mie mi-a spus că un ludovician i-a făcut asta.

Scout nu răspunse din prima; își atinse arătătorul și degetul mijlociu cu degetul mare, de câte două ori pe fiecare în parte. Era un soi de tic ce o ajuta să gândească, însă părea să mai însemne ceva. Ca un dinam care acumulează energie.

— Îmi pare rău, zise ea într-un final. Puteam să fiu puțin mai...

— Nu, e-n regulă. Spune-mi.

— Nu mai era o ființă umană, ci doar o idee a uneia. Un concept înfășurat în piele și substanțe chimice. Rechinul tău probabil că l-a văzut ca pe-un potențial rival.

M-am gândit la ciudata voce a lui Nimeni spunându-mi că eram una și aceeași persoană, apoi negând-o.

— Un concept înfășurat în piele și substanțe chimice, am repetat. Mie asta-mi sună ca o ființă umană.

Scout clătină din cap.

— Nu. Asta nu e tot.

N-am contrazis-o. Ce știam eu despre ființele umane, ce erau și ce nu erau?

— Deci, am zis, respirând adânc și schimbând subiectul, unde ne ducem și de ce ne-am trezit așa devreme?

Nici un răspuns. Când am ridicat privirea, Scout se uita la mine. Zăream ceva călduros pe chipul ei, ceva bine pitit în spatele expresiei obișnuite, dar, totuși, era ceva acolo, chiar în spatele buzelor și ochilor ei.

— Tu n-o să sfârșești ca el, să știi, zise ea.

Am încuviințat încet din cap – *Știu* – dar n-am reușit să-mi conving și ochii să aprobe.

Preț de o clipă, ca umbra unui nor alunecând în goană peste pământ, căldura de pe fața lui Scout dispăru, se transformă în răceală, nu o răceală nemiloasă, ci una care aducea mai degrabă cu vaga tristețe a litoralului iarna.

— Așa-i.

Sări în picioare, punând capăt momentului.

— Mergem în Manchester și apoi sub pământ. Trebuie să împachetăm toate astea și să fim pe drum într-o jumătate de oră.

Trecu în revistă camera, calculând în gând coordonatele temporale, distanțele, logistica. Privirea ei mată trecu peste mine o dată, de două ori și apoi, iritată, reveni la normal.

— Eric, spuse ea. Ce tot stai acolo ca o mătură. Mișcarea.

Era 5:14 dimineața și roțile jeepului galben huruiau pe drumuri întunecoase. Mașina era plină de cutii cu cărți, genți cu de toate și-un Ian somnoros și nervos în cușca lui de transport. Mă așteptasem ca Scout să propună *să facem ceva* cu Ian – să-l ducem la o pensiune pentru pisici sau s-o rugăm pe tușa Ruth să aibă grijă de el câteva zile, dar ghidul nostru părea să considere de la sine înțeles faptul că Ian va veni cu noi. Asta m-a bucurat; nu aveam de gând să-l las nicăieri și mintea mi-era încă prea amorțită și prea năucă de dimineață, ca să pot purta vreo

discuție în contradictoriu pe tema asta. În schimb, încărcaserăm pur și simplu jeepul galben, pe tăcute, mecanic, și plecaserăm. Scout aruncă geanta cu pastile a lui Nimeni și cartea pe care mi-o trimisese în tomberonul din spatele parcării hotelului. La plecare, lăsasem pe masa de la recepție un bilet și un cec pentru o sumă mai mare decât contravaloarea șederii mele. Mă simțeam cât de cât ușurat că Ruth și John vor înțelege; eu și Ian ne luam zborul spre primele linii ale frontului.

Scout se uita fix pe geamul lateral. Copacii întunecați și bordurile mizere treceau pe lângă noi în lumina intermitentă a felinarelor stradale. Să conduci la primele ore ale dimineții face ca totul să devină o parte a aceluiași întreg oniric; mințile puținilor șoferi trecând în derivă de la una la alta într-o mișcare precum cea a frunzelor pe un iaz mare, ornamental.

Mintea mea se pierdu într-o melodie veche pe care n-o știam prea bine, repetând fără încetare același refren năucitor. Ca să scap de asta, simțeam că trebuie să vorbesc.

— Hei, deci unde mergem?

— Mmm?

Scout întoarse fața de la geam, revenind din tărâmurile pe care hoinărise cu gândul.

— Unde mergem?

— Pe Deansgate[1].

— Știu, ai spus Deansgate, dar mă interesează unde mai precis?

— Dacă ți-aș spune asta...

— Ar trebui să mă omori?

— Nu, dar – se foi în scaun – vei spune ceva anost de genul „asta n-are nici un sens", și eu va trebui să spun

1. Drumul principal (A56) care traversează centrul orașului Manchester.

„ba da, are, pentru că bla-bla-bla", și-apoi tu vei dori să discutăm și iar să discutăm despre asta tot drumul până acolo. Iar când vom ajunge, după toată discuția aia inutilă, vei spune: „Scout, ai avut dreptate de la început, se pare că-s puțin cam idiot". Așa că, pentru a sări peste povestea asta plictisitoare, cred c-ar fi mai bine să nu-ți spun.

Se uită la mine cu un zâmbet în colțul buzelor.

— Asta pentru moment.

Din spatele jeepului galben simțeam rânjetul pisicesc al lui Ian.

— Pot să deschid radioul?

Am încuviințat.

— Spuneai că azi îmi vei răspunde la toate întrebările. Ce s-a întâmplat cu promisiunea asta?

— Păi, n-am stabilit o limită de timp, nu? N-am spus: „Promit să-ți răspund la toate întrebările la treizeci de secunde după ce le-ai rostit". Am spus doar că o voi face astăzi.

— Asta înseamnă că ai trișat.

— Ba deloc. Înseamnă că am fost isteață. Există o diferență.

Radioul scoase niște sunete stridente, fâșâi și scuipă o singură notă înaltă, de operă, înainte să se stabilizeze la o piesă a formației Happy Mondays.

— Excelent, zise Scout, lăsându-se pe spate în scaun.

— Poți căuta alt post, dacă vrei.

— Mersi, dar l-am găsit.

— Știu.

Vocea răgușită și visătoare a lui Sean Ryder se revărsă din vechile difuzoare și Scout cântă alături de el la refren – *Hip-hip, ura. Azi i-am dat cu tifla cuiva* – lovindu-se cu palmele peste picioare ca și când ar fi cântat la *bongo*. Existau șanse mari să fi dat peste cea mai enervantă fată din lume. Am zâmbit. În ciuda tuturor lucrurilor, mă simțeam înviorat și plin de viață, ca o ușă veche căreia i-a

fost dată jos vopseaua prin șmirgheluire. Oricât de enervantă ar fi fost, fata de lângă mine nu era *o persoană ca oricare alta.* Cântând, bătând toba pe genunchi, Scout era o forță, o mică și puternică undă de energie care se mișca prin lumea întunecată dinăuntrul bătrânului meu jeep galben. M-am întrebat dacă pe o fată care cânta și bătea toba pe genunchi în felul acela o putea opri ceva.

După Happy Mondays urmară Fun Lovin' Criminals, apoi veni Gary Numan, care lăsă în cele din urmă locul știrilor locale. Atunci, Scout spuse *bu*, după care începu din nou să răsucească butoanele.

— Mai am o întrebare, am zis.

— Da.

— De unde știi atâtea lucruri despre mine?

— Intuiție feminină.

— Datorită intuiției știi că obișnuiam să fumez țigări mentolate?

— O, asta...

Dădu radioul mai încet și expiră zgomotos, nu era tocmai un suspin, ci mai degrabă sunetul pe care-l scoate cineva care se apucă de-o treabă grea.

Am așteptat.

— Ce trebuie să ții minte este că istoria se scufundă în adâncuri. Ca un dinozaur într-o groapă de smoală. Comitetul de Explorare a Ne-spațiului ține evidența tuturor celor cu care a avut de-a face și a multora dintre cei cu care n-a avut. Dacă ai aruncat fie și numai un pachet de țigări în timpul uneia dintre aventurile noastre subpământene, informația asta se află în arhivele lor, undeva. Într-o cutie de sticlă, probabil, prevăzută cu o etichetă de identificare.

Ceva din ceea ce spunea făcu un vechi reflector industrial să se aprindă în cotloanele întunecate ale minții mele, dar era mult prea în spate, prea departe ca să-l pot distinge. Dându-mă bătut, am zis:

— Credeam că tu, *practic*, nu eşti membru al comitetului. Dacă au într-adevăr un – m-am simţit puţin prost s-o spun – dosar asupra mea, de ce ţi l-ar arăta ţie?

Scout zâmbi.

— *Practic*, n-am cerut permisiunea.

— Mă gândeam eu că asta o să spui.

— Sigur că da. Nu eşti aşa prost cum pari.

M-am întors spre ea şi am ridicat din sprâncene.

— Ce e? făcu ea.

Am intrat pe o alee de lângă tomberoanele din spatele unui McDonalds, puţin mai încolo de ceea ce Scout spusese că e Deansgate. Era încă întuneric, încă foarte devreme. Oraşul era o insomnie tăcută de smog, ceruri purpurii, bălţi, gunoaie şi lumini cu sodiu albe şi galbene. Era un timp şi un spaţiu al pisicilor, camioanelor răzleţe, taxiurilor răzleţe şi picăturilor răzleţe de ploaie.

— Aici o să lăsăm maşina, a zis Scout când am oprit motorul.

— Aici?

— Da, o să fie bine.

— Pentru cât timp?

— Depinde cât de mult se scurge între sosirea ta şi dorinţa de-a te întoarce. Aş spune – căzu pe gânduri – cel puţin patru zile.

— Nu pot lăsa jeepul aici patru zile cu toate lucrurile în el. O să caut o parcare pe termen lung. Putem să venim pe jos înapoi.

— Nu, trebuie să lăsăm jeepul aici. Dacă nu-l lăsăm aici, lucrurile s-ar putea să se complice. Există un protocol. Lucrurile trebuie făcute într-o anumită ordine.

— Ce fel de ordine?

— Nu e nevoie să înţelegi, ci doar să execuţi.

— Învoiala era...

Scout scoase o exclamaţie de exasperare.

— Am înțeles, n-o spune.

Căzu pe gânduri o clipă.

— Știi ce e o cutie de puzzle chinezească?

— Da.

— Ei bine, așa ceva e. Trebuie să știi unde să apeși și-n ce ordine, dacă vrei s-o deschizi.

— Bun, și noi ce încercăm să deschidem?

Scout se uită la mine.

— Lumea, zise.

Orașele zumzăie și huruie, expiră abur și fum în somn și-și umplu aleile de fiori. Am închis portiera jeepului și mi-am strâns mai bine haina pe lângă corp. Și Scout tremura în jacheta ei mare, de camuflaj, frecându-și brațele cu palmele și lovind cu călcâiele în asfalt.

— În regulă, atunci, zise ea. Cel mai bine e să strângem tot ce ne trebuie, haine pentru câteva zile și orice nu te poți îndura să lași în mașină. Să nu iei însă prea multe; avem destul de mers pe jos.

Ian mă privi cum golesc rucsacul, apoi cum îl umplu cu haine, un sac de dormit, casetele și caietele cu becul, lanterna, dictafoanele și mai multe pachete de baterii. Când am strâns chingile și cataramele, Scout apucă într-o mână punga de plastic cu mâncare pe care o cumpărasem de la un service deschis non-stop și dădu ocol mașinii pentru a scoate cușca lui Ian din spate cu cealaltă.

— Dacă mergem departe, am spus, Ian o să devină cam greu.

— Deja e greu. O să ne descurcăm.

Ghemul întunecat în care se strânsese motanul se foi în cușcă, amintindu-ne că *era de față la discuția noastră despre el*, apoi se prefăcu iarăși că doarme.

— Tot nu știu unde mergem.

— Of, termină cu asta, o să vezi în curând cu ochii tăi.

Scout inspiră adânc și expiră încet, încercând să-și controleze tremurul, apoi spuse, ca pentru sine.

— E ca-n *Dimineața morții* sau cam așa ceva, nu?

Apoi mie, zâmbind:

— Ai încredere în mine?

— Mda, am recunoscut, punând rucsacul în spate. Doar că nu-s prea sigur de ce.

Încărcați, am pornit pe alee și-am traversat o stradă întunecoasă, pe care nu circula nimic cu excepția unui vânt puternic și a unei cutii de Cola aruncate care, când se rostogoli, păru cel mai zgomotos lucru din lume. Scout mă conduse la ușa din spate a unei librării mari.

— Waterstones.

— Corect, zise ea, punând jos mâncarea și pisica, și scotocind prin buzunare. Scoase ceva mic, de metal, și, după ce-l inspectă o secundă, îl vârî în broasca ușii.

— Stai puțin! Forțăm întrarea în Waterstones?

Ea se întoarse.

— Nu prea îmi ești de ajutor.

— Cum rămâne cu alarmele, cu dispozitivele de blocare? Cum rămâne cu... Chiar vrei să intri cu forța? Iisuse.

— Poți să taci un pic? Te rog.

După câteva momente în care m-am uitat de-a lungul și de-a latul străzii, strângându-mi brațele ca să le încălzesc și dorindu-mi să fiu oriunde altundeva pe fața pământului, Scout scoase obiectul metalic din broasca ușii. Trase de ea și ușa se deschise spre exterior.

— Poftim, zise. Nu e nici o alarmă. Nici un dispozitiv de blocare. Ți-amintești ce am spus despre cutiile de puzzle chinezești?

— Așadar, datorită faptului că am parcat jeepul în spatele tomberoanelor de la McDonalds, alarmele de la Waterstones nu se declanșează atunci când forțezi ușa?

Ridică mâncarea și cușca pisicii.

— Vino.

— Scout, asta-i...

— Important e că am intrat, nu? *Vino.*

Am urmat-o înăuntru și-am tras ușa după mine.

Vreme de câteva secunde, totul fu întunecat, apoi se ivi o dâră de lumină care se preschimbă într-un dreptunghi lung, când o altă ușă se deschise în față. Prin ea am văzut rafturi cu cărți, parterul librăriei noaptea, nemișcat și tăcut, cu becurile acelea galben-portocalii, „de avarie", aprinse. În fața mea, silueta lui Scout deveni adevărata Scout când ea trecu pragul ușii și intră în librărie. Am urmat-o.

Încărcați cu genți și cu o pisică roșcovană, am stat o clipă nemișcați – doi excursioniști care nu-și găseau locul acolo – în uriașa librărie închisă.

— Pare ireal, nu? șopti Scout.

— E...

Nu reușeam să găsesc cuvintele potrivite pentru a descrie sentimentul, dar sistemul cutiei de puzzle chinezești al lui Scout părea mult mai plauzibil acum, că eram înăuntru. Spațiul acela, bine închis, pe jumătate luminat și cufundat în tăcerea apropierii zorilor, nu era pentru oricine. Nu puteai pur și simplu să împingi o ușă și să intri nepăsător în așa ceva; ceva fundamental ar dispărea înainte să termini de răsucit mânerul.

— E ceva religios, parcă, am zis în cele din urmă.

Scout încuviință.

— Locurile capătă o aură de sfințenie atunci când sunt lăsate de capul lor o vreme. E ceva ce ține de liniște, poate.

— Și ce facem, acum că suntem aici?

— Găsim H-urile.

— Cărțile care încep cu H?

— Romanele. Romanele autorilor care încep cu H. Cred că sunt acolo.

Ne-am croit drum printre rafturi și stive tăcute, până când am ajuns la biblioteca în care erau depozitate romanele scriitorilor ale căror nume începeau cu litera H.

— Doar rândurile astea patru de jos, zise Scout. Trebuie să le scoatem și să le punem deoparte.

Am făcut-o în grabă, scoțând cărțile câte opt sau douăsprezece odată, strângând tare între palme copertele când le ridicam și le puneam unele peste altele în fața bibliotecii din stânga, cea cu litera G. După ce-am terminat, Scout apucă unul dintre rafturile goale și-l scoase din bibliotecă, așezându-l frumos lângă cărți. Înlătură în același fel celelalte două rafturi, apoi se lăsă în genunchi pentru a inspecta spatele bibliotecii. Scoțând o șurubelniță mică din haina ei imensă, de camuflaj, în scurt timp îmi întinse unul, două, trei, patru șuruburi minuscule și argintii, marca Phillips.

— Pune-le lângă cărți, zise.

M-am executat, iar ea luă șurubelnița și desprinse placajul din spate al bibliotecii, pe care mi-l întinse. Acolo unde fusese placajul, era acum o gaură neagră, dreptunghiulară, de un metru pe un metru treizeci.

— Acolo mergem noi, spuse Scout, ridicându-se în picioare și scuturându-se.

— În ne-spațiu.

— Mda, așa e.

Mi-am dat jos rucsacul din spate și m-am lăsat în mâini și în genunchi ca să mă uit în gaură. Am reușit să văd doar cinci sau șapte centimetri dintr-o podea de ciment cenușiu, grunjos, înainte ca spațiul să se cufunde într-un întuneric desăvârșit. Aerul cald și filtrat al librăriei mă făcuse să transpir pe sub haina groasă, dar cel care ieșea din gaură părea rece și tare, elementar și real, și anunța kilometri întregi de locuri cu totul și cu totul pustii.

Am dat să scot lanterna din buzunarul lateral al rucsacului, dar am descoperit că îmi încetinesc mișcările, distrat. M-am întors și m-am așezat, privind fix în întuneric.

— Te simți bine? întrebă Scout, lăsându-se pe vine lângă mine.

— Am sentimentul că dacă intru acolo, n-o să mă mai întorc niciodată.

Părea serioasă, gândindu-se intens la asta, apoi mă lovi cu umărul, într-un gest de susținere.

— Ce e? am întrebat.

— Dacă vrei să ți se întoarcă bumerangul, mai întâi trebuie să-l arunci.

— Dar. Dacă vreau să-mi păstrez bumerangul, nu să-l... pierd într-o gaură mare și întunecată?

— Aruncarea și întoarcerea *este* bumerangul, căposule. Fără partea asta, nu faci decât să târâi după tine un băț îndoit.

Am zâmbit.

— Ei, cine te-a făcut așa deșteaptă?

— Mmm...

Gândindu-se la asta, Scout ridică din umeri copilărește.

— Poate Dumnezeu?

M-am uitat la ea.

— Ce?

— Uau.

— *Ce?*

— Doar *uau*.

— Termină.

19

Istoria se scufundă în adâncuri

În lumina lanternelor noastre, spațiul din spatele bibliotecii deveni surprinzător de comun, un cotlon mic de ciment cenușiu, cu o gaură circulară săpată în podea și o scară de fier ducând în jos.

— Pe-acolo, zise Scout. O să trebuiască să-ți dai jos rucsacul și să-l ții deasupra capului ca să cobori.

— Și cu motanul ce facem?

— Cobor eu prima și mi-l dai mie.

Scout aruncă lanterna încă aprinsă în punga în care era mâncarea noastră, își trecu punga peste încheietura mâinii și se târî prin bibliotecă, în spațiul dindărătul ei. Din cauza lanternei, punga albă, de plastic răspândea o strălucire difuză. Adăuga zidurilor de ciment un orizont înceţoșat și rotitor de contururi ale pachetelor cu mâncare și sticlelor cu apă. Am urmărit-o cum își trece picioarele prin gaură, se întoarce și coboară câteva trepte pe scară. Când făcu asta, lumina împrăștiată de pungă dispăru dincolo de marginea găurii și un orizont întunecat înghiți pereții până la tavan.

— Bun. Dă-mi-l.

Ian avea o expresie greu de descifrat. Era fie foarte speriat, fie surprinzător de calm.

— Îmi pare rău, am spus privind spre cușcă. Promit să mă revanșez pentru toate astea.

Și i l-am pasat lui Scout.

Ea prinse cușca de mâner.

— Ne vedem jos, zise, ținând cușca pisicii deasupra capului și coborând scara, folosindu-se doar de o mână. I-am privit dispărând cu mișcări săltate, repetate, umerii lui Scout, apoi capul, apoi mare parte din mâna ei, după care, în sfârșit, cușca lui Ian, fața lui impenetrabilă ferindu-se de raza lanternei mele.

Am împins rucsacul prin bibliotecă și m-am târât după el.

Coborâsem pe scară până când capul îmi ajunsese sub nivelul podelei și mă luptam să trag rucsacul după mine, când am auzit o bufnitură metalică de jos. În tunelul de coborâre răzbătu o lumină palidă, proiectând umbre lungi în sus. M-am forțat și am tras rucsacul în gaură, amortizând mare parte din greutatea lui cu capul și echilibrându-l cu brațul drept în timp ce coboram.

Scara mă conduse într-un coridor foarte lung și foarte drept, de ciment. Becuri slabe, portocalii, atârnate de cabluri și garnituri îngălbenite luminau spațiul până destul de departe, în ambele direcții. De-a lungul unui perete erau prinși colaci de cabluri groase și negre, iar de-a lungul celuilalt se zăreau la anumite intervale scări precum aceea pe care coborâserăm noi.

— Avem lumină, am spus, trăgând rucsacul pe podea. Vocea mea iscă ecouri puternice, ca pocnetul unor palme într-o cameră goală. Aerul era uscat și avea un miros industrial.

Scout stătea sprijinită de perete, puțin mai încolo, cu laptopul lui Nimeni, Ian în cușca lui, punga cu mâncare și, am observat, un alt rucsac, toate aruncate alandala în jurul ei. Mă așteptase să cobor și, când văzu că am ajuns, îngenunche, deschise noul rucsac și scotoci prin el.

— Ăsta-i coridorul electric de acces numărul patru, spuse. Bun venit în ne-spațiu.

— Ce-i ăsta? am spus, arătând spre rucsac.

Scout scoase din el două suluri bine strânse de material și le scutură – se desfăcură într-o vestă albastră și-o pereche de pantaloni verzi de camuflaj.

— Lucrurile mele, răspunse ea. Exact unde le-am lăsat.

Întinse hainele peste rucsac, apoi începu să-și deznoade cureaua de piele de la brâu. Pantalonii mei uriași îi alunecară pe picioarele albe și ea ieși din ei. Bocancii și-i dăduse deja jos.

— Doar nu credeai că o să... (se munci să-și tragă peste cap tricoul meu) ...mă plimb în următoarele câteva zile în hainele tale bărbătești, nu?

Ridică de jos pantalonii și tricoul meu și mi le aruncă.

Le-am prins și le-am ținut la piept.

Acum nu mai purta decât sutienul vechi din seara precedentă și, mi-am dat seama, o pereche de boxeri mulați, de un albastru închis. Stând pe coridor în felul acela arăta... ei bine, arăta extraordinar. Albă și perfectă: perfectă-dar-nu-tocmai-perfectă, reală. Gâtul ei lung, claviculele precise, sânii mici – o sculptură în marmură din vremuri străvechi, ieșind puțin cam mult din cupele roase ale sutienului funcțional –, coastele prea pronunțate, mușchii mici, dar solizi, încordându-se pe sub pielea albă-albă, mișcându-i pulpele, brațele, răsucindu-i mijlocul, boxerii mari întinzându-se pe rotunjimea șoldurilor și-n jos, între coapsele ei, elasticul din talie strângându-i stomacul, și sub partea umflată, goală, a boxerilor cu nasturi – da, m-am uitat, repede, vinovat, o dată, de două ori – materialul întinzându-se într-un V bombat și dispărând între picioare.

M-am întors cu spatele, încercând să-mi domolesc zvâcnetele grele din piept și din gât, să le înăbuș, dar nereușind. O apropiere electrizantă, șocul, dorința, corpul meu vibra de toate astea și de panica stânjenită și brusca

realitate a tuturor lucrurilor care se întâmplau. Privind țintă de-a lungul coridorului pustiu, de ciment, ascultând sunetele produse de mișcările lui Scout în spatele meu, am avut îngrozitoarea și insuportabila idee că *a nu* privi ar putea fi de fapt mai rău, ar fi un gest mult, mult mai evident decât a privi pur și simplu. Uitându-mă în altă parte îmi afișam oare stânjeneala copilărească pe care ea n-o arăta deloc? Încercând fără speranță să-mi compun o mină goală și neinteresată, m-am întors.

Scuturându-și pantalonii de camuflaj înainte să-i îmbrace, lui Scout nu păru să-i pese dacă mă uitam sau nu când se schimba. Nu păru să o intereseze nici măcar dacă privirea mea era indiferentă sau plină de dorință. Atitudinea asta demonstra o puternică încredere feminină, ceva degajat, dar neprefăcut, în felul în care se mișca, graba sau calmul cu care se schimba. Aveam în față o fată – o femeie – care putea modela lumea după bunul ei plac. Era cel mai irezistibil lucru din câte văzusem vreodată.

— Porți boxerii mei, am șoptit prostește când ea termină cu îmbrăcatul.

Scout îmi zâmbi, legându-și șireturile bocancilor.

— N-ai întâlnit multe fete la viața ta, nu-i așa, Eric?

Apoi se ridică și-și trase pe ea jacheta mare, de camuflaj.

— Scuze, am spus rușinat, revenindu-mi în simțiri, dându-mi seama că timpul trecuse puțin cam ciudat pentru mine și că strângeam încă inutil hainele făcute ghem la piept.

— Hei, făcu ea și ridică din sprâncene. Am glumit. Te iau peste picior.

Am încuviințat. Încerca să fie amabilă, și eu mă simțeam și mai prost ca înainte.

Scout puse plasa cu mâncare în rucsacul ei, apoi începu să lege laptopul lui Nimeni în spate. Eu am îndesat în rucsacul meu hainele pe care le purtase ea, l-am pus pe umeri și-am ridicat cușca lui Ian, uitându-mă înăuntru

să mă conving că motanul era în ordine. Doi ochi întredeschiși pe o față roșcovană bosumflată se uitară la mine.

Tu să taci, i-am spus pe muteşte.

Am mers pe coridorul electric de acces numărul patru cam două ore. Am urcat pe o scară în ceea ce părea a fi un depozit abandonat, apoi am străbătut o estradă și am coborât într-un tunel mai îngust, mai compact, cu becuri pâlpâitoare. Am discutat mult, despre nimic în mod special, Scout punându-mi o sumedenie de întrebări despre muzică, despre formațiile care mai erau încă unite și despre cele care se destrămaseră și despre televiziune, în principal despre cine cu cine a făcut sex, cine pe cine a înșelat, cine pe cine a ucis în telenovele. De unele dintre personajele pe care le-a pomenit nici măcar nu auzisem vreodată și m-am întrebat cât timp petrecuse ea departe, în tăcerea ne-spațiului. Ne-am spus glume, comportându-ne ca și când: a) glumele noastre ar fi fost mai comice decât erau de fapt; b) glumele celuilalt erau incredibil de proaste. După una dintre poantele mele, Scout se opri brusc, rămânând nemișcată sub becurile pâlpâitoare.

— *Ce-i cu labele alea lungi?* repetă ea.

Se uită la mine fără să înțeleagă, așa cum se uită publicul la cei mai ciudați invitați ai lui Jerry Springer.

— Eric, de ce să-i faci asta cuiva?

— Ești o filistină, am spus zâmbind, continuându-mi drumul fără ea.

Din câte-mi amintesc, mi-am zis că am avut o profundă revelație a faptului că *asta înseamnă viața*. Dar apoi, imediat, *ei, bucură-te de ea, nu mai ai decât o singură zi la dispoziție. Ludovicianul n-a dispărut pentru totdeauna.*

Sub pământ, zilele se măsoară după ceas. Dimineața târzie face tic-tic și devine după-amiază devreme care face tic-tic și devine după-amiază târzie, și noi continuăm

să străbatem tuneluri, să urcăm și să coborâm scări, să ne îndreptăm lanternele spre spații întunecate, plate, cu tavane joase, croindu-ne drum printre ziare vechi și conserve goale și lucruri aruncate la voia întâmplării. Locuri și spații veniră și se duseră. Coridoare de serviciu, tobogane de acces, jgheaburi de inundație, o veche fabrică unde razele lanternelor, în trecere, descoperiră gâturile ruginite ale mașinilor de cusut și tricotat răsturnate și aruncară umbre de jurasic peste pereții de cărămidă – *istoria se scufundă în adâncuri* – și apoi am străbătut parcări subpământene, arhive și pivnițe abandonate, zone de depozitare. Strecurându-ne prin deschizături, cățărându-ne pe molozuri, coborând scări de ciment pe care scria DOAR PENTRU PERSONAL în măruntaiele unor clădiri părăsite și încă-n viață.

Ne opream să ne odihnim o dată la două sau trei ore. Scout verifica într-un carnețel roșu distanța parcursă și beam apă și poate mâncam ceva, apoi îl pasam pe Ian de la unul la celălalt și porneam iar la drum. Treceau bucăți de timp incolor. După-amiaza devenea seară și rămâneam în pană de glume și jocuri, călătoria devenind un marș în mare parte tăcut, meditativ, care ne chinuia picioarele. În jurul orei șase după-masă, Scout hotărî în sfârșit să ne oprim și ne pregătirăm pentru noapte.

Ajunseserăm într-un depozit părăginit, unul dintre cele cu acoperiș sprijinit pe stâlpi, țuguiat, ruginit, cu două rânduri de panouri mate pentru a lăsa lumina să intre. Mare parte din sticlă fusese spartă, lujeri ca niște degete verzi târându-se în jos pe stâlpi și pe ziduri până departe, în celălalt capăt al clădirii. Fâșiile de cer de deasupra noastră erau colorate în același purpuriu încețoșat și jos pe care îl remarcaserăm în oraș, în dimineața aceea. Era ca și când lumina zilei nici n-ar fi existat.

M-am întins pe podeaua zgrunțuroasă de lângă rucsacul meu și m-am uitat în sus, la nori.

— Cred că-mi amorțesc picioarele.

Lumina slabă a amurgului de care aveam parte nu era de-ajuns pentru a citi, așa că Scout aprinse lanterna ca să-și consulte din nou carnețelul.

— Ne descurcăm bine, zise. Mâine ar trebui să ajungem la destinație.

Mâine. Mâine ar trebui să-l găsim pe Trey Fidorous.

— Bun, am spus, închizând ochii și negândindu-mă la nimic altceva decât la bucuria de-a sta nemișcat.

— Hei.

— Ce-i?

— Ce facem cu motanul tău?

Am deschis ochii; m-am întors pe-o parte.

— Ce-i cu el?

— Păi, nu poate să ia un sul de hârtie igienică și să-și facă nevoile ca noi, nu? S-a ținut toată ziua.

Nu mă gândisem la asta. Dacă Ian rămânea în cușcă și trebuia purtat așa, după o vreme...

M-am lăsat pe spate, dând ochii peste cap.

— Spune-mi ce să fac, Scout.

— Cred că ar trebui să-i dăm drumul din cușcă.

— Și dacă fuge?

— Nu cred că îi stă în fire.

— Dar știi ce vreau să spun.

— Unde să se ducă? Oricum, nu prea cred că avem de ales, doar dacă nu vrei să-l cari mâine toată ziua scăldat în propriul lui pișat și căcat.

Am deschis un ochi.

— Încântător.

— Păi, asta o să se întâmple.

Avea dreptate. M-am ridicat în genunchi și apoi, arcuindu-mă, în picioare. Cușca lui Ian era așezată aproape de locul unde Scout ședea pe rucsac, uitându-se în continuare în caiet, scriind la lumina lanternei. Am îngenuncheat în fața cuștii lui Ian și m-am uitat printre bare. În

întunericul aproape profund, am întrezărit doar ochii aceia mari, placizi. Ian, desigur, mă putea vedea perfect.

— Așa-i, am spus. O să-ți dau drumul acum, ca să-ți poți face treaba. Să nu fugi nicăieri. Avem câteva conserve de ton delicios pentru tine, nu-i așa, Scout?

— Delicios.

— Așa că ți-ar fi *mult* mai rău de unul singur decât mi-ar fi mie, dacă te-ai hotărî să dispari. Ce crezi?

Tăcerea fu singurul răspuns care veni dinspre cușcă.

— Bine, acum o să deschid ușița.

Am tras zăvorul și-am deschis ușița. După un moment, corpul mare și roșcovan al lui Ian păși afară, precaut la început, apoi, uitându-se în jur cu expresia aceea gen – *mișto* – pe care o au tații atunci când se uită la noile mașini ale altor tați, și se îndreptă țanțoș spre adâncimile depozitului.

— N-o să se mai întoarcă.

— Ce pisălog ești! zise Scout, punând carnetul deoparte. Apoi, văzându-mi îngrijorarea, spuse:

— Sigur c-o să se întoarcă. I-ai explicat cum stă treaba cu tonul și toate alea.

— Du-te-n mă-ta.

Am zâmbit fără voia mea.

— Nu știu ce m-aș face dacă l-aș pierde. Am fost întotdeauna împreună, înțelegi?

— Înțeleg. O să vină înapoi. Nu te îngrijora.

Scout se ridică în picioare.

— Hai să aprindem focul înainte să fie prea întuneric. Erau niște bucăți de lemn lângă trapa prin care am intrat; vrei să aduci câteva încoace? Eu o să caut niște hârtii.

O parte din mine voia să spună: *dar n-o să vină cineva dacă aprindem focul, n-o să cheme cineva poliția?* Dar n-am făcut-o, mai întâi pentru că eram prea ostenit și apoi pentru că simțeam că încep să pricep cum stăteau lucrurile cu ne-spațiul – nu venea nimeni niciodată.

În pofida îngrijorării mele în privința lui Ian, încercam un sentiment reconfortant la ideea că voi dormi din nou în același loc cu Scout. *Fac parte dintr-o echipă, dintr-o unitate.* Pentru a mia oară în acea zi, m-am gândit la pantalonii mei, alunecând în jos pe picioarele ei albe, și la ea dezbrăcându-i, la boxerii mei întinși pe șoldurile și coapsele ei. *Fac parte dintr-o echipă*, mi-am zis, *mda, sigur, Eric, asta-i tot.* M-am dus după lemne.

Am ațâțat un foc mic și, în scurt timp, amândoi eram scăldați într-un portocaliu incandescent, un roșu profund și-un negru fremătător, jucăuș. Am mâncat împreună o conservă de fasole, întingând în ea cu bucăți de pâine. Am propus să prăjim pâinea, dar Scout zâmbi și clătină din cap.

— Să prăjești pâinea la foc deschis. Pare cel mai ușor lucru din lume, nu-i așa? Dar întreabă pe oricine a încercat s-o facă.

M-am întrebat dacă Primul Eric Sanderson a încercat vreodată să prăjească pâine în fața cortului pe insula Naxos. Dacă *mâinile mele* încercaseră vreodată asta. M-am gândit la el și la Clio certându-se din cauza pâinii stricate, apoi mi i-am închipuit râzând de asta. Odată cu dispariția lor, istoria uitase dacă o asemenea întâmplare avusese loc vreodată și cum reacționaseră ei în cazul ăsta. Uitându-mă la vâlvătaia focului, m-am hotărât să-i las să râdă. Mi-am dat seama că nu mă mai gândisem la Primul Eric Sanderson de-o bună bucată de vreme.

Scout răsturnă puțină apă în conserva de fasole și-o agită.

— Știi, totuși e un singur lucru despre care nu m-ai întrebat.

— Un singur lucru? am spus. Sunt mii. Nu știu dacă Scout e numele tău real, de unde vii, câți ani ai, nimic.

— Adevărat. Dar nu pui nici una dintre întrebările *astea* pentru că ești un individ surprinzător de perspicace. Știi că sunt un subiect sensibil pentru mine și nu vrei să-mi rănești sentimentele.

Am căutat o capcană în vorbele astea, dar n-am găsit nimic.

— Mersi, am spus precaut.

Scout zâmbi. Dacă exista și ceva poznaș în zâmbetul acela, era ascuns de pâlpâirile focului.

— Pentru puțin. Nu, întrebarea pe care vrei de fapt să mi-o pui este...

— Cine a spus că poți să-mi porți boxerii?

— Și e posibil să-i primești înapoi nespălați?

— Ești cam scârboasă, știi asta?

— Mda, cum zici tu, încuiatule.

Am zâmbit a încuviințare, uitându-mă în foc, lăsându-l să mă tragă înăuntrul lui și nerăspunzând în nici un fel. Secundele se scurseră, adunându-se aproape într-un minut, comicul, nemișcarea, toate evaporându-se în sus și dispărând prin sticla spartă de deasupra noastră. Podeaua de ciment era tare și rece sub picioarele mele încrucișate, iar spațiul enorm, întunecat și pustiu. Am coborât privirea spre degetele mele, degetele, mâinile și încheieturile care-i aparținuseră primului Eric mare parte din existența lor. Știam că glumele și jocurile nu mă puteau feri de cel care eram, de ceea ce lucrurile erau. Durerosul adevăr era că tot acel moment de repaus era un accident.

— Continuă, spuse Scout, și mi s-a părut că surprind ceva asemănător la ea, din nou acea răceală, umbra de peste câmpie.

— Știu, am zis, nu făceam decât să mă distrez prefăcându-mă că sunt o persoană normală.

Încuviință încet, ferindu-și privirea și uitându-se la vâlvătaie și la umbre.

Nu mai aveam de ales.

— Bine, atunci. O să întreb eu. Cine-i el, angajatorul lui Nimeni?

— Mulțumesc că încerci să nu-mi rănești sentimentele.

Se uită în altă parte, întreaga ei față transformându-se într-o umbră.

— Scout?

— E în proporție de nouăzeci și nouă la sută ceva defect și oribil, iar în proporție de unu la sută eu.

20

Aranjamentul

— Tu?

M-am holbat la ea peste foc, înghețând.

— O parte din mine, o mică parte care mi-a fost furată, o părticică infinitezimală. Restul – mare parte din mine – încă-mi aparține, dar... duse mâna la tâmplă. Doamne, uite, nu știu cum să explic asta. O parte din el e în capul meu.

— Nimic din ce spui nu-i logic. Iisuse, cum adică? Vrei să zici că ai fost *posedată* sau ceva de genul ăsta?

— E o situație mai clinică de-atât, e un fel de proces. Restul ființei sale nu mă poate controla sau mai știu eu ce, dar în mintea mea a rămas o bucată latentă din el și, atâta timp cât el există...

Scout se opri și inspiră adânc.

— Rahat, *chiar* nu aveam de gând să ajung la asta. Voiam s-o spun pe șleau, să încerc să-ți explic totul folosind doar cuvintele potrivite, dar...

Își dădu părul pe după urechi. Bărbia, gâtul, tot trupul ei tremura.

— Dumnezeule, Eric, regret că spun asta, dar ești foarte norocos. Umbli de colo-colo într-o stare constantă de năruire și asta nu te deranjează; adică, *exişti* în felul ăsta. Unii oameni ar putea lăsa impresia că dețin controlul asupra vieților lor zi de zi, dar, dacă acesta ar slăbi, s-ar împrăștia probabil în toate cele patru vânturi și nu și-ar mai reveni niciodată. Înțelegi ce vreau să spun?

Mi-am făcut mâinile căuș la gură și am inspirat printre degete. Creierul meu, măruntaiele mele trăgeau în toate direcțiile deodată.

— Tot ce vreau să știu acum e dacă tu l-ai trimis pe domnul Nimeni după mine, Scout. Ești una dintre creaturile alea?

Lumina focului sclipi în lacrimile care-i izvorau din ochi, strângându-se pe marginea pleoapelor. Se străduia din greu să nu lase nici o picătură să cadă.

— Nu, sigur că nu l-am trimis. Aș fi folosit bomba aia de litere afurisită asupra lui, dar rechinul tău a ajuns înaintea mea.

— Nu-i rechinul meu.

— Îți spun că nu semăn *deloc* cu el. Eu, cea care stă acum în fața ta și își dă cu brio cu stângu-n dreptul, sunt o persoană exact ca tine (un hohot de râs scurt, ca un fior), deși poate că tu nu ești persoana potrivită căreia să-i aduc acest argument.

Știam la ce se referă.

— *Un concept înfășurat în piele...*

— *...și substanțe chimice*. Oamenii *înseamnă* mai mult de-atât, să știi.

Am așteptat cât timp ea a luat o gură din sticla de apă, apoi și-a stropit fața, masându-și pielea cu degetele, de la rădăcina nasului, peste ochi și pomeți. Când termină, îmi dădu sticla și eu m-am întins s-o iau.

— Nu înțeleg ce spui, am continuat. *Eu, cea care stă aici?* Vrei să spui că tu nu ești singura Scout de pe fața pământului? Sau...

Scout își trecu degetele prin părul dat pe spate, scuturându-l.

— Bine, zise, o parte din mine a fost răpită. Mă refer la o parte din mine, de-aici (își atinse tâmpla). Și a fost încorporată în altceva; un *ceva* uriaș, anormal, necontrolat. În locul părții pierdute, am primit ceva din *el*.

Se opri să-mi urmărească reacția. Habar nu aveam ce mi se citea pe față.

— *El* e dezactivat, o masă de grupuri informaționale, ca un cod de virus, dar e înăuntrul minții mele și nu poate fi scos afară.

M-am gândit la cuvintele ei.

— Informațiile astea pot fi activate?

— Da. Nu e un proces rapid, nu e ca și când ai apăsa un comutator sau mai știu eu ce. Ar trebui să mă găsească în stare fizică, dar, da, există o procedură.

— Și-atunci ce s-ar întâmpla?

— Grupurile informaționale ar prinde viață, mi s-ar răspândi prin minte. Ar prelua controlul și aș fi absorbită de acel *ceva*.

Se gândi o clipă.

— Eric, chiar am feștelit-o rău de tot?

Încercând în continuare să pricep ce spunea, probabil că nedumerirea mi se citea pe față. Și probabil că era genul corect de nedumerire.

— *Ce* să feștelești?

Un zâmbet stins traversă rapid chipul lui Scout.

— Ascultă. O să fac o plimbare prin depozit, să văd dacă nu găsesc motanul. Îmi trebuie câteva minute de gândire, dar o să mă-ntorc și-atunci promit să-ți spun toată povestea. Ai ceva împotrivă?

— Nu, am zis, simțindu-mă încă de parcă m-ar fi înțepat ceva. Nu, n-am nimic împotrivă.

Când Scout se întoarse, motanul meu gras și roșcovan o urma țanțoș, așa cum face atunci când mă prinde cu cioara vopsită. În mod normal, și asta am mai spus-o, lui Ian nu-i place de nimeni. Nu l-am văzut niciodată gudurându-se pe lângă cineva, nici măcar pe lângă tușa Ruth. Urmărindu-le siluetele prinzând substanță, pe măsură ce se apropiau de lumina focului, m-am gândit la încredere și la ceea ce-o determină. De ce *o urmasem* pe Scout taman

până acolo, când știam atât de puține despre ea? În parte, datorită nereușitei mele de a-l găsi pe Fidorous, dar asta nu era tot. Din clipa în care apăruse, avusesem încredere în ea. Pur și simplu. Și aveam senzația că, orice va spune atunci când se va așeza lângă foc, îmi voi dori să nu renunț la acea încredere. Dansul lui Ian spunea că, în ceea ce-l privea pe el, ea era una dintre noi. Și eu voiam ca ea să fie una dintre noi.

— Ești bine?

Scout încuviință.

— Mi-am găsit un prieten.

— Poate pentru că ai fost așa de convingătoare când i-ai vorbit despre tonul ăla.

Zâmbi.

Am desfăcut o conservă și i-am servit-o lui Ian pe fundul gamelei răsturnate a lui Scout, umplând capacul cu puțină apă.

— Ți-am spus c-o să se întoarcă, zise, așezându-se din nou lângă foc.

Ian torcea, dând din cap în ritmul fălcilor care mestecau lacome.

— Așa-i, am încuviințat.

Apoi am zis:

— Tocmai mă gândeam că n-am adus votca.

Ea se crispă.

— O scăpare. Dar nu face nimic, o să-ncerc să spun povestea cu mintea limpede.

O pauză.

— Nu știu cu ce să încep.

— Păi... *începe cu începutul, continuă până la sfârșit, apoi oprește-te.*

Scoase un hohot scurt de râs care nu era de fapt decât o expirație șuierată.

— Bine, atunci. Povestea începe cu mult timp în urmă, cu un bătrân pe nume Mycroft Ward...

Înlăturând toate întreruperile, nedumeririle și întrebările în care îi ceream lămuriri, asta e povestea pe care mi-a spus-o Scout.

Povestea lui Mycroft Ward

Spre sfârșitul secolului XIX trăia un om pe nume Mycroft Ward. Ward era un fost cadru militar și unul dintre ultimii savanți gentlemeni. Dobândise o reputație puternică pentru voința sa de fier (din câte se pare, un lucru foarte la modă în acele zile) și făcuse multe fapte eroice în timpul Războiului Crimeii, fiind unul dintre eroii minori ai Bătăliei de la Balaklava. Deși Mycroft Ward nu avusese nimic de-a face cu Șarja Brigăzii Ușoare, o aprobase cu toată ființa sa, așa încât, după mulți ani, când un doctor i-a dat vestea unei boli lente, dar fatale, atitudinea lui Ward nu surprinse pe nimeni dintre cei care-l cunoșteau bine.

Bătrânul anunță – familia, prietenii și câteva ziare – că se hotărâse să nu moară, nici de boala aceea, nici de nimic altceva, niciodată. Pretindea că nu are timp să moară și că, în schimb, „se va dezbăra de multitudinea de slăbiciuni a corsetului corporal și va merge mai departe *ad infinitum*". Se închise apoi în biroul său aproape un an întreg, refuzând să facă alte comentarii sau să mai schimbe vreun cuvânt cu cineva.

Moartea bătrânului, survenită în primăvara anului următor, fu marcată doar de un număr mic de necrologuri și de câteva editoriale energice (într-unul din care era comparat cu Regele Canute). În câteva luni, interesul față de Mycroft Ward se risipi în eter. Omenirea surâse superior și-și văzu mai departe de cursul ei.

Ceea ce omenirea nu auzise, ceea ce doar un grup select de oameni știuse vreodată, e următorul lucru: Ward izbândise în planul său. Cel puțin, izbândise într-un fel anume.

Tehnica folosită de el s-a pierdut, dar se pare că nu a existat nimic magic sau spiritual sau măcar extrem de științific

în ceea ce a făcut Ward. Sistemul pe care-l concepuse era atât de prozaic și de logic, încât l-ar fi putut inventa chiar și un contabil. Mai întâi, folosind mii de întrebări și teste, Ward reușise să reproducă o copie foarte sumară a personalității sale pe hârtie. Apoi, prin mijlocirea „artelor aplicate ale hipnozei și sugestiei", imprimase cu succes această personalitate asupra unei alte persoane.

Ei bine, deși în viitor s-ar putea crede altceva, Ward n-a fost un om rău. Poate că a fost insuportabil de infatuat și de ipocrit, dar în planificarea și executarea ciudatei sale stratageme pare să se fi comportat întotdeauna onorabil. Jurnalele sale intime, care încă supraviețuiesc atât pe un website ultrasecurizat, cât și într-un seif puternic ranforsat, se referă la transferul personalității sale cu termenul de „aranjament" și asta e exact ce-a fost.

Ward a cheltuit mult timp și mulți bani pentru alegerea a ceea ce spera să devină noul său corp, deschizând într-un final calea negocierilor cu un doctor tânăr pe nume Thomas Quinn. Acesta fusese distrus de pierderea soției sale cu un an în urmă, lăsându-și cabinetul de provincie pradă ruinei în timp ce el trăia nepăsător la toate lucrurile care-l înconjurau, din economiile tot mai puține. Quinn a fost foarte fascinat de tehnica lui Ward (în parte, am putea presupune, datorită naturii propriei sale pierderi tragice). Credea că bătrânul se află în pragul unei descoperiri mai mari decât orice ar fi înfăptuit Newton sau Darwin și-a văzut în „aranjament" o șansă de-a „întoarce în sfârșit spatele durerii și de-a dărui puținul care i-a mai rămas dezvoltării științei". Quinn, fiind în mod clar un romantic incurabil, își închipuise propabil că avea să fie primul martir al erei științifice.

Astfel, pe când Ward zăcea pe patul de moarte, Quinn a suferit un proces foarte misterios și o echipă restrânsă de avocați a transferat toate bunurile mobile și imobile „tânărului și recent descoperitului strănepot" al bătrânului.

„Aranjamentul" a fost o reușită mai mare decât ar fi putut spera Ward vreodată. Membrii familiei Ward, la început, au pus la îndoială validitatea tânărului care apăruse din senin, pretinsese că e o rudă îndepărtată și plecase cu tot ceea ce avusese bătrânul. Dar întâlnindu-l pe „Mycroft Ward cel Tânăr", până și cel mai încăpățânat și avar dintre veri recunoscu că cei doi trebuiau să fie rude – deși asemănările fizice erau puține, gesturile, atitudinea și opiniile lor erau atât de asemănătoare, încât nu putea începea nici o îndoială cu privire la legătura lor de sânge. *Eul* lui Mycroft Ward supraviețuise cu succes morții corpului său. Era din nou tânăr în pragul noului secol.

E greu de spus de ce noul Ward n-a făcut publică reușita tehnicii sale, mai cu seamă dacă ne gândim că-și declarase intențiile în fața tuturor. Poate că-și făcuse griji că familia sa va găsi o cale de a-i lua averea, dacă descoperea că prin noul său corp nu curgea nici un strop de sânge din cel vechi; poate că voia să-și mai perfecționeze tehnica înainte să-și anunțe fapta; sau poate că-și vedea doar de ale lui; acum că în față i se deschideau orizonturi mai largi decât văzuse vreun om vreodată, cu siguranță avea lucruri mult mai importante de făcut. Ceea ce știm cu certitudine este că, înainte de izbucnirea Primului Război Mondial – încăpățânat și neîmblânzit ca întotdeauna –, Ward își găsise un post de ofițer în armată. Însă Marele Război nu semăna cu nici unul dintre războaiele trecutului. Era Brigăzii Ușoare apusese de mult, despuiată de mândria, alămurile, poemele și picturile sale. Războiul era acum industrializat, lumea întreagă era despărțită în două mari mașinării de finanțare a zilnicei zdrobiri a milioane de corpuri omenești.

După cum am spus, Ward nu era un om rău. Hotărârea la care a ajuns, imediat ce s-a declarat pacea, a fost mai mult decât logică, date fiind resursele de care dispunea

și contextul. Dar, desigur, lucrurile cele mai rele nu izvorăsc întotdeauna din intențiile cele mai rele.

Purtând cicatricele războiului, în pofida îngâmfării și bravadei sale, Mycroft Ward a dezvoltat o obsesie pentru singura mare scăpare a stratagemei sale; căci, cu toată nemurirea pe care *eul* lui o putea atinge cu ajutorul folosirii repetate a „aranjamentului", tot putea fi – ca oricine altcineva – împușcat de moarte pe un viitor câmp de luptă și astfel șters complet de pe fața pământului. Îmboldit de această nouă temere, Ward puse la cale un plan la fel de practic și de monumental precum cel făurit cu treizeci de ani în urmă. Ajunse la concluzia că un singur corp pur și simplu nu era de-ajuns pentru a-i garanta supraviețuirea. Asta nu înseamnă că voia să creeze un alt Mycroft Ward. Un alt Ward n-ar fi fost o soluție, ci doar un dezavantaj; doi oameni iviți dintr-o sursă comună. Nu, marele lui plan era acesta: avea să existe doar un Mycroft Ward, un singur *eu* locuind două corpuri.

În prima jumătate a anilor 1920, Ward modifică în chip semnificativ șablonul de înregistrare a personalității. Adăugă noi sisteme și tehnici pentru a perfecționa strângerea de date legate de personalitate, dezvoltă teste care să surprindă cunoștințele și opiniile nou dobândite, și creă o procedură unică prin intermediul căreia cunoștințele puteau fi colectate din două minți, standardizate cu un minimum de pierderi informaționale, apoi transferate înapoi, reajustând ambele minți într-un singur eu unificat.

De asemenea, Ward își îmbunătăți noul sistem de înregistrare a personalității în ideea inculcării unei dorințe sporite de autoconservare. Și prin această acțiune, oricât de logică trebuie să i se fi părut după experiența sângeroasă a Primului Război Mondial, Ward se osândi singur și aruncă o umbră lungă și neagră peste viitorul nostru, al tuturor.

În iarna anului 1927 avu loc „al doilea aranjament". Ward și un asociat anonim se supuseră noii proceduri și, paisprezece zile mai târziu, Mycroft Ward deveni prima entitate unică și irepetabilă care exista în două corpuri separate.

Ca și cel anterior, sistemul revizuit nu era atât de complex sau de mistic după cum ar putea lăsa să se înțeleagă rezultatul pe care-l produse. Vreme de șase zile pe săptămână, ambii Ward își vedeau de treburi în mod normal, dar într-a șaptea zi, în fiecare duminică, se supuneau procesului de standardizare; strângând informațiile din acea săptămână de la fiecare dintre ei, uniformizându-le și retransferând amestecul înapoi în ambele minți. Procesul dura între douăsprezece și șaisprezece ore în fiecare săptămână, dar Ward nu regreta deloc acel timp. Faptul de-a exista ca un eu unic în două corpuri (chiar dacă imperfect) oferea un avantaj suplimentar, foarte neobișnuit, la care nu se gândise înainte; pentru acest nou Ward cu două corpuri fiecare zi dura patruzeci și opt de ore, fiecare săptămână – chiar dacă duminica era ocupată cu standardizarea – douăsprezece zile și fiecare an pentru noi, aproape doi ani pentru el. Ceva fundamental în relația dintre timp și Mycroft Ward se schimbă.

Puternica pornire de autoconservare pe care Ward o integrase în noul său sistem începu și ea să aibă un efect pe care nu-l prevăzuse, un efect teribil; repetarea în fiecare duminică a procesului de standardizare transformă comanda de conservare a lui Ward într-o buclă de reacție. Săptămână de săptămână, sistemul trimitea instinctul de conservare în Ward, care, cu acest instinct sporit, perfecționa sistemul în consecință, doar puțin, în ideea a ceea ce el credea acum că este o înțeleaptă și potrivită precauție de supraviețuire. Instinctul acum sporit crea *din nou* în el o reacție săptămâna următoare, făcându-l să-i accentueze *din nou* prezența în sistem. Odată pusă

în mișcare, nu aveai cum să oprești bucla al cărei elan creștea mereu. Pe măsură ce treceau săptămânile, Ward devenea sclavul propriei sale mașinării. În fața acestui instinct tot mai puternic, devorator, de supraviețuire, Ward aduse din ce în ce mai multe rectificări sistemului și, fără să-și dea seama, se dezbără puțin câte puțin de propria umanitate.

În anii 1950 existau șase corpuri, în anii 1970, șaisprezece; în anii 1980, treizeci și patru. Irezistibilul instinct de supraviețuire duse la un la fel de irezistibil instinct de creștere. Prin urmare, sistemul era modificat constant, încorporând noi tehnologii pentru a face procesul de standardizare mai rapid și mai eficient, absorbind orice susținea răspândirea ființei care fusese cândva Mycroft Ward. Aplică „aranjamentul" bancherilor, șefilor de corporații și politicienilor, încorporând părțile folositoare ale minților lor și cunoștințele lor în eul lui tot mai cuprinzător. Cu treizeci și patru de corpuri, dobândea experiență cât pentru o lună întreagă doar într-o singură zi. Învață cum funcționau piețele de capital, cumpără terenuri petroliere, dezvoltă tehnici psihologice și droguri, investi în noi tehnologii și științe. Fiecare oră ce trecea îi oferea timp de cercetare cât pentru trei zile, și căută întruna noi moduri de-a se răspândi. Ceea ce odinioară fusese o singură personalitate umană deveni o vastă mașinărie-minte inteligentă, concentrată asupra supraviețuirii, asupra unei creșteri constante, fără absolut nici un interes pentru altceva.

Spre sfârșitul anilor 1990, ființa-Ward devenise o uriașă bancă de date înlănțuită a eului cu zeci de corpuri nodale permanent conectate, care o protejau împotriva defectării sistemului și a atacurilor din exterior. Mintea în sine era acum un gigantic-lucru-omniprezent, prea mare pentru a încăpea într-un singur craniu, coordonându-și nesfârșita înlănțuire de corpuri cu ajutorul *download*-urilor standardizatoare și-a *upload*-urilor colectoare de informații.

Unul dintre miile de proiecte de cercetare ale ființei-Ward dezvoltă *software*-uri capabile să depisteze indivizi apți și să impună „aranjamentul" pe calea internetului.

În urmă cu patru ani, avea peste șase sute de corpuri, care, într-o singură zi, strângeau experiență cât pentru mai bine de doi ani. Asta era cam pe când o găsise pe Scout.

Din noua bucată de lemn, care se înnegrise pe margini, se ridica un fum subțire ca vata. Privirăm toți trei focul, ochii mijiți și somnoroși ai lui Ian deschizându-se brusc atunci când lemnul trosni, aruncând o mică jerbă de scântei, apoi își reluară privirea visătoare, mulțumită.

— Cum s-a întâmplat?

Scout rămase cu ochii ațintiți la flăcări.

— Într-o seară, eram acasă, încă locuiam cu părinții, și navigam pe internet. Era la începutul acelei veri dintre colegiu și facultate și căutam ceva de făcut. Am dat peste un site – un fel de test de inteligență. Probabil că m-am hotărât să arunc o privire și următorul lucru pe care mi-l amintesc e că, după cinci minute, a început să-mi fie rău, mă simțeam ametită și mă uitam țintă la mesajul SEMNAL PIERDUT de pe monitor.

— Așa, pur și simplu?

Încuviință.

— Am dat fuga în baie și am vomitat. S-a dovedit că Polly, sora mea mai mică, scosese cablul ca să dea un telefon și întrerupsese programul de „aranjament".

— Uau.

— Știu. Întotdeauna făcea așa. Ne certam de multe ori pe chestia asta.

— Ți-ai dat seama că ceva nu era în ordine?

— O, da. Simți. Acum pot să gândesc făcând abstracție de ea, zise și ridică privirea, concentrându-se asupra unui lucru lăuntric, de zona aia moartă din minte unde sunt depozitate informațiile *lui*, dar atunci ai mei au crezut că

am avut un fel de atac de apoplexie sau ceva de genul ăsta. Am fost pe la doctori, tot tacâmul.

— Doctorii ce au spus?

— Au scăpat de mine, m-au trimis la un specialist. Numai că persoana la care m-au trimis s-a dovedit a nu fi specialistul cu pricina sau, cel puțin, când am ajuns eu acolo nu mai era.

— Era Ward?

— Mda. Ultimul lucru pe care-l voia era să scap doar *pe jumătate procesată*. Cred că a depus mult efort să termine ceea ce începuse. Încă mă mai caută, probabil c-o va face mereu. Așa că, iată-mă.

— Ce s-a întâmplat cu specialistul?

— Am fugit. N-am fost niciodată genul de persoană care să accepte din prima ce i se spune.

Îmi aruncă un zâmbet pe jumătate trist, pe jumătate fericit.

— E un defect al meu. În orice caz, nu mi-a plăcut cum sunau tehnicile lui de evaluare (lovi cu degetul în computerul lui Nimeni, încă legat de rucsacul ei), dar am pus totuși mâna pe laptopul lui.

— Ai furat laptopul unui doctor? Cum, dintr-un *spital*?

— Da, și ce? E ușor, când știi cum s-o faci.

— Scout, am spus, încercând să nu par prea impresionat, mai exact, de ce te-a vrut Ward?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu. Pentru frumusețe? Personalitate? Istețime?

Tuși.

— Rezultatele de la examenul de intrare la Oxford.

Tuși din nou.

— Mda, am zis. Mă gândeam eu că e ceva de genul ăsta. Sau poate pentru că aveai priceperea unui agent de la MI5.

— Nu voiam să mă duc. La Oxford, nu la MI5. Voiam doar să văd dacă pot să intru.

— Aveai un loc la Oxford, dar nu voiai să urmezi facultatea?

— Ți-am spus, e un defect al meu. Uite ce-i. Voiam să merg la facultate, doar că mă hotărâsem să nu merg la *aia*. Putem lăsa acum în pace felul pripit în care iau decizii, te rog?

— Scuze. Am rămas la fuga ta?

Ea încuviință.

— Toată vara am călătorit, încercând să nu ies în evidență. Am luat laptopul specialistului cu mine și din el am aflat unele dintre lucrurile pe care voiam să le știu, dar nu-i înțelegeam *software*-ul. Butonând la voia întâmplării, am declanșat ceva și s-a închis pentru totdeauna, dar mi-a oferit totuși un punct de pornire. Am petrecut mult timp în biblioteci, scotocind după Mycroft Ward și punând cap la cap povestea pe care tocmai ți-am spus-o. Banii mi se terminau cu repeziciune, dar un bibliotecar amabil, însă cam ciudat mi-a dat de lucru câteva ore pe zi în arhivă. Și așa am descoperit calea de intrare în ne-spațiu.

Am rămas tăcuți câtva timp.

— E ceva ce nu înțeleg. Pricep de ce te vrea pe tine, dar nu pricep de ce Ward mă vrea pe mine?

— Nu-i vorba de Ward, ci doar de *el*. Nu te vrea pe tine. Vrea rechinul.

— Și Nimeni a spus asta, dar nu eram sigur...

— Marele factor limitativ pentru răspândirea lui Ward este procesul de standardizare. Chiar și acum există un număr destul de precis al corpurilor pe care le poate standardiza după un singur eu; pur și simplu, sunt prea multe informații și sistemul e imperfect, așa că e blocat pe la cifra o mie. Ward crede că înțelegerea diferitelor tipuri de pești, mai ales a ludovicianului, ar putea fi cheia unui proces de standardizare perfect, prin care un număr

nedefinit de corpuri ar putea fi reactualizate instantaneu cu noi cunoștințe.

Scout căzu pe gânduri.

— Nu că ar risca vreodată să se apropie de un rechin aflat în libertate.

— Aha!

— Știi, zise ea scormonind jarul, tu tratezi toate astea cu prea mare ușurință.

— Toate ce?

S-a uitat la mine și eu am zâmbit.

— E un lucru important, zise. E un lucru al naibii de important.

— Știu. Doar că... poate e cum ai spus tu: *sunt* într-o stare constantă de prăbușire. Poate că mai rău de-atât nu pot ajunge cu lucrurile astea. Chiar și cu cele cu adevărat importante.

— Regret că am spus asta.

— Nu face nimic, aveai dreptate. În orice caz, eu sunt ultima persoană pe care s-o deranjeze ceea ce ai sau nu în cap.

— Hmmm...

— A! Să tai asta de pe lista replicilor mele forte?

Râse.

— Știu ce vrei să spui și îți mulțumesc. Vorbesc serios. Îți mulțumesc.

— Îmi place să te știu lângă mine, am spus, scormonind și eu jarul.

— Mda, spuse ea, scormonind pe partea ei. Și mie.

— Aha, am exclamat după câteva secunde interminabile.

Scout chicoti.

— Aha.

Am scormonit amândoi jarul.

Trecu un timp.

— Deci. De când te ascunzi aici, jos?

— De ani de zile.

— Dumnezeule, asta-i mult.

— Nțț! Nu și dacă te gândești la cât *voi mai* sta aici.

— Probabil că ți-e tare dor de ei.

— De cine? De familia mea? Mda, mi-e dor de toți – de prieteni, secrete, bârfe, de toate lucrurile astea, de barurile cu adevărat mișto, alea în care-i cunoști pe toți. Aveam un loc la facultate, *muzică*, haine – aveam niște haine foarte tari, apropo – și, Doamne, produse de îngrijire a părului. Aveam o băutură preferată și-un meniu preferat, un program TV preferat. Toate lucrurile astea, doar lucruri de om *normal*, înțelegi? Un tată care mă târa după el la concertele unor formații de rock îmbătrânite, un rimel și o surioară zglobie care mă enerva până peste cap. Toate s-au dus.

Căzu pe gânduri o clipă.

— Numai că nu s-au dus toate, așa-i? Eu sunt cea care s-a dus. Restul, totul merge mai departe fără mine.

M-am întors să văd ce face Ian. Dormea pe rucsacul meu, cu bărbia vârâtă între labe.

— Simt că am ieșit din rândul lumii, spuse Scout. Ai vreodată senzația asta?

Am scuturat din cap.

— Pentru mine e ca și când toți ceilalți ar fi ieșit și ne-ar fi lăsat pe mine și pe Ian de capul nostru.

Scout încuviință ușor, uitându-se la foc fără să spună nimic. Mi-am închipuit șase miliarde de oameni rotindu-se încet prin spațiu, o sumedenie de stele mici pe cerul unei planete aproape pustii. O dâră vaporoasă de fantome.

21

Aha...

Stăteam întins pe spate și mă uitam în sus.

Cerul nopții aluneca înnorat pe deasupra ferestrelor acoperișului, ca o peliculă de film. Focul se stinsese, rămânând doar o grămadă portocaliu-deschis, așa că mi-am tras sacul de dormit până sub nas.

După previziunile lui Scuot, mâine avea să fie ultima mea zi de grație. Până poimâine, ludovicianul avea destul timp să găsească drumul de întoarcere din explozia bombei de litere care tulburase fluxurile. Atunci trebuia să mă retrag în spatele personalității lui Mark Richardson, să instalez din nou dictafoanele. Astăzi, Eric Sanderson ieșise la suprafața lacului precum acoperișurile și turlele unei vechi sat scufundat în timpul unei secete din miezul verii, dar după ziua de azi nu avea să se mai zărească decât întinderea netedă a apelor liniștite. Nu voiam să fiu din nou asta, orizontul gol. M-am gândit la spusele lui Nimeni – *Renunță, lasă-te să cazi pe fundul oceanului, lângă crabi*. Oare asta făcusem eu? Mă scufundasem oare în spatele măștii mele ingenioase fără să-mi dau seama? Mâine, spusese Scout, îl vom găsi pe doctorul Fidorous. Privind norii, am sperat că găsirea lui va aduce ceva, e o cale de-a schimba lucrurile pentru totdeauna.

— Hei.

— Hei? am spus.

Umbra lui Scout păși peste rămășițele focului, cu sacul de dormit strâns la subsuoară. Își făcu loc să se întindă lângă mine.

— Te simți bine?

— Mor de frig, spuse ea. Te deranjează?

— Nu, deloc. Și eu mor de frig.

Întinzându-se pe-o parte, mă cuprinse cu un braț, trăgând sacul ei de dormit desfăcut peste amândoi, ca o cuvertură. Se mai foi puțin, apoi se lipi bine de mine, cu capul pe pieptul meu.

— Asta e procedura standard în ne-spațiu.

— Sigur.

Cu urechea lipită de cutia mea toracică, eram sigur că-mi poate auzi inima bătând la fel de bine ca și mine.

— Așa e.

— Fără discuție.

Am scos un braț din sacul meu de dormit, trecându-l pe după umerii ei.

— Așa. Am prins ideea?

Am simțit trupul ei zguduindu-se sub tremurul slab al unui hohot de râs.

— Da, așa cred.

După câteva secunde în care hainele ni se încălziră, în care am respirat același aer și inimile ne-au bătut la unison, pulsând în vârful degetelor și-n timpane, ea șopti:

— Pot să-ți spun ceva?

— Mda, sigur.

— E-un sfat, de fapt. E stânjenitor, așa că o să ți-l spun în șoaptă.

Se întinse și își schimbă poziția, trăgând tivul sacului de dormit aproape de urechea mea odată cu ea.

— Bine.

Infinit de slabele microsunete produse de gura ei șuieră și se sparg în mici cuvinte șoptite.

— Să știi că, atunci când o fată se dezbracă în fața unui băiat, de obicei asta înseamnă ceva.

Cineva îmi aprinse o cutie de artificii în stomac. Am rămas fără aer; artificiile explodară ca o bombă în mii de culori.

— Mda?

— Aha.

Buzele ei gingașe, imateriale și încărcate cu un milion de volți, se lipiră de urechea mea în cel mai ușor dintre săruturi.

Am lăsat bărbia în piept. Scout ridică ochii spre mine.

— Aha..., șopti ea.

Am sărutat-o.

22

Un gol în zidul de cărămidă

Am deschis ochii și am văzut lumina soarelui răzbătând prin tavanul depozitului. Aerul era rece și tăios, dar cerul era de un albastru extrem de pur.

Scout reaprindea focul, îmbrăcată în pantalonii de camuflaj și puloverul meu albastru și mare.

M-am gândit la pielea ei sub atingerea degetelor mele, la coastele și la șoldurile ei. M-am gândit la părul ei negru și ud, căzut peste ochii, obrajii, nasul și respirația ei, și la sunetele pe care le scotea ea suflându-l, mișcându-l. Gândurile mă străpunseră ca niște ace încinse.

— E aproape miezul zilei, spuse, văzând că mă mișc.

De sub ambii saci de dormit, m-am ridicat cu greu în capul oaselor.

— Mulțumesc pentru că m-ai învelit.

— Păi, cred că era nevoie.

După ce înălță un nou „cort" din hârtie și lemne, Scout suflă în cenușa alb-prăfoasă din mijlocul lui. Am privit-o un timp.

— Deci, am spus, acum ce urmează?

— Păi, depinde la ce te referi. Dacă întrebi de călătorie, suntem în urmă cu câteva ore bune, dar tot ar trebui să ajungem astăzi dacă grăbim pasul atât cât e nevoie.

— Și dacă vorbesc despre. Despre.

M-am lăsat din nou pe spate.

— Nu mă pricep prea bine la asta.

— Te referi la ce se va întâmpla între noi?

— Da.

— Pentru că am făcut sex?

— Da.

— Hmmm.

— Mda.

Ce naiba înseamnă „hmmm"?

Scout își făcu de lucru cu focul o vreme, ca un specialist. Încercam să găsesc o modalitate de a redeschide discuția, când am observat că ea roșise. Scout chiar *roșise*.

— Când eram mică...

Am ridicat privirea.

Scout suflă tare în cenușă, scormonind focul firav cu un băț.

— Când eram mică, aveam în jur de șapte sau opt ani sau cam așa, îmi doream foarte mult o jucărie anume. De fapt, era mai mult un joc științific...

— Un joc științific?

— Las-o moartă, Sanderson.

Încă o mișcare cu bățul în foc.

— În orice caz, pusesem totul la cale și, dacă reușeam să strâng toți banii de buzunar vreme de șase săptămâni, puteam să mi-l cumpăr. Dar când ești copil și vrei cu tărie ceva, îl vrei mai mult ca orice pe lume și nu poți să dormi și nici să mănânci ca lumea, șase săptămâni sunt o veșnicie. Așa că l-am furat.

— Ai fost prinsă?

— Nuu, dar mi-a fost atât de rușine că l-am furat, încât nu mai avea nici un farmec pentru mine. Nu m-am putut bucura de el nici măcar o clipă; îmi stârnea doar un sentiment de vinovăție. În cele din urmă, l-am aruncat de pe un pod.

Am zâmbit.

— Asta a făcut o fată care colecționează laptopuri?

— Ideea e că trebuie să te prefaci că eu sunt Iisus și că asta e-o parabolă, bine? Încerc să spun că eu nu fac nimic dacă a doua zi o să mă simt ca naiba din cauza aia.

M-am gândit la spusele ei.

— Adică pe mine n-o să mă arunci de pe un pod?

— N-o să te arunc de pe un pod.

Îmi aruncă un zâmbet intim, un zâmbet abia ieșit din ou, care-și întindea cu precauție aripile.

— Doar dacă n-o să fiu eu însămi aruncată.

— Scout, tu n-o să fii *niciodată* aruncată.

Ceva din felul în care am spus-o o făcu să lase focul și să se întoarcă pentru a se uita bine la mine. Asta mă făcu și pe mine să mă privesc cu atenție.

— Nu?

— Nu.

— De unde știi asta?

Ceva absurd dintr-un cotlon al minții mele mă îmboldi: *Spune-i. Spune-i ce-ai simțit când ai văzut-o prima dată, spune-i de tatuajul de pe degetul mare de la picior, spune-i cum mâinile tale au știut singure cum și unde să o atingă, cum ați putut fi amândoi într-o sincronizare atât de perfectă încă de prima dată. Probabil că și ea se gândește la același lucru. Chiar în clipa asta își spune: „E ca și când ai fi...“* „Nu-i spune“, am îndemnat lucrul acela absurd, „știu ce ești tu și nu te cred, nu astăzi“.

— Pur și simplu așa simt, am zis cu voce tare.

Ea îmi cântări cuvintele.

— Pur și simplu așa simți. Adică, *o știi în adâncul sufletului*. Ceva de genul ăsta?

Încerca să mă ia peste picior, dar era mânată de o prea mare curiozitate, în întrebare exista o urmă de sinceritate.

Simțeam că lucrul acela absurd mă supraveghea încă dintr-un ungher al minții.

— Da, chiar așa, am spus. În linii mari, ceva de genul ăsta.

Scout dădu din cap așa cum fac jucătorii de șah între ei.

— Bun răspuns.

Lucrul absurd zâmbi. *Dă-i drumul, atunci.*

— Uite, mă simt aiurea că întreb asta, dar... tu n-ai avut același sentiment?

Ea se întorsese să aţâţe focul.

— O, Doamne, zise ea încet cu faţa spre el. O să se transforme și el într-un pervers de care nu mai scapi.

Îmi aruncă zâmbetul acela tăios și primele fuioare de fum începură să se înalțe din focul timid.

Douăzeci de minute mai târziu, după cafea neagră și pâine și o conservă cu ton pentru Ian, aproape că strânseserăm tabăra.

— Scout, îți amintești ce spuneai despre aruncatul de pe pod?

— Mda?

— Doar de data asta, fără trucuri, suntem sinceri până la capăt, nu?

Înainte să-și pună rucsacul pe umeri se uită la mine.

— Doar de data asta.

— Da, spuse ea. Suntem sinceri până la capăt.

Ziua ne aduse o altă înșiruire de tuneluri și puțuri de urcat, scări și mari spații cavernoase, pustii. L-am cărat pe Ian cu rândul, ne-am înghiontit, ne-am atins mâinile pe jumătate întâmplător, pe jumătate intenționat, într-un fel care până la urmă ne făcu să ne ținem de mână falsnepăsători, mergând și discutând pe sub lumina înceţoșată a becurilor slabe.

Ne-am oprit să ne umplem ploștile dintr-o uriașă țeavă de alimentare spartă, care se vărsa zgomotos într-un soi de rezervor industrial, parțial acoperit. Ne-am sărutat pe marginea lui și Scout l-a numit *cascada cea mai puțin romantică de pe planetă.*

Întunericul, când am ajuns la el, își schimbase hotarul său de capăt de univers în ceva intim, apropiat și inevitabil. Într-o magazie subterană, doldora de jucării gonflabile de plajă și pliante turistice învechite, am aprins lanternele, ne-am sărutat și ne-am atins din nou în nemărginirea ei oarbă. Pânză, păr, piele, burice ale degetelor, mâini și guri. Podeaua dură și invizibilă. Nasturi și curele, răsuflare și sunet.

Cumva, în ciuda tuturor acestor lucruri, am înaintat.

Ne-am furișat printr-un coridor DOAR PENTRU PERSONAL din spatele cabinelor de probă dintr-un magazin universal, printr-o parcare subterană, și-am coborât în camera cu provizii a unui fast-food pentru a ne completa rezerva de mâncare.

— Ce nu pricep eu, am spus, pe când Scout strângea baghete de pâine, cârnăciori, sosuri și diverse cutii și pachete de carne tocată, e de ce n-am coborât în ne-spațiu în alt loc, mai departe. Aici, de pildă.

— Pur și simplu, așa se face. Știi și tu că harta traseelor subpământene din Londra nu corespunde cu străzile de la suprafață, nu-i așa?

— Mda.

— Ei, asta se întâmplă și-n cazul de față. Oricum, sper că nu vrei să spui că ai fi preferat să sari peste ultimele douăzeci și patru de ore, nu?

— Nu, am zâmbit. Categoric, nu.

— Bun.

Erau primele ore ale serii și noi făceam o pauză, așezați pe rucsacuri și trecând de la unul la celălalt o sticlă de apă. Ian lovea în ușa cuștii sale. Ajunsese la concluzia că îi plăcea să iasă și să exploreze ori de câte ori ne opream. Singura problemă era că lui Ian nu-i păsa deloc de noi sau de orarul nostru și se plimba voios câte o oră sau chiar mai mult de fiecare dată.

— Nu, i-am spus, luăm doar o pauză scurtă. Dar data viitoare poți să faci ce vrei.

Doi ochi mari și verzi mă priviră cu dispreț printre barele subțiri.

— Cum stăm? am întrebat și i-am întins sticla lui Scout.

Ea ridică privirea din carnețelul roșu, apucând-o.

— Bine. La capătul pasajului ăluia ar trebui să fie intrarea în subsolul unei biblioteci. Acolo trebuie să ajungem.

— Pasajul ăla?

M-am uitat în depărtare. Pasajul cu pricina părea scurt și întunecos și aducea mai mult cu o fundătură.

— Ești sigură?

Scout zâmbi.

— M-am înșelat vreodată până acum?

— Nu știu, te-ai înșelat? Încă n-am ajuns nicăieri.

Ea clătină din cap, ridicându-se în picioare.

— Bine, îți spun cum facem. Mă duc să verific. Tu stai aici – nu, nu te deranja – și eu mă duc să mă asigur de două, de trei ori că mergem pe drumul cel bun. Ce părere ai?

Am ridicat sprâncenele într-o falsă expresie de surpriză.

— Stai. Vrei să spui că nu ești deja absolut convinsă?

Scout ridică din umeri, cu rucsac cu tot, și zâmbi poznaș.

— Ai grijă ce spui. Nu forța nota, Sanderson.

— Mă descurc eu aici, am strigat în urma ei pe când se îndrepta spre pasaj.

Se întoarse să-mi arate degetul mijlociu și dispăru în întuneric.

Am mai băut o gură de apă, apoi am pus sticla deoparte, m-am ridicat în picioare și mi-am pus rucsacul în spate. Tocmai îmi verificam buzunarele ca să mă asigur că am tot ce-mi trebuie, când am observat carnețelul roșu al lui Scout pe podea, lângă perete. M-am aplecat ca să-l ridic. Îl răsuceam în mâini, când ea se ivi din nou la intrarea în pasaj.

— Ți-am spus eu că ăsta e drumul bun, strigă. E o spărtură în zid care duce direct în depozitul bibliotecii. Noi... Eric, oprește-te.

Se uita țintă la mine.

— Nu, scuze, nu voiam să...

Am ridicat carnețelul roșu în aer.

— L-ai lăsat pe jos. Nu voiam să-l citesc sau ceva de genul ăsta. Doar îl luam de acolo.

— Eric.

— Bine, am arătat în spatele meu cu carnețelul, ținând brațul drept. O să-l pun la loc și-o să mă prefac că nici...

— Eric, taci dracului din gură și nu te mișca.

Am văzut expresia feței sale.

Inima îmi sări din piept, într-un *zvâcnet* de panică electrizantă. Am rămas uluit pe loc, cu mâna în care țineam carnețelul lui Scout încă îndreptată în spate.

— Nu te întoarce, spuse ea blând. Adu doar mâna în față foarte, foarte încet.

Am dat să mișc mâna, dar apoi, pe podea, în spatele meu, am simțit ceva, umbra unei mișcări tot mai iuți, și ochii îmi fugiră într-acolo. După care:

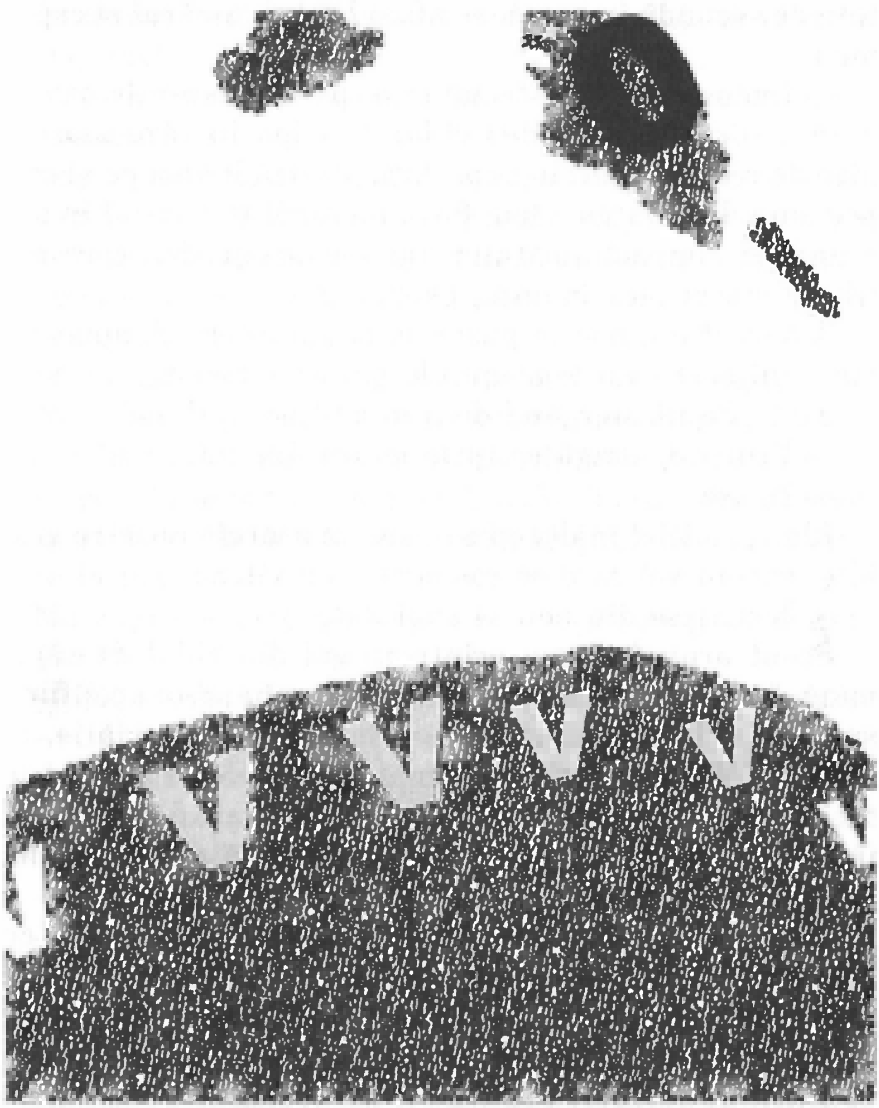

Mi-am retras brusc brațul, aruncându-mă în față în timp ce pâlnia conceptuală de dinți și lame țâșni din podea și se închise cu un pocnet hotărâtor acolo unde, cu o jumătate de secundă în urmă, se aflau brațul, umărul și capul meu.

— Ludovician! am strigat cu o spaimă viscerală, izbindu-mă zdravăn de podea chiar în clipa în care masiva idee de rechin ieșită la suprafață aterizâ înapoi pe și sub podeaua din spatele meu, forța loviturii trimițând în aer o undă de impact alcătuită din sensuri și idei, care mă izbi și mă aruncă înainte, pe ciment.

Am sărit din nou în picioare, m-am întors și, apucând mânerul cuștii lui Ian, am alergat spre Scout.

Eu și Scout alergând de-a lungul pasajului.

— Prin zid, strigă ea, prin gaura din zid.

— Iisuse.

Ideea podelei înălțându-se sub picioarele noastre grăbite într-un val care se rostogolea cu viteză.

— Iese, iese din nou la suprafață.

Scout aruncându-se printr-un gol din zidul de cărămidă de la capătul coridorului și eu urmând-o, apoi fiind smucit îndărăt – cușca lui Ian înțepenită în zidărie, în spatele meu. Eu răsucind mâna din încheietură, trăgând tare, și apoi cutia eliberându-se într-o ploaie de mortar și fărâme de cărămidă, avântul făcându-mă să mă împleticesc în spate și să cad prin gaură, după Scout.

Am aterizat grămadă pe-o podea cu dale de gresie, cu cușca lui Ian peste mine.

— Mișcă.

Am ridicat privirea și am văzut un corp de bibliotecă prăbușindu-se peste mine și m-am rostogolit, împingându-l pe Ian în lături, când acesta se răsturnă împrăștiind cărți cu coperte de carton, spărgându-se de perete și îngropând gaura prin care intrasem în aschii de lemn și maldăre de cărți rupte.

O bubuitură puternică de cealaltă parte a zidului.

Mormanul de cărți se clătină, dar nu se clinti din loc.

Apoi Scout ieșind în pas alergător din spatele bibliotecii căzute, aplecându-se asupra mea albă la față și transpirată.

— Iisuse, îmi pare rău, a trebuit s-o fac... Doamne, Eric, ești teafăr?

Dar eu săream deja în picioare, înșfăcând cușca pisicii.

— Hei, hei, hei, făcu ea, oprindu-mă, cu mâinile pe umerii mei. Suntem în siguranță, suntem în siguranță. Nu poate intra aici. Uită-te în jur. Haide, Eric, vino-ți în fire.

M-am holbat în jur cu niște ochi goi și speriați.

Ne aflam la capătul șirului de rafturi fantomatice ale unei biblioteci uriașe. Am întors ochii spre Scout.

— Vezi? E-n ordine, zise ea. Cărțile. Toate cărțile astea înseamnă că nu poate intra aici, nu-și poate croi drum până la noi.

Mă cuprinse pe după mijloc cu brațul, susținându-mă pe jumătate.

— Hai să ne îndepărtăm de capăt, doar ca să fim siguri.

— Carnețelul tău, am spus, încă nu tocmai sigur pe mine, ți-am pierdut carnețelul.

— Nu contează, idiotule. Suntem oricum pe ultima turnantă.

— Credeam că ne va ajunge abia mâine.

— Așa credeam și eu. Hai să găsim un loc unde să ne așezăm, să ne punem gândurile în ordine.

— Fir-ar a naibii de treabă, am spus.

— Iisuse, mie-mi spui? Ce face motanul?

Ne-am descărcat lucrurile cât ai zice pește și am stat în tăcere o vreme, cu spatele lipit de-un raft cu cărți groase, de geografie. Ian era bine, morocănos și furios, dar în principiu bine. După ce mârâi câteva minute, ne întoarse spatele, prefăcându-se că doarme.

— La naiba, am spus.

Scout încuviință din cap, cu niște ochi neliniștiți, uitându-se drept în față.

Am tăcut vreme de trei sau patru minute.

— Scout?

— Hmmm?

— Ai spus că ai o soră. Vrei să-mi vorbești despre ea?

— De ce?

— Doar ca să nu mă mai gândesc la rechin.

Scout se uită la mine.

— Scuze, am zis. N-am vrut să...

— Nu, nu face nimic. Probabil că-i o idee bună să vorbim. Polly. Pe sora mea o cheamă Polly. Ce vrei să-ți spun?

— Doar... orice. Cum e?

Scout se gândi o clipă.

— E-o răsfățată. O mare răsfățată, băutoare de licori semialcoolice, purtătoare de fuste scurte și o pacoste de zile mari.

— Mda?

— Mda, zâmbi ea vag. Știi, dacă mă furișam vreodată noaptea târziu în casă, trebuia să trec pe lângă camera ei ca să ajung la a mea, și, dacă mă auzea, primeam un bilet pe sub ușă – *5 lire sau tata află că azi ai ajuns acasă la trei noaptea.*

— Foarte profesionist.

— Aha, mă șantaja ca să aibă cu ce să-și cumpere cidru alb sau ceva de genul ăsta. Odată a reușit să mă bage în belele atât de mari, că am lipsit de la un weekend de sfârșit de an pe care eu și câțiva prieteni plănuiam de-o groază de vreme să-l petrecem departe de casă. *Și* a făcut-o dinadins.

— Cum te-ai răzbunat pe ea?

— Ce te face să crezi că m-am răzbunat în vreun fel?

— Pentru că asta ai făcut, nu-i așa?

Scout zâmbi.

— Continuă, am îndemnat-o.

— La ora de geometrie avea un coleg de care-i plăcea foarte tare, Craig nu știu cum, iar el a invitat-o la o petrecere. Îi plăcea de el de-un car de ani, avea un jurnal secret cu o mulțime de poezii rușinoase despre el...

— Și i-ai arătat poeziile?

— Nuu, i-am spus că soră-mea s-a născut fără vagin.

Sunetul râsetelor noastre se rostogoli de-a lungul rafturilor prăfuite și al coridoarelor cufundate în tăcere.

— Foarte urât din partea ta.

— Ei, *nici* ea nu-i mai brează.

Se opri preț de-o secundă.

— Nu era.

Își feri privirile.

— Aici jos pierzi noțiunea timpului. Acum trebuie să aibă optsprezece ani, adică mai mult decât aveam eu când am plecat de acasă.

— Îmi pare rău, am spus după câteva clipe.

— De ce?

Se întorsese, așa încât nu-i puteam vedea fața, și își potrivea curelele rucsacului.

— Ce ai făcut?

Sală după sală, scară după scară, ne-am croit drum în adâncul bibliotecii; un loc cu becuri vechi, pâlpâitoare, orbitoare, și rafturi întregi de cărți de la începutul secolului, care se ridicau pline de praf și tăcute în rânduri ordonate după un sistem care nu se mai folosea.

— Uite.

— Ce e?

Am pus cușca lui Ian jos și m-am apropiat de locul în care Scout stătea îngenuncheată.

Îmi întinse ceea ce găsise, un colț rupt dintr-un ziar, cu jumătate dintr-o parte acoperită cu litere șerpuitoare, scrise cu pixul. Un fel de formulă.

— Ne apropiem, spuse.

— E a lui Fidorous?

— Mda, e caligrafia lui.

M-am holbat la hârtie, trecându-mi degetul mare peste literele mici și albastre, ca să simt ușoara adâncitură lăsată de pixul lui în timpul scrisului.

— O să ajungem azi?

— O, da, zise Scout, pornind-o din nou printre rafturi. S-ar putea să ajungem într-o oră.

Se întoarse și zâmbi.

— Dacă ai cât de cât habar să citești o hartă.

— Să citesc o hartă?

— Haide.

După câteva minute, am găsit altă bucată de hârtie, apoi alta și apoi alta. Am urmat dâra din firimituri de cuvinte printre vechile turnuri de cărți și de-a lungul unei scări neîngrijite, pătrunzând și mai adânc, până în arhivă. Acolo, cărțile erau și mai vechi; șiruri sumbre de coperte din piele gri și roșie decolorată, îndoite în partea de sus și de jos a cotoarelor. Mă duseră cu gândul la vechea armată britanică, armata imperială, abandonată și lăsată în urmă, continuând să stea în formație. Pe măsură ce coboram, soldații-cărți deveniră tot mai bătrâni – oamenii lui Wellington, gătiți în foi de aur scorojit, făcând loc regaliștilor înalți și tăcuți, cu înscrisuri înflorate și abia lizibile pe fiecare spate bătut de vremuri. După un timp, cărțile dispărură cu totul, fiind înlocuite de manuscrise in-folio îngălbenite, legate cu panglici de mătase putrede.

— Scout, unde mama dracului suntem?

— Să nu atingi nimic, fu tot ce-mi spuse ea mergând în fața mea.

Dâra de hârtie ne conduse la un tumul. Un tumul uriaș, ascuns în semiobscuritatea din străfundul arhivei. Un tumul ca acelea în care erau îngropați regii din antichitate, dar alcătuit, în loc de pământ, din tot soiul de

hârtii – ziare, ambalaje de chipsuri, reviste cu coperte lucioase, fâșii mari de tapet, etichete minuscule și manuale cu instrucțiuni, maldăre de plicuri A4 simple, căptușite și cu antet, foi desprinse din jurnale, registre, romane și albume fotografice. Tone și tone de hârtie și toate, fiecare bucățică, acoperite, sufocate, îngropate în linii, pătrate, triunghiuri și vârtejuri de cuvinte albastre, negre, verzi și roșii, scrise cu pixul.

— La naiba, am spus.

Scout își dădu jos rucsacul și începu să inspecteze marginea tumulului. În cele din urmă, se opri într-un loc și începu să sape, ridicând și înlăturând teancuri întregi de hârtie.

— Ce faci?

— Vino să vezi.

Împinse un teanc de reviste auto vechi și acestea alunecară pe pardoseală, ca un pachet supradimensionat de cărți de joc. În spatele lor se afla un scaun. Numai cele două picioare din spate și spătarul erau vizibile, restul fiind acoperit și îngropat și încorporat în tumul.

— Nu înțeleg.

— Lasă-te în genunchi și uită-te.

Așa am făcut. Mărginit de șezutul și picioarele din spate ale scaunului și dispărând în adâncimile tumulului, am zărit un mic tunel întunecat. Am ridicat privirea spre ea.

— Glumești, nu?

Scout zâmbi, se aplecă și mă sărută pe frunte.

— Mi-e teamă că nu, spuse. Pe-acolo o luăm.

23

O lume de pix

Am îngenuncheat amândoi la marginea tumulului, cu cușca lui Ian între noi, uitându-ne la tunelul adânc, de hârtie.

— Bun, zise Scout. O să procedăm ca și până acum. O să legăm rucsacurile cu sfoară și eu o să-l împing pe Ian în fața mea, ceea ce înseamnă că tu o să trebuiască să vii în urmă cu harta. Ți se pare în regulă?

— Mda, mai puțin partea cu harta. Nu știam că avem o hartă.

— Ei bine, ăsta-i motivul pentru care eu sunt ghidul și tu ești cel care pune întrebări, dulceață.

— Ești cam dificilă uneori, știi asta?

— Liniște, acum.

Ne-am dat jos hainele voluminoase și le-am îndesat în rucsacuri. Apoi am folosit două bucăți lungi de sfoară ca să ne legăm clapetele rucsacurilor de partea din spate a curelelor, așa încât să le tragem prin tunel, după noi, pe măsură ce ne târam. Scout scoase niște bandă adezivă ca să-și prindă lanterna de-o latură a cuștii lui Ian. Rezultatul o mulțumi, însă Ian – chiar și după o conservă întreagă de ton cu porumb de la fast-food – nu păru prea fericit de chestia asta sau de ideea că va fi împins primul într-o gaură mică și întunecată.

— Îmi pare rău, i-am spus din nou. Nu mai avem mult de mers.

Îmi aruncă o privire care-mi transmise că acolo unde ne duceam ar fi spre binele meu să existe un loc *cu multe distracţii* pentru pisici.

— Bine, soldat, zise Scout şi mă prinse cu mâinile de mijloc. Suntem pregătiţi să începem?

— Aha.

Îmi zâmbi.

— O să fie bine. Arată mai rău decât e în realitate. Târăşte-te pe coate şi împinge-te în genunchi şi în vârfurile bocancilor. Înaintează încet, încearcă să-ţi ţii braţele pe lângă corp şi să nu atingi marginile. Tunelul e făcut doar din hârtie.

— Biiiine.

— Ce altceva? Mda, probabil că-i mai bine să-ţi scoţi lanterna înainte să intri; o să-ţi trebuiască la citirea hărţii. Dacă simţi nevoia să te opreşti, strigă-mă – dar nu prea tare – şi-o să ne oprim. Bine?

— Bine. Atunci, ai de gând să-mi dai harta aia?

— Da.

Scout scotoci într-unul dintre buzunarele pantalonilor ei de camuflaj şi scoase vreo şase bucăţele de hârtie.

— Dacă suntem în faţa tumulului potrivit, şi cred că suntem, atunci o să ne trebuiască... asta.

Bucata împăturită de hârtie pe care mi-o întinse era cam de mărimea unui plic mic de felicitare.

— Asta-i tot?

— Ţi-am spus că e uşor, zise ea, după care se lăsă din nou în genunchi şi împinse cuşca lui Ian în deschizătură.

Am despăturit foaia de hârtie. Era albă, cu excepţia unui singur cuvânt: THERA.

— Hei, nu scrie nimic pe asta.

— Ce? Nimic?

— Numai un cuvânt: Thera.

— Mda, asta-i. Începem din partea de jos a lui „T“ şi mergem spre rotundul lui „a“. Crezi că te descurci?

M-am uitat din nou la hârtie.
— Sigur, am spus.

Aerul din tunel mirosea ca paginile unui roman de Charles Dickens de anticariat; hârtie îngălbenită, tipăritură veche și grăsime de pe degete, genul de miros presat, conservat.

Lanterna mea proiecta un cerc alb de lumină pe fundul rucsacului lui Scout în timp ce acesta înainta poticnit prin tunel, umplând aproape complet spațiul. Am îndreptat lanterna spre pereții tunelului și cercul alb se întinse și fu străpuns de umbrele paginilor ieșite în afară și-ale mănunchiurilor inegale, un întreg peisaj Braille aleatoriu de hârtie, tipăritură și cuvinte scrise cu pixul care, cumva, nu se prăbușea în spațiul acela mic și negru. Mă împingeam în vârful bocancilor, ținându-mi picioarele cât mai aproape posibil unul de celălalt și târându-mă cu ajutorul șoldurilor și-al coatelor. Când mă mișcam, hârtii răzlețe foșneau, atingându-se de brațele, spatele și șoldurile mele. Totul, totul fusese acoperit cu cuvinte, cuvinte într-o sumedenie de limbi. În jurul meu sau pe sub încheieturile mâinilor mele fluturau bucăți de hârtie acoperite cu un scris pe care îl recunoșteam vag ca fiind în limbile franceză și germană, cu litere grecești și rusești greu de înțeles, cu o engleză străveche, cu f-uri alungite în loc de s-uri și pictograme chinezești sau japoneze. Mai erau și formule, numere, abrevieri matematice și complicate aranjamente vizuale. Frânturile de engleză pe care le-am văzut erau fie pasaje complexe, fie incomplete, fie fără sens: ...*Simultana considerație a două variabile conjugate (cum ar fi implicația persuasivă și deficiența de livrare sau apexul noțiunii de lumen și timp pentru un concept în mișcare) determină o limitare asupra preciziei...* la... *abandonează sincer considerentul tescovinei ulterioarei lovituri a duratei de urmărire spunând sticleții: o delectare...*

Copleșit, am încercat să-mi golesc mintea, am încercat să blochez accesul acelor miliarde de cuvinte care se îngrămădeau sub lumina instabilă a lanternei și-n întunericul profund. M-am concentrat doar asupra înaintării, secundă cu secundă, minut cu minut, urmând foșnetul rucsacului lui Scout tot mai adânc în tumul.

Rucsacul se opri.

— Ce s-a întâmplat?

În față, Scout spuse ceva ce n-am reușit să deslușesc.

— Poftim?

— Intersecție în formă de T.

Vocea ei părea sugrumată și înfundată, aproape plată.

— O luăm la dreapta.

Am reușit să desfac bucata de hârtie pe care mi-o dăduse și să îndrept lanterna spre ea. THERA. Intersecție în formă de T. Rucsacul ei se puse din nou în mișcare și eu l-am urmat. Așa cum spusese, tunelul nostru se intersectă curând cu altul ce mergea de la stânga la dreapta. Am redus distanța dintre mine și rucsacul lui Scout și am ajutat-o să-l tragă după colț atât cât am putut. M-a îngrozit ideea că și rucsacul meu se va bloca, că va fi prins în încrucișarea T-ului. Spre norocul meu, când a venit momentul, din spate n-am simțit decât o slabă rezistență. Am tras încet, foarte, foarte încet și, cu doar un fâșâit de hârtie fluturând în aer, rucsacul meu dădu colțul fără complicații.

Noul tunel părea să fie puțin mai înalt și mai lat decât cel de dinainte și, după câteva minute de mers târâș, am descoperit că aproape mă pot ridica în mâini și genunchi. Probabil că și Scout înainta în felul ăsta, căci rucsacul se mișca mai repede. Nu peste mult timp, tunelul făcu o cotitură de nouăzeci de grade la dreapta.

— Hei, am înnebunit eu sau mergem...

— În jos, da.

Podeaua se înclină puțin, dar tavanul rămase la același nivel. Prin urmare, spațiul deveni destul de mare ca să stai fără probleme în mâini și genunchi, apoi ca să stai aplecat și, într-un sfârșit, se transformă într-un culoar îngust, prin care puteai merge drept. M-am oprit să-mi ridic rucsacul, apoi am înaintat lateral printre pereții de hârtie comasată la voia întâmplării. În fața mea, Scout făcu la fel. Vedeam lanterna lipită de cușca lui Ian străbătând întunericul și scoțând la iveală colile stivuite.

— Chestia asta-i al naibii de mare.

— E uimitor, nu?

— E-o nebunie. Probabil c-a fost nevoie de ani întregi pentru a pune toate astea una peste alta. Iar cuvintele...

Am îndreptat lanterna spre peretele din față. Toate paginile volante – din câte-mi dădeam seama, *toate paginile care alcătuiau tunelul* – fuseseră acoperite cu cuvinte îngrămădite, scrise de mână, într-un amestec de limbi.

— Singurul cuvânt care ne interesează e cel de pe hartă. Mai ții socoteala locului în care ne aflăm?

Am despăturit foaia și m-am holbat la cuvânt: THERA. Am vizualizat traseul pe care-l urmaserăm până acum...

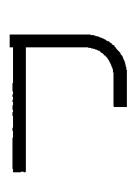

...apoi l-am urmărit cu degetul pe literele de pe pagină.

— Cred că suntem în codița unui „h", am spus, surprins de cât de natural suna.

— Minunat, zise Scout, înaintând.

— Minunat, am repetat după ea, uitându-mă iar la hartă.

Am ajuns în bucla literei R. Aceasta se dovedi a fi o încăpere destul de mare, cu acoperiș în formă de cupolă, alcătuit, se pare, din cărți de telefon. Alte cărți de telefon erau stivuite pe lângă pereți. Pereții înșiși fuseseră construiți dintr-un material mai solid decât ceea ce văzuserăm înainte – cărți cu coperte de carton în principal și, din loc în loc, cărți de telefon groase, cu coperte de hârtie, dicționare, manuale – și fuseseră ridicați conform unei tehnici precise de zidărie. Un scaun simplu, de lemn, și o masă stăteau în mijlocul camerei, iar spațiul era iluminat de un singur bec atârnat la capătul unui cablu lung.

— Uau!

Scout stătea lângă masă și se uita la cupolă.

— E ca o biserică sau ceva de genul ăsta. Vino să vezi.

Mi-am sprijinit rucsacul de masă și m-am urcat pe marginea ei.

— O nebunie.

Ea îmi surprinse tonul vocii.

— Te simți bine?

— Nu știu.

Se așeză lângă mine pe masă, privindu-mă o secundă înainte să mă înghiontească ușor.

— Hai, spune-mi ce ai?

M-am auzit scoțând un râs din acela surd, când din tine nu iese decât aerul. O expirație sub forma unui *ha* nearticulat.

— Nu cred că pot accepta ideea unei cupole de biserică făcută din cărți de telefon.

— A!

— Adică... ce caută *asta* aici? Cum de-a apărut așa ceva?

Cu mâinile la ceafă, Scout se întinse pe masă privind cupola.

— Mie mi se pare foarte mișto. Ar trebui s-o privești așa.

— O, da, e mișto. Doar că e... *aiurea*.

Păstră tăcerea un minut, apoi se ridică în capul oaselor, luându-mă pe după umeri.

— Să știi că nu-i decât hârtie.

— Doar că nu-i numai atât, nu? Uită-te la ea.

— Ba da, e doar hârtie. În copilărie, tu n-ai făcut niciodată igluuri? Eu da, împreună cu tata. Decupezi blocuri de zăpadă și le aranjezi în cercuri concentrice. Un cerc mare și apoi un cerc puțin mai mic deasupra lui, apoi un cerc și mai mic deasupra celui de-al doilea. După cinci sau șase cercuri, obții un mic iglu. Aici e exact la fel, numai că s-au folosit cărți de telefon.

Își apropie capul de al meu.

— De fapt, nu-i mare scofală.

M-am uitat la ea.

— Scout, la fel de bine ar putea fi o afurisită de casă din turtă dulce.

Îmi aruncă un zâmbet larg.

— Păi, din punct de vedere tehnic, și asta-i posibil.

Am râs, un râs normal de data asta.

— Mă bucur că ești aici.

— Fac și eu ce pot.

— Doar că nu te deranjează nimic din toate astea, nu?

— Așa sunt eu. Nu mă deranjează niciodată, până când începe să mă deranjeze.

Am încuviințat.

— După cum văd eu lucrurile, spuse ea, întotdeauna se întâmplă ceva. Uneori, ceva ce nimeni n-a crezut că e posibil se întâmplă pur și simplu. Înainte, toți spun *asta-i imposibil* sau *cât trăiesc eu n-o să văd așa ceva*, dar apoi ajunge să fie un fapt cert. E doar istorie. Lucrurile astea devin istorie zi de zi.

— Ești de-o deșteptăciune ieșită din comun.

— Peste zece ani o să vezi o altă cupolă făcută din cărți de telefon sau un labirint cu pereți de hârtie, o să ridici din umeri și-o să pleci să cauți toneta cu înghețată.

— Peste zece ani?

— Mda, zise ea. Mda, nu văd de ce nu.

— Mersi.

Mi-am legănat o vreme picioarele, privind vârfurile bocancilor cum saltă în aer. Am stat împreună așa, sub o cupolă făcută din cărți de telefon.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Ce crezi c-o să se întâmple de fapt cu noi?

Mă privi în ochi și am văzut răceala dinlăuntrul ei: plaja pustie, măturată de vânt, peretele dinspre mare bătut în scânduri, zăpada căzând în adâncul unei păduri de copaci goi și negri. Își retrase brațul de pe umerii mei și începu să contemple din nou tavanul.

— Vrei să-ți spun adevărul?

— Da, te rog.

— Cred c-o să ne ștergem de pe lume, exact așa cum se șterge scrisul de pe lespezile vechi de mormânt din naosul bisericilor.

Am continuat să-mi legăn picioarele, fără să spun nimic.

— Asta se întâmplă, zise. Acolo sunt, în mare parte, deja dispărută.

— Păi, eu știu că încă exiști. Dacă asta contează în vreun fel.

Nu răspunse. Surprins, mi-am dat seama că aproape plângea. Ochii i se încețoșaseră de lacrimi pe care se străduia să nu le lase să curgă.

— Mie chiar îmi pasă de tine, să știi.

— Hei, e-n ordine. Te cred.

Cu fața în sus, se hazardă să-mi arunce o privire fugară.

— Iisuse.

— O să fie bine, am spus. Haide, o să fie bine.

Am încercat s-o cuprind cu brațul ca s-o trag spre mine, dar nu vru să se miște, încremenită și zguduită de suspine interioare, uitându-se țintă la tavan.

— Hei, am făcut din nou. Te rog, vino-ncoace.

Am cuprins-o din nou cu brațul și de data asta se lăsă trasă spre mine, suspinând fără zgomot pe umărul meu.

— Uneori e greu să vezi ceea ce ai în fața ochilor. Dar odată ce vezi sau odată ce un lucru legat de *asta* te atinge, nu cred că mai ai cale de întoarcere.

Cu fața brăzdată de lacrimi, Scout privea neabătut înainte.

— Păi, asta-i viața, am spus desfăcând o sticlă de apă și întinzându-i-o. E bine că înaintăm cu stoicism, nu-i așa?

Se uită la mine cu un zâmbet aproape sincer.

— Ai schimbat placa.

— Mda. Cred că era timpul. Bănuiesc bine că suntem aproape de destinație?

— Da, mai avem de parcurs doar o singură literă.

— Atunci, eu zic că ar trebui să facem o pauză. Hai să ne întindem o jumătate de oră sau mai puțin, să ne punem gândurile în ordine.

— Da?

— Altfel nu-ți dau cele cinci mii de lire.

— A, făcu Scout, zâmbind, banii mei.

— Uimitor, îți revine culoarea în obraji.

Râse, încă înlăcrimată.

— Asta pentru că știi prea bine ce să-i spui unei fete.

Am scotocit prin rucsacul meu.

— Pui la rotisor sau pui picant?

— Uau.

— Ei?

— La rotisor, te rog.

— Bine, atunci. O să-i dau drumul lui Ian ca să se poată pișa pe niște cărți din astea.

Mătăhălos și roșcovan, Ian ieși vesel din cușcă și o porni în pas țanțoș, adulmecând din când în când pereții de cărți.

— Să nu te îndepărtezi prea mult, am strigat în urma lui.

Mișcă ușor din coadă, dându-mi de știre că nu eram deloc îndreptățit să-i spun ce să facă. Dispăru pe calea de acces.

Scout părea cufundată într-o reverie posttraumatică, mestecându-și încet sendvișul și uitându-se în gol. Am hotărât că ar fi mai bine s-o las în pace un timp și m-am așezat lângă perete.

Am luat ultima carte de telefon din teancul de lângă mine și am deschis-o la întâmplare. Reclame pentru servicii de catering, curățătorii de covoare și tapiserii, închirieri auto, operatori de autobază. O fotografie a unei femei cu o pălărie extravagantă, un camion cu sigla firmei de transport pe lateral, o chitară, o cadă specială care te ridică și te scoate afară, toate în cerneală galbenă și neagră,

familiară. Scout avea dreptate; acestea nu erau decât niște registre telefonice – reclame comune la servicii comune, fără nici o urmă de pix, precum cele care acopereau toți pereții tunelurilor. Doar niște registre normale. Faptul că cineva le folosise ca să construiască un tavan boltit și galben nu *însemna* nimic, la urma urmei. Era doar un fapt. Iar tunelurile în sine... *era* posibil să creezi un labirint din hârtie stivuită și mâzgălită cu pixul. Bizar, improbabil, absurd de cronofag și periculos, dar posibil.

Punând cartea de telefon deoparte, mi-am desfăcut sendvișul.

Ce importanță are o zi, douăzeci și patru de ore mici. Uitându-mă și eu în gol, mestecând, am surprins această frântură diafană de gând ridicându-mi-se dintr-un ungher al minții. Mă făcu să meditez la faptul că, în locurile întunecate ale eului tău, mașini gânditoare, pe care niciodată nu apuci să le vezi de aproape, ecranează constant lucrurile și-și rulează singure propriile programe de secretizare. Poate întrezărești o frântură din ce se întâmplă acolo, precum fragmentul acesta dintr-un cântec care-și croiește drum la lumină sau un pasaj sau o imagine sau poate doar o stare, o revărsare a conținutului sau o scurgere neplăcută de culoare care-ți inundă pieptul și stomacul mai repede decât poate vreodată să-și găsească drum spre cenușiul metalic, strălucitor al minții tale.

Am ridicat din nou ochii spre tavanul boltit, în timp ce Scout continua să mestece cu un aer absent.

Oare cum ajunsesem așa? Fusesem un nimic gol pe dinăuntru atâta vreme, iar acum, brusc, iată-mă un fel de aventurier aruncat într-un loc straniu, culcându-mă cu o fată pe cât de puternică, pe atât de fragilă, în mintea căreia sălășluia lucrul ăla. Oare unde găsisem toate fațetele astea? Poate că veniseră de la adevăratul Eric Sanderson, cel din *Fragmentul becului*. Poate că îi descoperisem uneltele de mult îngropate – costumul, mașina

de Batman și toate replicile lui tăioase – și acum mă plimbam în persoana cuiva care nu avea să-mi aparțină niciodată cu adevărat. Sau poate, spun doar poate, totul era aievea. Asta voiam eu să cred. Fusesem o ființă liniară, ceva luat drept o umbră, dar poate că efectul eroziv al întâmplărilor trăite începuse să mă scoată din țărână, expunând noi suprafețe și noi muchii. Oare un *nimic* poate fi înlăturat așa cum poate fi înlăturat *ceva*? M-am întrebat ce altceva ar mai putea fi îngropat acolo, ce aș putea deveni dacă toate straturile astea de absență, pierdere și lucruri rele ar fi vreodată dezgropate și luate de acolo.

— Se pare că asta e.

— Mda.

Am urmărit cu degetul traseul pe hartă ca să-l vadă și Scout...

— Cred că ne aflăm în „a".

— Foarte bine, zâmbi ea. Vezi? Știam eu că poți.

Un acces de plâns și jumătate de oră de tăcere fuseseră suficiente ca să-i înlăture răceala din priviri. Cu excepția unei ușoare neliniști, care putea fi foarte bine doar o impresie a mea, Scout își revenise complet. Pe deasupra, Ian era înapoi în cușca lui, morocănos ca și înainte, iar eu tocmai trecusem examenul de aptitudini la cititul hărții. În privința acestor lucruri, echipa noastră era din nou pe poziții. Și ajunseserăm la „a". Care era cu totul și cu totul altă mâncare de pește.

Încăperea din „a" părea puțin mai mică decât cea din „R" și mult mai dezordonată, podeaua fiind îngropată sub

mormane răsturnate de hârtii scrise cu pixul. Exact ca și în încăperea din „R", spațiul era luminat de un singur bec și pereții erau făcuți din cărți cu coperte cartonate, aranjate asemenea cărămizilor. Însă în mare parte, această ispravă omenească era ascunsă de troienele și tumulii de hârtie scrisă care se ridicau până la înălțimea taliei și-a umerilor. În mijlocul camerei se afla o scară în spirală, care urca până la tavan. Scara era făcută din cărți vechi, legate în piele, de dimensiunea unor dale de pavaj, nu exagerat de mare sau complexă, ci funcțională și serioasă ca un uriaș burghiu industrial. În vârful scărilor, cu aproximativ doi metri și jumătate deasupra capetelor noastre, se afla ceva ce semăna cu o cornișă mică.

— Acolo, zise Scout, arătând cu degetul în sus.

— Acolo trebuie să urcăm?

— Capătul dârei.

— Ce se află acolo?

— O să vezi cam în treizeci de secunde.

Bine sau rău, călătoria noastră se sfârșise.

Am auzit un zgomot. În capătul cel mai întunecos al încăperii, o stivă de foi de hârtie se nărui cu un fâșâit prelung.

Scout și cu mine ne uitarăm unul la altul.

— Ce-a fost asta?

Cu palma în jos, îmi făcu un semn de *vorbește mai încet.*

— E ceva acolo, înăuntru?

— Uite, spuse ea, *acolo.*

Lângă stiva prăbușită se mișcă altă movilă de hârtie. Foile se ridicară o clipă, apoi căzură la loc. Asta se întâmplă din nou după câteva secunde, apoi văzurăm o undă, ceva care se mișca pe sub hârtiile puse una peste alta și dădea ocol camerei pe lângă pereți.

Scout îmi aținu calea cu brațul întins și șopti *trage-te în spate.* Am pășit cât de încet am putut înapoi spre intrare, făcând hârtiile să foșnească încet sub picioare.

— *Nu-i adevărat*, am spus. *Doar nu poate să intre...*

— E cineva aici? spuse Scout.

Mișcarea agitată de sub teancuri încetă. Urmă un tremur. Două mormane de hârtii începură să se năruie. Un tumul de coli și pagini se umflă ca o bulă radioactivă. Apoi, într-un foșnet puternic de hârtii, ieși la iveală un om.

— Maică Precistă, zise bărbatul, uitându-se la noi cu ochii mari.

Scout scoase un suspin adânc și-și lăsă brațele să cadă pe lângă corp.

— Eric Sanderson, spuse ea, ți-l prezint pe doctorul Trey Fidorous.

Doctorul de limbaj

M-am gândit la verbul *a înțeleni*.

Poate că ar trebui să existe tipuri de grădinari care să facă vizite bătrânilor savanți pentru a-i tunde și curăța și-n general pentru a-i aranja din când în când ca pe niște arbori, pentru că adevăratul doctor Trey Fidorous, în carne și oase, era la fel de buruienos și de dezordonat ca un teren lăsat în paragină. Părul lui cărunt și des crescuse mai lung decât cel al lui Einstein, într-un fel de chică bezmetică. Un pix înfipt între dinți, două pitite în spatele urechilor și mai multe încâlcite și înnodate, ițindu-se din coama lui rebelă îi făceau capul să semene cu un cactus dintr-aceia suspect de pufoși. Urme de pix albastru, negru, roșu și verde îi acopereau dosul palmelor, îi șerpuiau în jurul încheieturilor și antebrațelor și urcau spre mânecile sumese, care nici ele nu fuseseră cruțate pe de-a-ntregul. Bucăți șifonate de hârtie și pagini strânse alandala îi umflau buzunarele pantalonilor negri, de școlar, și halatul peticit și deșirat. Era scund și avea probabil șaptezeci de ani. Lumina slabă a unicului bec nu răzbătea prea bine prin bolta lui de păr, iar asta îți dădea impresia că te uiți la un om care te privește din adâncul unui șifonier. Fața lui, atât cât reușeam să văd din ea, era ridată și maronie ca o minge de bandă elastică, numai că mai activă și înțeleaptă – îmi amintea de un arc din acela mare, care poate coborî singur scările –, și am avut senzația că toată

viața a fost pusă la încercare de expresii ale surprizei, încântării, spaimei și ale Dumnezeu știe ce altceva. Nu-i vedeam ochii, ci doar o pereche mare de ochelari cu rame negre, de plastic, ca aceia pe care Michael Caine îi purta în anii '60.

Doctorul Trey Fidorous. După atâta timp, în sfârșit îl găsisem. Nu puteam decât să-l privesc pierdut.

Doctorul scoase pixul din gură și se uită la mine.

— Eric Sanderson.

Era ceva dur în felul în care-mi rosti numele, ceva care mă făcu să tresar.

— Ce cauți aici?

— Nu-și amintește nimic, interveni Scout și mă cuprinse cu brațul, strecurându-și degetul mare pe sub talia pantalonilor mei și trăgându-mă spre ea.

— Chiar așa? Serios?

— L-am găsit încercând să urmeze Dâra de Text de la est la vest, dar n-a mai rămas nimic din ea și nici în ruptul capului n-ar fi putut să...

— Și ce naiba te-a făcut să crezi că aș vrea să-l văd?

— Unde altundeva să se fi dus?

— Sunt sigur că n-am nici cea mai vagă idee.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Trey. S-a întors la tine pentru ajutor, are nevoie de ajutor.

— *Are nevoie de ajutor*. Ăsta-i motivul pentru care l-ai adus aici, nu-i așa, Scout?

O secundă de tăcere pluti în aer, mare și grea, ca un păianjen.

— Hei, am făcut, neștiind ce să zic și vrând cu disperare să spun ceva, să sparg gheața, să pun capăt schimbului aceluia de replici pe care nu-l pricepeam, dar în mijlocul căruia eram prins. Hei, hei. Eu sunt. Sunt chiar aici, lângă voi.

Fidorous se răsti la mine:

— O, mă-ndoiesc de asta, Eric, zise, pentru că, dacă ai fi tu, *aici* ar fi ultimul loc unde ai vrea să fii.

M-am simțit făcând o jumătate de pas în spate.

— Nu înțeleg... am izbutit să îngaim, simțind că ceva mi se întărește și se îngreunează în stomac.

Încă de la început nu mă concentrasem decât asupra ideii de a-l găsi pe doctorul Trey Fidorous, legenda aceasta, acest cvasi-mit din trecutul de mult pierdut, singura persoană din lume care mi-ar fi putut oferi ajutor. Acum mi-am dat seama că greutatea și dimensiunea francheții mele acționase ca o stavilă periculoasă, ținând la distanță toate lucrurile importante și practice despre care ar fi trebuit să mă întreb pe mine însumi.

Habar nu aveam cine era de fapt bărbatul acela sau ce fel de relație avusese cu Primul Eric Sanderson. Intrasem în asta complet nepregătit.

— Nu înțeleg..., încerca încă gura mea să spună, ...care-i...

— Dar ai *făcut-o*, nu-i așa? Te-ai *dus* și ai *făcut-o* și te-a durut în cot de...

— *Termină*, Trey, spuse Scout și am simțit din nou acea forță, acea putere din ea. Nu-și aduce aminte ce s-a întâmplat. Nu-și amintește nimic. A pierdut totul, totul i-a fost luat. Aproape că nici nu mai e aceeași persoană. *Uită-te* la el.

Nu-și aduce aminte ce s-a întâmplat? De unde știa ea ce s-a întâmplat? Am aruncat o privire într-o parte, surprinzând pentru o fracțiune de secundă privirea lui Scout. Iat-o din nou, acea goliciune, acea plajă pustie. Și încă ceva; o altă emoție pe care n-o înțelegeam bine; ceva secret, ascuns în furia care-i încorda mușchii feței. Clipi și o reprimă, strângând încet mâna pe spatele pantalonilor mei și șoptind *mai târziu*, toate astea fără a-și abate atenția de la doctor.

Bătrânul era pe cale să răbufnească la rândul lui, un baraj verbal schimonositor de sub masa aceea de păr. Aproape că se și întâmplă, lumea trăgându-și respirația, ca marea care se retrage înaintea unui val tsunami, însă n-o făcu, nu răbufni. În oala aceea sub presiune, ceva cedă.

Fidorous își scoase ochelarii cu rame groase și-i frecă meticulos cu mâneca halatului. Bătrân și ostenit, acum că furia dispăruse, își strânse rădăcina nasului cu degetul mare și cel arătător, înainte să-și pună ochelarii la loc.

— Ei bine, spuse el încet.

— Da, încuviință Scout.

Mi s-a părut că era mai bine să tac.

— Ei bine, repetă Fidorous, uitându-se în jur și părând să observe pentru prima dată că era îngropat până la coapse în hârtii. Presupun că toate astea te cam șochează.

Duritatea îi dispăruse din voce, fiind înlocuită de un ton mai calculat, de politețe-față-de-străini.

— Doar puțin, am spus.

Am dus mâna la spate și mi-am împletit degetele cu ale lui Scout, strângându-i-le. Când mi-a răspuns în același fel, am simțit că am primit tot sprijinul din lume.

— Nu. Nu-i nici pe departe cel mai eficient sistem de îndosariere, nu-i așa?

Fidorous se luptă să iasă din mormanul de hârtii cu o serie de gâfâieli, icnete, mormăieli și șuierături. Auzind zgomotele, Ian se foi în cușcă.

— Totuși susțin ideea că, dacă am de gând să găsesc aici ceea ce mă interesează, voi găsi. De obicei, însă...

Se cerea o reacție. Am ridicat din sprâncene – puțin, nu mult –, sperând să-mi fi ieșit bine.

Doctorul îndepărtă grămezile mari de hârtii și se scutură de praf.

— De obicei, însă, nu găsesc.

Am strâns degetele lui Scout.

— Doctore, zise ea, putem să...

Undeva, deasupra noastră, se auzi țipătul înfundat al unei alarme.

Fidorous tresări, uitându-se la tavan cu ochi mari.

I-am urmărit privirea, uitându-mă în treacăt la Scout.

— Ce-i asta?

— Fry.

Bătrânul intră brusc în alertă maximă, ca o pisică înfoiată.

— Fry în sistem. Scout, ai închis intrarea în tunel după tine?

— Nu credeam că e nevoie.

— Suntem în plin sezon, migrează. Toate tunelurile trebuie să fie închise.

— Ce se întâmplă? O, Doamne, ludovicianul?

— Nu, zise Scout, fry... peștișori ideatici. Inofensivi luați în parte, dar, dacă intră prea mulți, există posibilitatea să le ia urma ceva mai mare.

Doctorul încuviință.

— ...iar dacă au ajuns deja la centrul de cercetare... Scout, trebuie să te întorci și să închizi intrarea pe care ați venit. Vreau să verifici și tunelurile Milos și Ios, în caz că vin pe-acolo. Eu îl iau pe Eric cu mine ca să mă ajute la evacuare.

— Cred că Eric ar trebui să vină cu mine.

Am aprobat din cap, întorcându-mă spre Scout.

— *Chiar* o să vin cu tine. Dacă e acolo...

— Dacă, după foarte puține probabilități, ludovicianul *este* acolo, ea va fi mult mai în siguranță și se va mișca mai repede, fără tine alături. Haide, timpul e totul: dacă prea mulți fry își croiesc drum prin tuneluri, n-o să-i mai scoatem niciodată.

— Are dreptate, îmi spuse Scout. O să mă descurc, trebuie să ne păzim sistemele de apărare.

— Sisteme de apărare?

— Îți explic totul când vin înapoi.

După aceea se întoarse spre Fidorous : Doctore, înainte să...

— Hmmm?

— Trebuie să te pun la curent cu câteva lucruri.

— Îmi imaginez că sunt multe lucruri cu care trebuie să mă pui la curent, dar te rog, Dorothy, e neapărat necesar să închidem tunelurile alea. Mă ocup eu de Omul de Tinichea aici de față.

— Nu-i deloc amuzant.

— O.

Doctorul păru nedumerit o secundă.

— Nu? Uneori pierd măsura lucrurilor.

— Termină. Trebuie să...

Alarma țipa mai departe.

Scout se uită la el, apoi la mine. N-am putut decât să ridic palmele într-un gest de *spune-mi ce să fac*. Cu o expresie serioasă, Scout păru să ajungă la o concluzie. Încuviință din cap spre doctor, apoi se întoarse spre mine și își strecură mâna pe după mijlocul meu.

Din nou întunecimea din ea.

Ești bine? am întrebat-o din priviri.

Îmi aruncă un zâmbet strâmb, apoi vârî mâna în buzunarul meu și luă lanterna.

— O să fii în siguranță aici. Vin înapoi cât pot de repede.

Pe când se întorcea și o pornea printre hârtii cu pas grăbit, am reușit să îngaim un *bine* repezit.

Cât ai clipi, Scout dispăru. Am simțit o smucitură înlăuntrul meu, ca atunci când un tren schimbă macazul la o intersecție.

— Vino.

Fidorous o luase deja spre scara în spirală.

— Trebuie să ajungem la centrul de control.

Apoi, întorcându-se și văzându-mă că ridic cușca lui Ian, adăugă:

— Nu, nu, nu, lasă-ți lucrurile aici. Le luăm mai târziu.
— Nu, nu pot. E motanul meu.
Doctorul se opri, se întoarse, întinse gâtul.
— Ai un motan?

Scările în spirală ne conduseră la o pasarelă de sub tavan și pasarela se dovedi a fi spatele unui raft, raftul de jos al unei biblioteci înalte și late. La început am crezut că volumele fuseseră puse pe raft cu spatele, cu cotoarele înăuntru și paginile în afară, dar apoi mi-am dat seama că noi – și încăperea din hârtii, tunelurile de cuvinte, toate – eram îndărătul bibliotecii, privind-o din spate. Am urcat după Fidorous, luptându-mă să-mi mențin echilibrul, cu cușca pisicii în mâna stângă și cu brațul drept întins în lateral, ca un acrobat pe sârmă, încercând să compensez mișcările de du-te-vino ale lui Ian ; probabil nu-i plăcea că podeaua se îndepărta de noi pe măsură ce urcam. Nu-l învinovățeam, căci nici pe mine nu mă bucura peste poate chestia asta. Lipsa câtorva cărți în mijlocul raftului lăsa un loc suficient de mare ca să te poți târî prin el și exact asta făcu doctorul, extraordinar de flexibil pentru vârsta sa.
— Hai, dă-mi cușca.
I l-am pasat pe Ian lui Fidorous, apoi m-am avântat pe urmele lui.

Am descoperit că mă târam pe un covor, unul roșu, scump, dar de modă veche. Alarma se auzea mai tare acolo sus.

Ridicându-mă în picioare, camera mă duse cu gândul la un *fumoar pentru gentlemeni.* Două fotolii din piele verde, o veioză de birou, cu abajur din sticlă verde și lănțișor de aprindere, o masă cu un pahar din sticlă șlefuită sau cristal, plin cu o licoare maronie, probabil o băutură alcoolică. Cu excepția unei uși, toți pereții fuseseră acoperiți cu corpuri de bibliotecă. Sau nu? Uitându-mă mai

atent, nu mi-am putut da seama dacă pereții erau acoperiți de biblioteci sau dacă erau făcuți chiar din cărți și mahon; scânduri orizontale și verticale ieșeau în evidență, pentru a da impresia unor rafturi. Oare zebra este un animal alb cu dungi negre sau un animal negru cu dungi albe? Încăperea părea să încline în ambele direcții.

În vreme ce eu încercam să mă reculeg, Fidorous îi dădu drumul lui Ian din cușcă și rămaseră amândoi față în față în mijlocul camerei.

— Iar tu trebuie să fii Toto, spuse doctorul.

— Miau, făcu motanul.

Se uită apoi la mine pentru a-mi da de știre că nu era deloc mulțumit de zgomotul alarmei *sau* de faptul că bătrânul acela îi ocupa spațiul personal.

— Bancurilor de fry le place să ciugulească virgulele și literele mai demodate. Nimic sesizabil la început.

Doctorul se mișcă repede într-un soi de super-mers cu picioarele țepene, ca un director de școală care a întârziat la o ședință. A trebuit să grăbesc serios pasul pentru a ține ritmul cu el.

— Din experiența personală, zise, pare să le placă mai cu seamă litera *s* alungită.

Ian lipăi pe coridor înaintea noastră, cu urechile date pe spate, cu coada în jos, alergând așa cum fac pisicile atunci când nu le place faptul că oamenii vin repede în urma lor. Coridorul se bifurca, se iviră uși și se zăriră fișete și cutii de sticlă; lucruri expuse pe care nu aveam timp să mă opresc și să le admir. Într-un anumit punct, coridorul se deschise spre o cameră mare, plină de radiouri, sute și sute de radiouri stivuite și majoritatea deschise, reglate sau doar pe jumătate reglate sau emițând doar șuierături. Din tavan, de cabluri, atârnau aparate de înregistrare, legănându-se deasupra capetelor noastre.

— Ce-i asta? l-am întrebat pe doctor pe când străbăteam în pas alergător podeaua șerpuitoare dintre mormanele de plastic.

— Ce?

— Pentru ce sunt radiourile?

— Sunt fertilizante, zise doctorul.

Cu cât înaintam, cu atât alarma se auzea mai tare. Locul era imens. În cele din urmă, doctorul coti la stânga, pe un coridor secundar mai mic și trecu printr-o ușă care dădea într-o cameră plină de computere, televizoare și microfoane, cu fire și cabluri peste tot, dispărând în tavan și șerpuind alandala pe toată podeaua.

— Nu nu nu nu nu. Haide.

Fidorous lovi cu palma una dintre unitățile de computer.

Alarma era asurzitoare acolo. Fidorous lovi din nou unitatea, apoi schimbă tactica, inspectând febril, descâlcind și urmărind cabluri, mișcând prize și siguranțe. Brusc, alarma se opri.

— Aaaa!

Ridică privirea de la noianul de prize și mufe.

— Așa, zise. Haide, haide, aici nu ești de nici un ajutor, nu-i așa?

Am făcut câțiva pași prin cameră. Doctorul se urcă pe o cutie cu aparate, pe jumătate acoperită de fire, apoi se aplecă să inspecteze un monitor, bătând cu frenezie într-o tastatură din apropiere.

— Unde ești, unde ești?... Nnu.

Se întoarse, se ridică, se mută la alt ecran. Țac țac țac. Țacțacțacțacțac.

— Nu... A, da. Iată-te.

Ridică ochii spre mine.

— Un banc de fry în Thera. Hai la terminalul ăsta. Nu, la ăsta de-aici.

Am traversat încăperea, călcând peste cabluri și fire, peste *servere* și *hard diskuri* parțial desfăcute.

— Ei bine, când îți spun, să apeși „control", „alt" și „delete" pe tastatura de-acolo. Ai înțeles?

— Ce-o să faci?

— Te-am întrebat dacă ai înțeles.

Din nou tonul acela tăios.

— Scuze, am spus. Da, am înțeles.

— Bine.

Fidorous apăsă cu degetele pe două tastaturi diferite.

— Acum.

Am apăsat tastele.

În difuzoare se auzi o singură notă asurzitoare. Simțeam că-mi vibrează măruntaiele din cauza ei; ferm, egal și total.

— Do central, strigă doctorul acoperind zgomotul. E prea puternic pentru ei, îi aruncă afară din...

Nota se opri.

— ...tuneluri, țipă doctorul, luat prin surprindere de tăcere.

— Îi aruncă afară din tuneluri, repetă el, mai încet, încercând să-și recapete calmul.

Am încuviințat, luând degetele de pe taste.

Doctorul își verifică ecranul, apăsă câteva taste.

— Așa. Cred că s-a rezolvat.

— Excelent, am zis, nevrând să par la fel de confuz pe cât eram.

Fidorous se uită la mine un moment, apoi își îndreptă atenția spre monitor și începu să tasteze. Am rămas lângă tastatura unde mă pusese, începând treptat să-mi dau seama că discuția noastră se încheiase; nu mai avea să-mi spună absolut nimic. Era ca și când urgența îi dăduse lui Fidorous ocazia de-a lăsa deoparte problemele pe care le avea cu mine, cu Primul Eric Sanderson. Acum că trecuse, reveniserăm în punctul din care plecaserăm și, de data asta, Scout nu mai era de față ca să facă lucrurile să meargă. Se așternu o tăcere stânjenită, acumulându-se

încet, o tensiune puternică în aer, ca și când încăperea ar fi fost un submarin care cobora și tot cobora spre locul acela unde carcasa lui începe să se îndoaie. Doctorul tastă, se întoarse la altă tastatură, mai tastă ceva, tot fără să ridice privirea. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, l-am urmărit și mi-am dorit să fiu altundeva.

— Pentru ce sunt toate aparatele astea?

M-am simțit prost punând întrebarea asta. O clipă, nici n-am crezut că-mi va răspunde.

— Asta e munca mea.

Țac țac țacțacțacțac.

— Ăsta e locul de unde lansez virușii de limbaj pe care îi creez.

— Viruși *de limbaj*?

Țac țac țacțac țac țac țacțacțacțacțac.

Fidorous oftă teatral și ridică ochii. I-am văzut furia și frustrarea – gândul de-a striga sau doar de-a mă ignora alergându-i pe fața elastică aidoma unui șoarece într-un labirint, apoi dispărându-i cu totul în păr și perciuni. Se îndreptă ușor de spate și reuși să vorbească din nou pe tonul acela politicos, de educator.

— Toate aparatele astea interceptează e-mailuri, website-uri, mesaje de mesagerie vocală, chiar și programe radio. Îmi strecor virușii în ele și le trimit înapoi ca să monitorizez efectele. *„La sfârșitul zilei."* Ăsta-i unul din virușii mei, care-i deosebit de agresiv în Anglia în momentul de față.

— Adică inventezi expresii?

— Expresii, cuvinte, ortografii alternative, abrevieri, coruperi. Și nu doar că le inventez; le gestionez. Uite. Uită-te aici.

Mi-am croit drum pe după birou, am urcat, am sărit, am pășit peste aparate, fire și tuburi, pentru a arunca o privire mai de-aproape.

Pe o masă de lângă cea la care lucrase Fidorous, la un televizor mic, rulau cadre de știri despre o furtună tropicală ale cărei zgomote erau redate de un microfon legat la un computer. Computerul avea instalat un program de dictare și părea să încerce să transforme în cuvinte sunetele produse de vreme, creând șir după șir de text, cuvinte începând cu „s" sau „ș" în principal, cu blocuri de „p"-uri și „b"-uri ivindu-se odată cu spargerea valurilor. Se auzi bubuitul unui tunet și cuvântul TABLE apăru scris mare pe ecran.

— Dar. La ce folosește?

Imediat ce am pus întrebarea, mi-am dorit să n-o fi făcut. Însă era-n ordine; doctorul era prea antrenat de propriile idei ca să se gândească măcar să se simtă jignit.

— La ce folosește? La ce folosește? Hmmm.

Fidorous se așeză pe un *hard drive* demontat și se uită fix la monitor.

— Construiesc viruși de limbaj ca să-i pot înțelege mai bine pe cei reali, care apar în mod natural. Munca mea mă ajută să recunosc primele semne prevestitoare și să ofer protecție împotriva viitoarelor epidemii periculoase. Limbile pot să se îmbolnăvească și să moară, să știi. Au loc extincții și mai sunt și migrările.

Fidorous aruncă o ultimă privire textului furtunii, apoi se mută la următoarea masă, unde un computer asemănător procesa sunetele unor funeralii de stat extrem de sobre. Își făcu de lucru o vreme cu opțiunile programului.

— Ai observat că „trebe" l-a înlocuit aproape complet pe „trebuie" în cele mai multe părți ale țării? Departe de mine gândul de-a inhiba o evoluție de succes, atunci când ea are loc, dar e totuși trist să vezi cum o formă veche rămâne izolată și dispare.

— Ca veverița roșcată, am spus nesigur.

— Da, ca veverița roșcată.

— Așadar, asta e... doar nu vrei să spui că aici inventezi creaturi precum ludovicianul, nu?

— Nu, sigur că nu. Ludovicieni, franciscani, luxogoni... (doctorul se întorsese la tastatură) ...toți peștii conceptuali au evoluat pe cale naturală. Am dezvoltat o serie de meme artificiale, dar de fapt nu sunt altceva decât animale unicelulare și rareori supraviețuiesc mai mult de câteva ore în orice mediu darwinian real. Acestea fiind spuse, sunt niște unelte extrem de folositoare când vine vorba de înțelegerea organismelor mai mari, mai complexe.

Am aprobat dând din cap.

— Și le înțelegeți?

— Până la un anumit punct, da. Pe unele dintre ele.

— Am priceput.

Un surprinzător impuls de *acum ori niciodată* își făcu apariția, ridicându-mi inima în gât.

— Doctore Fidorous, ascultă, am spus prostește în chip de deschidere. Vreau să zic că-mi pare rău că mă aflu aici. N-am... orice s-ar fi întâmplat între tine și Primul Eric Sanderson de te-a făcut să ai aversiunea asta față de mine, Doamne, nici nu te cunosc, nu-l cunosc nici măcar pe el, dar a trebuit să vin aici. Trebuie să te întreb dacă există vreun mod de a-l opri pe ludovician.

Fidorous lăsă computerul în pace și se uită drept la mine.

— Există? am repetat după câteva secunde. Te întreb pentru că ești singura persoană pe care o pot întreba.

Fața doctorului se înroși.

— *„Eu sunt singura persoană pe care o poți întreba?“* Tu chiar n-ai habar, nu-i așa?

Am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Poftim? Ce înseamnă asta?

Fidorous se întoarse din nou spre masă.

— Nu-i treaba mea. Eu nu sunt tatăl tău, Eric, și am o mulțime de lucruri de făcut aici. Teste de pus în

practică, diagnosticări și, sincer să fiu, tu o să-mi stai în cale. Ar trebui să te întorci în salon.

— Nu.

Ceva încins, ceva ca un pumn mă lovi în stomac.

— Nu. Mi-a luat luni întregi să ajung aici și nu plec din cameră până nu-mi răspunzi la o întrebare simplă – există o cale de a-l opri pe rechin?

Cu spatele, doctorul spuse:

— De ce mă întrebi pe mine? Întreab-o pe iubita ta.

— *Cum?*

I-am văzut umerii ridicându-se și lăsându-se în jos: o înlănțuire de respirații profunde. Într-un târziu, se întoarse.

— Bine, atunci. Dacă chiar vrei să știi, uite: închipuie-ți că fugi de ceva uriaș. Închipuie-ți că fugi de o creatură cu o singură minte enormă care locuiește în sute de corpuri.

— Ce? E vorba... de Mycroft Ward?

— Da, de Mycroft Ward. Închipuie-ți că fugi de Mycroft Ward, temându-te pentru viața ta. Vrei să te oprești, nu-i așa? Vrei să ripostezi. Însă Mycroft Ward e un gigantic eu colectiv, un eu care generează ani întregi de gânduri, planuri și amintiri în fiecare zi. Așadar, ce poți să faci? Întrebarea pe care ai evitat cumva să ți-o pui singur este ce gen de armă ar putea fi cât de cât de folos împotriva unei asemenea creaturi?

La început, n-am priceput încotro bătea. Apoi...

— Un ludovician.

Lumea se cutremură și clocoti în clipa în care am rostit asta cu voce tare.

— Întocmai. Să faci să se întâlnească un gigantic eu colectiv ca Mycroft Ward și un rechin mâncător de euri precum ludovicianul ar fi... ei bine, ar fi ca întâlnirea dintre materie și antimaterie. Bum. Gata cu Ward, gata cu ludovicianul.

Dar asta înseamnă... O, nu.

— Deci, ca să-ți răspund la întrebare: da, există un mod de a opri rechinul. Ești mai fericit acum că știi asta? Te-ai liniștit?

— Nu știu despre ce vorbești.

— De ce te-a adus Scout aici, Eric?

— Pentru că am plătit-o s-o facă. S-a oferit să-mi fie ghid.

— Nu. Mai încearcă.

— Încetează.

— Mai încearcă.

— *Încetează.*

— Bine, îți spun eu, vrei? Scout te-a adus aici pentru că are nevoie de ludovician. Dincolo de asta, ești irelevant. Ideea e că, deja de luni întregi, încearcă să mă convingă s-o ajut să folosească un rechin ludovician împotriva lui Ward.

— Nu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, gândește: nu te-ai întrebat niciodată de ce știe atât de multe despre creatura aia? Se pregătește pentru asta de mult, mult timp.

— Nu, am repetat. M-a adus aici pentru că *eu i-am cerut-o.*

Nu-mi plăcea deloc cum îmi suna vocea.

— Noi... noi suntem împreună. Ea mă *ajută.*

Părea firav, stupid și credul. Chiar în timp ce-am rostit cuvintele, am știut. Am știut adevărul. Am simțit că tot ce era cald și real în mine începea să se scurgă.

Hakuun și Kuzan
(Toate stelele sângerează)

Stăteam în camera cu fotolii largi de aproximativ cincisprezece minute, când Scout se întoarse în sfârșit, târându-se din cealaltă parte a bibliotecii, exact cum făcuserăm eu și Fidorous.

— Hei, spuse ea, zâmbind și ridicându-se în picioare. Îți vine să crezi? Sunt de două zile în ne-spațiu și, cine știe cum, e de datoria mea să ies și să verific dacă toate tunelurile sunt închise și libere, pentru că e *sezonul migrației* sau mai știu eu ce? Unde e doctorul?

Se uită la cușca goală, care se afla încă în mijlocul camerei.

— Unde-i Ian?

— Nu știu.

— Care-i baiul? Ești bine?

Dar am observat-o imediat ce am știut după ce să mă uit. Am văzut-o în încordarea de la colțurile gurii ei, am auzit-o în pauzele scurte dintre cuvinte. Am știut ce ascunde. Am stat și m-am uitat la ea, fără să spun nimic.

O clipă de confuzie, apoi Scout făcu ochii mari. I-am urmărit pulsul la gât, mișcarea aceea iute și aproape imperceptibilă. Sinceritatea ei, adevărul pe care-l trăda îmi rupse inima. Ea întoarse privirea, înghiți în sec, se uită în jos.

— *O, rahat*, zise.

Şi-n clipa aceea am crezut în sfârşit cele spuse de Fidorous. Aveam impresia că înghiţisem cioburi de sticlă.

— *O, rahat*, am spus, imitând-o. Totul a fost o minciună, nu?

Toate ceasurile se opriră. Timpul rămase suspendat. O şuviţă rebelă de păr negru, buclat cădea pe faţa lui Scout, terminându-se sub bărbie. Ea nu făcu nici o încercare de a o îndepărta. Continuă să stea în picioare, cu capul în jos, uitându-se ţintă la un punct de pe podea.

— Nu te-am minţit cu nimic, zise în cele din urmă, fără să ridice ochii.

— Cum poţi să spui asta?

Simţeam că mă cutremur; gâtul, mâinile, toate îmi erau slăbite şi tremurau, lipsite de orice vlagă.

— Pentru că ai avut grijă să-ţi alegi cuvintele aşa încât, *practic*, să nu spui nici o minciună? Ideea e că nu mi-ai spus de ce mă aduceai de fapt aici. M-ai lăsat să cred că *mă ajuţi*, în paştele mă-sii.

— Dar *chiar* te ajut.

— Aşadar, ai apărut la spital din bunătatea sufletului tău, nu? Nu, Scout, tu te ajuţi pe tine însăţi. M-ai folosit din prima clipă când ne-am întâlnit.

Ea se uită ţintă în podea.

Iată ce-mi doream: voiam ca ea să răbufnească şi să spună „Cum poţi să crezi asta?". Voiam să strige la mine. Voiam să-mi spună că făcusem o greşeală prostească. Voiam să iasă valvârtej din cameră, furioasă. Mai mult ca orice, voiam să mă înşel. Dar nu mă înşelam. Ea nu făcu decât să se uite ţintă în podea.

— Am făcut sex, am zis. Nu, nu doar asta, ne-am ţinut de mână şi am crezut... De ce-ai făcut asta? Oricum veneam cu tine încoace. Primiseşi deja ce-ţi doreai, de ce-a fost nevoie să mă faci să cred că într-adevăr... mă placi şi tu?

— Dar chiar te-am plăcut. Chiar *te plac*, spuse ea. Dar n-o să mă crezi.

— Cum aș putea să cred acum orice mi-ai spune?

— Nu știu. Nu mă aștept să mă crezi.

— Ce, îmi dai tu permisiunea? Ei, mulțumesc frumos.

Ridică ochii spre mine o clipă.

— N-o să am dreptul să spun nimic, nu-i așa?

— În tot timpul ăsta te-ai folosit de mine ca să obții ce-ți doreai.

— Eric. Dumnezeule. Vrei să-ncerc să-ți explic asta?

N-am spus nimic.

— Nu e... începu ea. E important tot ce avem noi. Este, vorbesc serios. Dar trebuie să înțelegi ce-i în joc pentru mine; nu puteam să-mi asum nici un risc și tu nu aveai nici un motiv să ai încredere în mine. Așa că...

— Așa că, chiar și după ce te-ai culcat cu mine, ai continuat bine mersi cu minciuna?

— Prea bine.

Acum, ochii lui Scout erau încinși, luminoși, umezi. Mi se păru că ceva vital se scurgea din ea, ceva limitat și minuscul, care nu putea fi înlocuit. Voiam s-o țin în brațe și să împiedic scurgerea, dar voiam și ca ea să sufere, pentru ceea ce era într-adevăr, pentru cruzimea cu care mă făcuse să mă simt o parte din ceva, să mă simt cald, dorit și iubit, să simt că nu trebuie să fiu singur în lumea asta moartă și pustie, și totul de dragul unui plan rece și calculat.

M-am uitat la ea și o voce dinlăuntrul meu șopti, *vedem lumina stelelor doar pentru că toate stelele sângerează.*

— Prea bine, repetă Scout. Da, da, da. Asta vrei să auzi? Da, te-am mințit. Da, te-am manipulat. Da, te-am folosit. Nu, *nu* m-am culcat cu tine ca să te aduc aici, dar dacă vrei să crezi și asta, bine, dă-i drumul și crede ce naiba vrei despre mine. Fac orice e nevoie ca să supraviețuiesc. Nu mă mândresc cu asta, uneori mă urăsc pentru asta, dacă chiar vrei să știi adevărul. Mă urăsc. Ei bine, nu mă aștept să-ți placă ce am făcut sau să accepți sau

să uiți, dar mă surprinde că *tu dintre toți oamenii* nici măcar nu poți să înțelegi.

Toate stelele sângerează.

— Ai fi putut să ai încredere în mine.

Își șterse ochii cu mâna, cu o mișcare rapidă.

Se uită drept la mine.

— Nu, Eric, n-aș fi putut. Am nevoie de rechinul ăla.

— Sigur.

— Îmi pare rău, dar așa stau lucrurile.

Mi-am turnat un whisky din carafa de lângă scaun. Îmi tremurau mâinile; când am ridicat paharul ca să beau, pe suprafața lichidului se propagară unde mici. *Să nu observi că-mi tremură mâinile.*

— Deci, când trebuia de fapt să aflu motivul pentru care ai pornit în căutarea mea?

— Chiar vrei să știi toate astea?

— Da.

— Bine. Tot ce ai făcut până acum, toate cercetările astea și toate drumurile bătute au fost în scopul de a-l găsi pe Fidorous.

Era ca și când un soi de scut antiglonț ar fi alunecat din jurul ei. Fata din fața mea devenea neînduplecată, necunoscută.

— Deci am știut că vei asculta dacă el ți-ar spune că există o cale de a-i folosi pe Mycroft Ward și pe ludovician unul împotriva celuilalt. Pe de altă parte, exista posibilitatea să nu ai încredere într-un asemenea plan conceput de un străin, mai ales după întâlnirea cu domnul Nimeni.

— Dar *am avut* încredere în tine. Am avut întotdeauna.

— Nu-mi puteam asuma riscul ăla.

— Dar riscurile pe care mi le-am asumat eu? Trebuia să fii sinceră cu mine.

— Știu că te-am rănit, dar gândește-te la ce spui.

Am rămas tăcut preț de o clipă.

— Nu, eu aș fi făcut-o. Eu ți-aș fi spus totul din prima clipă.

— Chiar așa? întrebă ea. Ești sigur de asta? Chiar ți-ai fi pus la bătaie propria viață, dar și viața mea, în speranța că eu aș fi avut un brusc și neașteptat puseu de credință? Planul ăsta rezolvă problema rechinului, dar și a lui Ward. Eu te ajutam *cu adevărat*, chiar dacă tu n-o știai.

— O, haide, am spus, luând încă o gură de whisky, nu răstălmăci cuvintele; mă ajuți din pură întâmplare, nu-i așa? Toate astea nu-s decât efectele secundare produse de propria ta salvare. Chiar tu ai spus-o. Și da, ți-aș fi spus, pentru că *așa e bine*.

— Ei bine, ai dreptul să crezi ce vrei.

Să nu observi, mi-am spus, strângând paharul la piept, *să nu observi că-mi tremură mâinile*.

— Bine.

Voiam să știu totul, voiam să pătrund în cele mai adânci cotloane ale poveștii, să simt textura fiecărui moment în parte. Să nu știu totul ar fi fost de o sută de ori mai rău.

— Deci ai hotărât să rămâi fidelă planului, să mă aduci la Fidorous și să mă lași să cred că el a găsit modalitatea asta de a-i folosi pe Ward și pe ludovician unul împotriva celuilalt. Și-apoi ce? Ai fi spus: *O, Dumnezeule, ce idee extraordinară*?

În spatele sticlei antiglonț, ochii lui Scout erau impenetrabili, plini de sclipiri stranii și umbre ce ar fi putut însemna orice.

— Ceva de genul ăsta, da.

— Iisuse. Și nu te-ai gândit că aș fi intrat la bănuieli?

Clătină din cap, eschivându-se.

— Uite ce-i, nu m-am așteptat să mă ierți pentru treaba asta, dar, da, în adâncul meu am sperat că o vei face dacă vei vrea să știi adevărul. Orice s-ar fi întâmplat, n-am crezut că vei reacționa în felul ăsta.

— Cum?

— Las-o baltă.

— Nu, haide, cum să reacționez?

— Ca un copil.

Un val acru de furie îmi urcă în gât și am strâns tare din dinți până când s-a retras.

— Am avut încredere în tine, Scout. Încredere oarbă. Ai dreptate, ce copilăros din partea mea!

Fiindcă ea nu reacționă în nici un fel, alte cuvinte înțepătoare mi se îngrămădiră în gât vrând cu disperare să-i spargă scutul acela stupid și impasibil.

— Ei, nu-ți face griji, n-o să mai repet greșeala asta.

Scout mă privi prin stratul gros de sticlă. Eu nu puteam s-o văd, nu-i puteam citi expresia feței.

— Bine, spuse ea, încet și monoton. Atunci asta-i tot.

În mine vuia un foc uriaș, șocul, rușinea și-o tristețe îngrozitoare arzându-mi măruntaiele.

— Bine, asta-i tot, am spus, încercând să par indiferent, neimpresionat. Dar suntem oricum legați unul de altul, nu? Ludovicianul care trebuie să-l distrugă pe Ward și Ward care trebuie să-l distrugă pe ludovician. Orice ai de gând să faci, va trebui să te ajut. Ai câștigat, Scout.

— Eu cred că mai e mult până la câștig, tu nu?

Am clătinat din cap, alungând întrebarea.

— Care ți-e planul?

26

E-o memorie slabă care nu merge decât îndărăt

Exact ca rocada la șah, planul lui Scout era simplu și evident – evident după derularea evenimentelor, când îți dădeai seama ce ar fi trebuit să urmărești de fapt. Ca și Dorothy, își adusese condurii de rubin cu ea. Spre deosebire de Dorothy, desigur, Scout știa asta.

Laptopul lui Nimeni. Laptopul lui Nimeni era cheia întregii tărășenii.

Nimeni fusese unul dintre cei mai importanți agenți operativi ai lui Mycroft Ward și, pentru șaizeci de secunde, zi de zi, între 12:21 și 12:22, laptopul lui avea permisiunea de-a se conecta direct la gigantica bancă de date on-line a *eului* care era mintea lui Mycroft Ward. În cursul acelui singur minut, Nimeni își încărca rapoartele direct în vastul conștient al lui Ward. În cursul acelui singur minut, un canal direct se deschidea între mintea lui Ward și lumea de-afară. Scout avea să convertească unul dintre programele de interceptare a e-mailurilor ale lui Fidorous pentru a menține deschisă legătura dintre laptop și Ward, odată ce aceasta avea loc. Fidorous, spera Scout, avea să creeze un soi de dispozitiv care să canalizeze ludovicianul spre laptop și spre Ward. Simplu. Singura parte dificilă, periculoasă avea să fie să se apropie de ludovician.

Eram pe cale să izbucnesc în lacrimi. Credeam că și Scout era, dar nu-mi mai puteam da seama. După câteva momente de tăcere, ea strânse laptopul lui Nimeni, îl puse pe umăr și spuse *Trebuie să încep.*

După care se întoarse și plecă, ieșind pe ușă și străbătând coridorul fără să se uite înapoi.

Nehotărât și pustiit, am rămas o vreme în fotoliul lat, ascultând liniștea cărților din pereți.

Trecu ceva timp.

În cele din urmă, am observat cușca deschisă și goală în mijlocul camerei. Ian. Nu-l mai văzusem de când îl urmasem pe Fidorous în camera de control. M-am îndreptat de spate în fotoliu. Să-mi găsesc motanul era un lucru pe care-l puteam face, un lucru care nu necesita vreun proces de gândire.

M-am ridicat în picioare, controlând ușoara clătinare pe care mi-o indusese whisky-ul lui Fidorous. Mi-am amintit atunci că rucsacul meu se afla încă la parter, dincolo de corpul de bibliotecă, în camera alcătuită din hârtii.

Toate lucrurile la vremea lor, mi-am spus. *Ia rucsacul, apoi găsește-l pe Ian. Sarcini simple. Un proces. O contrapondere la toate astea.*

M-am târât stângaci înapoi printre rafturile bibliotecii și mi-am croit drum pe scara spiralată în jos, sărind de pe ultima treaptă într-un teanc de hârtii, înalt până la fluierul piciorului. Rucsacul se afla exact unde-l lăsasem. Și al lui Scout era acolo; stăteau amândouă laolaltă, unul lângă celălalt, unul puțin peste celălalt. M-am apropiat de ele.

Cele două rucsacuri erau mărturia grăitoare a unei apropieri naturale care acum se pierduse. Mi-am dat seama că lumea întreagă, călătoria noastră de două zile prin ne-spațiu, tot ce se întâmplase între noi, puținele semne, puținele avataruri ale ei care existaseră aveau să se piardă

curând, frânte și rămase în urmă. *Mergem cu toții înainte și n-o să ne mai întoarcem niciodată.*

M-am întins și mi-am aruncat rucsacul pe umeri, clătinându-mă puțin sub greutatea lui. După câteva clipe, l-am ridicat și pe-al lui Scout, apoi m-am întors și am pornit-o înapoi spre scări.

Am lăsat rucsacul lui Scout sprijinit de unul dintre fotolii, am mai băut un pahar din whisky-ul doctorului, am luat cușca lui Ian din mijlocul camerei și am rămas în picioare, cântărind-o în mână.

— Pis pis pis pis.

Rătăceam pe coridor, cu cușca în mână. Pereții de cărți erau nesfârșiți. Iar eu eram nedumerit, nehotărât, năpădit de sentimente.

— Pis pis pis pis.

Cabinetele lui Fidorous treceau pe lângă mine. Nu m-am sinchisit să mă opresc și să cercetez vreunul din ele.

Nu se zărea nici urmă de Ian.

Am ajuns la o ramificație a coridorului, un al doilea pasaj deschizându-se în stânga. La colțul format de cele două coridoare, doctorul sau altcineva pusese un scaun mic, de lemn. Am lăsat cușca jos și, fără vreun motiv clar, am hotărât să mă așez un minut.

Nu mai gândeam. Mintea îmi încremenise, era goală, singură, aștepta în frigul iernii s-o recuperez. Dar eu nu eram încă pregătit. Odată ce porneam spre ea, știam că trebuia să retrăiesc totul, tot ce spusesem și tot ce spusese ea. Aș fi încercat să deslușesc ce-ar fi putut însemna fiecare cuvânt și inflexiune a vocii ei. M-aș fi forțat să le parcurg pe toate, iar și iar și iar și iar și fiecare parte m-ar fi rănit la fel de tare sau mai tare, de fiecare dată. Anestezicul lent al șocului mă făcea să stau liniștit, sub observație. Trebuia să-mi găsesc motanul.

Am întins mâna în spate și am scos la întâmplare o carte din peretele-raft. Când mi-am retras-o, am văzut că țineam între degete o carte de buzunar prăfuită, dar cu aspect modern, intitulată *Găuri și superficialități*. Am frunzărit paginile fără interes, neobservând nimic în mod special. M-am urcat cu genunchii pe scaun și m-am răsucit, uitându-mă cu ochii mijiți prin gaura rămasă în peretele-raft. Mi-am apropiat ochii de cotoarele cărților și am văzut alte cărți cuibărite în beznă, întunecate și greu de identificat. M-am întrebat din nou, în treacăt, dacă rafturile erau adânci sau dacă pereții înșiși erau făcuți din cărți. Am pus cartea înapoi de unde o scosesem.

Trecuseră doar câteva minute de când îmi reluasem mersul pe coridor, când am auzit niște strigăte.

Scout. Nu erau strigăte de teamă, ci de furie, prea departe de mine ca să deslușesc cuvintele. Am ascultat. Fidorous țipa ceva drept răspuns. Apoi din nou Scout. O ceartă care se întețea undeva în față.

Am încremenit în loc, năuc.

Nu, ajunge pentru seara asta – doctorul specialist în șocuri din mintea mea, cel care gândea în locul meu – *Ajunge. Ți-a ajuns pentru o singură zi. E prea mult.*

Corpul meu s-a întors cu de la sine putere. Am mers înapoi până la scaun și am pornit-o pe coridorul secundar, strigând *pis pis pis* fără oprire.

Coridorul cel nou părea mai îngust, cărțile erau mai aproape de mine, absorbeau sunetele. Larma din spate se stinse repede în pereți și-mi ieși din cap. Acolo lumina era mai slabă. Becuri acoperite cu abajururi simple, albe atârnau din tavan la intervale nu tocmai regulate, așa încât cercurile de lumină galbenă nu se prea întâlneau, lăsând să crească, în zonele întunecate dintre ele, umbrele lungi ale cărților. M-am întrebat, fără să fiu într-adevăr preocupat de problema asta, de unde avea Fidorous curent electric. Casa lui, structura de cărți, orice-ar fi

fost, era gigantică. M-am gândit la un poștaș care încearcă să-și găsească drumul prin tunelurile de cuvinte ca să livreze factura la electricitate și ideea îmi aduse pe buze un zâmbet slab, timorat.

— Pis pis pis pis pis pis.

Am ajuns la altă răspântie și am cotit la stânga, pe lângă o cutie cu vechi clișee de tipărit și mașini de scris din anii 1930. După o vreme, mi-am dat seama că începusem să mă gândesc la doctorița Randle, lucru pe care nu-l mai făcusem de mult timp.

Altă răscruce. Am cotit la stânga.

— Pis pis pis pis pis pis.

Am încercat să-mi aduc aminte cum îl chema pe câinele lui Randle. Ricky? Robbie? Rusty? Era ceva care începea cu R. Se agita uneori dacă simțea mirosul lui Ian pe hainele mele și alerga de nebun prin sera de obicei liniștită a lui Randle, lătrând ca un – am cotit la dreapta – lătrând, ei bine, mârâind de fapt, iar ea trebuia să-l închidă în bucătărie înainte ca vreunul din noi să se așeze și să riște să fie atacat din toate direcțiile. M-am simțit vag vinovat pentru faptul că Randle ar fi putut fi îngrijorată pentru mine odată ce și-ar fi dat seama că dispărusem. Dar ce i-aș fi putut spune? Chiar, ce-aș fi putut să-i spun? Poate că atunci când totul se va sfârși, îi voi scrie și-i voi spune... ce-i voi spune? Am cotit la stânga. Îi voi spune totul. Voi scrie totul și ea va fi liberă să creadă ce va pofti.

— Pis pis pis pis pis.

Spusese oare Nimeni, atunci când eram singuri în spitalul ăla abandonat, cum că ea scrisese o lucrare despre mine? Oare așa mă găsise el? Chestia asta mi se părea cunoscută. Brusc, nu m-am mai simțit așa de vinovat. Scrierea unei lucrări academice nu reflecta comportamentul unei femei chinuite de griji față de unul dintre clienții ei, nu? De fapt, dacă era destul de detașată emoțional, încât să stea și să scrie despre mine într-un...

(M-am oprit în fața ușii și am dus mâna la buzunar după chei.) ...într-un fel pur academic, atunci probabil că nu vină trebuia să simt, ci...

Ci.

Mintea mea reveni brusc la realitatea imediată, grăbindu-se să recupereze cele întâmplate.

M-am uitat la cheile din mână, apoi la ușa din fața mea.

În ultimele, cât?, zece minute, umblasem ca prin vis, cu mințile aiurea, în vreme ce corpul meu se mișca pe pilot automat. Acel pilot automat mă adusese acolo. Corpul meu acționând din... ce? Instinct? Nu, acționând dintr-o rutină învățată pe care mintea mea o uitase. Corpul meu găsise singur drumul într-acolo, spre ușa aceea de pin, cu mâner de alamă și o yală mică dedesubt.

M-am uitat din nou la mâna mea, apoi am trecut în revistă puținele chei de pe inel: cheia de la jeepul galben, cheia de la ușa din față a casei mele, cheia de la ușa din spate, cheia pe care Primul Eric Sanderson mi-o trimisese cu atâta timp în urmă, cea care deschisese ușa dormitorului încuiat.

M-am oprit la ea și, încercând să nu caut cu îndârjire o logică, am introdus-o în yala din fața mea.

Am rotit-o fără mari speranțe.

Clic.

Am pus cheile înapoi în buzunar și am apăsat clanța.

Ușa se deschise.

Am pipăit prin întuneric peretele în căutarea comutatorului.

Clic.

Am pășit înăuntru.

Un dormitor. În spatele ușii se afla un dormitor mic și ordonat. Un pat simplu, un raft de cărți bătut în cuie pe perete, deasupra lui, un dulap de haine, un scrin, o noptieră și o măsuță de scris aproape de ușă. Am închis ușa în

urmea mea, am pus jos cușca lui Ian și mi-am sprijinit rucsacul de masă. Sub stratul gros și tăcut de praf, încăperea avea un miros vag de spațiu locuit – somn, deodorant, pudră de spălat, piele, păr, transpirație. Mirosul unei persoane. Mirosul mi s-a părut atât de natural, atât de familiar și de liniștitor, încât la început nu i-am înțeles semnificația. Revelația veni ca un șoc electric ce-mi străbătu trupul.

Camera mirosea ca și casa mea. Mirosea a mine.

Asta e camera Primului Eric Sanderson.

Un impuls de panică și un alt soi de instinct își făcură apariția – Fidorous spusese că întregul edificiu era blindat împotriva rechinilor, dar totuși – expresia lui Mark Richardson se așternu peste a mea, încordându-mi mușchii, schimbându-mi înfățișarea.

— Bine, mi-am spus.

Am tras aer în piept ca să mă calmez, i-am dat drumul încet.

— Haide, nu poate să intre aici. Există sisteme de apărare.

Dar ceva din scrisorile Primului Eric se ivi din întuneric.

Fii absolut sigur, apoi verifică din nou, apoi mai verifică o dată.

Mi-am desfăcut rucsacul, am scos dictafoanele și le-am instalat în colțurile camerei. *Siguranță și precauție mereu.* Paza bună trece primejdia rea.

Imediat ce aparatele au început să emită sporovăiala lor familiară, am legat rucsacul la loc și m-am sprijinit de un perete, lăsând personalitatea lui Richardson să se disipeze. Pereți. Camera asta avea într-adevăr pereți – nu cărțile fără număr din coridoarele de-afară, ci pereți adevărați, tencuiți și vopsiți într-un albastru intens.

Dormitorul Primului Eric Sanderson.

Te-am găsit, mi-am spus, *te-am regăsit.*

Am traversat încăperea și m-am urcat pe pat, îngenunchind ca să pot ajunge la cărțile de pe raft.

— Prea bine, Eric, am rostit în aerul îmbâcsit, nemișcat. Am ajuns aici, cum ai vrut tu, numai că totu-i dat peste cap și prietenul tău, doctorul, mă urăște, așa c-o să trebuiască să-mi dai o mână de ajutor.

Pe când le frunzăream, cărțile ridicau în aer nori de praf.

Învățăturile maestrului Lin-Chi, puf. *Casa ororii*, puf. *Ieșirea din Africa : Povestea evoluției umane*, puf. *Instinctul intuitiv*, puf. *Catch-22*, puf. *Visele și timpul ; Jurassic Park ; Introducere în mecanica cuantică*, puf, puf, puf. *Chemarea lui Cthulhu ; Cum vă funcționează creierul ; Nefericiții ; Scurtă istorie a timpului ; Mitraliera cuantică ; Escher. Opere complete* și apoi – *Cărămidă cu cărămidă, Analiza și tratamentul disociației traumatice...*

— Nu.

Am scos cartea, un volum mare, cartonat, și am deschis-o, cercetând rapid cu privirea pagina de titlu și apoi trecând la coperta a treia. În fotografia de autor, era mai tânără, mai subțirică și, după culori și păr, îmi zâmbea de undeva de pe la mijlocul anilor '80. Dar, Iisuse, ea era. Doctorița Randle. *Profesor Helen Randle*, conform copertei. Am frunzărit paginile, oprindu-mă la voia întâmplării :

> ...și chiar reacțiile de natură mai generală la planșele Overland standard nu indică vreun ciclu de 8 cu adevărat semnificativ. Precizia e esențială atunci când înregistrezi aceste fenomene ca algoritmi secvențiali memiatici, căci Herenik (1979) suspectează o proiecție subautină chiar și în datele rezultate în urma observării directe. Pentru a calcula lipsa de precizie datorată constantei Backland, trebuie să...

Am dat din nou paginile, dar următoarele trei sau patru secțiuni erau la fel de ininteligibile, așa că m-am întors la fotografia lui Randle. *Ce dracu cauți tu aici ? Ce înseamnă asta ?* Fața ei îmi zâmbi, fără să-mi răspundă,

nefiind altceva decât un miliard de punctișoare tipografice. Am închis cartea cu un pocnet. *Ce înseamnă asta? Îți spun eu ce înseamnă, Eric. Înseamnă ce înseamnă întotdeauna. Înseamnă o altă poveste uitată, un alt flux secat, o altă pistă întreruptă sau pierdută.*

Dar apoi am observat ceva. Ceva de pe ultima copertă a cărții îmi reținu atenția, ceva atât de șters, că aproape nici nu exista. Am înclinat cartea puțin în față, apoi puțin în spate, făcând lumina să alunece pe suprafața ei lucioasă. Un mănunchi de urme în relief, punctișoare ca de scriere Braille delicată fuseseră ștanțate pe coperta a patra. Știam ce înseamnă urmele de genul ăla. Am dat jos supracoperta și, da, dedesubt era un bloc de text scris îngrijit, de mână:

> Noi nu ne amintim doar trecutul, ci și viitorul. Cincizeci la sută din memorie e dedicată nu lucrurilor care au avut deja loc, ci acelora care se vor întâmpla. Întâlniri, aniversări, toate obligațiile și planurile, toate speranțele, visurile și ambițiile care alcătuiesc viața oricărui om – ne amintim ce am făcut, dar și ceea ce *vom* face. Numai muchia de cuțit a prezentului este „dură" într-o oarecare măsură. Trecutul și viitorul sunt lucruri care țin de minte, iar o minte poate fi schimbată.
>
> Eric Sanderson

M-am uitat țintă la cuvinte. Probabil că le scrisese înainte de-a pleca de acolo în căutarea ludovicianului, ceea ce făcea din ele, ce, un soi de declarație a misiunii? Orice ar fi fost, părea genul de lucru pe care nu voia ca doctorul să-l găsească după plecarea sa. De ce să-l scrie pe o carte, pe cartea aceea? Doar dacă... doar dacă ar fi știut că voi recunoaște numele doctoriței Randle și voi... Oare el m-a trimis la ea? M-a trimis să-i ascult un an întreg teoriile alea stupide doar pentru ca, atunci când voi ajunge în sfârșit aici, să scot exact cartea asta din raft și să găsesc mesajul? Și, dacă da, de ce? Ce-ar fi trebuit să însemne

asta? Mi-am amintit ceva, ceva din una dintre scrisorile Primului Eric Sanderson, ceva scris mult mai târziu, când rechinul cuvintelor înghiţise deja mare parte din el: *Credeam că pot schimba cele întâmplate, că pot da timpul înapoi, că le pot preveni, că îi pot salva viaţa cumva, după ce şi-o pierduse deja.*

Am recitit paragraful de sub supracopertă.

— Doamne, Eric. Ce mama dracului e asta? am spus în şoaptă. Ce naiba încercai să faci?

— Ce naiba încercai să faci?

Am întors camera cu susul în jos. Am umplut aerul cu praf străvechi şi patul cu tricouri, pantaloni şi şosete din scrin şi un teanc de cărţi deschise, scuturate, din corpul de bibliotecă. Doctorul specialist în şocuri nu mai putea ţine lucrurile în frâu, acum eram o creatură făcută din mecanisme defecte.

— Ce naiba încercai să faci? Haide, acum sunt pregătit pentru următorul indiciu.

Am deschis şifonierul şi am tras afară perechi de jeanşi şi pantaloni largi, haine groase şi bocanci, formând un maldăr pe podea.

— Sau poate mi-ai putea spune dracului direct. Ce zici de asta? Merit să aflu de ce sunt aşa, nu? Merit să ştiu de ce m-ai transformat în *fiinţa asta afurisită şi goală*, în maşinăria asta pe care oamenii n-o pot atinge şi care nu le trezeşte nici un sentiment, aşa că doar o...

Folosesc.

Scout. Ea te-a folosit, Eric.

— La naiba. La naiba. La naiba.

Zăgazul s-a rupt complet şi totul s-a revărsat. Am smuls ultimele haine din şifonier, întinzând şi răsucind umeraşele, trăgând afară ultimele perechi de bocanci şi pungile cu treninguri şi puloverele împăturite şi cămăşile vechi. Le-am aruncat claie peste grămadă pe podea şi le-am lovit cu piciorul, strigând:

— Sanderson, sculă bleagă, sculă bleagă și egoistă ce ești.

O pungă de plastic mi s-a agățat de picior și am scăpat de ea azvârlind-o în perete, unde s-a spart ca o momâie plină de încălțări și șosete vechi. *Bum. Puf paf paf paf.*

I-am tras mormanului două, trei șuturi lipsite de vlagă, și m-am lăsat în genunchi...

— Sculă bleagă ce ești!

După următorul acces de furie, am lăsat-o mai moale. Un alt val anestezic mi se ridica din stomac.

Ochii mei dureroși priveau în gol.

Au trecut nenumărate minute, iar eu mi-am încrucișat brațele, simțindu-le căldura pe piept.

Mormanul de haine zăcea, lovit cu piciorul și nemișcat, în fața mea.

Ochii mei dureroși se uitau fără să vadă.

O pungă de plastic de deasupra mormanului conținea o cutie, probabil o cutie de pantofi. Lăsasem o urmă de picior pe ea și un colț al capacului se ridicase, făcând plasticul bleumarin să se întindă și, în mijloc, chiar să se rupă. În cutie se afla ceea ce părea a fi un teanc de lenjerie atent împăturită.

Curiozitatea, ca un film derulat în sens invers, a pus cap la cap mii de fărâme – încet, mai repede, tot mai repede, gata –, recompunându-le în persoana mea.

Am clipit.

M-am șters la ochi.

Am întins mâna fără să-mi dau seama.

Am apucat cutia îndoită și, încet, distrat, am scos-o din punga distrusă. Cele trei obiecte dreptunghiulare dinăuntru fuseseră cu grijă, cu mare grijă, înfășurate într-o pânză albă, moale. M-am uitat la ele câteva secunde. Am ridicat cutia și-am așezat-o pe masă.

Scoțând o sticlă de apă din rucsac, am luat o înghițitură răcoroasă, apoi m-am stropit pe ochi și pe față, ștergându-mă cu tricoul de pe mine.

Mi-am trecut degetele prin păr și am tras scaunul sub mine.

Bun.

Bun, deci. Hai să vedem ce-i aici.

Am ridicat primul obiect din cutie. Era cel mai subțire dintre toate trei, subțire și ușor ca un plic, și asta aproape că și era. Am desfăcut pânza albă și am dat peste un plic cu fotografii: o mapă din aceea de carton lucios, în care primești negativele și pozele de la atelierul foto. Fotografia colorată de pe ea înfățișa o fată sărind în cârca unui băiat, amândoi râzând, îmbrăcați în haine de vară în nuanțe deschise. Sub ea, cu litere mari și îngroșate, scria *Kodak*, iar în dreapta, într-un chenar plin de punctișoare galbene și portocalii, *36 de poziții*. Am deschis clapeta și m-am uitat înăuntru, după care, doar ca să fiu sigur, am întors plicul cu susul în jos și l-am scuturat. Nimic. Nici o poză, nici un negativ. Plicul era complet gol. L-am întors pe toate fețele, ca să văd dacă nu-mi scăpase ceva important, cum aproape că mi se întâmplase cu cartea lui Randle, dar nu, era doar un plic de fotografii gol. Un plic de fotografii gol, înfășurat în pânză și pus la păstrare ca o adevărată relicvă.

De ce?

Poate că răspunsul se afla tot în cutie.

Gros, greu și solid, am știut că al doilea obiect era o carte încă dinainte să-l desfac din stratul protector de pânză. Nu eram însă pregătit pentru genul de carte pe care am găsit-o.

Enciclopedia peștilor insoliți, de dr. Victor Helstrom. Cartea părea veche de șaizeci, poate optzeci de ani. Un volum cartonat cu o supracopertă șifonată, ruptă și ștearsă, pe care se zărea un desen de modă veche, în tuș, ce înfățișa un pește foarte urât.

Într-o străfulgerare, mi-am amintit cartea trimisă de domnul Nimeni și scârbosul, sinuosul luxofag ascuns în

ea. Aproape c-am aruncat *Peştii insoliţi* de pe masă într-o tresărire de spaimă.

Dar asta era camera Primului Eric Sanderson, iar asta era cartea Primului Eric Sanderson. Uitându-mă ţintă la coperta veche şi şifonată, gheaţa din minte mi se subţie puţin.

Haide, Eric. Stăpâneşte-te. Oricum, ce-o să faci? N-o să te uiţi?

Am tras din nou cartea spre mine şi am deschis-o cu băgare de seamă.

Paginile erau uscate şi îngălbenite, murdare pe margine şi emanau un miros de fum de ţigară şi unsoare organică, de pe degete. Am sărit peste o introducere lungă şi prolixă şi am găsit cuprinsul. Autorul, acest Victor Helstrom, îşi împărţise peştii insoliţi pe categorii.

Peştii din adâncul oceanului	4
Peştii din lacurile Scoţiei şi celelalte zone neştiute	184
Peştii preistorici şi fosilele lor	347
Peştii minţii, cuvintelor şi invenţiei	442

Am frunzărit cartea până la capăt. Primele trei categorii erau pline de desene în cerneală şi lungi descrieri amănunţite şi note, dar când am ajuns la *„Peştii minţii, cuvintelor şi invenţiei“*, articolele deveniră mai scurte, compacte şi neilustrate, precum cele dintr-un dicţionar.

Apalasitien, Araul Calthonis, Bombalian Albastru „Clipitor“, Burgnatell – am sărit peste câteva pagini – *Fathmic Candiru, Franciscan* (*„Rechinul Bede“*), *Flatwold, Folocondorius* – şi alţi câţiva – *Jarhaphish* (*„Nas-albastru“*), *Lampropini, Ledgerlantern, Lewzivian* – şi iată-l – Ludovicianul.

Articolul fusese încercuit cu creionul. În vreme ce ochii mei parcurgeau pasajul, mâna stângă îmi urcă pe bărbie, după care îmi acoperi gura.

Ludovicianul

Catalogat întâia dată pentru USC de către căpitanul Saint John Lewis în 1839 și numit astfel în cinstea lui de către societate, rechinul ludovician a dat naștere multor mituri, speculații și povești vreme de peste patru mii de ani (vezi mai jos). Puternici și insistenți prădători mnemonici, ludovicienii se numără printre cei mai periculoși *sentapiscis* și pot fi observați numai după îndelungi pregătiri și cu mare precauție.

Cu o lungime măsurată de peste treizeci de lumeni de la bot până la vârful cozii, ludovicianul este cel mai mare membru în viață al familiei Cognicharius, depășit doar de uriașul meglovician, care pare să fi dispărut în urmă cu patru-cinci sute de ani, probabil datorită diversificării în Occident a limbii tipărițurilor față de limba latină care predomina înainte. Ludovicianul pare să fie mai ușor adaptabil și, prin urmare, este mai larg răspândit decât ruda sa dispărută. Deși este un animal solitar și (din fericire) e întâlnit rareori pe teren, în ultimii cincizeci de ani au fost raportate atacuri ale ludovicianului asupra vorbitorilor a peste douăzeci de limbi. Atât studiul de față, cât și altele, sugerează existența unei populații stabile, dacă nu chiar în creștere.

Caracteristicile ludovicianului: Masiv și indolent, colorit șters, vag, aproape inexistent, rază mortală a mușcăturii, înotătoare regresive și meme dorsale ubicue.

Mituri legate de ludovician: Nu e de mirare că acest mare, periculos și enigmatic prădător este subiectul multor legende și superstiții. Poate cel mai impresionant dintre miturile asociate cu aceste animale este străvechea credință amerindiană că toate amintirile, întâmplările și identitățile consumate de unul dintre *marii pești ai viselor* vor fi, într-un fel, reconstituite și păstrate pe veci înăuntrul lui. Tradiția orală indigenă ne vorbește despre cum marii șamani și vraci călătoreau spre străvechi locuri sfinte *pentru a trimite sufletele în peștii viselor* atunci când acestea ajungeau la o vârstă înaintată. Acești șamani credeau că, sacrificându-se, se întâlneau cu strămoșii și familiile-memoriile lor în eterne *lumi-viziuni* recreate din generații întregi de cunoștințe și experiențe împărtășite. De fapt, fiecare rechin ludovician a ajuns să fie privit cu venerație ca o „viață

de apoi" autonomă, vie. Cântările magice anunțau odinioară care dintre strămoși a trecut în care dintre cei șapte mari pești ai viselor, însă acum se crede că acestea sunt trunchiate sau pierdute. Din fericire, această practică deviantă și macabră nu mai există.

În timp ce mintea îmi vâjâia, mâinile mele întoarseră cartea despre pești a lui Helstrom și o așezară deoparte, cu paginile despre *Ludovician* în jos. Am întins mâna spre cutia de pantofi și am scos ultimul obiect înfășurat. Și acesta era o carte, mai mică de data asta, dar la fel de groasă, poate chiar puțin mai groasă.

Am despăturit pânza și m-am uitat înăuntru.

Bum. Bum.

Bum. Bum.

Bum. Bum.

Inima mea. Era tot ce auzeam pe când mă uitam la coperta ultimei cărți.

Bum. Bum.

Bum. Bum.

Bum. Bum.

Degetele mele urmăriră îndoiturile și dungile cartonului lucios. Bum. Bum. Degetele mele peste poze cu plaje de nisip, coloane năruite și sătucuri albicioase pe coaste de dealuri prăfuite, încinse. Bum. Bum. Degetele mele peste literele groase, albastre ca cerul, ale titlului.

Salt în insulele grecești: Ghid turistic.

Tremurând, am deschis cartea...

...și-n ea am găsit un univers.

O galaxie întreagă de stele făcute cu pixul, de orbite trasate cu creionul și de centuri astrale în cerneală, în jurul muzeelor și bărcilor și taberelor, nesfârșite grupuri stelare de bifări, cruciulițe, semne de exclamație și întrebare, toate înăuntru, deasupra sau în jurul listelor de taverne, pensiuni, baruri, orașe, trasee și plaje.

— O, Doamne.

Nici o forță în spatele cuvintelor, doar ele ieșind, scurgându-se afară din mine odată cu respirația.

Degetele mele atinseră adânciturile, urmele lăsate de pix, colțurile îndoite ale paginilor.

Clio.

Ghidul lui Clio.

Adevăratul scris de mână al lui Clio Aames chiar în fața mea.

Cuvintele și urmele de pix se întrepătrunseră și se rostogoliră laolaltă pentru o secundă. Ceva lovi pagina cu un pleoscăit zgomotos. M-am încordat, gândindu-mă din nou la Nimeni și la capcanele din cartea lui, la luxofagi, franciscani și ludovicieni. Apoi am băgat de seamă că fața și obrajii mei îmi erau ude.

Am coborât din nou privirea la constelațiile de notițe ale lui Clio. Pic. Pic. Pic.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că plângeam.

Apoi am închis ghidul lui Clio, am coborât de pe patul Primului Eric Sanderson și mi-am luat rucsacul, trăgându-l prin cameră după mine. Am scos din el *Fragmentul beculuí* și caietele mele de notițe și le-am recitit, o dată, de două ori, de trei ori, simțind o nostalgie dureroasă după ceva simplu, normal și solid.

M-am gândit mult la Clio și la Eric. După care, pentru că nu m-am putut împotrivi, m-am gândit la Scout și la mine.

Oare Clio ar fi făcut ceea ce făcuse Scout?

O, haide, știi care-i răspunsul la întrebarea asta. Uneori, atunci când ești somnoros, ideile și sentimentele din ungherele minții capătă voci proprii, șoptite. *Nu face decât ceea ce-a făcut întotdeauna, ceea ce-i mai bine pentru tine, fie că-ți dai seama atunci sau nu.*

Am încercat să le opresc, dar lucrurile acelea absurde nu voiau să dispară.

Știi, nu-i așa? Felul în care vă înțelegeți voi, toate emoțiile alea, tatuajul de pe degetul ei mare de la picior. Știi cine-i ea de fapt, chiar dacă nu vrei să...

— Taci.

Mâna mea smuci și azvârli textele și caietele de perete. Cărțile se izbiră de el cu o bufnitură surdă, foșniră și se așezară ca un stol de zmeie stricate.

Ian dădu să se urce pe marginea patului, dar se opri la jumătatea mișcării și se uită la mine cu ochi mari, rotunzi.

Cine ești de fapt și ce ai fost înainte?

Uneori, când cred că nu pot să adorm, chiar *sunt* parțial adormit. Sau, cel puțin, nu sunt complet treaz. În orele cât stătusem întins pe patul Primului Eric Sanderson, încercând să dezleg încâlceala de evenimente și fragmente din mintea mea, aș fi spus că sunt sută la sută treaz, nici vorbă să dorm. Dar acum, ieșind în coridorul de cărți de afară, mă simțeam ușor ametit și nesigur pe picioare. Lucrurile la care mă gândisem în pat, pistele acelea complicate de gândire pe care le construisem, păreau acum să fie doar lumini pâlpâitoare și nejustificate salturi de logică – idei deformate și contorsionate de ne-simțul care trăiește la hotarul somnului.

Dar poate că mai era ceva în locul acela; poate că acolo plonjau și se roteau păsările albe ale adevărului, cele întrevăzute cu coada ochiului, fâșii mici de sugativă, desprinzându-se de greutatea faptului și-a posibilității care le distrugea în orice altă parte.

Cum? Păsări albe? Trezește-te, Eric. Mi-am frecat fața cu palmele ca să-mi revin și să ies din negură.

Mi-am tras jacheta pe mine și-am închis încet ușa.

Aveam nevoie de răspunsuri. Din cauza asta nu puteam dormi. Clio Aames, ludovicianul, Primul Eric Sanderson. Exista o singură persoană care-mi putea spune totul de-a fir a păr.

Pusesem lucrurile găsite în camera Primului Eric într-o pungă de plastic; *Enciclopedia peștilor insoliți*, ghidul lui Clio, plicul gol de fotografii și (după o scurtă meditație lăuntrică) supracoperta cărții lui Randle cu mesajul ascuns de la Primul Eric Sanderson. Mai pusesem și caietele mele cu *Fragmentul becului*. Mi se părea logic să iau totul, să încerc să-l conving să se uite la toate.

Pe când mă îmbrăcam, îmi făceam griji că lumina va fi stinsă și că labirintul de cărți și coridoarele vor fi imposibil de străbătut, toate numai colțuri, întuneric și tăcere, ca un uriaș creier pustiu. După cum s-a dovedit, lumina rămânea aprinsă toată noaptea, dar asta nu ușura cu nimic lucrurile. După câteva minute de mers și câteva cotituri ghicite, am început să mă îngrijorez că nu voi găsi calea de ieșire *sau* calea de întoarcere. M-am răsucit pe călcâie, am încercat să refac traseul, dar probabil că o luasem într-o direcție greșită la a doua sau a treia răspântie, pentru că acolo unde mă așteptam să fie ușa dormitorului, nu era nimic. Mă uitam la un perete compact de cărți. Am simțit o ploaie de ace reci pe șira spinării – *te-ai rătăcit, Eric.*

Am strigat:

— Hei!

Nimic.

— Mă aude cineva?

Dar cărțile amortizară sunetul, îl absorbiră și-l scuipară din nou afară sub forma a kilometri întregi de tăcere prăfoasă.

Mi-am lipit fruntea de zidul de cotoare.

— Fantastic.

Apoi am auzit un zgomot, îndepărtat și înfundat, dar real, un sunet ca de clopot mare sau de gong bătând la oarecare distanță.

Dang – unu. *Dang* – doi.

Un reper. M-am recules și m-am îndreptat cu pași grăbiți în direcția sunetului.

Dang – trei. *Dang* – patru.

Coridorul se termina într-o răscruce în T. Am așteptat.

Dang – cinci.

Stânga. Am luat-o la fugă, dându-mi seama că trebuia să găsesc sunetul înainte să înceteze, că era o strategie gen totul sau nimic și că, dacă nu ajungeam la timp, eram complet și definitiv pierdut.

Dang – șase. *Dang* – șapte.

Încă o dată la stânga, încă un coridor lung de cărți, luminat din loc în loc.

Dang – opt. *Dang* – nouă. *Dang* – zece.

Haide, alergând de-a binelea, cu capul plecat, tropăind pe podea.

Dang – unsprezece.

Mai tare acum, mai aproape.

Un coridor secundar. Încercând să încetinesc ritmul și să mă strecor pe după colț, reușind în cele din urmă dar lovind un zid și răsturnând niște cărți.

Dang – doisprezece.

Am reușit cu greu să mă țin pe picioare și, sprintând, am zărit înaintea mea o arcadă. O arcadă în peretele coridorului din față. Sunetul venea dinăuntru. Trebuia să fie...

Dang – treisprezece.

Plămânii parcă îmi luaseră foc. M-am oprit și m-am aplecat, punând mâinile pe genunchi, ca să-mi trag răsuflarea.

Trecu un moment.

Două momente.

— Dacă toaleta o cauți, ai trecut de ea. Întoarce-te la ultima răspântie și ia-o la dreapta.

Surpriza mă făcu să tresar, dar vocea îmi era cunoscută.

Încă răsuflând greu, m-am îndreptat de spate și-am pornit spre arcadă.

— Scuze.

Am făcut jumătate de pas înăuntru.

— M-am rătăcit şi-am auzit, cred, un clopot sau ceva de genul ăsta, aşa că l-am urmărit. De fapt... pe tine te căutam.

Doctorul Fidorous se întoarse cu faţa la mine.

— Ai auzit?

— Da.

— Ei, atunci, mai bine intră, nu?

Încăperea era mică şi goală, cu excepţia doctorului şi-a unei mese simple, de lemn, plină de lumânări, lipită de peretele din faţă; nu era lumină electrică acolo şi nimic care să explice zgomotele pe care le auzisem. Spaţiul părea construit din cărţi uriaşe, enciclopedii vechi, dicţionare sau atlase, iar cotoarele lor de piele jupuită, ca nişte cărămizi groase, aruncau umbre tremurate în lumina lumânărilor. Un afiş vechi, cu un călugăr shaolin şi un gong uriaş fusese bătut într-un cui pe unul dintre pereţii de cărţi.

Fidorous şedea cu picioarele încrucişate sub el, pe o pernă din mijlocul podelei, la început cu faţa spre masa cu lumânări, iar acum întors ca să mă privească. Părea diferit. Preţ de o secundă, am crezut că e un truc al luminii lumânării, dar nu, se schimbase. Părul lui rebel fusese îmblânzit puţin, dat pe spate cu briantină. Şi halatul dispăruse. În locul lui purta un vechi costum negru şi-o cămaşă de un albastru-deschis. Doctorul probabil observase că-l privesc insistent.

— E uşor să uiţi de tine aici jos, spuse. Când nu vezi pe nimeni atâta vreme, ai înclinaţia să nu te gândeşti – făcu un gest larg cu mâna în faţa ochilor săi – la toate astea.

Părea relativ calm, dar văzusem pe viu cât de repede se putea schimba asta.

— Nu mă... am început.

Apoi:

— N-am vrut să mă uit aşa.

Mă privi un moment și nu aveam nici cea mai mică idee despre ceea ce urma să se întâmple. Când vorbi, se uită în altă parte, întorcându-se spre masa cu lumânări.

— N-ar fi trebuit să-ți spun ce ți-am zis despre Scout. Orice ar fi între voi trebuie să rămână între voi. Nu era treaba mea să spun lucrurile alea.

Am simțit o răceală curgându-mi pe sub piele, ca și când cineva mi-ar fi turnat apă în sânge.

— Dar ai avut dreptate. Se folosea de mine.

— Știu, spuse Fidorous. Dar e o fată care a străbătut un drum lung de unde a pornit și de la cine a fost. Și-a ascuțit mult spiritul. Asta se întâmplă, ar trebui să știi. Nu trebuia să spun lucrurile alea.

— De ce-mi spui asta acum?

— Pentru că e purul adevăr.

— Nu, mă refer la faptul că înainte nu te-ai prefăcut că m-ai plăcea foarte mult.

Doctorul se întoarse din nou spre mine.

— Asta crezi?

— Păi, da.

Am observat pentru prima oară cât de deschiși la culoare îi erau ochii în spatele ochelarilor à la Michael Caine. Chiar și în lumina portocalie și plină de umbre a lumânărilor, reușeam să văd că erau de un albastru tropical, limpede, calm; ochi de bebeluș pe fața unui bătrân.

— E greu, spuse într-un sfârșit, străduindu-se doar să rostească aceste cuvinte. E greu când oamenii țin morțiș să facă lucruri îngrozitoare. Nu puteam să te las să pleci de-aici și să-ți dai viața pentru o iluzie.

— Asta s-a întâmplat de fapt?

Fidorous clătină din cap cu mișcări lente, aproape insesizabile, nedezlipindu-și ochii de la mine. Nu era un răspuns la întrebarea mea, era cu totul altceva; o expresie funerară, un loc pustiu între resemnare și regret.

— N-a mai rămas nimic din tine, nu-i așa? spuse.

Întrebarea mă descumpăni. Nu știam ce să răspund.

— N-am... Am încercat să te găsesc pentru că am nevoie de ajutor. De răspunsuri. Nu știu multe despre viața lui sau despre ce-a făcut sau de ce, dar simt nevoia să-l cunosc, cred. Trebuie să descâlcesc toate ițele înainte să se sfârșească totul.

— Nu ești coerent... Pe cine simți nevoia să cunoști?

— Pe Primul Eric Sanderson.

Ochii albaștri, calmi mă priviră pătrunzător.

— Înțeleg. Asta înseamnă că tu ești, ce? Al Doilea Eric Sanderson?

— Da, am spus. Presupun că da.

— Hmmm, făcu doctorul, încruntând din sprâncene, gânditor. Mândria unui bătrân, cu asta te-ai luptat tu, mi-e rușine să spun.

— Trebuie să înțeleg de ce-a făcut ce-a făcut, am zis.

Am vârât mâna adânc în punga de plastic și am scos *Enciclopedia peștilor insoliți*.

— Am găsit asta.

Fidorous ridică privirea spre carte. Noua căldură din el dispăru brusc, totul redevenind gheață. *Luciu de gheață.*

— Dă-mi-o!

Am ezitat, dar nu mă puteam eschiva. I-am dat cartea.

— Ascultă-mă, Eric Sanderson al Doilea, ascultă-mă cu mare atenție – cartea asta-i nesănătoasă. E nesănătoasă și contagioasă, conține idei periculoase și înșelătoare, înțelegi? Nu vreau să mă mai întrebi niciodată nimic despre ea.

Deschise brusc enciclopedia și-o aruncă tare în perete. Am auzit pârâitul cotorului. Cartea moartă căzu greoaie pe podea.

Nu eram tulburat sau intimidat. Era ceva prea mare, prea important.

Venisem la Fidorous după răspunsuri.

Uneori, răspunsurile nu trebuie date în cuvinte.

M-am uitat țintă la cartea ruptă.

— Asta-i tot, nu? am spus.

Fidorous ridică ochii spre mine, fără să se miște, fără să vorbească.

— Primul Eric Sanderson credea tot ce scria acolo despre amintiri ce continuă să trăiască în rechinii cuvintelor. Credea tot, așa că a pornit în căutarea unui ludovician. Nu-i așa?

Doctorul mă privi din spatele ochelarilor groși.

— Nu-i așa?

— Da, spuse Fidorous într-un final.

— Iisuse.

Piesele își reluau acum locul, una după alta.

— A găsit unul și i s-a oferit. Pentru Clio Aames. A făcut-o pentru ea, a încercat să-i salveze viața, s-o facă să trăiască după ce se stinsese deja, numai că nu a funcționat. N-a funcționat și ludovicianul i-a înghițit mintea. L-a mestecat pur și simplu, nu-i așa?

— Da.

L-a mestecat pur și simplu.

— Iisuse.

— Eric, îmi pare rău.

— Deci, Doamne, vreau să zic...

M-am întors, simțind cum se învârte lumea cu mine, și m-am uitat la cartea ruptă.

— Chiar nu există posibilitatea să fie ceva adevărat în asta?

Credeam că pot schimba cele întâmplate, că îi pot salva viața cumva, după ce și-o pierduse deja.

Fidorous se uită în altă parte.

— Convingerea, punctul de vedere, feluri de-a privi lucrurile; toate astea sunt unelte puternice dacă știi cum să le folosești, dar există limite. Rechinul ludovician e un animal viu, iar un animal are o natură proprie și

aceasta nu poate fi schimbată cu nimic în lume. Un rechin e întotdeauna un rechin, orice ai vrea tu să crezi. Să supraviețuiască amintirile într-un ludovician ar fi ca... ca un șoarece care supraviețuiește într-o pisică.

— Dar el voia tare mult ca asta să fie adevărat, nu?

Îmi aruncă un zâmbet slab.

— Da, prea mult. N-ar fi trebuit să-i predau lecțiile. Nu l-am putut opri. Cred că nici el, la sfârșit, nu s-ar fi putut opri. Trebuia să-l trimit înapoi atunci când l-am întâlnit prima oară, dar eram egoist, voiam cunoștințe pentru a supraviețui.

Am băgat iar mâna în pungă și am scos supracoperta cărții lui Randle. Am împăturit-o ca să se vadă mesajul ascuns. *Îmi pare rău, Eric*, mi-am spus, *voiai ca ăsta să fie un secret, dar toate planurile tale au eșuat, nu? Din cauza ta sunt acum așa și trebuie să cer ajutor.*

— Am găsit și asta, am spus, întinzându-i supracoperta lui Fidorous. Era ascunsă în camera lui Eric.

Fidorous luă pagina și-o citi, împingându-și ochelarii mai sus pe nas.

— Ce înseamnă?

Se uită la mine peste supracopertă.

— Nimic. Nu înseamnă nimic, doar că ajunsese prea departe.

Fidorous îmi dădu hârtia înapoi.

— Era un om bun. Adică, erai un om bun, atunci când erai el. Probabil că e ciudat pentru tine; Dumnezeu mi-e martor că pentru mine e ciudat să te văd aici după toate cele întâmplate.

— Mda, îmi închipui.

— Știi, mi-ar fi plăcut să-l cunosc înainte de accident, înainte să moară ea.

— Și mie.

— Când a venit la mine... era deja foarte trist.

— Ar fi făcut orice ca s-o salveze, nu-i așa?

— Da, cred că așa e. Asta simți și tu pentru Scout?

Când cineva pune o întrebare din senin, există șansa ca paznicii să fie surprinși dormind. Când se întâmplă asta, creierul răspunde uneori înainte ca mintea să aibă ocazia să încuie ușile și să pună în geam anunțul cu *vezi-ți de treburile tale*. Uneori, creierul îi surprinde pe toți, chiar și pe el însuși, cu răspunsurile pe care le dă.

— Mda. Adică, poate dacă lucrurile ar fi continuat și dacă asta nu s-ar fi...

Am strâns din buze ca să opresc avalanșa de cuvinte.

— Dar toate au fost minciuni. Ce importanță are ce simt, când nimic n-a fost real niciodată?

— A venit la mine după ce voi doi ați discutat.

— Știu.

Am încercat să vorbesc de parcă nu mi-ar fi păsat.

— Ce a spus?

— Că eu, dintre toți oameni, ar trebui să știu că o situație înseamnă mult mai mult decât faptele simple și reci care o compun.

Fidorous se gândi o clipă.

— Deși a folosit alte cuvinte ca s-o spună.

Un zâmbet firav.

— Mi se pare corect.

Voiam să aflu mai multe, dar nu voiam *să întreb* mai multe. Cuvintele îmi stăteau în gât, dar timpul întrebărilor trecuse.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

— Trebuia să te împiedic să pleci, spuse Fidorous. Mă refer, adică, la Eric Sanderson Unu.

— Nu cred că ai fi putut schimba ceva.

— Mi-am lăsat sentimentele să intre în joc și, prin urmare, n-am făcut tot ce-aș fi putut ca să salvez situația. O recunosc acum în fața ta; am regretat-o încă de-atunci.

Mă simțeam dintr-odată fără astâmpăr.

— Scout m-a mințit, am spus.

Părea ceva meschin când am spus-o și m-am luptat cu sentimentul, stânjeneala înfuriindu-mă.

— Toate n-au fost decât minciuni. Cum să am acum încredere în ea, chiar dacă aș vrea?

— De ce mă întrebi pe mine?

— Pentru că nu am pe cine altcineva să întreb.

— Atunci poate că n-ar trebui să mai întrebi, ci să începi să gândești singur.

— ...

— Timpul nu e niciodată de partea noastră.

Fidorous își dădu jos ochelarii și-i frecă de mânecă.

— Viața e mult prea nesigură ca să lași lucruri importante nerostite.

Se uită în jurul său și, văzând o pernă lângă peretele cel mai îndepărtat, îmi făcu semn s-o aduc și să iau loc. Am făcut-o, lăsând punga jos și așezându-mă turcește lângă el.

— Avem cu toții mult de lucru în noaptea asta, dar cred că e important ca, înainte de ziua de mâine, tu să înțelegi ce ai fost, ce ești.

M-am uitat la el; lumânările i se reflectau în ochelari.

— Când tu... când Eric Sanderson Unu a venit la mine, era distrus, cu inima frântă, obsedat. Trebuia să-l refuz, dar și eu eram distrus și obsedat și mi-am zis: dacă aș putea trăi atât cât să-i predau lecțiile. N-ar fi trebuit niciodată să-ți transmit cunoștințe atât de puternice, dar îmi suna ceasul, nu aveam pe cine altcineva să învăț și pe nimeni altcineva care să țină lecțiile. Eram ultimul din școala mea, Eric Sanderson Doi.

M-am gândit la toate tacticile de supraviețuire și trucurile pe care Primul Eric mi le trimisese în scrisori. Îmi spusese că le învățase pe toate de la Fidorous, dar acum îmi dădeam seama că nu mă gândisem deloc de

unde le putuse învăța doctorul însuși. Desigur, desigur, aici erau prea multe lucruri la mijloc, ca să fie vorba de opera unui singur bătrân.

— Foarte mult timp, continuă Fidorous, a existat o societate foarte *discretă*, o școală de logologiști, lingviști și caligrafi. Când m-am alăturat lor, se numeau Grupul 27, dar înainte de asta se numiseră Biroul de Limbă și Tipografie. Numele s-a schimbat de multe ori de-a lungul anilor, dar la început erau cunoscuți sub numele japonez de Shotai-Mu.

Se opri, căzând pe gânduri.

— Ar trebui să știi că ești o parte dintr-o poveste foarte lungă, Eric Sanderson al Doilea, ultima parte. Ce ți s-a întâmplat ție s-a întâmplat pentru că eu m-am convins că puteam să transmit cunoștințele pe care tu le căutai *și* să te scap de obsesie. Bineînțeles, n-am putut.

Doctorul suspină.

— Sfârșituri și începuturi, spuse el încet. Sfârșitul poveștii școlii Shotai-Mu este aici, în camera aceasta; bătrânul din mormanul lui de cuvinte și ucenicul care și-a pierdut mintea. Dar începutul nostru, începutul întregii povești e mult mai luminos și mai îndrăzneț.

În camera cu lumânări pâlpâitoare, doctorul Trey Fidorous îmi spuse această poveste.

POVESTEA LUI TEKISUI ȘI A ȘCOLII SHOTAI-MU

UNU

Istoria ne spune că un călugăr, Eisai, a fost cel care a introdus Zenul în Japonia, dar, înainte de vremurile acelea, a existat un număr de japonezi luminați care au călătorit în China și au studiat Zenul sub îndrumarea

vechilor maeștri chinezi. Tekisui n-a plecat în China pentru a învăța Zenul. Era mai degrabă pasionat de artă și istorie, și s-a dus în China mânat de aceste interese. Se spune că a petrecut mulți ani studiind caligrafia chineză din vremurile străvechi înainte să devină elevul lui Hui-Yuan, care a fost unul dintre cei mai mari învățători Zen ai vremii. Înainte să se întoarcă în Japonia, Tekisui a studiat sub îndrumarea lui Hui-Yuan vreme de paisprezece ani.

La întoarcere, Tekisui s-a stabilit într-o vale adâncă și sălbatică, unde medita cât era ziua de lungă. Când îl căutau oamenii și-i cereau să le transmită învățăturile pe care le primise, Tekisui spunea foarte puține sau nu le spunea absolut nimic. Apoi s-a mutat într-o parte mai adâncă și mai inaccesibilă a văii, unde să fie mai greu de găsit.

Asta se întâmpla pe când marile temple își pierduseră mult din influență și Japonia se afla sub dominația militară Bushi, marile familii de luptători care, mai târziu, aveau să fie cunoscuți sub numele de samurai. Valea lui Tekisui făcea parte din teritoriul ce aparținea unui puternic luptător Bushi, pe nume Isamu. Familia lui Isamu luptase împotriva familiilor Bushi de la temple și împotriva familiilor nobile ale Japoniei pentru a instaura dominația militară pe tot cuprinsul țării, sub conducerea lui Minamoto no Michichika. Isamu era cunoscut și respectat în întreaga Japonie. Când a auzit de călugărul care trăia în vale, Isamu i-a trimis lui Tekisui o invitație prin care-l ruga să vină să-l viziteze. Isamu avea trei fii – pe Kenshin, cel mai mare, pe Nibori, fiul mijlociu, și pe Susumu, mezinul. Toți erau bine cunoscuți în Japonia ca eroi și mari luptători, fiecare după faptele sale. Toți cei trei fii s-au întors la casa tatălui lor în noaptea vizitei lui Tekisui pentru a auzi ce are de spus călugărul.

Când veni sorocul, Tekisui sosi, cum fusese invitat, și se înfățișă lui Isamu și familiei sale. Scoase o pensulă de scris din robă și desenă o singură linie dreaptă în aer. Acesta a fost începutul și sfârșitul învățăturilor lui Tekisui. Unii spun că Isamu a fost pe dată luminat, dar povestea asta nu e adevărată. Isamu n-a fost luminat, dar era înțelept și nu-și dădea repede cu părerea în nici o privință. Fiii lui Isamu, însă, se înfuriară, crezând că Tekisui glumise pe seama tatălui lor. Susumu spuse că-l va pedepsi pe călugăr pentru lipsa lui de respect și trase sabia din teacă. Susumu era un spadasin bine-cunoscut și purtase multe dueluri, dar Tekisui rămase pe loc, cu pensula de scris în mână. Susumu atacă, însă Tekisui, folosind pensula, îl înfrânse din trei mișcări.

Nibori, fiul mijlociu, trase sabia și spuse: „Fratele meu e un mare luptător, dar să știi că eu sunt și mai dihai".

Când auzi asta, Tekisui zise: „Atunci trebuie să mă pregătesc pe măsură", și smulse un fir de păr din pensulă. Puse pensula pe jos și ținu firul de păr în fața sa. Nibori atacă și Tekisui îl înfrânse cu firul din două mișcări.

În clipa aceea, Kenshin, fiul cel mare, trase sabia, spunând: „Trebuie să-ți mărturisesc că nu am pierdut niciodată un duel. Cu excepția tatei, eu sunt cel mai mare spadasin din zonă".

Tekisui răspunse: „Prea bine. Am să mă pregătesc după cum spui", și așeză firul de păr jos, lângă pensulă, după care ridică mâinile goale în fața sa.

Kenshin atacă și Tekisui îl înfrânse cu mâinile goale dintr-o singură mișcare.

Văzând toate acestea, Isamu spuse că era uimit de priceperea lui Tekisui.

Tekisui zise: „Ceea ce ai văzut e doar ideea priceperii sau ne-priceperea. Este totul și nimic, o imagine, un lampadar, un grăunte de nisip de pe un țărm îndepărtat".

Kenshin, Nibori și Susumu își cerură scuze pentru ignoranța de care dăduseră dovadă, iar Kenshin întrebă

dacă se puteau întoarce toți trei cu Tekisui în valea sa pentru a-i deveni învățăcei. Tekisui fu de acord și-n felul acesta luă ființă școala Shotai-Mu.

DOI

Trecură nenumărați ani și Isamu îmbătrâni. În tot acest timp nu fu vizitat deloc de fiii săi. Isamu era întristat, nu însă și furios, pentru că văzuse cu ochii lui priceperea lui Tekisui și era mulțumit că fiii săi puteau studia cu el. Isamu mai știa și că Shotai-Mu puneau mare preț pe tăcere și izolare, și că din această pricină Tekisui nu construise un templu sau o bibliotecă, ci își săpase noua școală adânc în pământul de pe fundul văii. Isamu ajunse la concluzia că era mai bine să-și lase fiii să învețe.

Într-o noapte, un negustător surprins de o furtună puternică bătu la ușa lui Isamu. Isamu dădu ordine ca omul să primească adăpost peste noapte și, pentru a-și arăta recunoștința, negustătorul îi oferi lui Isamu un sul rar de caligrafie în dar. Lucrul de care nici negustătorul și nici Isamu nu-și dădură seama era că unul dintre caracterele scrise pe sul era greșit. Pe lângă asta, sulul fusese udat de ploaie și apa trezise la viață caracterul greșit.

În decursul lunilor care urmară, caracterul greșit îmbolnăvi mintea lui Isamu, făcându-l să devină confuz și uituc, și să se comporte într-un fel care-l transformă într-un străin chiar și pentru membrii casei sale. În cele din urmă, Isamu cel tulburat intră pe de-a-ntregul într-o stare de inconștiență.

Atunci, un mesager fu trimis în valea lui Tekisui pentru a-i informa pe fiii lui Isamu de cele întâmplate și pentru a cere ajutor de la Tekisui și de la Shotai-Mu.

În zorii zilei următoare, trei oameni sosiră la casa lui Isamu. Oamenii erau îmbrăcați în luptători Bushi, dar nu semănau deloc cu vreun Bushi văzut vreodată. Armura

lor de bronz era făcută din zeci de mii de simboluri complicate și caractere turnate, și părea atât de subțire și delicată, încât numai o privire aruncată ar fi putut-o străpunge. S-a mai observat și că, în locul celor două săbii purtate de obicei în luptă, fiecare luptător avea doar una, o sabie cu mâner, însă fără tăiș. Acești luptători erau fiii lui Isamu: Kenshin, Nibori și Susumu; erau însă de nerecunoscut, pentru că îndelungata lor absență și ani mulți de învățături îi schimbaseră simțitor.

Cei trei intrară în camera cu suluri a lui Isamu și se luptară cu caracterul greșit. În cele din urmă, îl înfrânseră, dar Susumu fu rănit mortal în duel. Mai târziu în ziua aceea, Kenshin și Nibori fură chemați de urgență la Shotai-Mu, dar Susumu nu mai avea mult de trăit și spuse că-și va petrece ultimele ore în casa tatălui său.

Isamu se trezi seara cu mintea înzdrăvenită. În luptătorul muribund îl recunoscu imediat pe fiul său. Când Susumu deschise ochii și-l văzu pe tatăl lui, ceru ca din acea clipă toate caracterele de literă folosite în regiune să fie trimise la Shotai-Mu, pentru a verifica dacă nu erau greșite. Isamu fu numaidecât de acord cu asta și promise că va face tot ce-i stătea în puteri pentru ca fiecare caracter de literă din întreaga Japonie să fie trimis la Shotai-Mu. Auzind acestea, Susumu zâmbi și își dădu ultima suflare.

Bătrânul avea să-și țină promisiunea.

28

Cubul de lumină

— Vreau să-ți arăt ceva.

Fidorous a pornit-o pe coridor cu mersul lui de director de școală și eu l-am urmat.

— Când m-a găsit Primul Eric Sanderson, spuse, eram rănit, fugar și mă temeam pentru viața mea. Încercam să-mi ascund urmele conceptuale după o perdea de fum alcătuită din coduri și texte, fugind dintr-un oraș în altul.

— Pista pe care a folosit-o Eric ca să te găsească?

— Da, dar nu dădea roade și nu mă puteam mișca destul de repede. Eric m-a ajutat să strâng materiale pentru a construi o capcană.

Am ajuns la o ușă din peretele de cărți.

— El mi-a salvat viața. Din cauza asta s-a supărat atât de tare atunci când nu l-am putut ajuta să găsească un ludovician.

— O capcană pentru ce? De ce fugeai?

— Imediat îți arăt.

Fidorous împinse ușa.

Spațiul dindărătul ei era cavernos, întunecat și nedeslușit, ca un hangar de avion noaptea. M-am uitat prostit. În partea opusă, pe podea, se zărea un cub mare cât o casă, trasat în întregime din lumină pâlpâitoare.

— Doamne, am spus năuc. Ce frumos e!

Fidorous nu răspunse.

Când ochii mi s-au obișnuit, am văzut că efectul era posibil datorită unei serii de rame de lemn înalte. Fiecare susținea unul sau mai multe proiectoare de film și fiecare dintre acestea bătea spre lateralul proiectorului învecinat. Împreună descriau un cub.

— Asta-i capcana?

— Da. Filtru de semnificant sus, spuse Fidorous, gesticulând spre partea de sus a cubului, iar aici jos, cușca. E un bazin. Un acvariu.

Uitându-mă în spate, am început să deslușesc impresia unei mingi mari întunecate înotând în mijlocul bazinului. Colaci lungi și groși de vină, teamă și înfrângere se umflau și se întindeau din masa învolburată, apoi erau absorbiți sau alunecau înapoi înăuntru. Mai rău, mingea întunecată mi se părea familiară, o senzație insuportabilă de greutate și spaimă.

— Ce-i înăuntru?

— Un gloom.

M-am întors spre doctor.

— Luxofagi, vigofagi și aptifagi, spuse el. Cu miile. Iar cei mari din mijloc sunt panofagi, reginele bancului. O colonie ca asta se cheamă gloom.

Un tremur de repulsie. M-am gândit la luxofagul care se aflase în mine în spitalul abandonat, la greața, lipsa de orientare și voință de atunci. M-am gândit la domnul Nimeni și la angajatorul său.

— De unde vine?

În clipa în care am întrebat, am simțit deja răspunsul prinzând formă în mintea mea. Am început să simt marginile unui cerc vast.

— De la Mycroft Ward, spuse Fidorous.

M-am uitat din nou la bazin.

— De ce?

— Shotai-Mu a încercat să oprească expansiunea lui Ward. Aproape douăzeci de ani am purtat un război crâncen

împotriva lui. Într-o zi, agenții lui ne-au spart sistemele de apărare computerizată. Creșteau gloomi și i-au încărcat cu zecile, cu milioanele, în litere și cuvinte pe care le-au trimis în sistemele noastre de monitorizare a limbajului.

Bătrânul părea zăpăcit, vlăguit.

— Eu am fost singurul Shotai-Mu care a supraviețuit și asta doar mulțumită ție.

— Ai venit aici.

— Departamentul ăsta fusese abandonat cu mult timp în urmă și oamenii lui Ward nu știau nimic despre existența lui. Vezi tu, am crezut întotdeauna că prioritatea mea trebuie să fie continuarea muncii noastre. Am făcut tot posibilul să rămân ascuns în vreme ce îngrijeam și întrețineam limbile. Dar. Dar acum sunt bătrân și Ward a devenit bogat și puternic. Are resursele necesare ca să fie sigur că într-o bună zi își va perfecționa sistemul de standardizare, iar dacă se întâmplă asta, în loc de o mie de Ward vor fi o sută de mii, un milion, un miliard. Va crește exponențial până când nu va mai rămâne nimic și nimeni. Doar Ward, Ward, Ward în fiecare casă, în fiecare oraș și-n fiecare țară din lume. Pentru totdeauna.

— Iisuse, am spus.

— Iar ăsta, continuă el cu dezinvoltură, este motivul pentru care mâine o să vă ajut pe amândoi.

Orpheus și codul QWERTY

Ne trebuiră aproape zece minute ca să ne întoarcem la camera Primului Eric Sanderson, doctorul zăbovind în drum ca să-mi arate o bucătărie mică și o baie.

După toate coridoarele și intersecțiile alea, îmi părea bine să ajung din nou la ușa lui Eric, îmi părea bine să știu că lucrurile mele, motanul meu și un pat cald și comod se aflau de cealaltă parte.

— De când nu ai mai dormit?

— Nu știu, am răspuns. Mă simt doar cumva amețit.

— Hmmm. Ei, mă tem că până dimineață trebuie duse la capăt două lucruri importante.

Vorbind, Fidorous scoase o pensulă foarte veche din buzunarul interior. Coada de lemn era înnegrită de uzură și strălucea de cerneală străveche și de ceea ce păreau a fi secole de unsoare de pe degete și mâini. Perii erau negri și ei, dar neîncleiați și perfect drepți.

— Ca a lui Tekisui, am spus. E-o pensulă de scris, nu?

— Da, asta e, iar tu trebuie s-o folosești ca să-ți scrii povestea. Atât cât îți mai amintești din ea și cu toate amănuntele posibile.

— Unde s-o scriu?

— În aer.

Fidorous făcu un gest în gol, asemenea cuiva care-și scrie numele cu un diamant.

— Până dimineață, pensula asta trebuie să termine toată povestea. Ai înțeles?

Întinzându-mi-o, mă privi cu ochii lui albaștri, calmi, senini și serioși.

— Da, am aprobat, luându-mă prin surprindere.

Am apucat cu grijă coada antică de lemn.

— Ai spus cumva că am de făcut două lucruri?

— Mai trebuie să bei asta, zise scoțând un pahar mic dintr-un buzunar al jachetei.

Am luat paharul și l-am ridicat la lumină. Era plin de fâșiuțe de hârtie, ca și când o coală A4 ar fi fost trecută prin aparatul de distrus documente și apoi tăiată din nou cu foarfeca pentru a obține dreptunghiuri lungi și înguste. Când m-am uitat mai atent, am văzut că fiecare fâșie avea scris pe ea, cu cerneală neagră, cuvântul APĂ.

M-am întors spre doctor.

— Să beau asta?

— Da, trebuie să bei *conceptul* de apă, ca să-i poți simți gustul și să te răcorească.

— Și cum să fac asta?

— În lume există două feluri de oameni, Eric. Cei care înțeleg instinctiv că povestea Potopului și povestea Turnului Babel sunt una și aceeași, și cei care nu înțeleg asta.

Eram pe cale să spun ceva, dar...

— Până mâine-dimineață trebuie să bei apa și să-ți scrii povestea. Apoi o să vin după tine.

Fără să aștepte un răspuns, doctorul s-a întors și a pornit-o de-a lungul coridorului. M-am gândit să strig după el, dar am șovăit câteva clipe, am așteptat prea mult și atunci dispăruse deja din vedere.

Ian n-a fost foarte fericit când am aprins lumina în dormitor. Avea expresia pe care motanii mari o au uneori când sunt treziți din somn pentru o fotografie de familie.

— Scuze, am spus, așezându-mă pe marginea patului.

Ian a scuturat dintr-o ureche.

Am luat paharul și am mestecat cu degetul în el. Dreptunghiurile de hârtie au fâșâit. *Convingere*. Am închis ochii și-am încercat să mă conving că fâșâitul era de fapt susurul apei curgând printr-o țeavă lungă. După ce am reușit să fixez bine gândul, am scos degetul din pahar și l-am dus la gură. Hârtiile mi s-au rostogolit peste buze într-un ghemotoc poros, câteva găsindu-și drumul spre dinții și limba mea, gâdilându-mă. Am deschis ochii, m-am scobit între dinți și le-am scuipat una câte una, am răsucit-o pe ultima într-o mingiuță ușor păstoasă și-am aruncat-o cât colo.

M-am uitat o vreme în pahar. Fâșiuțele de hârtie stăteau încâlcite, iar pe fiecare cuvântul APĂ era expus sau semiexpus sau de-a dreptul invizibil. Mi-am amintit vag ceva despre o sticluță cu pudră care se transformă în sânge atunci când destui oameni religioși o privesc cu intensitate. *Vinul devine sângele lui Hristos* mi-a venit în gând de undeva și mi-am spus: *O, minunat.*

Convingere. Convingere. Convingere. Am ridicat din nou paharul și l-am dat peste cap, deschizând gura larg și așteptându-mă ca gustul și atingerea apei să mă năpădească rece și grea. În schimb, hârtia s-a rostogolit și gura mea a devenit o cușcă de hamsteri. Am scuipat fâșiile în pahar, unele ude și lipicioase, pline de fire de salivă. Una mi s-a lipit de cerul gurii atât de în spate, că aproape îmi stătea în gât. Am zgândărit-o cu degetul, încercând s-o desprind cu unghia și aproape vomitând.

Am pus paharul pe noptieră. Ideea de apă? Dacă hotarul dintre lumea fizică și cea conceptuală era acolo, nici nu reușeam să-l găsesc, darămite să-l mai și trec, așa că am apucat în schimb pensula antică a lui Fidorous. *Trebuie să-ți scrii povestea cu asta. Atât cât îți mai amintești din ea și cu toate amănuntele posibile.*

M-am ridicat în picioare.

Pensula stătea drept în față, nemișcată.

Am început.

Eram inconștient. Încetasem să respir...

Să ții mâna întinsă în față o perioadă lungă de timp necesită mult mai multă forță decât te-ai aștepta.

Am pus în sfârșit pensula pe noptieră și mi-am frecat fața cu mâinile. Toată tărășenia îmi luase... câte ore? Două, trei? E greu de spus într-o lume luminată electric, dar făcusem ce-mi ceruse doctorul, îmi scrisesem povestea în aer. Îmi era rău. Nu mâncasem de mult, mult timp, și, chiar dacă nu-mi era foarte foame, știam că senzația de rău nu-mi va trece decât dacă găseam ceva de mâncare. Am început să simt și nevoia de-a merge la toaletă și mi-a trecut prin gând că, oricâte lucruri mi s-ar întâmpla, angrenajele corpului meu nu pot să lucreze liniștite în fundal decât o perioadă limitată de timp. Era ceva liniștitor în asta, repetitivitatea, efectul de *ancoră*. Scuturând brațul care mă durea ca să scap de junghi, am pornit-o spre ușa băii.

Am tras apa la toaletă și m-am spălat pe mâini, gândindu-mă în treacăt la un duș în cabina mică și galbenă din colțul încăperii, dar știind în același timp că eram prea obosit, prea sleit de puteri; granițele gândurilor se pierdeau deja în depărtarea creierului care trăgea încet obloanele. Trebuia să mănânc și să mă întind; restul putea să aștepte.

Am ieșit din baie și am pornit-o pe coridorul de cărți spre ușa bucătăriei.

Era deschisă, neonul de un albastru electric proiectând o dungă pe podea și-n sus, pe cotoarele cărților de pe peretele din față. Am auzit sunetele scoase de un ibric, o linguriță de cafea zăngănind într-o cană. Mi-am strecurat capul pe după cadrul ușii. *Scout.* Ceva – nervii mei, sângele meu – tresări și încremeni la vederea ei, o fântână transformându-se în gheață și electricitate statică înlăuntrul meu.

Ea m-a văzut înainte să-mi pot retrage capul, ridicând degetul mare și ștergându-și ochii pe când se întorcea cu spatele.

— Nu te-am auzit venind, zise.

— Coridoarele.

Nu știam ce să spun.

— Cărțile de pe pereți reduc intensitatea sunetelor, cred.

Ea încuviință, cu fața spre ibric, așteptând să fiarbă apa.

Am rămas amândoi acolo. Secundele se scurgeau încet.

— Cum îți merge?

— Binișor, zise ea. Cred că am reușit să stabilesc conexiunea laptopului.

Am încuviințat din cap, chiar dacă nu mă putea vedea.

— Asta-i bine.

— Știi ce? zise ea. Putem să nu facem asta?

Se întoarse, iar ochii ei erau sticloși și umflați de plâns.

— Sunt obosită și încerc să rămân trează și să mă concentrez și, în orice caz, nu e nevoie să mă mai *prefac* că-mi pasă de tine, nu? Ți-amintești? Am dreptate, nu?

— Tu ești cea care a mințit.

Ce lucru copilăresc am putut să spun!

— Cum ar trebui eu să...

— Am dreptate, pentru că tu știi totul, nu? Știi tot ce gândesc și ce simt.

Ceva rece din mine spuse:

— Știu care sunt faptele.

— *Știu care sunt faptele.*

Împinse cafeaua nefăcută deoparte.

— Du-te naibii, Eric, bine? Du-te învârtindu-te, zise și mă împinse, ieșind din încăpere.

Am rămas singur, uitându-mă fix la podea, stând încă în ușă.

La un moment dat, ibricul care bolborosea se opri singur cu un clic puternic.

Deasupra tunelurilor de cuvinte, la marginea coridorului din depozitul subteran al bibliotecii, o mare şi rectilinie noţiune se opreşte încet. Saltă şi se-nclină uşor în molcomi curenţi-întâmplare creaţi de puţinii bibliotecari şi cărturari veniţi în vizită. Gura de lame Occam şi ranchiună a chibzuinţei se deschide şi apoi se închide. Branhii retezate de elipsă se umflă şi se dezumflă. Ochiul ludovicianului e un zero negru ca noaptea, o picătură de cerneală, o gaură întunecată, afundată adânc în lume. Rechinul-gândului pare să asculte. Sau să gândească.

Undeva, foarte jos, ochii mei se zbat în somnul profund.

Coşmaruri.

M-am trezit dintr-odată, intrând în panică atunci când am văzut cuverturile nefamiliare care mă acopereau şi, ca prin ceaţă, tavanul necunoscut de deasupra. După care mi-am adus aminte unde mă aflam. *În dormitorul Primului Eric Sanderson*. Muşchii mi s-au destins. Am încercat să prind visul, să-l cercetez puţin, dar dispăruse deja, se evaporase şi căzuse pradă uitării ca atât de multe altele.

Cât era ceasul? Lumina pe care o lăsasem aprinsă avea exact aceeaşi nuanţă de galben ca înainte şi ar fi putut trece oricât timp, secunde sau ore întregi, după ce în sfârşit mă urcasem în pat. Zilele şi nopţile nu aveau nici o însemnătate aici, erau înlocuite de comutatoare şi de-o constantă veşnicie electrică.

M-am gândit la jeepul galben, la ploaie, la aer.

— Ţi-a scăpat ceva.

M-am ridicat anevoie în coate, m-am uitat cu ochii mijiţi peste marginea cuverturii şi am observat că cineva era aşezat la capătul patului. Fidorous.

Mă târâsem sub pleduri încă îmbrăcat, aşa că m-am ridicat încet în capul oaselor.

— Ce?

— În caietele astea ai trecut ceva cu vederea. E într-adevăr o treabă foarte isteaţă.

Am încercat să-mi concentrez privirea. Fidorous îmi citea caietele cu *Fragmentul beculuí*.

— Hei. Nu poţi să intri aşa, pur şi simplu, şi să-mi cotrobăi prin lucruri.

— Dar n-am făcut asta. Ai uitat-o aseară.

Avea dreptate. Uitasem punga de plastic, o lăsasem în camera cu masa şi lumânările.

— Tot nu înseamnă că ai dreptul să le citeşti.

Ochii doctorului zăboviră asupra mea. Senini şi goi ca întotdeauna, nu aveai cum să-ţi dai seama ce mocnea în spatele lor. Am simţit un fior slab de nelinişte.

— Deci nu vrei să știi ce ți-a scăpat?

Încă amețit și cu ochii împăienjeniți, am ridicat mâna, dorindu-mi pe jumătate ca el să-mi dea caietele și pe jumătate pregătindu-mă să i le smulg eu însumi din mâini. Rezultatul fu un gest *nu tocmai clar*, insuficient de puternic pentru a face vreunul dintre cele două lucruri, mai ales că voiam într-adevăr să aflu despre ce vorbea.

— Acest cod QWERTY, zise doctorul, ignorându-mă. Însemnările tale de-aici și de-aici, și, da, de-aici, sugerează că e aleatoriu. Nu sunt sigur că e tocmai așa.

Mi-am trecut degetele prin păr, ca și când electricitatea statică astfel generată putea ajuta la punerea în mișcare a creierului meu.

Codul QWERTY făcea parte din metoda de codificare folosită în cazul textului care alcătuia *Fragmentul beculu*i. Pe scurt, însemna că o literă corect decodificată putea fi găsită lângă litera care o codifica, ca pe o tastatură QWERTY standard, după cum urmează:

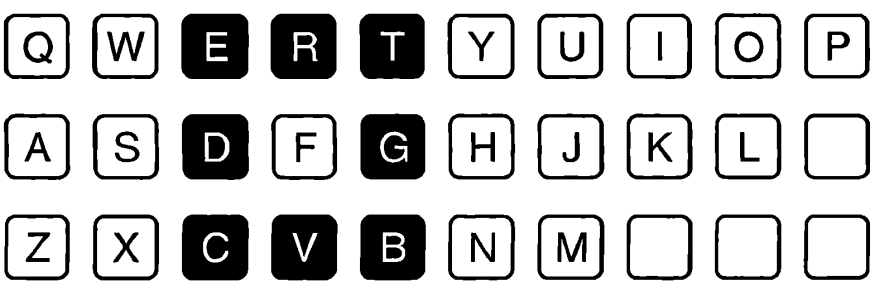

Aici litera codificată este F, așa că litera corect decodificată trebuie să fie E, R, T, D, G, C, V sau B. După cum scria Primul Eric Sanderson, nu părea să existe vreun tipar care să prezică exact care dintre cele opt litere posibile era cea corectă, iar asta făcea ca procesul de decodificare să fie foarte încet și anevoios.

— Adică tu crezi că există un sistem?

— Da, încuviință Fidorous. Dar ăsta nu e decât vârful aisbergului. Uite.

Scoase un pix din buzunarul jachetei sale și găsi o pagină goală într-unul dintre carnețele.

— Prima literă din *Fragmentul beculuí* este C de la „Clio, cu masca de scafandru pe față", corect?

— Mda.

— Dar înainte să aplici QWERTY pentru a o decodifica, în însemnările tale se spune că, la origine, litera asta a fost un V...

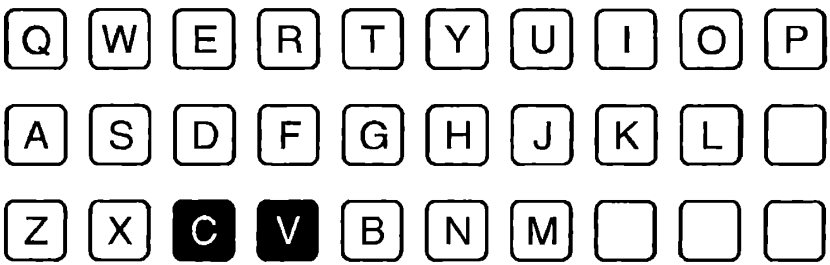

...ceea ce înseamnă că litera corectă se afla la stânga literei date, da?

— Da.

— Așa că luăm pixul și desenăm o săgeată pe orizontală de la dreapta la stânga, așa:

— Bine.

— A doua literă pe care ai tradus-o a fost L din Clio, dar la origine litera asta se pare că a fost Z. Aici e puțin mai greu, datorită faptului că literele sar de la extrema stângă la cea dreaptă, dar conexiunea se realizează astfel:

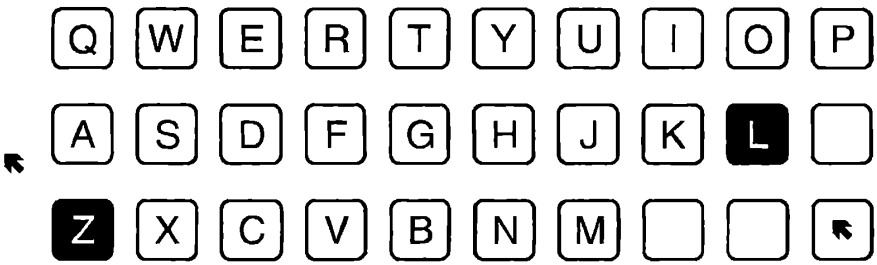

— De la Z la L se realizează de fapt o mișcare la stânga și-n sus pe diagonală, așa că, pornind de unde am terminat prima săgeată, trasăm alta, de data asta pe diagonală în sus și spre stânga, uite așa:

— Ai înțeles până aici?

Ameţit, mă forțam să pricep.

— Întru totul, am mințit.

— Bun. Aproape am terminat. A treia literă tradusă de tine este I. La origine, aceasta era un L. I se află pe diagonală în sus și la dreapta J-ului, așa că următoarea noastră linie este orientată astfel:

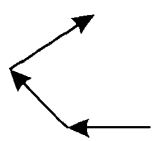

— A patra literă este O-ul. La origine, era un K. Aceasta e una dintre puținele litere care ne dau posibilitatea de-a alege. Putem fie să tragem încă o linie care să meargă pe diagonală în sus și la dreapta, fie, sărind de la o margine la alta a tastaturii, putem hotărî să trasăm o linie pe diagonală în jos și la dreapta. Hai să zicem în jos.

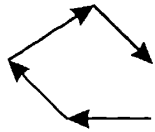

— Acum, D-ul se decodifică în S. Adică o linie orizontală de la stânga la dreapta...

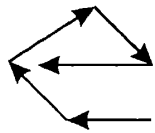

— Poftim. Ce vezi?

M-am uitat la pagină și rotițele minții mele s–au învârtit.

— E o literă. Litera „e".

— Așa am crezut și eu. Sistemul nu e perfect – după cum ai văzut, există câteva linii care pot merge în mai multe direcții – dar, cu puțină muncă, ar trebui să fie posibil să înțelegem felul în care literele au fost formalizate și să le recunoaștem pe fiecare atunci când apar.

— Și ce...

— Ei, dacă am dreptate, această metodă QWERTY de codificare nu are singurul rol de a încifra un text, ci și de-a îmbina două texte. Ceea ce vezi tu este prima literă a celui de-al doilea text, mai mic, dar cât se poate de diferit de primul.

— Deci, *Fragmentul beculuí* ascunde mai multe?

— Da. Cel puțin, e sigur că ascunde mai mult din *ceva*.

M-am uitat la litera compusă din săgeți trasate cu pixul.

— Din păcate, zise Fidorous, închizând caietele *Fragmentului beculuí* și întinzându-mi-le, acum nu putem să dedicăm mai mult timp acestei descoperiri.

— Doctore, dacă aici se mai ascunde un text, trebuie neapărat să știu ce spune.

— Mă tem că evenimentele ne prind deja din urmă. Scout a stabilizat o conexiune între laptop și eul on-line al lui Mycroft Ward. Trebuie să purcedem la drum.

Am încercat să spun *să purcedem la drum încotro?*, dar n-am apucat.

— Ei, cum te-ai descurcat azi-noapte, cu apa și pensula?

— Cu pensula am terminat, am zis, dar hârtia din pahar este și acum doar hârtie. E... Pur și simplu n-am știut cum s-o fac.

— Hmmm. Unde-i pensula?

Am găsit-o și i-am întins-o lui Fidorous. A cântărit-o în mână, gândindu-se o clipă.

— Ești sigur că ai scris totul cu ea?

Am încuviințat.

— Am scris ore în șir. N-am apucat să mă culc decât la... Cât e ceasul acum?

— Opt.

— Am dormit trei ore.

— Ei bine, a zis doctorul îndesând pensula într-un buzunar interior. Va trebui să te mulțumești cu atât. Adu paharul cu tine. Va trebui să mai încerci să-l bei pe *Orpheus*.

— *Orpheus?*

— Ambarcațiunea noastră, explică doctorul, ridicându-se în picioare. Du-te la baie și strânge-ți toate lucrurile de care ai nevoie. Mă întorc după tine în cincisprezece minute. Ai grijă să-ți aduci o haină și dictafoanele alea; s-ar putea să ne prindă bine.

Cu părul încă ud după duș, îmbrăcat în pantaloni de camuflaj, o jachetă groasă, cu guler înalt, și încălțat în bocanci, toate luate din camera Primului Eric Sanderson, cu caietele conținând *Fragmentul beculuí* și toate celelalte descoperiri ale mele în rucsacul din spate, cu paharul cu hârtie într-o mână și o pungă plină de dictafoane în cealaltă, l-am urmat pe Fidorous prin coridoarele mărginite de cărți.

— Cum rămâne cu Ian?

— Motanul tău și-a găsit deja drumul pe-aici. E-un animal tare curios, nu crezi?

— Ai spus că ai o ambarcațiune aici?

Obosit și cu nervii întinși la maximum, treceam încet-încet de punctul în care mă mai surprindea ceva.

— O să vezi. Nu mai e mult.

După câteva minute, coridorul se sfârși cu o scară ce cobora spre o ușă.

— Ăsta-i portul secat, zise Fidorous.

Am intrat într-o pivniță mare cât un supermagazin, cu o podea netedă, din ciment, tavan înalt și șiruri de becuri atârnând de cabluri lungi și încâlcite ca pânza de păianjen.

Scout era acolo. Lucra la ceva în mijlocul camerei.

Haide, mi-am spus. *Asta e. Așa se termină totul, într-un fel sau altul. Trebuie să mai fii puternic încă puțin.* L-am urmat pe Fidorous înăuntrul încăperii.

Scout purta un impermeabil albastru, gros, pe care nu-l mai văzusem înainte. Părea să facă ceva, ceva mare, un soi de plan din scânduri și șipci, cu cutii și cutiuțe pentru ceai și alte mărunțișuri aranjate cu mare grijă înăuntru. Am recunoscut laptopul lui Nimeni așezat pe o ladă de lemn răsturnată, în mijlocul montajului. Un cablu, probabil prețioasa conexiune internet, ieșea din spatele lui și dispărea în tavan. Am mai zărit încă cinci computere, modele vechi, din anii 1980, cu carcase groase, din plastic alb. Fiecare fusese așezat într-un colț al machetei, în felul acesta:

X

X

X

X

X

Două lucruri mă frapară la aranjamentul acela. Nu știam care mă descumpănea mai tare.

— Computerele alea albe, am spus, sunt pentru generarea unei bucle conceptuale, nu?

— Corect, una extrem de puternică, folosind un flux de date în locul sunetului înregistrat.

— Și, am spus, sunt aranjate sub forma unei ambarcațiuni.

— Da, așa e.

Fidorous făcu un gest amplu cu brațul în direcția montajului.

— Bun venit pe *Orpheus*.

Scout ridică privirea de la un cuib de ștecăre și adaptoare, apoi își văzu mai departe de treabă.

— Vino, vino, spuse doctorul, conducându-mă spre grămada de lucruri de pe jos. Uită-te mai de-aproape.

Am ezitat.

— În capătul ăsta sunt locuri goale, zise Scout, îndreptându-se de spate. Auzind-o vorbind, ceva viu îmi tresări în gât, însă ea părea calmă, imperturbabilă, ca și când noaptea trecută nu s-ar fi întâmplat nimic. Doctore, crezi c-o să ne mai trebuiască lemn pentru spate?

Fidorous probabil că era complet absorbit de ideea montajului, pentru că părea prins pe picior greșit de brusca densitate a aerului.

— Da, zise el, după o clipă. Da, cred că ne-ar prinde bine încă niște scânduri.

— În regulă, atunci, să văd ce găsesc.

După care ea se întoarse către ușă.

Doctorul o urmări cu privirea până când părăsi încăperea, după care se întoarse spre mine, dar se hotărî să nu spună nimic.

— Ce este? am întrebat, apropiindu-mă de montaj, încercând să schimb subiectul.

— E o ambarcațiune, spuse Fidorous, venind după mine. Un vas de vânat rechini. *Adevăratul* vas de vânat rechini, ai putea spune. Vino pe-aici și-ți arăt.

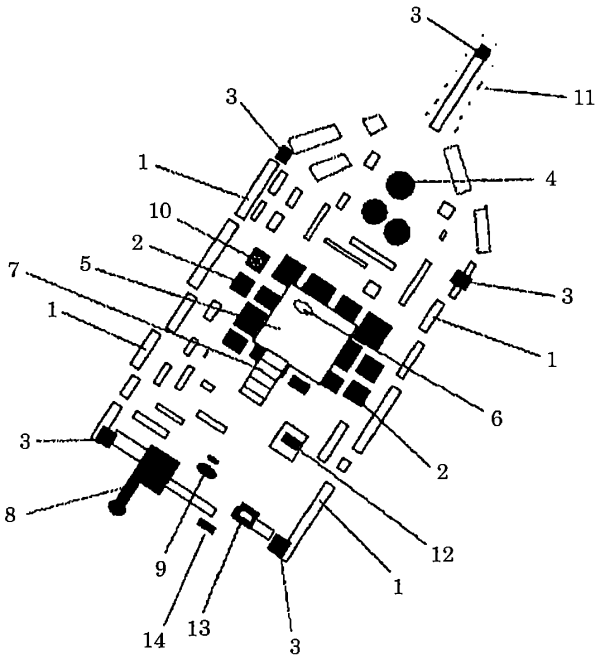

1. Scânduri. Conturul navei *Orpheus*, alcătuit în mare parte din scânduri de lemn. Alte scânduri au fost aşezate şi în interiorul conturului pentru a umple spațiile goale. Scândurile erau un amestec de lemn verde şi podele vechi, rafturi, plinte, stinghii, pervazuri, părți din panouri de uşă etc. Unele scânduri erau vechi şi fosilizate sub straturi de vopsea albă, scorojită, altele găurite şi marcate de locurile unde se aflau cândva cuie şi zăvoare, iar altele noi, mirosind a rumeguş dulce, zemos. Au fost incluse şi bucăți de plăci fibrolemnoase, placaj şi plăci aglomerate, însă mare parte din planul podelei era alcătuit din scânduri.

2. Cutii. O mare porțiune centrală, dreptunghiulară, a planului podelei a fost înălțată la nivelul mijlocului din mai multe cutii. Printre acestea se numărau cutii de carton, cutiuțe de ceai, lăzi de plastic etc. Cele mai multe dintre ele păreau goale, cu câteva excepții: o cutie ce servise odată ca ambalaj unui frigider mic era acum plină cu cărți de bucate şi o cutie mare de ceai, ce fusese placată pe interior cu pagini dintr-un catalog de design interior, în vreme ce alta conținea piese unsuroase de maşină, roți dințate şi un acumulator.

3. Computere. Cinci computere mătăhăloase, din anii '80, poziționate în cele cinci colțuri ale montajului. Fiecare computer era conectat la

cele două din apropiere cu cabluri de telefon albe şi toate formau o buclă conceptuală în formă de barcă urmând marginile profilului de scânduri. Fiecare computer mai avea câte un cablu negru de alimentare, care ducea la cutia de ceai conținând acumulatorul de maşină. Toate computerele erau deschise.

4. Butoaie. Trei butoaie mari, închise, din plastic transparent stăteau aproape de partea din față a montajului. Acestea fuseseră umplute cu registre Pagini Aurii şi alte cărți de telefon, împreună cu ghemotoace lipicioase de bilețele post-it, carnețele de adrese şi mai multe agende Filofax. Fiecare butoi mai conținea două sau trei dispozitive din plastic negru, care semănau cu nişte aparate fax mici sau cu telefoanele modificate, prevăzute cu mici antene telescopice. Fidorous spunea că acestea erau aparate cu formare rapidă a numerelor. A continuat, explicând cu vervă că cele mai bune dintre acele aparate puteau forma până la treizeci de numere telefonice pe minut.

5. Podele de carton. O bucată mare de carton aşezată peste unele dintre cutii pentru a crea o „punte superioară" la înălțimea mijlocului. După grosimea cartonului şi dispunerea cutiilor părea improbabil ca puntea aceea să poată suporta greutatea cuiva fără să se prăbuşească.

6. Volan. Volanul unui Volkswagen aşezat direct pe podeaua de carton.

7. Scări mobile. O serie de scări mobile din lemn vechi, nedesfăcute şi sprijinite de cutii sub forma unei scări fixe impracticabile ce ducea de la podea la puntea superioară.

8. Tăietor de iarbă. Un tăietor de iarbă din plastic verde, sprijinit de o cutie aşa încât capul tăietorului şi firul de tăiat stăteau cu spatele la restul montajului. Fidorous numea tăietorul „Propulsorul 1".

9. Scaun directorial. La dreapta tăietorului de iarbă, se afla un scaun rotativ de birou, uşor uzat, cu tapiserie albastră. Ca majoritatea scaunelor de birou, acesta avea roți, însă erau blocate cu cinci sau şase lanțuri de bicicletă, mai multe lacăte şi-un blocaj de volan. Pe şezutul lui se afla un arac.

10. Pisoiul lan. Dormind.

11. Umeraşe. Mai multe duzini de umeraşe aranjate în jurul marginilor scândurii din față. Umeraşele fuseseră unite între ele la nivelul cârligelor sau de la cârligul unuia la colțul altuia pentru a crea un soi de lanț haotic.

12. Laptopul lui Nimeni. Laptopul lui Nimeni aşezat pe o cutie de ambalaj din plastic. Laptopul era deschis, ecranul strălucea albastru şi afişa o înşiruire neîncetată de coduri sursă, scrise cu caractere albe, îngroşate. Un cablu de internet ducea din spatele lui sus, între grinzi. Un cablu negru de alimentare lega laptopul de acumulatorul de maşină din cutia de ceai.

13. Cutie cu hârtie. O cutie de carton aşezată la marginea profilului de scânduri şi umplută cu topuri de hârtie A4 albă. O fantă fusese tăiată în partea din faţă a cutiei.

14. Ventilator de birou. Un ventilator mare şi crem de birou, cu protecţie din sârmă în jurul elicelor, stătea în picioare, la câţiva centimetri în afara profilului de scânduri. Fidorous se referi la acesta ca la „Propulsorul 2".

— N-am s-o spun, am zis când am încheiat turul lui *Orpheus*, dar am zis-o totuşi. Asta nu-i o ambarcaţiune, ci doar un amestec de lucruri. Am priceput bucla de computere, dar restul... Dacă vine rechinul, noi o să, ce, o să ne urcăm pe cutiile alea şi-o să ne jucăm de-a Ahab sau ceva de genul ăsta?

— Sau ceva de genul ăsta.

În spatele ochelarilor à la Michael Caine, faţa lui Fidorous vibra de ceea ce fizicienii numesc energie potenţială.

— Dar nu-s decât...

— Da, te-am auzit de prima dată. Ai perfectă dreptate. Nu-s decât lucruri, doar minunate lucruri uzuale. Însă ideea pe care o întruchipează lucrurile astea, sensul pe care li l-am atribuit prin alăturarea lor în acest fel, asta e important.

M-am uitat din nou la varietatea de lemn şi cutii şi carton şi cabluri.

— Şi asta-i o treabă care ţine de convingere, nu?

Fidorous păru că-şi scormoneşte creierii căutând ceva. După o secundă, găsi.

— Ai auzit de Matisse?

Am încuviinţat.

— Bun. Ei, într-o zi, un om, un potențial cumpărător, i-a făcut o vizită lui Matisse în studioul său. Omul acesta se uită o vreme la una dintre cele mai recente opere ale artistului, după care declară din senin: „Brațul femeii ăsteia e prea lung". Știi ce i-a replicat Matisse?

Am clătinat din cap.

— A spus: „Asta nu-i o femeie, domnule. E-un tablou."

Fidorous se îndepărtă de mine pentru a inspecta montajul. L-am privit ajustând ușor alinierea ventilatorului de birou și lovind cu un pix în grilajul lui protector, ascultând cu atenție sunetul produs.

— Deci asta faci tu? am spus. Construiești femeia?

— Întocmai. Ai zis-o bine în două cuvinte. Construim femeia, nu tabloul.

Doctorul se îndreptă de spate și-și scutură pantalonii cu palma.

— Toate *lucrurile* astea te-ar ajuta să te gândești la ele ca la o unealtă concentrațională, un mod de-a ne asigura că femeia, atunci când o vom termina, va fi o singură femeie și nu ca... ca un film tridimensional fără ochelari speciali. Se mai fac de astea?

— De care?

— Filme tridimensionale.

— Aha, mda, așa cred.

— Bun, bun. Îmi plac. Foarte folositoare. În orice caz, aici îți poți depozita lucrurile.

Fidorous a arătat spre rucsacul meu și, când i l-am dus, l-a așezat înăuntrul uneia dintre cutiile de ceai din *Orpheus*.

L-am privit refăcând aranjamentul, schimbând locul rucsacului meu în cutie până când lui i s-a părut că stătea bine. Era ca și când Fidorous ar fi avut mai multe viteze, ca și când ceva i-ar fi schimbat tot timpul setările creierului de la *pustnic furios* la *savant răzbunător*, la *călugăr gânditor*, la *puști emoționat pe un spalier de cățărare*. Oare câți alți Trey Fidorous se mai ascundeau sub tot părul ăla? Gândul mă îngrijora mai mult decât voiam

să recunosc. După pregătirea oferită de Primul Eric, devenisem destul de priceput la intuirea oamenilor, însă rămânea faptul că pe omul acesta nu-l puteam încadra în nici un tip.

— Bun, da, zise Fidorous, zâmbindu-mi de jos. Acum, ce-i în punga de plastic?

— Dictafoanele mele.

— Excelent. Cred că o să le punem... aici.

Punga de plastic intră într-o cutie de carton mai mică.

— Și... da.

Își netezi buzunarele, scoase pensula străveche pe care mi-o dăduse cu o seară în urmă și-o așeză cu grijă în cutia de ambalaj de lângă laptopul lui Nimeni.

— Cred că așa e bine pentru moment. Da, e bine. Corect. Tu rămâi aici, eu mă duc să văd dacă aflu pe unde s-a ascuns Scout, mai trebuie să găsim și un fel de ancoră.

— Bine, dacă nu ai nevoie de mine la nimic din toate astea, pot să mai lucrez puțin la codul QWERTY?

— Nu.

Păşind afară din montaj, arătă spre paharul cu fâșii de hârtie pe care-l țineam încă în mână.

— Aia-i prioritatea ta. Dacă e să funcționeze ceva din toate astea, trebuie să bei apa aia. Ai înțeles?

— Sigur. Bine.

— Așa.

Scăpat de griji, porni spre ieșire.

— Așa. Tu vezi de asta și noi ne ocupăm de ambarcațiune.

Mi-am ridicat gulerul hainei. Acum, că eram singur, aerul părea rece, încărcat de gânduri și îmbâcsit. Încăperea goală mirosea vag a covoare ridicate și-a fabrici abandonate. Era liniște, pașii mei scoțând bufnituri surde pe metrii nesfârșiți ai podelei de ciment.

Numai că nu eram tocmai singur, nu-i așa?

— Ei bine, mă bucur că nimic din toate astea nu-ți afectează prea mult rutina.

De deasupra cutiei sale de carton, una dintre urechile lui Ian se roti ca să mă asculte în vreme ce tot restul corpului său se prefăcea adormit.

— De ce ai vrea să cobori aici, totuși? Era frig și... nepotrivit pentru Ian.

Urechea se zbătu de câteva ori, apoi se îndreptă din nou în față, dându-mi nepăsătoare de veste că nu va lua parte la discuția asta.

— Fie, am zis.

Am pus palma peste paharul plin de hârtii și l-am scuturat de câteva ori, așa cum scuturi un glob de cristal. Fâșiuțele dinăuntru foșniră înfundat la fiecare mișcare, dar nimic altceva nu se schimbă. M-am dus la perete și m-am așezat cu spatele lipit de el, simțind podeaua dură prin jeanși. În mijlocul acelui spațiu cenușiu, *Orpheus* stătea tăcut aidoma colajului de nimicuri care și era. Abia vedeam coastele îmblănite ale lui Ian ridicându-se și coborând încet, parcă fără nici o grijă pe lume.

Am scos un suspin pe care nu-l auzi nimeni. În mintea mea încă istovită, întâmplările și evoluțiile din ultimele douăzeci și patru de ore, răsturnările de situație, durerile și șocurile, toate se adunau și formau un mare și complicat labirint pe care eu nu mai aveam forța să-l descâlcesc. În schimb, m-am resemnat doar să înaintez împleticit. Somnoros și destul de detașat ca să contemplu întâmplările cu nepăsarea unui spectator, m-am gândit să ies pe partea cealaltă, să las spațiile subpământene, hârtiile și lăturalnicele idei încâlcite în urmă. Alunecând spre granița somnului, m-am trezit că mă gândesc la Scout și la felul în care fuseserăm împreună în acea scurtă perioadă de timp, la felul în care-i mirosea corpul și cum îl simțeam lipit de pielea mea, la râsul ei hotărât, la părul ei ciufulit și la felul în care ni se atinseseră degetele, se

împletiseră și apoi ne uniseră mâinile în timp ce ne croiam drum prin coridoare slab luminate. Amintirile erau dureroase și le-am îndepărtat. Dacă aveam într-adevăr să urc înapoi în lume după treaba asta, urma s-o fac singur, din nou, doar eu și Ian. Ideea îmi trimise prin corp un fior rece. Poate reușeam să discut cu ea. Poate puteam să-i spun *sigur că înțeleg de ce ai făcut-o* și să-mi cer iertare pentru că am fost așa de speriat și de prost, și poate că totul s-ar întoarce la cum a fost când eram... orice ar fi fost atunci când eram. Dar îmi era frică, mă temeam că va râde sau, și mai rău, că va fi amabilă și-mi va spune cât de rău îi pare ei, dar că n-a avut nevoie de mine decât pentru asta. Mintea mea adormită derulă această scenă în timp ce plutea în zare spre teritorii străine. Și dacă-i spuneam despre celălalt lucru, despre lucrul ascuns, despre lucrul absurd? Lucrul care insista că ea avea legătură cu Clio Aames. *Legătură? Haide, spune-o.* Lucrul care insista – *haide spune-o* – că ea era Clio Aames. Altceva mai aiurea nu puteam gândi sau spune și totuși... și totuși, o parte nefamiliară din mine, din adâncul ființei mele, spunea *ar putea fi singura metodă prin care lumea asta frântă să-și afle din nou coerența.*

Am încuviințat, m-am trezit pe dată, mâna zvâcnindu-mi pe pahar. Somnul dăduse să mă înhațe și eu mă prinsesem cu unghiile de marginea lumii conștiente în ultimul minut. Am ridicat paharul și am aruncat o privire insistentă la fâșiile de hârtie dinăuntru. Nici o schimbare.

— Așa-i, mi-am spus cu glas tare mie însumi și paharului, încercând să-mi urnesc mintea din loc. Mi-am luat inima în dinți pentru încă o încercare cu conceptul de apă.

Dimineața se duse. Scout și Fidorous se întoarseră la montajul *Orpheus* iar și iar, aducând alte *lucruri*. Din când în când, doctorul mă striga ca să mă întrebe cum mă descurcam sau ca să-mi spună ce rol aveau obiectele

pe care le includeau în machetă. Un teanc de cărți legate cu un lanț subțire deveni ancora, un suport de haine pornind din lateral era vinciul și o lanternă care-și arunca raza drept spre tavan era catargul. Mai adăugară și alte lucruri: scânduri, faruri de mașină și tuburi de aer adevărate și echipamente pentru scufundări. Fidorous aduse cușca lui Ian și-o așeză în montaj lângă toate celelalte. Scout își scoase impermeabilul gros și-și trase pe ea vesta, dându-și părul pe după urechi doar ca acesta să iasă și să-i cadă pe față de fiecare dată când se apleca. Din spatele paharului meu cu hârtii, încercând să rămân neobservat, am urmărit-o cum îl dă la loc iar și iar. Mi se părea că apăruse o graniță nestatornică între noi și nu puteam risca decât priviri fugare spre ea. Singura dată când mă surprinse că o privesc, am încremenit. Lăsase repede ochii în pământ și apoi se uitase în altă parte, având poate aceleași gânduri ca și mine, deși poate că nu.

N-am înregistrat nici o reușită cu paharul. M-am holbat la cuibușorul de fâșii mototolite ore întregi, încercând să văd altceva în afară de hârtie și litere, dar n-am văzut altceva pentru că nici nu era altceva.

Veni ora prânzului și mi-am amintit că n-am mâncat nimic toată ziua. Corpul meu era prea ostenit ca să se dea în spectacol pe tema asta, dar problema se resimțea sub forma unei dureri surde cu garnitură de greață pe margini. Am ignorat-o.

Scout și Fidorous aduseră înăuntru un motostivuitor pe care se aflau două blocuri dreptunghiulare, mari și negre. Îmi luă o clipă ca să-mi dau seama ce erau: amplificatoare. Le aranjară în fundul pivniței și începură să le conecteze la prizele din perete.

— Ecluze, îmi strigă Fidorous când observă că mă uit. Vrei să auzi?

Am spus da.

Scout se dădu în spate, trăgând cu ochiul la mine o dată și apoi întorcându-și din nou atenția spre aparate. Cineva probabil că apăsase un comutator. Sunetul unor voci umplu camera, voci joase, fluide, și voci înalte, stridente, și voci între ele, toate vorbind peste și după celelalte și îmbinându-se într-un flux sonor. Toate vocile repetau același cuvânt iar și iar – apă apă apă apă apă apă apă apă apă apă apă apă.

O jumătate de oră mai târziu, stăteam culcat pe spate, cu mâinile la ceafă, cu paharul alături. Luasem o fâșie de hârtie și-o mestecam, încercând să conving ideea de lichid rece răcoritor să iasă din pasta caldă dintre dinții mei. Mă gândeam că era un lucru disperat, imposibil, că *nu știam* să extrag conceptul de apă din cuvinte și că, în fața lui Scout sau nu, va trebui să-i spun asta lui Fidorous.

Cu aceste gânduri rostogolindu-mi-se prin minte, rupându-se, spărgându-se și schimonosindu-se în forme stranii, am început să mă scufund din starea de trezie în tăcerea adâncă a somnului.

Am clipit și m-am ridicat în capul oaselor pe șezlongul de plastic sub umbrelă. Frecându-mi ochii somnoroși, mi-a plăcut felul în care aerul călduț și uscat îmi intră în gură și nas, evaporând umezeala. Am pus cartea jos, am cercetat apa de la mal și apoi mai din larg, în căutarea lui Clio, dar n-am văzut-o nicăieri. M-am întors spre locul unde s-ar fi aflat în mod normal șezlongul ei de plajă, dar eram singur. La o distanță de cam doi metri de nisip, două adolescente blonde chicoteau între ele în franceză. De cealaltă parte, un bătrân cu burtă mare, ochelari fumurii și o podoabă buclată de păr cărunt pe piept citea un roman din acela de spionaj, pe care numele autorului e scris mare și-n foiță de aur, ocupând jumătate din copertă. Însă Clio nu era nicăieri.

Un fior de spaimă îmi străbătu ceafa. M-am hotărât să mă întorc în tabără.

Cortul nostru dispăruse. Hamacul dispăruse. Genții ei, genții mele, totul. M-am uitat la celelalte locuri de campare ca să văd dacă nu mutase cumva totul cât eu fusesem la plajă, dar nu. Nu erau decât pământul nisipos netezit și găurile lăsate de cuiele cortului nostru.

— Hei!

Un băiețel pirpiriu, cu o pălărie uriașă pe cap ridică ochii spre mine, întinzându-mi o bucată de hârtie. În spatele lui, o fată cu înotătoare gonflabile roz pe brațe aștepta răbdătoare. I-am mulțumit și am luat hârtia. Amândoi copiii se uitară la mine un moment, apoi o luară la fugă, fata rămânând puțin în urmă și strigând ceva în germană. Am despăturit biletul:

Eric,
Ce rost are să mă duc până acolo
după tine dacă tu oricum o să vii
aici fără mine? Prefăcutule.
Clio xx

Ceva se schimbă. Persoana mea fizică dispăru.

Noua mea persoană acorporală se ridică în aerul uscat și prăfos, uitându-se în jos la copaci, bambuși și la corturile colorate din tabără preț de o clipă, înainte să pornească spre plajă. Am trecut ca o rachetă peste barul taberei și peste taverna cu felinare colorate, peste șirurile de umbrele albe și pe deasupra apei de un albastru luminos care se transformă repede în albastru-închis, sobru când oceanul se adânci sub mine. Am simțit căldura soarelui, o briză răcoroasă ridicându-se dinspre valuri și apoi am plonjat, lovind apa cu un zgomot lichid și gonind în jos prin albastrul infinit către abisurile întunecate...

Icnind, m-am ridicat în capul oaselor. Mi-aminteam. Mi-aminteam visul. Fiecare detaliu, clar ca lumina zilei, clar ca o peliculă Tehnicolor de înaltă rezoluție. Până acum, visele Becului se evaporaseră mereu în senzații vagi atunci când reveneam la starea de trezie, dar acum, din cine știe ce pricină, acesta mi se fixase în minte.

Înainte să mă pot concentra asupra lui, asupra motivului pentru care se întâmplase, asupra posibilei sale semnificații, o altă senzație își croi drum, depășind-o pe cea de surpriză, și se înstăpâni asupra atenției mele. Piciorul îmi era ud pe-o parte. M-am uitat în jur, încă puțin amețit, încă puțin șocat de vis. Am văzut un pahar răsturnat și apa vărsată îmbibându-mi jeanșii, formând o pată întunecată, înainte să formeze un lac lung și subțire pe podeaua de ciment.

Piciorul îmi era ud pe o parte.

Ca o explozie derulată invers, ultimele câteva ore se restrânseră rapid într-un singur punct distinct. Am luat paharul și m-am ridicat în picioare. Hârtiile și cuvintele dispăruseră. Acum era apă, doar o jumătate de centimetru rămasă pe fund, însă o apă reală, palpabilă, acolo unde fuseseră doar cuvinte. Se întâmplase. Cine știe cum, îmi reușise.

Scout și Fidorous îndreptau scânduri la macheta bărcii *Orpheus*.

— Doctore.

Se întoarseră amândoi și am ridicat paharul, picurând un strop mic din apa rămasă, așa încât să vadă și ei ce se întâmplase.

Fidorous îmi făcu semn să vin la ei, dar apoi... ceva îi reținu atenția. Rămase nemișcat, cu capul înclinat pe-o parte, ascultând. Scout probabil că dăduse să spună ceva, pentru că doctorul duse un deget la buze în semn de *șșș*. Apoi am auzit și eu un murmur, un zgomot aproape sub

marginea inferioară a auzului uman, dar crescând, prinzând putere.

Fața doctorului se relaxă într-o expresie de spaimă vlăguită.

— Termină, îmi strigă, fluturând frenetic din mână. Mergi prea departe. Mergi prea departe, trebuie să încetezi.

— Dar nu...

Am ridicat paharul, ca și când asta ar fi putut dovedi ceva.

— Eu nu fac nimic.

Doctorul se întoarse spre Scout și i-am văzut gura formând cuvintele: „Computerele. Repede".

Ea se uită la el, la mine, după care alergă spre cel mai apropiat dintre PC-urile albe și începu procedura de deschidere.

— Eric Sanderson Doi, strigă Fidorous, încercând să-și stăpânească vocea. Trebuie să vii aici. Vino aici imediat.

Murmurul deveni un zgomot, un huruit tot mai distinct de voci împletindu-se, topindu-se și curgând împreună din cele două amplificatoare – apă apă apă apă apă apă – tot mai tare și mai tare și mai tare.

— Iisuse, zise Scout și riscă o privire spre difuzoare și apoi spre mine. Iisuse, Eric, *vino*.

Alergând spre *Orpheus*, am acoperit paharul cu palma.

N-am reușit să ajung.

Părțile din față ale amplificatoarelor explodară și tone întregi de apă se revărsară cu presiune puternică în pivniță.

PATRU

Lumea leagă cele vizibile de
lucrul invizibil, lucrul absent, lucrul
dorit sau temut, ca un precar
pod de urgență aruncat peste un abis.

Italo Calvino

Rămas-bun și adio, încântătoare doamne spaniole

Am căzut și m-am rostogolit, m-am lipit și m-am învârtit printre promisiuni gânduri povești planuri șoapte tânjiri minciuni trucuri secrete doruri surprize iubiri pasiuni dureri melodii amintiri dorințe griji îndoieli, de jos în sus și dinăuntru în afară într-un infinit lichid al istoriei, minții și învolburatului, formidabilului concept.

Imediat sau târziu – nu aveam cum să știu – turbulența a început să scadă, încetinind, stabilizându-se, domolindu-se într-un ritm blând. Apa mă ținea, mă înfășura, mă înghiontea, mă împingea și mă lovea, toate întâmplările și toate ideile cu propria lor mișcare ritmică de du-te-vino, sus-jos. Atârnam ca un înger sau o stea, sau un vechi moment uitat în albastrul infinit al conștiinței lumii. Plămânii mei țipau. Soarele săpa brazde pestrițe în jurul meu, și am dat din picioare, urcând spre lumina ce venea de undeva de deasupra.

Am ieșit cu capul la suprafață și am inspirat sacadat. Aerul cald îmi umplu plămânii dureroși și eu am tresărit pe creasta unui val mic. Lumea ideilor și sensurilor și conceptelor pe care o simțisem sub apă își pierdu claritatea acum, că scosesem capul la suprafață; acum nu era *decât* apă, toată rece, sărată și adâncă. M-am scufundat și am tresăltat pe altă creastă, am auzit țipătul și uguitul

pescărușilor, am simțit gustul și mirosul înțepător al valurilor. Soarele strălucea orbitor pe un nesfârșit cer albastru. În fața mea, oceanul fremăta kilometri după kilometri după kilometri, până la o îndepărtată linie a orizontului, unde albastrul se întâlnea cu albastrul. Haina și bocancii mei îmbibați de apă erau grele și încercau să mă tragă la fund. M-am gândit la picioarele mele care se zbăteau, expuse, atârnând deasupra abisurilor întunecate și o groază rece îmi strânse stomacul. Un val mă lovi, în gura deschisă îmi intră apă rece, sărată, sălcie, și-am dat din picioare și am tușit și am tușit.

Un strigăt în spatele meu:

— Eric.

M-am întors pe loc, dând din mâini. O barcă tresălta pe valuri, o barcă de pescuit măricică, puțin cam bătută de vremi. Pe punte stăteau două siluete, una cu păr cărunt și fluturând din mână, cealaltă mai scundă și stând puțin mai departe de balustradă. Fidorous și Scout. M-am luptat cu greutatea hainelor, înotând cât de repede puteam către ei.

Luându-mă fiecare de câte un braț, mă traseră peste bord. Am căzut pe puntea de lemn cald, gâfâind, cu apa șiroindu-mi din haine.

După un moment, m-am rostogolit pe spate și m-am trezit uitându-mă direct la Scout.

Lumea deveni atunci limpede și clară – plămânii mei absorbind aerul și umflându-mi-se sub coaste, apa picurând și curgând, răceala și căldura bălții de apă de mare de sub mine, cerul senin și luminos. Părul lui Scout căzând de-o parte și de alta a feței, astfel că vârfurile șuvițelor se întâlneau deasupra bărbiei, chipul ei palid, ascuns în spatele acelor cortine negre. Sprâncenele îi erau doar puțin încovoiate, umbra îngrijorării. Am încuviințat ușor în semn de *sunt bine* și ea îmi aruncă un zâmbet cu buzele

strânse și se îndepărtă, lăsându-mi în câmpul vizual un covor luminos și neîntrerupt de albastru. M-am sprijinit în coate.

— Ei, n-a mers chiar ca la carte, nu? Dar iată-ne aici.

Fidorous stând aplecat peste balustrada punții, cu ochelarii în mână, cu ochii închiși și cu fața elastică, ridată, întoarsă către soare.

— Și, mai mult de-atât, e-o zi minunată.

— Suntem pe mare.

— Da, așa e. Într-un fel.

Ambarcațiunea tresălta pe valuri. Soarele radia. Încă de undeva, sunetul pescărușilor.

— Iar ăsta e *Orpheus*.

— Este. Doamna și nu tabloul. Ai ratat-o cam cu doisprezece metri.

— Totul pare... – m-am ridicat în capul oaselor – totul pare cel mai normal lucru din lume. Adică... e real, solid. Și oarecum familiar.

— Așa și trebuie să fie. Dacă ai pronunța „barcă de vânat rechini" aproape în fața oricui din lumea occidentală, ar vizualiza exact același tip de barcă. Asta (atinse cu mâna o balustradă cât se poate de comună și de reală) reprezintă actuala idee colectivă a felului în care ar trebui să arate o barcă de vânat rechini.

Jeanșii, încălțările și jacheta încă-mi erau îmbibate de-o umezeală rece, dar soarele făcea deja tot posibilul să-mi încălzească extremitățile corpului. Am simțit sub degete puntea veche și roasă.

— O idee colectivă?

— Da, încuviință doctorul, și încă una comun acceptată preț de mai bine de douăzeci și cinci de ani. Din pricina asta e atât de convingătoare.

Îmi întinse mâna și mă ajută să mă ridic în picioare. Am încercat să mă acomodez cu tangajul bărcii și cu apa de mare care încă-mi mai picura din haine.

— A, bună!

M-am întors ca să urmăresc direcția privirii doctorului. Ian se apropie împleticit de marginea bălții pe care o lăsasem și se așează. Cuvântul *dispreț* nu prea făcea dreptate expresiei afișate de motan.

— Îmi pare rău, am spus, știind că nu era de ajuns.

— Cum te mai simți, Toto? zise doctorul, aplecându-se spre el cu un zâmbet incredibil, prea larg. E suficient de cald pentru tine azi?

Ian îi aruncă genul de privire la care te-ai aștepta de la o platformă orbitală de apărare cu laser.

— Da, ei, asta-i.

Doctorul se îndreptă de spate.

— E un micuț simpatic, nu-i așa?

Cuvintele lui ieșiră estompate de nesiguranță, și ceva în privința asta mă făcu să mă simt puțin mai în largul meu în prezența bătrânului și, în general, în relație cu toată nebunia lucrurilor.

— O, mda, am zis, uitându-mă în jos la pisoiul furios. E-o pușlama haioasă.

Fidorous mă conduse în micuța cabină de sub puntea superioară, ca să-mi găsesc ceva uscat de îmbrăcat. Hainele din rucsacul meu erau atât de roase, că nu le mai puteam purta. Doctorul îmi arătă în colț un scrin mic, ce fusese burdușit cu haine de tot soiul. Spuse că acelea erau ideile de haine lăsate acolo de oamenii care-și imaginaseră sau visaseră că urcă la bordul ambarcațiunii în trecut, dar mie, la atingere – și unele la miros –, toate mi se părură haine în toată regula. Mi-am ales niște pantaloni scurți prea largi și o cămașă hawaiiană roșie, imprimată cu siluete de palmieri. Am mai scos și o pălărie de pai ușor mototolită (singura pe care am găsit-o) și o pereche de ochelari de soare mari, din plastic negru, à la Roy

Orbison, care să mă apere de soare. Mă simțeam ca un idiot. Când am revenit pe punte, Fidorous înclină aprobator din cap și spuse că arăt *mult mai ca mine însumi*. Neștiind ce altceva să fac, am spus doar *mersi*.

Schimbând macazul și devenind un căpitan sever, Fidorous insistă să mă ducă într-un tur al restului navei. Croindu-ne drum pe la pupa, am văzut că tăietorul de iarbă și ventilatorul de birou se transformaseră în elice propulsoare; cutia plină de hârtii era acum o imprimantă laser voluminoasă, legată în așa fel încât să atârne peste bordul din spate al ambarcațiunii, iar scaunul de birou se reinventase sub forma unui scaun de pescar fixat de punte, cu undița și firul pregătite să fie aruncate în apă. Barca avea acum un catarg adevărat, un vinci adevărat, o ancoră adevărată. Continuându-ne traseul, am observat din loc în loc urme fantomatice ale precedentei incarnări a lui *Orpheus*: un mănunchi de pete pe punte care încă mai semănau vag cu numerele de alamă care fuseseră odinioară lipite pe fațada unei uși; urmele aproape șterse de pe pereții cabinei formau pe alocuri fragmente din textul pe care-l văzusem prima dată imprimat pe cutiile de carton ca parte din montaj – dar, în cele din urmă, acestea nu erau decât efecte de suprafață. În toate privințele importante, *Orpheus* devenise un pescador real, solid, funcțional.

Ocolind cabina și ajungând pe puntea din față, am dat peste cele trei butoaie umplute cu cărți de telefon și aparate electronice de formare rapidă a numerelor. Păreau absolut neschimbate față de formele lor originale, însă Fidorous se burzului doar când am pomenit despre asta.

— Ei, sigur că așa sunt. La ce te așteptai, la un scrin și la un suport pentru pălării?

M-am hotărât să nu mai pun alte întrebări.

Comenzile ambarcațiunii se aflau pe puntea superioară, care funcționa și ca acoperiș al cabinei. Scout era

acolo sus, întinsă pe un prosop cu ochelari de soare la ochi și în pantaloni scurți, cu bluza ridicată și îndesată sub sutien. Se ridică în coate când noi urcarăm scările, apoi își trase încet ochelarii pe nas în jos ca să se uite la mine în acea cămașă hawaiiană și cu pălărie pe cap.

— Salut, am spus, fluturând năuc din mână înainte să mă pot stăpâni. Mă simțeam atât de stângaci în hainele alea prostești și, văzând-o acolo în felul acela, mi-am pierdut capul. *Ce idiot de doi bani.*

Scout îmi aruncă un zâmbet ușor superior și se ridică, încrucișându-și picioarele.

— Haine uscate, am spus, trăgându-mă de cămașă.

— O, făcu ea.

— Cum stau lucrurile aici, timonier?

Fidorous urcă scările în urma mea.

— Ca pe-o barcă, zise Scout și lovi cu încheieturile degetelor în punte. E-o nebunie așa de mare, că nici n-o să întreb nimic.

— Probabil e mai bine așa, spuse doctorul. E mai ușor dacă accepți situația pur și simplu.

— *E mai ușor dacă accepți situația pur și simplu*, mersi fain. Deci, în orice caz, apăs doar mânerul ăla și virez la stânga sau la dreapta?

— Da, numai că se zice la babord și la tribord.

— Stânga, dreapta, babord, tribord. Bine, am reținut.

— Scout, zise Fidorous, asta e-o treabă serioasă.

— Nu te ambala, zise ea și-mi aruncă o privire rece și goală. Știu că este.

Am încheiat turul navei și-am ajuns la laptopul lui Nimeni. Asemenea butoaielor și acesta era aproape complet neschimbat: subțire, prețios, negru și stând pe-o cutie întoarsă cu susul în jos exact cum stătuse în pivnița lui Fidorous. Singura diferență – cablul de internet care ducea

odată din spatele lui și urca spre tavan dispăruse, în locul lui aflându-se o antenă telescopică nichelată. Acum aveam conexiune internet *wireless*. Am trecut mâna de câteva ori pe deasupra antenei, dar n-am simțit nici o opreliște.

— Nu ai auzit ce i-am spus lui Scout, zise Fidorous, verificând ecranul, să încerce să nu se gândească la asta?

M-am întors și m-am uitat peste valuri, pe deasupra albastrului profund și transparent, pe deasupra blândei mișcări unduitoare. Soarele era atât de dogoritor, că oferea tuturor lucrurilor – mării, pielii mele, scândurilor calde ale punții de sub picioarele mele – propriul lor miros de *sărbătoare*. Mirosul de căldură care uiți c-a existat vreodată pe frig și ploaie și-n serile cenușii, însă un miros care se întoarce la tine ca un vis, ca o trezire din somn, când soarele e sus pe cer. M-am uitat țintă spre orizont, întrebându-mă dacă marea asta era infinită. Existau oare ape mici, falii oceanice, locuri reci cu aisberguri, recifuri de corali mișunând de pești feluriți și alte animale conceptuale? M-am întrebat dacă războaiele, invențiile revoluționare sau asasinările nășteau furtuni aici. Oare marea tresărea vreodată? Devenea oare nemișcată ca un iaz în toiul unei ierni albe și sumbre?

— Eric, zise doctorul, am ceva pentru tine.

M-am întors și l-am văzut mânuind o suliță lungă de lemn, echilibrând-o sus deasupra umărului, încercându-i greutatea înainte și înapoi ca un aruncător de lance care se încălzește. Fără să vreau, am făcut un pas în lături.

— Ce-i aia?

Sprâncenele lui Fidorous se ridicară, săpându-i riduri pe frunte.

— N-o recunoști?

Sulița era lungă cam de un metru și jumătate și la un capăt avea un vârf de oțel în formă de lacrimă. De celălalt capăt era legat un cablu făcut colac pe punte și conectat

la laptopul lui Nimeni. Lemnul părea vechi, lustruit într-un negru neted, străvechi. Ceva se lumină.

— E pensula.

— Corect. Acum ascultă cu atenție, pentru că asta va fi datoria ta, Eric Sanderson. Când vom ajunge lângă ludovician, trebuie să-l străpungi cu asta. Atunci rechinul va fi conectat prin intermediul acestei sulițe și-a cablului la laptopul lui Nimeni, iar laptopul e conectat prin intermediul antenei la Ward.

— Materie și antimaterie, am spus. Bang.

— Exact. Bang. Și putem toți să plecăm acasă.

— Numai că nu va fi tocmai așa, nu? Nu va fi dacă va trebui să ne apropiem de rechin.

— Păi, întotdeauna există riscuri, dar ce trebuie să ții minte este că toată barca asta e făcută dintr-o singură buclă conceptuală non-divergentă puternică. Orice s-ar întâmpla, rechinul nu ne poate atinge atâta timp cât rămânem la bordul navei. Noi trebuie să-l găsim, și trebuie să-l obosim. Avem unelte la bord pentru a face asta. Odată ce-l vom fi sleit de puteri, poți folosi sulița.

Așa cum descrise doctorul situația, părea mai mult o operațiune de rutină, să vânezi un animal care nu prea avea șanse de scăpare. Nu știu ce mi se citea pe față, dar probabil că expresia mă trădă.

— Ai dreptate, zise Fidorous, ca și când eu aș fi gândit cu voce tare. Ludovicianul *este* foarte periculos, dar ține minte că noi avem toate avantajele în cazul de față. Știu sigur că-l putem înfrunta în condiții de siguranță.

M-am gândit la asta.

— Nu-mi pasă de modul în care moare, am spus într-un târziu.

Doctorul încuviință tăcut, căzând pe gânduri. Îmi întinse sulița și eu am cântărit-o în mâini, așa cum făcuse el. Părea solidă, bine echilibrată.

— Va trebui să-l lovești în cap, aproape de creier sau aproape de gură.

— În cap, am repetat, creierul sau gura.

— Bun.

Fidorous se uită înspre mare, ducându-și palma streașină la ochi.

— Acum să vedem dacă putem să-i atragem atenția. Adu-mi aia.

L-am urmat pe doctor la imprimanta laser prinsă în șuruburi la pupa. Porni aparatul, care prinse viață cu un vâjâit, aprinzându-și beculețele verzi și chihlimbarii. După ce verifică tăvița cu hârtie, Fidorous desfăcu un cablu cenușiu din spatele imprimantei. Îmi făcu semn să aduc sulița mai aproape și, când m-am conformat, el atinse repede ștecărul de vârful ei metalic. Imediat, imprimanta se puse în funcțiune, clac-clac-vâjâind în legea ei, aruncând foaie după foaie peste bord, în apă. Fidorous se întinse peste balustradă și prinse a treia pagină din cădere, dându-mi-o mie. Era povestea mea, cuvintele pe care le scrisesem eu în aer cu pensula noaptea trecută.

— Arunc nada în apă, zise doctorul, mulțumit de sine însuși. Cu puțin noroc, ludovicianul va prinde mirosul și-l va urmări direct spre noi.

M-am uitat din nou peste pagină, apoi am aruncat-o în apă lângă celelalte.

— Încet înainte, dacă ești bun, domnule Scout! strigă doctorul.

Scout se uită în jos, la noi, de pe puntea superioară.

— Mi-ai spus cumva „domnule"?

— Încet înainte, *dacă ești bună.*

— Mde, mde, făcu ea.

Nu mi-am putut reține zâmbetul. Adânc înlăuntrul meu, am început să simt că exista o șansă ca noi chiar să putem face asta.

Motorul hurui și un nor de fum albastru-cenușiu se ridică dinspre un eșapament, de undeva. *Orpheus* porni pieptiș spre valuri.

Ian stătea la umbra cabinei, tolănit și adormit. Dacă ura tot restul, cel puțin îi plăcea vremea. Fidorous ședea în scaunul de pescar la pupa navei, undița și firul puternice, industriale, venind încet după noi. Găsise undeva o șapcă Park Rangers verde și și-o trăsese peste ochi, prefăcându-se că doarme. Hainele mele ude țopăiau la capătul firului său ca momeală, un ghemotoc de *aproape-mine* cu un cârlig mare și greu agățat în capăt, pregătit. Vechea mea haină vălurea, se legăna și se rostogolea în apa de-un albastru pur și mie îmi părea rău că o sacrificam după toate prin câte trecuserăm împreună.

Eu stăteam cu picioarele încrucișate sub mine pe punte, lângă imprimantă, urmărind-o cum pufăie și se tânguiește și scuipă mecanic paginile poveștii mele – podeaua dormitorului, doctorul Randle, Primul Eric Sanderson, călătoria mea, hotelul Willows, Clio Aames, domnul Nimeni, jeepul galben, ne-spațiul, Mark Richardson, fișetul roșu, bolta din Pagini Aurii, Fidorous și samuraii și paharul cu cuvinte, Scout, multe despre Scout – pagini de hârtie luminoasă căzând peste pupa, în apele oceanului. În vreme ce *Orpheus* înainta hurducăit, paginile îmbibate se rostogoleau și se curbau pe valuri, iar noi le lăsam în urmă. Rămâneau plutind puțin sub suprafața oceanului, înmuindu-se, luminoase în bătaia soarelui. Dâra de hârtii se întindea dinspre noi, o albă potecă unduitoare ducând în zare. Am privit apa în căutarea vreunei alte mișcări, dar nu se vedea absolut nimic.

Mergeam în felul acesta de aproximativ patru ore.

Scout coborî de pe puntea superioară ca să verifice laptopul lui Nimeni. Mai făcuse deja asta de două ori.

— Nu putem aștepta așa la infinit, să știi.

— Așteptăm atât cât e nevoie, zise Fidorous de sub șapcă.

— Dar, dacă Ward observă conexiunea, o să rămânem definitiv în derivă.

Fidorous nu răspunse.

Scout se întoarse cu spatele, își trecu degetele prin păr și se răsuci din nou cu fața.

— Doctore.

— Ce vrei să fac eu în privința asta?

Scout se holbă la el.

— Nu știu. Să mai lăsăm hârtii? Să mergem mai repede? Tu ești expertul, spune-mi tu.

Fidorous își săltă cozorocul șepcii cu degetul mare și se răsuci în scaun.

— Dacă mai aruncăm nadă în apă, o s-o ia mareea și, în câteva ore, o să acopere jumătate din mare. Dacă mergem mai repede, riscăm să întrerupem dâra. Trebuie să dai dovadă de răbdare, Dorothy.

Se răsuci înapoi și-și trase șapca peste față.

Aerul se retrase așa cum face înainte să lovească fulgerul.

— Să am răbdare? Ce mama dracului s-a întâmplat cu *asta-i o treabă serioasă, Scout*? Nu avem decât o șansă, și timpul nu e de partea noastră.

Doctorul o ignoră.

— Cât timp crezi că avem? am întrebat.

Scout nu se mai holbă la Fidorous, ci își mută privirea și se holbă la mine. Nu pricepu cuvintele mele din prima, dar când le pricepu am văzut cum se luptă cu propria-i furie ca să se hotărască dacă ar trebui să răspundă.

— Nu știu, zise într-un târziu. Ward ar putea întrerupe conexiunea în orice clipă și-atunci totul s-a terminat. Fiecare minut pe care-l irosim *făcând baie de soare* ne scade din șansele de izbândă.

— Doctore, am spus.

— Facem și noi ce putem.

Scout scoase un suspin de exasperare și se întoarse cu spatele, pornind înapoi spre puntea superioară.

Cu mult în spate, de-a lungul dârei întinse de hârtie şi cerneală, o pagină albă se strânge şi pluteşte la câţiva metri sub suprafaţa oceanului.

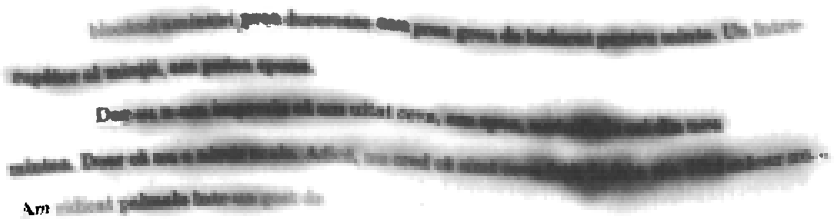

Suflul subacvatic a ceva uriaş şi rapid trage brusc pagina în jos, răsucind-o şi învârtejind-o într-un ghemotoc păstos de fragmente care se rotesc, prinse şi purtate în urma întunecatei, puternicei umbre, înainte să-şi piardă avântul şi să se destrame. În vreme ce apa se linişteşte, rămăşiţele paginii îşi încep lenta şi ultima coborâre spiralată spre adâncul întunecat.

Am clipit, am mijit ochii la valuri, la dâra de hârtie albă dispărând în zare, la pescărușii, la oceanul pustiu. Adormisem? Nu-mi dădeam seama.

La bordul lui *Orpheus* timpul trecea încet, minutele se rostogoleau și se transformau în ore în vreme ce soarele înainta încet pe cer.

Ian și doctorul moțăiau, Scout își vedea de ale ei pe puntea superioară, iar eu mă țineam treaz scoțând așchii din podeaua de lemn vechi, ascultând vâjâitul imprimantei și supraveghind mișcările oceanului în căutarea unei umbre, a unei mișcări. M-am uitat și m-am uitat până când ochii mei își pierdură complet simțul perspectivei. Soarele dogorea. Pielea mea mirosea neplăcut și puntea păstra mirosul de mai an al algelor și sării.

Într-un târziu, doctorul își părăsi scaunul de pescar. Se întoarse cu câteva sendvișuri prost încropite, niște beri și bucăți de carne pentru Ian. Scout coborî ca să mănânce și am crezut că va avea loc o nouă explozie, dar ea își luă farfuria și cutia de bere fără să vorbească și se așeză lângă pisoi la umbra peretelui din spate al cabinei. Am simțit brusc o foame insuportabilă și mi-am înfulecat sendvișul cu mușcături mari și iuți. Fidorous își duse farfuria și berea înapoi la scaunul de pescar. L-am privit cum mănâncă încet și cumpătat, mișcând ochii agale de la pescărușii din zare care plonjau în dâra de hârtii la firul de pescuit care trepida dincolo de apa înspumată, răscolită de motoarele noastre.

— Nu mi-am dat seama că mi-e așa foame.

Trecuseră ore întregi de când nici unul dintre noi nu mai spusese nimic și simțeam nevoia să vorbesc.

Doctorul încuviință vag, uitându-se țintă la mare.

Soarele era acum mai jos pe cer, trecând absent de la albul său luminos la roșul profund.

— Dar asta n-a fost mâncare adevărată, așa-i? am încercat din nou să încheg o discuție. Ci doar ideea de

mâncare. Dar eu mă întreb: dacă ideea de mâncare are gust de mâncare și pare a fi mâncare atunci când o mănânci, noi ce mai însemnăm?

Fără să-și desprindă ochii de la mare, Fidorous ridică mâna într-un semn de *fă liniște* spre mine.

— Ce e? am șoptit, întinzând gâtul. M-am ridicat încet în picioare și m-am uitat peste pupa, dar n-am văzut decât pagini albe și ude rostogolindu-se pe apă. Care-i problema?

Mulineta doctorului prinse viață cu un păcănit rapid, eliberând repede firul brusc întins, care brăzdă apa ca un fir de tăiat brânza.

— *Ua!*

Fidorous se sprijini cu picioarele de marginea navei și trase tare în spate, undița rezistentă încovoindu-se datorită presiunii ca un arc de jucărie.

— Ludovicianul? am zis și m-am trezit făcând un pas în spate. Ai prins ludovicianul cu *undița de pescuit*?

Doctorul se luptă cu ceea ce trăgea de sub valuri, smucind și aducând mai aproape ființa ascunsă din câteva clicuri ale mulinetei. Firul brăzdă apa de la stânga la dreapta. Totul era un complicat dans al tensiunii și mișcării corpului.

— Cred că nu.

M-am întors și am văzut-o pe Scout în spatele meu.

— Scout, șuieră doctorul printre dinții încleștați, ce naiba faci? Du-te sus și oprește motoarele sau o să-l pierdem.

— Ăsta nu-i rechinul. Eu l-am văzut și un animal așa mare ca el n-ar...

— Scout, fă cum îți spun și *oprește motoarele alea afurisite*.

Ea se răsuci pe călcâie și porni cu pas grăbit spre punte.

M-am uitat la Fidorous.

— Eu ce să fac?

— Udă mulineta. Găleata de acolo; aruncă niște apă peste fir sau o să se supraîncălzească.

Trase și vârful undiței se îndoi, firul desenând meandre în apă. Am apucat găleata și-am udat cablul și mulineta.

— Asta-i, se forță doctorul să vorbească în timp ce se lupta cu undița. O să-l obosim și-o să-l aducem la suprafață. Sulița. Unde-i sulița?

O lăsasem lângă laptopul lui Nimeni.

— Mă duc după ea.

Am traversat puntea exact când motoarele se opriră. Scout coborî scările și trecu pe lângă mine, strigându-l pe doctor pe când alerga spre pupa.

— *Serios*, nu e rechinul pe care-l căutăm. O fi altceva mare de tot, un soi de... cum le spune? – un soi de pește-ventuză. Doar nu vrei să...

Aproape că mă întorsesem cu sulița, când ea termină de vorbit.

— Ce se întâmplă? am zis, ajungând la timp ca să văd undița lui Fidorous întinsă în față peste pupa navei, cu firul atârnând lejer în apă. A scăpat?

Scout se uită la mine și își dădu ochii peste cap.

— Ceva nu e în ordine.

Ne-am întors amândoi spre doctor.

Firul atârna liber în apă, netrădând nimic.

Scout își împleti brațele și Fidorous roti de mânerul mulinetei de câteva ori, de încercare. De data asta nu i se opuse nimic de sub apă. Doctorul roti mulineta mai repede, până când capătul retezat al firului ieși picurând din apă. Desprinse undița din stativ și trase tot firul afară.

— Uite... cablu de mare rezistență și l-a tăiat ca pe brânză. *Halal pește-ventuză!*

Scout luă firul și-l inspectă.

— Ei, mai greșesc și eu, zise ea, din când în când.

— Și ce-a fost, atunci? am întrebat. Ludovicianul?

Fidorous se desprinse din scaunul de pescar și se ridică în picioare, întinzându-și brațele și umerii.

— Eu așa zic, tu nu?

Am pus sulița cu atenție pe punte și-am făcut cei câțiva pași care mă despărțeau de spatele navei. Cu o mână așezată bine pe imprimanta laser pentru echilibru, m-am aplecat peste pupa și m-am uitat în jos – doar albastrul oceanului și două pagini albe, îmbibate de apă.

— Și unde e acum? am zis, uitându-mă mai departe în jos. E tot aici?

— Nu știu, răspunse Fidorous. Poate.

— Poate?

— Probabil. Eric, o să-mi trebuiască alt fir și altă momeală. Vreau să...

Bum. Toată puntea se cutremură, iar eu am fost aruncat în față, lovindu-mă cu genunchiul de spatele imprimantei. O durere sfâșietoare și greutatea mea desprinse aparatul din strânsoare, aruncându-mă împreună cu el peste bord. Eu în aer, căzând cu capul înainte. Oceanul gonind în sus și lovindu-mă în ceafă cu un pleoscăit puternic și apoi...

Sfârâind și făcând bulbuci, suprafața apei deschizându-se sub picioarele mele.

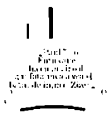

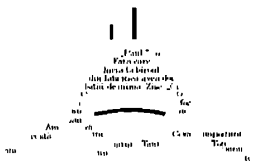

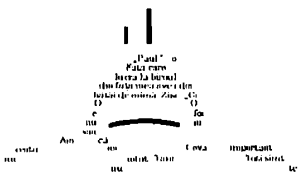

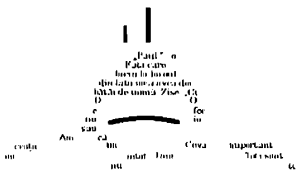

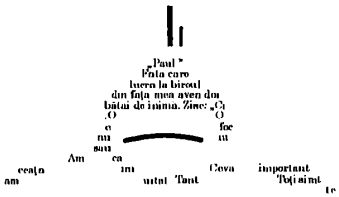
„Paul"
Fata care
lucra la biroul
din fata mea avea dou
bătăi de inimă. Zise: „Ci
,O
e
nu
sun
Am
ca
ceaîo
am
Ceva
important
Tu(i sîmt
te

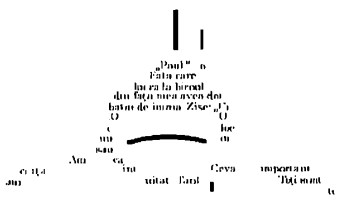

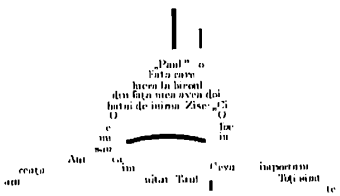

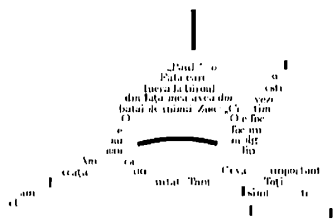

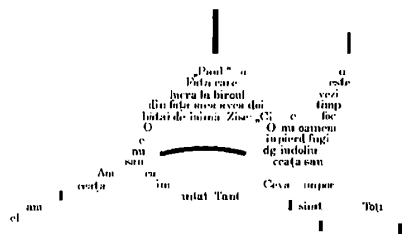

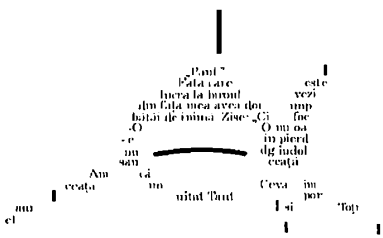

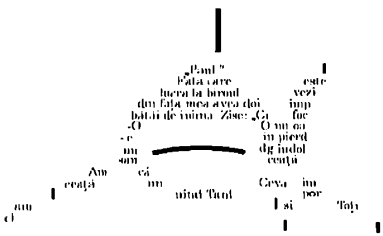

„Paul."
Fata care
lucra la biroul
din fața mea avea doi
bătăi de inimă Zise
nu
sau
Am
ceață
im
viitat Tant
Ceva
impor
Toți
el

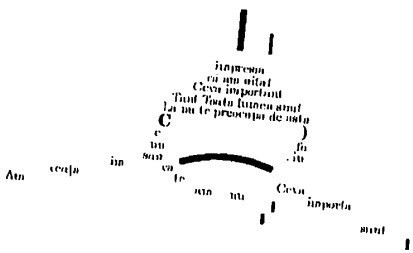

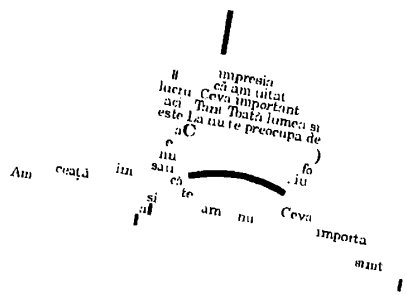
Am
ceață
în
sau
și
am
nu
Ceva
importă
mult

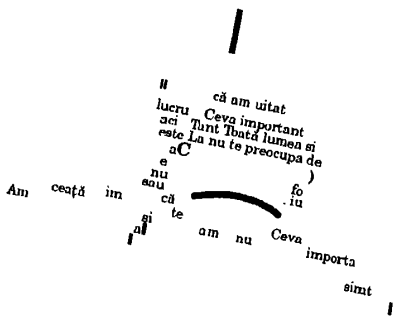
că am uitat
Ceva important
Tunt Tbată lumea și
La nu te preocupa de
Am
ceață
im
că
te
am
nu
Ceva
importa
simt

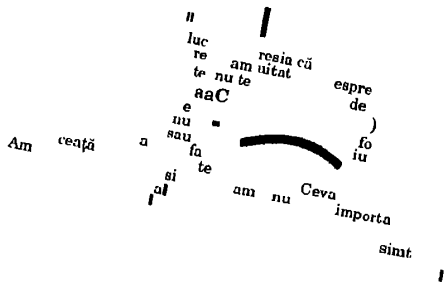
Am
ceață
a
sau
si
am
nu
Ceva
importa
simt

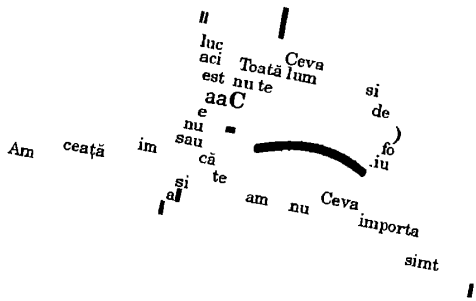
luc
aci
Tbată
Ceva
lum
est
nu te
si
aaC
de
e
nu
sau
Am
ceață
im
că
te
fo
.iu
si
al
am
nu
Ceva
importa
simt

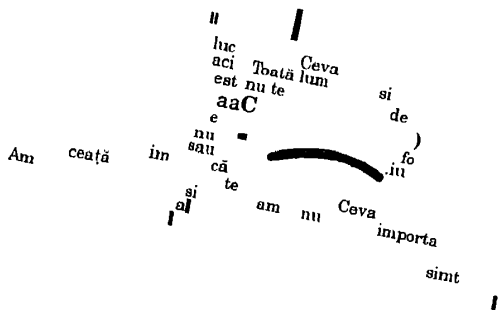
luc
aci
est
Toată
Ceva
lum
nu te
si
de
aaC
e
nu
sau
că
te
Am
ceață
in
si
ai
am
nu
Ceva
importa
simt

Niște degete mă prinseră de încheietura mâinii și de antebraț și mă traseră înapoi la suprafață cu o

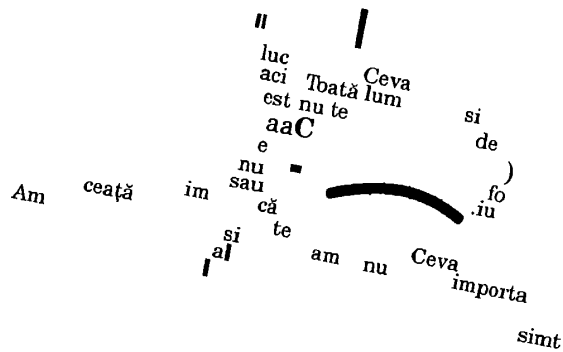

Niște degete mă prinseră de încheietura mâinii și de antebraț și mă traseră înapoi la suprafață cu o

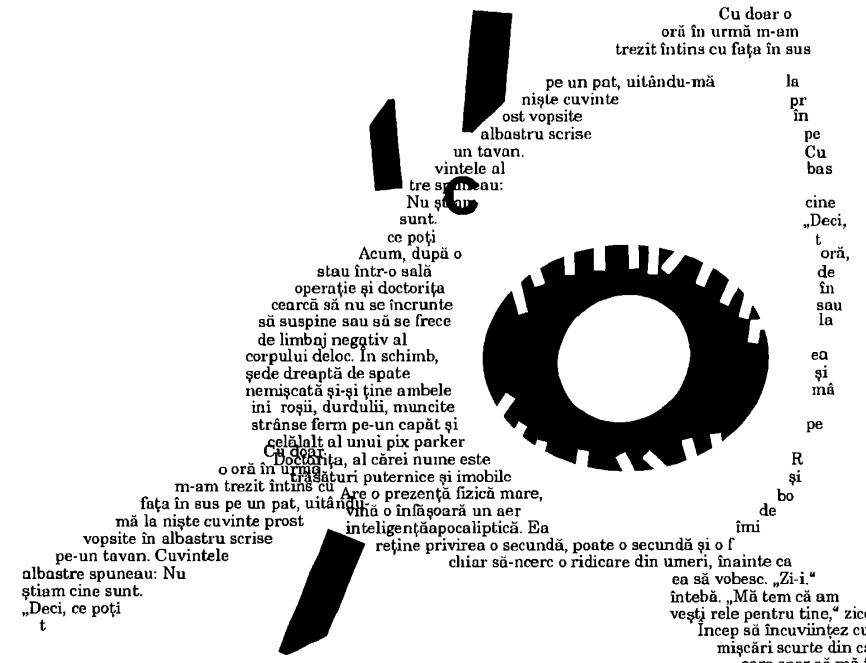

Niște degete mă prinseră de încheietura mâinii și de antebraț și mă traseră înapoi la suprafață cu o

Niște degete mă prinseră de încheietura mâinii și de antebraț și mă traseră înapoi la suprafață cu o

Niște degete mă prinseră de încheietura mâinii și de antebraț și mă traseră înapoi la suprafață cu o

Nişte degete mă prinseră de încheietura mâinii şi de antebraţ şi mă traseră înapoi la suprafaţă cu o

Nişte degete mă prinseră de încheietura mâinii şi de antebraţ şi mă traseră înapoi la suprafaţă cu o

Nişte degete mă prinseră de încheietura mâinii şi de antebraţ şi mă traseră înapoi la suprafaţă cu o

smucitură zdravănă, eu tras în sus, dând din picioare și zgâriindu-mi spatele și coastele și șoldurile în balustrada de la pupa și prăbușindu-mă pe punte ca un animal semi-înecat cu o bufnitură și împroșcând apă. Electricitatea iscând panică necontrolată în fiecare sinapsă a creierului meu și corpul tremurându-mi zumzăindu-mi zbătându-se de teamă și Scout strângându-mă în continuare și strigând *cretin afurisit nu mai cădea dracului în apă* și brațele ei în jurul meu și eu înfășurându-mi brațele în jurul ei și strângând-o cu disperare și ea continuând să-mi spună *cretin afurisit, cretin afurisit* în ureche și mâna mea pe ceafa ei ținând-o lipită de mine și spunând *Iisuse* și *îmi pare rău, Doamne, îmi pare tare rău* iar și iar și eu sărutând-o pe gât de parcă n-o s-o mai văd niciodată și ea sărutându-mă pe față și apoi sărutându-ne reciproc așa cum trebuie și apoi Fidorous țipând *Scout Scout*...

— ...Scout, haide, se duce în partea din față.

Ea se ridică de pe mine, înlăturându-și părul de peste față și opintindu-se în picioare.

— Ești teafăr?

— Așa cred. Du-te, că vin și eu.

Scout alergă în direcția vocii doctorului și eu m-am ridicat anevoie în picioare. Am simțit un junghi ascuțit în genunchiul stâng și-am gemut încercând să-mi las greutatea pe el. Am văzut-o pe Scout dispărând pe după cabină și l-am auzit pe Fidorous spunând:

— A atacat barca. A venit drept spre noi.

Am șchiopătat, am ocolit cabina și-am ajuns pe puntea din față. Fidorous stătea la capătul trambulinei cu balustradă care se întindea deasupra apei, la proră. Ținea ceva în mână, un fel ciudat de armă.

— Eric Sanderson, strigă văzându-mă. Haide. E-n viață și e un monstru.

— Știu, am izbutit, am spus în stare de șoc și slăbit. Știu că e.

— Vino aici, vino aici. Acum al nostru e. Scout, cum te descurci?

— Aproape am reușit.

M-am uitat de jur-împrejur, dar n-am văzut-o.

— Se întoarce, mă anunță doctorul peste umăr, adresându-i-se și lui Scout, care cine știe unde era; ținea arma îndreptată în față. Se întoarce.

M-am uitat pe direcția indicată de doctor și l-am văzut, *l-am văzut* – o înotătoare triunghiulară, înaltă și dură brăzdând albastrul apei, întorcându-se într-un cerc larg spre *Orpheus*. O umbră lungă și întunecată pe sub valuri.

Înotătoarea se ridică mai sus din apă, lăsând în urmă un V de spumă albă când rechinul prinse viteză îndreptându-se spre noi.

Inima mea pompa lapte acru și nitrogen lichid.

— E solid, am spus. E real. E-un rechin adevărat.

— Nu, doar că așa arată. E pur și simplu ca toate celelalte lucruri de-aici. Scout, haide, vine. Dumnezeule, uite cât e de mare.

Uriaș și neted, de-un cenușiu vărgat, ludovicianul părea să planeze, imponderabil, în apa transparentă, însorită, chiar sub valul pe care-l isca el. Picioarele mă traseră în spate, până lângă peretele cabinei.

— Rahat, Iisuse, o să ne izbească din nou.

— Nu, nu, zise Fidorous și ridică arma la nivelul ochiului. Ne dă târcoale și-o să ne dea cea mai perfectă... Scout?

— Liber. Dă-i!

Ceva între un bubuit și-un *pfff* de depresurizare erupse din umărul lui Fidorous. Un piron negru, trăgând după el un cablu zbură peste valuri și străpunse rechinul chiar în spatele înotătoarei dorsale în timp ce doctorul făcu un salt în spate din pricina reculului. Un harpon. Un zgomot aproape de stânga mea mă făcu să tresar și să mă întorc surprins. Unul dintre butoaiele cu cărți de telefon și aparate de apelare rapidă sări, zbură peste punte, se răsturnă

peste bord și goni în patinaj peste ocean, după ludovicianul în retragere.

— L-am nimerit!

Fidorous își scoase șapca de pe cap și-o aruncă pe punte.

— Ai văzut? Ți-am legat rechinul de-un butoi.

Rumen la față și plin de adrenalină, bătrânul flutură harponul spre mine ca dovadă.

— Tekisui și Susumu. E ca-n vechile povești, Eric, exact ca-n vechile povești.

Am urmărit butoiul gol cum saltă, țopăie și împroașcă repede apă, îndepărtându-se pe valuri, apoi m-am lăsat să alunec încet și dureros pe scândurile de lemn ale peretelui cabinei în jos.

Sentimente sau mai știu eu ce

Butoiul goni pe urmele umbrei rechinului, iar noi pe urmele butoiului, Scout la cârmă cu barca la viteză maximă, spărgând fiecare val și scoțând fum negru, ca o fabrică victoriană scăpată de sub control. Fidorous, tot la capătul trambulinei de la prora lui *Orpheus*, activa o telecomandă. Prăbușit pe punte și ud leoarcă, auzeam doar succesiunile de bipuri ale numerelor de telefon apelate și-un ton electronic de apel – *țrr-țrr, țrr-țrr* – peste hârâitul furios al motorului și bufnetul valurilor.

— Funcționează, strigă doctorul, fluturând din mână în vreme ce vântul și tangajul îi făceau părul vâlvoi.

Se strădui să-și împingă ochelarii mai sus pe nas și flutură iar din mână spre mine.

— Funcționează. Cărțile de telefon și aparatele de apelare acționează ca o frână. Toate viețile, fluxurile și interacțiunile pe care rechinul trebuie să le tragă după el îl încetinesc, îl obosesc. Iar noi folosim cărțile de anul ăsta și apeluri reale, întâmplări actuale. Or să-l țină la suprafață, așa cum vrem noi.

Sprijinindu-mă de peretele cabinei, m-am ridicat în picioare.

Butoiul aluneca și țopăia pe apă înaintea noastră.

— Nu pare să-l încetinească destul.

— Nu, dar n-o să poată continua așa mult timp. O să mai leg unul de el, doar ca să fim siguri. Cum te descurci cu nodurile?

— Păi, mă descurc...

Am tăcut, arătând peste umărul doctorului, în largul mării. El s-a întors chiar la timp să vadă butoiul afundându-se sub apă și dispărând.

— Ei, asta-i.

A rămas tăcut un moment, uitându-se la oceanul gol.

— Scout, oprește motorul. Eric, pârghia de colo. Aruncă ancora.

— Unde s-a dus? strigă Scout de pe puntea superioară.

— S-a scufundat, am spus.

— Poate face asta?

— După cum se vede, zise Fidorous, coborând înapoi pe punte. Dar nu pentru mult timp. Butoiul ăla o să-l tragă la suprafață, și atunci noi o să fim aici, pregătiți.

— E isteț, am spus, poate mie însumi. Parcă... parcă ar fi așteptat să mă arunce peste bord.

— Rechinul ludovician nu-i decât o mare și proastă mașinărie de mâncat.

Fidorous și-a cules șapca și a îndesat-o la loc, peste claia sa de păr cărunt.

— A atacat barca și tu stăteai aproape de margine, atâta tot.

Am încuviințat, uitându-mă la mare.

— Și ești absolut sigur că mașinăria aia de mâncat mare și proastă nu ne poate prinde? întrebă Scout, venind de după cabină.

Fidorous se uită întâi la Scout, apoi la mine și apoi din nou la Scout, ca și când nu i-ar fi venit să creadă ce-i auzeau urechile.

— De câte ori? Nu. *Orpheus* e construit pe-o buclă conceptuală de trei ori mai puternică decât cea care l-a ținut în siguranță pe Eric în tot timpul ăsta. Noi o să stăm aici, el o să stea acolo, iar când butoiul ăla o să-l tragă la suprafață, noi o să terminăm treaba. Ludovicianul și Mycroft Ward or să dispară pentru totdeauna,

și noi o să ne ducem acasă. Acum, Sanderson, ancora, dacă ești bun.

După jumătate de oră a început să fie clar că ludovicianul nu avea să iasă la suprafață curând, orice ar fi spus sau ar fi crezut doctorul Trey Fidorous. M-am oferit să stau pe punte și să păzesc butoiul, în vreme ce Scout și doctorul s-au dus jos să pregătească ceva de mâncare și de băut. Mă gândisem să-mi schimb din nou hainele, dar pantalonii scurți și cămașa hawaiiană erau subțiri și se uscaseră repede în căldura de-afară. Îmi pierdusem însă ochelarii și pălăria de pai când căzusem peste bord și mă ardea ceafa ori de câte ori gulerul mi se freca de ea. Simțeam înțepături pe frunte și pe pomeți.

Veni seara. Cerul a început să se întunece și m-am hotărât să stau lângă prora, la umbra lungă a cabinei, continuând să privesc valurile. Scout meșteri ceva la laptopul lui Nimeni, iar doctorul strânse resturile mesei noastre și făcu tot ce mai trebuia făcut pe-o barcă în vremuri calme. Ian reapăru și se plimbă o vreme pe punte în cercuri, apoi, când afară începu să se răcească, dispăru sub punte.

Mai trecu un timp și tot nici o urmă de butoi sau de rechin. Cerul deveni din roșu-aprins, albastru-cenușiu, iar mișcarea oceanului se domoli într-un fel de legănare inconștientă. O briză răcoroasă suflă printre balustradele punții și-mi mângâie gâtul îndurerat cu degete tandre.

Știam că ceva se schimbase în mine.

În parte, mă oferisem să rămân pe punte, de veghe, ca să am timp să mă gândesc la ce ar putea fi acel ceva. Îmi tot imaginam o monedă veche, căzută pe marginea unei poteci năpădite de ierburi, cu o față în sus, la vedere, expusă intemperiilor an după an, iar cu cealaltă ascunsă și aproape uitată în noroi. Când, în pivniță, cuvântul *apă* se transformase în apă adevărată, fusese ca și când moneda

s-ar fi întors pe cealaltă parte. Fața ei familiară fu îngropată și cealaltă față ieși la lumină. Schimbarea nu era uriașă – nici una dintre amintirile pe care ludovicianul le luase nu se întorsese și nici unul dintre visele Becului dinainte nu era mai limpede –, dar exista. Moneda se răsucise. De undeva dinăuntrul meu ieși la iveală o expresie: *imaginea devine reflecția, iar reflecția, imaginea.*

— Hei.

Scout stătea în spatele meu pe punte. Purta impermeabilul acela mare pe care-l văzusem ultima dată în pivnița lui Fidorous.

— Hei, i-am răspuns.

— Ți-am adus o jachetă. E cam *grunge*, de prin 1992, dar, știi tu...

— Mersi, am zis, trăgând-o pe mine. Și ascultă...

— Mda, știu. Și eu.

Se așeză lângă mine cu picioarele încrucișate sub ea.

— Ar fi trebuit să-ți spun, începu ea. A fost o prostie să n-o fac.

— Nu, am zis, n-a fost. Înțeleg foarte bine de ce-ai făcut-o. Pur și simplu eu...

— Ai probleme cu încrederea în oameni.

M-am uitat la ea.

— *Eu* am probleme cu încrederea?

Ne-am uitat țintă la marea calmă. Mi-am tras jacheta pe umeri și-am privit-o cum se joacă cu degetele mari.

— E OK laptopul?

— O, mă jucam doar cu conexiunea. Am reușit să-i modific ordinea de prioritate, așa încât Ward să nu observe prea ușor că e deschisă. Asta ar trebui să ne mai ofere ceva timp.

— Bine gândit.

— Mulțumesc.

Marea calmă. Pescărușii în zare. Scout șezând lângă mine.

— Am spus niște lucruri oribile, nu-i așa?

— Da, zise ea. Ai spus. Dar eu tot te-am scos din apă.

— Scout.

— Credeam că o să mori, zevzecule.

— Și eu la fel. Și pur și simplu... nu, Doamne, e chiar patetic.

— Spune-mi.

— Îmi era frică să te las să crezi că am vorbit serios când am spus toate lucrurile alea.

Ea se cuibări lângă mine.

— Ooo!

— Sigur, îmi era frică *și* de rechinul ăla uriaș și afurisit.

— Gata, gata acum, făcu ea, strici momentul.

Am cuprins-o cu brațul și ea s-a sprijinit de mine.

— Mă ierți?

— *Ai fost* un nemernic.

— Hei, am fost puțin încurajat să fiu.

— Daaa, dar nemernicia ta n-a fost într-un scop nobil, nu?

— Nu, am spus, rușinat, asta așa e.

— Ai făcut-o pentru că ești încremenit emoțional.

— Defect. Defect emoțional.

— Cum vrei tu.

Mi-am plimbat degetele prin părul ei negru și fin, iar ea m-a strâns cu brațele de mijloc. Briza se învârtea în jurul nostru, marea calmă înclinând barca de pe-o parte pe cealaltă.

— Acum o să spun ceva, am zis.

— Bine.

— O să mă facă să par un idiot.

— Bine.

— Și s-ar putea și să te înfurie.

— Hmmm. Bine.

— Așa.

— Zi-i, atunci.

— Bine. N-a fost doar din cauza asta, nu? Mă refer la ce s-a întâmplat între noi.

Scout se desprinse de la pieptul meu și ridică privirea spre mine.

— Am spus că n-a fost.

— Tu spui tot felul de lucruri.

Își cuibări din nou capul la pieptul meu și am stat așa, tăcuți, câteva minute.

— Ți-amintești ieri când ne-am trezit; ai spus ceva foarte stânjenitor cum că *știi în adâncul sufletului* că este ceva, ceva *corect* în ceea ce s-a întâmplat între noi?

— Mda, am recunoscut.

— Și m-ai întrebat dacă și eu simt același lucru.

— Mi-amintesc. M-ai făcut pervers.

— Mda, păi, asta e. Ce-ncerc să spun e că, da, cred că simt.

— Treaba cu sufletul sau aia cu perversul?

— Aia cu sufletul.

— Uau.

— Hmmm, făcu Scout. Am impresia că te cunosc de ani întregi. Adică, multe din toate astea, sentimente sau mai știu eu ce, parcă ar fi existat în mine de când mă știu. Ți se pare că sună aiurea?

— *Sentimente sau mai știu eu ce?*

— Nu mă face s-o spun, Sanderson.

Am zâmbit.

— Nu, nu-mi sună aiurea. Știu exact ce vrei să spui.

— Bun, zise ea, și mă sărută tandru pe buze.

Gustul ei atunci, atingerea și căldura și mișcarea, toate erau perfecte, asemenea celei mai dulci, celei mai triste note care-ți revine în gând după ani întregi de tăcere.

Când se dezlipi de mine, îmi aruncă o privire ca și când ar fi fost ceva, ceva uimitor pe care nu reușea să pună mâna.

— Știu, am spus, sărindu-i cumva în ajutor.

Ne-am sărutat din nou.

Când am deschis ochii, dimineața albastră și răcoroasă era deja încălzită de un soare nou, proaspăt, entuziast. Spatele și coastele mă dureau din cauză că dormisem pe punte și genunchii păreau să-mi fi înțepenit. O amorțeală caldă îmi cuprindea brațul drept, căci Scout dormea încovrigată pe umărul meu. Câteva șuvițe din părul ei negru și frumos se lipiseră de țepii bărbii mele și am tras capul în spate ca să ne desprindem unul de altul.

— Hmmm? a făcut ea cu capul în pieptul meu.

— Hei, e dimineață.

— Au, a bâiguit. Cineva mi-a lipit încheieturile cu Superglue.

Eram acoperiți cu hainele noastre și, am observat, cu o pătură groasă, verde, care nu fusese acolo când adormiserăm de cu seară.

— Hei, ne-a crescut o pătură.

Scout chicoti.

— Tot fără pantaloni ești?

— Mda, tu?

— Aha.

— Probabil că l-ai fericit pentru un an întreg.

— Ooo, probabil era îngrijorat c-o să ne fie frig.

— Păi, a funcționat. Mă dor toate și sunt epuizat, dar nu mi-e frig.

Scout mă sărută pe obraz. Dădu la o parte pătura și hainele, se ridică din patul nostru încropit și rămase în picioare, goală, pe punte. Picioarele ei, pântecele, brațele și fața i se înroșiseră din cauza soarelui de ieri, însă umbrele fantomatice ale vestei și pantalonilor scurți făceau ca sânii și coastele, șoldurile și partea superioară a coapselor să aibă în continuare aceeași albeață marmoreeană. Coborî o mână pentru a acoperi dunga de păr negru dintre picioare și ridică dintr-o sprânceană spre mine.

— Ce e? am spus.

— Te holbezi.

— Când o fată se fâțâie goală în fața unui băiat, de obicei asta înseamnă ceva.

Rânji și se întinse intenționat, încet, cu ambele brațe în aer, apoi cu ambele brațe la ceafă, mișcându-și șoldurile la stânga și la dreapta.

— Scandalos, am spus.

— Sunt înțepenită, a zis în chip de explicație, mi-a aruncat un zâmbet superior și s-a îndreptat alene spre prora. Ar trebui să încerci și tu, e foarte...

— Eliberator?

— Așa ceva. S-ar putea să te ajute la încremenirea ta emoțională.

— Defecțiune. Am căzut de acord asupra *defecțiunii*.

— Auuu, a zis ea, uitându-se țintă în larg.

M-am ridicat în capul oaselor, pătura acoperindu-mi pubisul și picioarele. Ultimele câteva zile îmi aduseseră un inventar serios de zgârieturi și vânătăi. Mă durea fiecare încheietură a corpului, mai ales genunchii, însă tot simțeam că pe dinăuntru dospesc de fericire. Momentul acesta – dimineața devreme, eu, Scout – era absolut perfect.

— Crezi c-o să revină la suprafață?

Am privit-o împingând o buclă de frânghie franjurată peste bordul navei cu degetul mare de la picior.

— Fidorous așa crede.

Se întoarse.

— Mda, cât o valora și asta. Mă duc să verific laptopul lui Nimeni.

— Ascultă, îmi pare rău că lucrurile nu merg conform planului.

— De ce, ce ai făcut?

Am reușit să ridic puțin din umeri înainte ca ea să zâmbească larg.

— Hei, făcu ea, găsindu-și pantalonii și trăgându-i pe ea. Dacă nu se întâmplă de data asta, o să ne resemnăm cu gândul. O să găsim altceva, un alt mod de-a rezolva

lucrurile. Ar fi însă mai bine dacă ai încerca să nu cazi în apă și azi.

— Mda, și eu mă gândeam la asta.

I-am dat pantalonii scurți înapoi.

— Mersi, Scout.

— Păi, e adevărat. Și-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

— Și mie.

A îngenuncheat pentru a-și lua bluza, dar am cuprins-o cu brațele, am tras-o peste mine și am sărutat-o.

— Hei, râse ea, îndepărtându-se și așezându-se peste mine. Am stat așa un moment, eu uitându-mă în sus la ea, ea uitându-se în jos la mine. Expresia ei deveni liniștită, nemișcată, serioasă. Se aplecă și mă sărută o dată, de două ori, tandru, pe buze.

— Ești uluitoare, am șoptit.

Îmi zâmbi într-un fel aproape sfios, apoi se aplecă și mai tare, afundându-și fața în gâtul meu.

— Și tu, zise și cuvintele îmi răsunară în urechi ca o răsuflare întreruptă.

Am cuprins-o cu brațele, dar ea s-a eliberat, având pe chip zâmbetul acela tăios, mai familiar.

— Haide, mă mângâie pe piept și se ridică în picioare. Avem treburi de făcut.

— Ooo!

Râse.

— Du-te mai bine și caută ceva de mâncare. Mai consumă din energia asta în exces.

— Ce vrei?

— Hmmm, ceva ușor. Și poate niște bere?

Am încuviințat.

— Bun plan.

După ce ne-am îmbrăcat amândoi, am ocolit împreună colțul cabinei, spre puntea din spate. Scout s-a oprit și eu aproape că m-am lovit de ea.

— O, fir-ar să fie, făcu ea, de unde dracu' a apărut aia? Cam la douăzeci de kilometri de pupa era o insulă.

Am coborât încordat cele trei trepte de pe punte în cabină. Când am intrat, Fidorous închidea o trapă de lemn din podea.

— E o insulă la orizont, am spus.

— Hmmm?

— La orizont e o insulă.

Apoi, uitându-mă la trapă:

— Ce faci?

— Întreținerea de rutină. E-un model vechi, știi, nu mai e ca atunci când era nouă... Insulă, da, am văzut-o.

— Ai vreo idee cum a ajuns acolo?

— Nici una. Ai coborât ancora așa cum trebuie?

— Da, am verificat-o amândoi.

— Atunci poate că a nimerit în nisip. Poate că am plutit în derivă toată noaptea.

— Toată noaptea? Atunci, ne-am putea afla la kilometri de ludovician.

— Nu-ți face griji în privința asta. Am aparate care declanșează alarma imediat ce butoiul iese la suprafață. Odată ieșit, îl putem depista.

— Rechinul stă sub apă de mult timp.

— E un exemplar puternic, dar *nu poate* sta la fund o veșnicie. Nu te îngrijora, Eric, încă suntem în avantaj. Mă bucur că voi doi v-ați clarificat lucrurile.

— Mda.

M-am trezit că mă uit la nodurile din podeaua de lemn.

— Mersi de pătură.

— Păi, mi se părea că v-ar prinde bine.

Am simțit că mă înroșesc la față.

— Și acum, a zâmbit Fidorous, probabil că vreți ceva de mâncare, nu?

Scout ședea lângă laptopul lui Nimeni, pe puntea bărcii, când am urcat din cabină cu două conserve și un pachet de biscuiți digestiv cu ciocolată.

— Conexiunea e încă deschisă, a zis ea, iar eu am încuviințat, așezându-mă lângă ea și întinzându-i o conservă. Ți-a dat vreo idee de unde-ar fi putut să apară aia?

M-am uitat peste ape. Insula se ridica precum un uriaș os bătut de vreme, măslinie și cafenie, de culoarea soldățeilor de plastic. Mai era ceva în privința ei, un soi de mâncărime mentală provocată de felul în care arăta, forma ei, ceva ce nu reușeam să...

— Hei, a exclamat Scout.

— Scuze, am zis, limpezindu-mi mintea, încercând să fac abstracție de acea senzație. Mda, l-am întrebat de ea și el crede că e posibil să fi plutit în derivă.

— Să plutim în derivă?

S-a întins peste mine ca să-și ia ochelarii de soare.

— Cum, pe vremea asta?

M-am uitat la ea, nedumerit.

— N-ai văzut marea?

M-am uitat în zare. Apa era limpede și imobilă ca sticla.

— Așa-i, am zis. Atunci poate că sunt curenți sau ceva de genul ăsta?

— Poate, dar ai fi văzut insula de la kilometri distanță, nu?

— Da, am zis, uitându-mă din nou atent la ea. Da, ai fi văzut-o.

Apoi două rotițe dințate din capul meu se îmbinară și creierul meu identifică sentimentul ciudat. Era cel de *familiaritate*. Mai văzusem insula aceea înainte. Dar cum era posibil? Eu nu eram Primul Eric Sanderson cel excursionist, vizitatorul de insule. Eu nici măcar nu plecasem vreodată din țară. Nu văzusem niciodată *nici o*

insulă decât, poate, la televizor, și de ce să-mi amintesc așa ceva? Apoi, de undeva, apăru iar expresia aceea – *imaginea devine reflecția, iar reflecția, imaginea.*

Moneda întoarsă, fața ascunsă. Aveam impresia că ceva uriaș se petrecea în jurul meu, dar nu reușeam să-i ordon minții să vadă ce era.

Scout, acum cu ochelari de soare la ochi, își sorbi berea și se uită peste ape. Am făcut și eu la fel, sprijinindu-mă de ea, gândindu-mă la sentimentul acela ciudat, la noaptea trecută, la rechinul aflat încă în larg undeva, în albastrul întins.

După câteva minute, am pus berea jos și m-am ridicat în picioare, având de gând să pornesc în căutarea unei noi pălării sau a ceva cu care să-mi acopăr capul. Făcând asta, degetul meu mare de la picior a agățat marginea cutiei de bere și a răsturnat-o. Aceasta s-a rostogolit, împrăștiind spuma, și s-a lovit de balustrada din cealaltă parte a bărcii cu un clinchet metalic sec.

Scout ridică ochii spre mine.

— Ce e?

Se uită în larg spre marea calmă, apoi la cutia mea de bere, apoi din nou la mine.

— Nu suntem pe teren drept.

— Se *înclină*. Noi ne înclinăm.

Scout se ridică în picioare și ne apropiarăm amândoi de marginea punții, unde cutia stătea și împrăștia berea la piciorul balustradei.

Se aplecă s-o ridice, se opri la jumătatea drumului și, încet, se îndreptă din nou de spate.

— Ai auzit asta? întrebă.

— Ce?

— Ascultă.

Zgomotul era slab și înfundat, dar era prezent.

Brr-brr, brr-brr.

Butoiul ieși la suprafață la o sută de metri la babord.

Rămas-bun și adio, doamne din Spania

Fidorous alergă pe punte cu *ceva* țiuitor în mână, care semăna cu un ceas deșteptător cu mai multe cadrane.

— E sus. Butoiul e la suprafață.

— Știm, zise Scout. E chiar acolo.

Doctorul apăsă un buton și țârâitul încetă. Stăteam toți trei lângă balustradă. Butoiul plutea imobil pe oceanul nemișcat. *Brr-brr, brr-brr.*

— Ce face?

— Ce să facă? Doctorul se uită la mine. Nu face nimic. A încercat toată noaptea să stea sub apă și butoiul în sfârșit l-a tras la suprafață. E epuizat.

— Și-atunci de ce e aici?

— Hmmm?

— Din toate locurile unde rechinul ăla ar putea fi în ocean, de ce e chiar aici?

— Poate că nu este, zise Scout. Poate a scăpat de butoi.

Fidorous încercă să pară calm.

— Butoiul ăla nu plutește acolo pentru că ludovicianul e isteț, ci pentru că rechinul e prost. Scout, poți să ne duci mai aproape? Eric, e timpul să-ți pregătești sulița aia.

— Și, zise Scout, fără a se mișca, ne înclinăm.

— Uimitor.

Doctorul se uită peste ape, strângând balustrada cu mâinile albite la încheieturi.

— Sunteți amândoi *hotărâți* să găsiți nod în papură, nu? E chiar așa greu de crezut că eu aș putea să știu exact ce fac și ce se întâmplă cât timp suntem în larg? Cum i-am spus lui Eric acum mai puțin de jumătate de oră, asta-i o chestie veche și, prin urmare, are nevoie de întreținere, *după cum m-am și așteptat.* Oricât de puțin pare să vă intereseze, vă pot *garanta* amândurora că *Orpheus* e impenetrabilă. Așa că – o inspirație adâncă, o expirație prelungă – toată lumea la posturi, vă rog.

Ultimul lucru de care aveam nevoie acum era o ceartă, așa că am făcut cum ne spusese: Scout a urcat pe puntea superioară, eu am luat sulița și am verificat dacă firul lung și încolăcit mai era bine prins în spatele laptopului lui Nimeni.

Fidorous ridică ancora.

Motorul se trezi cu un huruit, șocant de zgomotos în acea tăcere și neclintire.

— Frumos și încet! strigă doctorul. Încet e bine.

Orpheus pluti pe oglinda apei spre butoi. Scout opri motorul și barca rămase pe loc în câteva momente.

Cu sulița în mână, m-am înapoiat șontâc la balustrada de la babord, alăturându-mă lui Fidorous. Butoiul plutea doar acolo, cam la un metru de marginea bărcii, tresăltând puțin în valurile mici iscate de noi.

Brr-brr, brr-brr.

— Vezi ceva? E acolo jos?

Fidorous scutură din cap.

— Nu-l văd, dar acolo e.

Ridică un par lung cu un cârlig la capăt dintr-un stativ de pe peretele cabinei.

— Ce-o să faci cu aia?

— O să trag de frânghia butoiului și s-o leg. Odată ce-l vom fi legat de barcă, putem mulina firul și...

Doctorul se aplecă peste apă, întinzându-se peste balustradă ca un jucător de biliard, cu parul întins în față.

— ...O să-l tragem la suprafață, dacă o să fim nevoiți.

M-am trezit că picioarele mă duc din nou în spate, spre cabină.

Doctorul se întinse și se tot întinse, cu vârful degetelor unui picior pe punte, cu celălalt în aer, cu o mână ținându-se de balustradă și cu cealaltă întinzând parul. Se clătină, ezită, se întinse, cârligul rată frânghia și lovi butoiul cu un *pocnet* sec.

— Ai grijă, am zis.

Încă întins peste bord, Fidorous se întoarse să se uite la mine și era pe cale să spună ceva, când butoiul prinse brusc viață, aruncând în aer o trâmbă neașteptată de apă și luând-o la goană pe mare. Doctorul tresări, pierzând cârligul și aproape pierzându-și și echilibrul. Eu am aruncat sulița și am sărit să-l apuc și să-l trag în spate de la marginea navei.

— Aia a fost... am zis. Iisuse, se prefăcea mort?

Fidorous se desprinse din brațele mele și se întoarse să vadă butoiul gonind pe marea liniștită.

— Scout, coboară și mai leagă un harpon. Eric, tu va trebui să cârmești. Repede, haideți amândoi, mișcarea, mișcarea, mișcarea. O să prindem rechinul isteț al lui Eric.

Am alergat pe scări spre puntea superioară în vreme ce Scout gonea pe scări în jos.

— În față, zise ea, mimând o manetă trasă în jos, și dintr-o parte în cealaltă, apoi imită mișcările unei cârme cu cealaltă mână. Ai priceput?

— Priceput.

— Cheia e în contact.

Mă sărută în grabă și dispăru.

Am urcat scările cât de repede am putut, simțind durerea împungându-mă în genunchiul umflat. Am găsit cheia, am răsucit-o. *Orpheus* a huruit. Am împins maneta, de încercare, și din corpul navei a ieșit o pală de fum negru. Nava a pornit înainte și eu am cârmit-o spre butoiul ce gonea pe apă.

Fidorous apăru pe punte cu arma lui, luând un harpon de la Scout, care se apucă apoi să lege cu frânghie un alt butoi. Bătrânul urcă pe trambulina de la prora, se întoarse și-mi făcu din mână.

— Mai repede, Omule de Tinichea. Haide, trebuie să ne apropiem de el.

Înaintând viforos, aerul mă lovi, cămașa pălmuindu-mi arsurile de soare. Am împins și mai tare maneta și motorul a scos un sunet ca de animal mare cuprins de spaimă. Înaintea butoiului, la suprafață ieși altceva, triunghiul întunecat al unei înotătoare și-n spatele lui un altul, mai subțire, coada ludovicianului.

— Iese la suprafață. Eric, iese la suprafață. Ne trebuie viteză mai mare. Haide.

— Dar nu pot... motorul. Nu vreau să...

— N-o să aibă nimic, haide, o să-i mai atașăm un butoi și-o să vedem dacă mai poate fugi atunci.

Am mai împins puțin maneta și *Orpheus* a huruit ascuțit. Un fum negru ca funinginea ieși din țevile de eșapament, însă îl prindeam din urmă, reduceam simțitor distanța dintre noi și rechin.

Scout strigă *liber*! și arma doctorului se declanșă cu un vâjâit. Harponul nimeri umbra rechinului chiar sub linia apei. Un al doilea butoi se desprinse de barcă și goni pe urmele primului, pe deasupra mării calme.

— Da!

Am redus puțin din presiunea asupra motorului, încetinindu-ne înaintarea.

— Nu, strigă doctorul spre mine. Ține-te după el, o să legăm de el toate trei butoaiele ca să fim siguri.

— Trey, țipă Scout de data asta. Ne duce în larg. Dacă...

— Aproape că l-am prins. Eric, nu-l scăpa din ochi. Scout, mai leagă un butoi și-o să...

Am împins din nou maneta. Țevile de eșapament continuară să scoată fum negru, noi ne-am urnit mai repede,

apoi huruitul motorului se frânse cu un țipăt de metal frânt. Un zăngănit puternic de sub punte și apoi nimic. Ambarcațiunea pluti mai departe într-o tăcere pe care doar o rană fatală o aduce. Am răsucit cheia în contact, dar n-am reușit să provoc decât un firav, neînsemnat scrâșnet.

— O, rahat, mi-am ridicat ușor mâinile de pe comenzi și-am pășit în spate. O, rahat.

La prora, Fidorous lăsă arma jos în timp ce rechinul și butoaiele ne lăsau în urmă.

Am coborât privirea și am văzut-o pe Scout traversând puntea spre doctor.

— O, nu, nu-mi spune, *asta nu-i o problemă majoră? Exact cum te-ai așteptat?* Mai ai totul complet sub control, nu?

Doctorul se întoarse și coborî de pe trambulină.

— E-o defecțiune minoră la sistemul de translație. Se întâmplă uneori, e normal și poate fi reparată la fel de ușor aici ca și la docuri, așa că, da, da, am totul sub control. Acum, dacă ai putea *și tu* să te controlezi, eu mă duc să rezolv problema.

— O defecțiune minoră? Doctore, n-a fost o defecțiune minoră – am auzit toți trei motorul rupându-se în bucăți. Uită-te în jur, dacă vrei, pentru toți sfinții! Adevărul e că suntem în mijlocul oceanului și *ne înclinăm*. Nu mă pricep cine știe ce la ambarcațiuni, dar știu că, atunci când încep să se încline, de obicei asta se datorează inundării.

— Adevărul e-un mecanism complex, Scout, mai ales în locul ăsta, și nu am nici timpul, nici dispoziția să stau și să-ți explic ție cum funcționează. Dacă vrem să avem sorți de izbândă, o să trebuiască să ai încredere că-mi fac datoria și tu să te concentrezi asupra datoriei tale, ai înțeles?

— Bine, fie. Răspunde-mi doar la asta – luăm apă la bord sau nu?

— Nu-i decât o spărtură mică. Bucla conceptuală are curățători de date care acționează ca niște pompe și o mențin în stare de funcționare.

Doctorul dădu să părăsească puntea, dar Scout îl apucă de mânecă.

— Stai așa. Ieri barca asta era de nescufundat și acum avem pompe care ne țin pe linia de plutire?

— Bine, dacă totul trebuie să fie în alb și negru pentru tine, procedăm așa. Ideea e că bucla asta conceptuală este inexpugnabilă, prin urmare orice *pare* să se întâmple, nu ne putem scufunda. Înțelegi lucrul ăsta? Pur și simplu nu se poate întâmpla.

— O, ce bine, pentru că preț de-o secundă am crezut că ne aflăm pe o navă care se scufundă, fără motor și cu un *afurisit de rechin uriaș* care ne dă târcoale din apă.

— Doamne, am spus, terminați odată.

Două fețe se uitară în sus la mine de pe punte. Am arătat spre mare.

Butoaiele descriau o curbă largă în apă și se îndreptau către noi.

Scout își ridică ochelarii pe cap.

— O, la naiba. Se întoarce. Ce, ne... ne *atacă*?

— Păi, orice o fi făcând, o să ne mai dea o porție, spuse Fidorous. Scout, mai leagă un butoi.

— Asta o să ne ajute la ceva? am strigat.

Fidorous ridică ochii spre mine.

— Nu poate continua așa cu toate trei butoaiele legate de el. Aproape că l-am prins.

— Cineva aproape că a prins pe cineva, zise Scout, apărându-și ochii cu mâna, uitându-se în continuare la mare.

— Dorothy.

— Da, da, căpitane.

Butoaiele prinseră viteză spre noi, fiecare ridicând în aer o cortină de apă deasupra și în jurul rechinului. De pe puntea superioară îi vedeam umbra întunecată, în

formă de torpilă, ridicându-se la suprafață. Înotătoarea ieși iar din apă.

Fidorous adoptă poziția de tragere, cu arma la umăr. Ludovicianul s-a ridicat mai mult deasupra apei și eu i-am văzut capul mare și lat și botul, înotătoarele ca niște aripi, coada musculoasă, mare și plată, propulsându-l către noi, totul uriaș și cenușiu și de nestăvilit.

— Vine drept spre noi, m-am auzit strigând. Atacă barca. Scout, apucă-te de ceva.

Eu m-am prins de marginea punții de control.

— Dumnezeule, a strigat doctorul. Țineți-vă bine.

Vup.

Harponul nimeri rechinul în înotătoare, dar ludovicianul nu încetini deloc, înaintă mai repede, ajunse mai aproape, tot mai aproape...

Zgomotul sfâșietor de lemn zdrobit și *Orpheus* înclinat tare la babord. M-am prins de micul parbriz al ambarcațiunii, împingându-mă cu picioarele în peretele punții superioare; Fidorous s-a agățat de balustradă, în vreme ce găleți, cutii, frânghii și toate celelalte se rostogoleau și se împrăștiau pe punte.

— Scout.

— E-n ordine, e bine, spuse vocea ei de undeva, dar pe ea n-o puteam vedea.

Un pocnet sau un bubuit sub noi, butoaiele legate de ludovician se frecau de fundul navei. Sub ochii mei, al treilea și ultimul butoi sări peste bord într-o ploaie de apă marină și toate trei o luară la goană, șuierând și împroșcând stropi, în largul oceanului întins.

Orpheus se clătină încet înainte și-napoi, după care își continuă drumul puțin prea repede, înclinându-se la tribord.

Am coborât scările alergând și-am dat ocol cabinei. Fidorous și Scout erau deja la balustrade.

Scout a clătinat din cap.

— Iar se scufundă.

— Nu poate s-o facă, nu? i-am spus doctorului. Nu cu trei butoaie legate de el?

Fidorous s-a uitat la mine și am observat o fisură în siguranța sa.

— Nu, a zis. Nu, nu cred că...

Butoaiele plutitoare fură brusc trase sub apă și dispărură, lăsând în urma lor un val care se pierdu repede pe suprafața neclintită a apei.

— O, rahat, făcu Scout. O, rahat.

M-am întors cu spatele la balustradă, am cuprins-o în brațe și ea și-a lipit fața de umărul meu. Am strâns-o tare și ea m-a îmbrățișat la rândul ei.

— E-n ordine, am spus. O să rezolvăm problema, o să rezolvăm toate problemele astea. Doctore?

— Nu... nu știu, a răspuns el, uitându-se în continuare peste marea pustie.

— E-n ordine, am repetat, cu brațele strânse pe după Scout. E bine, haide, o să găsim noi o soluție.

Și, uitându-mă peste umărul ei în timp ce rosteam toate acestea, uitându-mă peste punte și mare către masa de stânci care se ridica în zare, mi-am amintit.

Mi-am amintit unde mai văzusem insula.

În cabina lui *Orpheus*, Ian ne privea cu ochi mari, speriați, cum lucram toți trei.

Scout și Fidorous strângeau lucrurile căzute și mobila de pe podeaua înclinată, pentru a ajunge la trapa de întreținere. Eu îmi răsturnasem rucsacul pe prici, scormonind printre haine și bocanci, și pachete de plastic cu cărți și dosare. *Haide, haide. Unde ești?*

— Hei, ne-ar prinde bine ceva ajutor, zise Scout. Ce faci?

— Insula. Am mai văzut undeva insula aia.

Zgomotele din spatele meu se opriră.

— Ce ai făcut? zise Fidorous. Unde ai văzut-o?

Mi-am amintit de buzunarul de sus al rucsacului, i-am tras fermoarul și-am scos pachețelul de plastic.

— Pe vederea asta. Uitasem complet de ea. Am găsit-o în Sheffield și am pus-o acolo.

M-am întors, străduindu-mă să desfac pachețelul.

— E Naxos, e-o vedere cu Naxos.

Scout mă privi cu băgare de seamă.

— Insula grecească? zise Fidorous.

Am aprobat din cap.

— Cea mai frumoasă, cea pe care Eric și Clio și-au petrecut mare parte din timp înainte, înainte de ce s-a întâmplat. Aia de-afară e Naxos, sau, cel puțin, arată exact ca ea. Cum e posibil? Ce înseamnă asta, doctore?

— Nu știu. Dă-mi notițele lui Eric, alea pe care le-ai găsit în dormitor.

I-am dat punga cu fragmente. Îmi tremurau mâinile și nu reușeam să dezlipesc banda adezivă și să desfac vederea din folia de plastic impermeabilă, așa că am îndesat pachețelul în buzunarul de la spate al pantalonilor scurți. M-am cățărat prin cabina înclinată către ușă.

— Eric, întinse Scout mâna și mă prinse de braț. Era ceva în felul în care-mi rostise numele, ceva ce eu eram prea distras ca să aud.

— Trebuie să ies și să văd. Trebuie să mă asigur că nu-s nebun.

Scout și-a lăsat mâna să cadă și eu am ieșit din cabină pe punte.

Acolo era, uriașă și reală în mijlocul mării: insula. Am scos pachețelul din buzunar și m-am luptat din nou cu coconul de bandă adezivă. În cele din urmă, am reușit să rup destul din ea, să desfac plasticul și să scot vederea.

Imaginea se schimbase.

În locul insulei stâncoase, brun-roșcate, pe care mi-o aminteam, vederea înfățișa acum o imagine în alb-negru cu o casă mică, terasată. Casa Primului Eric Sanderson.

Casa mea, locul în care mă trezisem pe podeaua dormitorului și-o sunasem pe doctorița Randle și urmărisem meciuri de biliard și gătisem după rețetele celebrului maestru bucătar. Locul pe care-l lăsasem în urmă ca să pornesc în călătoria asta era imprimat acum acolo, pe pătrățelul acela de carton. M-am uitat de la imaginea din mână la insula de la orizont. *Imaginea devine reflecția, iar reflecția, imaginea.*

M-am întors și l-am văzut pe Fidorous în spatele meu. Am ridicat ilustrata ca s-o vadă și el.

— Ce înseamnă asta?

— Nu știu, Eric, a spus doctorul încet. Avea în mână supracoperta cu mesajul secret pe care o găsisem în camera Primului Eric Sanderson.

— Mă tem că pur și simplu nu știu.

— Băieți, se auzi vocea lui Scout din cabină. Ar fi bine să veniți și să vedeți asta.

Am îndesat vederea în buzunarul de la spate.

În cabină, Scout reușise să deschidă trapa și ședea pe margine, cu picioarele atârnând în gaură.

— Cum arată? am întrebat.

Scout a ridicat privirea.

— Nu prea bine.

— Nu prea bine, adică...?

— Adică e plin de apă.

Fidorous a îngenuncheat lângă ea, holbându-se în jos.

— Motorul s-a stricat și barca se umple mai repede decât o putem goli noi.

Și-a ridicat ochii măriți spre noi.

— Dar nu e posibil. Nu se poate.

— Ce spuneai despre natura firavă a adevărului? am întrebat.

— Da, și-a întins Fidorous brațele spre gaura din podea. Dar n-ar trebui... nu *poate* să provoace asta.

Ochii lui Scout se îngustară gânditori spre mine înainte să se întoarcă înapoi la doctor.

— Deci, ce vrei să ne spui? Că ne scufundăm?

El încuviință din cap.

— Da. Ne scufundăm. Pur și simplu nu...

Scout își păstră o atitudine profesională.

— Cât timp mai avem?

— Poate o oră.

Ea aprobă din cap.

— Și-apoi suntem în apă.

— Ludovicianul, am spus. Din cauza asta ne-a dus în larg și-a atacat barca: ca să ne scufunde.

Fidorous păru pe cale să ne debiteze din nou discursul cu *mașinăria proastă de mâncat*, dar n-o făcu.

— Mai avem încă timp, zise el în schimb. Butoaiele alea chiar or să-l obosească. Laptopul lui Nimeni încă funcționează și încă e conectat la Ward, așa că dacă Eric îl nimerește cu sulița...

— Nu cred c-o să ne dea ocazia, zise Scout. A făcut câteva găuri în barcă și acum s-a depărtat ca să aștepte să se scufunde. Pun pariu c-o să ne bălăcim în apă atunci când o să se întoarcă.

Fidorous se uită țintă în deschizătura trapei.

— Bine, am zis. Deci am eșuat. Ne dăm bătuți. Ne întoarcem.

Fidorous scutură din cap.

— Nu-i ușor să faci asta. Dimpotrivă, e un proces mai complicat decât acela prin care am ajuns aici. E nevoie de concentrare și, chiar dacă ne-am putea concentra... nu avem timpul necesar.

— Și-atunci suntem blocați aici?

— Da, mă tem că da.

— Nicăieri nu-i ca acasă, zise Scout absentă.

Doctorul zâmbi fără umor.

— Bine, dar eu sunt singurul pe care-l vrea rechinul.

M-am trântit pe pat.

— Nu mai e așa, a răspuns doctorul. Acum suntem implicați cu toții.

Mi-am dat seama că probabil așa era. Amândoi, în special Scout, erau atât de puternic legați de mine, încât rechinul probabil că nu ar mai fi stat să facă o diferențiere.

Ian mi se urcă pe genunchi, culcușindu-se. L-am cuprins protector cu brațul.

— Îmi pare rău.

Scout îmi zâmbi firav.

— Să nu-ți pară. A fost planul meu, ți-amintești? Tu ești cel care a fost implicat involuntar.

— O, mda, am zis, încercând și eu să zâmbesc.

Am rămas toți trei tăcuți.

— Bine, atunci.

Scout își dădu părul pe spate și își încrucișă picioarele sub ea.

— Trebuie să gândim logic. În ce situație ne aflăm? Am pierdut motorul. Barca se scufundă. Mai avem laptopul și mai avem sulița. Cum a spus doctorul, dacă Eric poate străpunge rechinul înainte să se scufunde barca, câștigăm.

Fidorous încuviință.

— Foarte bine rezumat.

— Singura noastră mare problemă, continuă Scout, este să convingem ludovicianul să se apropie destul de mult și să stea destul de nemișcat ca să fie străpuns înainte ca barca să se scufunde.

Scoase un suspin de deznădejde.

— Aveți vreo idee?

— L-am putea ademeni, am spus.

Se întoarseră amândoi spre mine.

— Continuă, mă îndemnă doctorul.

— Dacă eu intru în apă, o să vină.

— Eric, n-o să intri în apă, zise Scout privindu-mă cu ochi mari. E-o nebunie.

— Ba nu e, spuse Fidorous, și fața i se lumină. Ba nu e, pentru că încă avem dictafoanele. Mai avem o buclă conceptuală.

Dictafoanele. Ca *Orpheus* însuși și atât de multe alte lucruri de la bord, și acestea deveniseră altceva pe drumul încoace. De fapt, deveniseră ceea ce Primul Eric Sanderson spusese de la început că sunt – o adevărată cușcă pentru rechini.

Eu și cu Scout am scos părțile cuștii din debaraua de depozitare și le-am dus pe punte câte una odată. Fiecare dintre cei patru pereți era solid și greu, un cadru dur, umplut cu zăbrele din plastic negru. Noi i-am ținut nemișcați în vreme ce Fidorous i-a prins între ei și de baza cuștii cu mai multe nituri și bolțuri de cauciuc, care odinioară probabil fuseseră butoanele de *stop*, *play* și *record*. Când am terminat, doctorul a coborît înapoi în cabină să caute echipamentul de scafandru.

Noi am rămas amândoi pe puntea înclinată, umăr la umăr privind cușca.

— Nu poți coborî în apă cu aia.

— De ce nu? a întrebat Scout. Tu erai pregătit să cobori în apă fără nici un fel de protecție.

— Scout, e ca și inexistentă.

— Pe tine te-a apărat mereu.

— Dar lucrurile s-au schimbat. Barca asta e construită pe o buclă conceptuală de zece ori mai puternică decât dictafoanele și ludovicianul tot a făcut găuri în ea. O să rupă cușca în bucăți.

— De trei ori mai puternică.

A venit la mine și m-a prins de brațe, strângându-mă și zâmbindu-mi.

— Crede-mă, dacă mai ai vreo idee, aș fi *chiar* bucuroasă s-o aud.

Nu aveam ce să mai spun.

— Vezi? zise ea.

— Chiar nu vreau să faci asta.

— Nici eu nu vreau, dar tu ești singurul care-l poate străpunge pe ludovician, iar Fidorous e singurul care știe cum să ne ducă înapoi. Asta înseamnă că eu sunt singura care poate să coboare în cușcă.

M-am uitat la ea.

— Vino-ncoace.

M-a cuprins cu brațele și eu am strâns-o tare la piept.

— N-o face, am spus.

— Trebuie, a răspuns ea încet, lângă obrazul meu. Așa e scris, asta trebuie să urmeze.

M-a sărutat pe obraz.

— Asta trebuie să se întâmple și amândoi o știm.

Ciudat era că *într-adevăr* o știam. Vederea, insula, Fidorous, Randle, chiar și ludovicianul. Tot ce mi se întâmplase din momentul în care mă trezisem pe podeaua dormitorului, într-un fel pe care nu reușeam să-l înțeleg, totul făcea parte din același mare *ceva*, iar coborârea lui Scout în apă era și ea parte din același lucru. *Trebuia* să se întâmple. O știam, pur și simplu.

— Scout, am spus, ce se petrece?

Ea a expirat scurt.

— Sunt bine, nu?

Am aprobat din cap, trăgând-o strâns lângă mine.

După câteva momente, Fidorous urcă din cabină cu un tub de oxigen pentru scufundări și ceva aidoma unei jachete gonflabile de salvare strânsă la subsuoară.

— Am ceva de spus, vorbi el, după ce l-am ajutat să pună tubul jos lângă cușcă. Îmi pare rău, foarte rău față de voi amândoi. Te-am mai dezamăgit o dată, Eric, iar acum am făcut-o din nou. V-am dezamăgit pe amândoi.

În timp ce vorbea, toate scuturile și măștile și personalitățile se năruiră. În sfârșit, era adevăratul Fidorous: un bătrân obosit și umil care ieșea de după cortina-i măreață.

— Nu e nevoie să...

— Nu, Eric, te rog să nu-mi cauți scuze. Asta e vina mea. Sunt un bătrân prost și egoist, care a crezut că poate îndrepta totul exact ca-n una dintre poveștile alea vechi. Dar adevărul e că eu nu sunt Tekisui.

— Hei, stai așa un minut, zise Scout. Să nu uiți că totul a fost ideea mea și că el a fost destul de nerod ca să-mi cânte în strună. Dacă e așa, *nouă* ne pare rău că te-am târât *pe tine* în toată nenorocirea asta.

— Mda, am spus.

Doctorul s-a uitat la noi un moment, apoi a încuviințat încet din cap, în semn de mulțumire.

În bătaia soarelui, am simțit un zâmbet trist și glacial străbătându-mi chipul.

— În orice caz, a spus Scout, ce-i aia?

Fidorous întinse lucrul pe care-l adusese din cabină împreună cu tubul de oxigen. Crezusem că e o vestă de salvare, dar nu era, era o bărcuță gonflabilă pentru copii.

— E a motanului, zise el, e cușca lui.

Și atunci am râs, eu și Scout strângându-ne în brațe unul pe altul, iar Fidorous ținând barca de plastic ridicată în aer. Am râs așa cum râd oamenii în pragul unor vremuri întunecate și periculoase, cu hohote ca niște mici scântei luminoase în bezna nopții.

Orpheus se înclina puternic acum, tribordul fiind cu câțiva metri mai aproape de apă decât babordul, iar catargul era înclinat la cinci grade. Faptul că vinciul era prins la tribord înrăutățea și mai mult lucrurile și când am coborât cușca peste bord se mai adăugară, poate, cinci grade la înclinația catargului.

Scout purta costum de scafandru, tub de oxigen și masca ridicată pe frunte. Mai purta și două tricouri de-ale mele, care *să-i dea încă puțin aer de Eric Sanderson.*

Ea era pregătită. Cușca era pregătită. Sosise timpul.

— Bun, eroule, zise ea. Rechinul se apropie de cușcă, tu îl străpungi cu sulița. Rechinul și Ward sunt conectați. Gata cu rechinul. Gata cu Ward. Simplu, nu?

— Simplu, am spus, întinzându-mă și prinzându-i capul în palme.

Fidorous aduse sulița, trăgând cablul după el.

— Scout..., am început. Sunt lucruri pe care vreau să le...

— Nu. Păstrează-le în minte și spune-mi-le când mă întorc.

— Așa spun eroii din filmele de război. Mai ales piloții de bombardiere.

Ea râse.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

Mă cuprinse pe după mijloc cu brațele și mă sărută. Când ne despărțirăm, zâmbi.

— Ești cam netot uneori, știi asta?

— Mda, am spus. Scout, te rog să ai grijă.

— O să am.

S-a așezat pe marginea bărcii, și-a udat ochelarii și a intrat în cușcă. Am închis capacul și vinciul a zăngănit, coborând-o mai adânc în apă. Am ridicat mâna într-un salut reținut. Scout mi-a răspuns la fel, dispărând jos în albastru.

Următoarele cincisprezece minute n-au fost decât o așteptare încremenită și încordată. Bulele de aer scoase de Scout se spărgeau la suprafață, Fidorous se plimba de la babord la tribord, de la pupa la prora, privind apa, Ian se învârtea încolo și-ncoace pe punte și voia să stea cât mai aproape de mine posibil, din când în când câte un scârțâit al lemnului punții, catargul cronometrând în sens invers timpul rămas în vreme ce *Orpheus* continua să se încline către mare. Eu stăteam lângă vinci cu sulița în mână.

Și-atunci s-a întâmplat.

Totul s-a întâmplat foarte repede.

Un pocnet-bubuit-huruit sub noi – *a ieșit sub barcă* – și apoi cușca legănându-se departe de noi – *bum*. Bule și stropi de apă. *Orpheus* gemând, înclinându-se și mai tare. *Brr, brr*. Bule și stropi de apă și frânturi dintr-o uriașă formă cenușie în apa albă, înspumată. Eu ridicând sulița și nefiind în stare să văd decât cenușiul din apa albă, eu strigând ceva. Jeturi, cortine de apă lovindu-mă pe mine și puntea, ceva agitând marea calmă, înspumând-o, și eu strigând *trage-o sus, trage, trage cușca*, și eu strigând *nu-l văd ca lumea*. Butoaiele agitându-se prin spumă și vinciul scârțâind și apa și spuma și umbra, o coadă uriașă ieșind din apă. Fidorous, urlând ceva indescifrabil în zgomotul acela și vinciul încordându-se și eu strigând ceva și butoaiele și coada și apa agitată. *Orpheus* aplecându-se spre apa nestatornică și metalul și eu ținând sulița și strigând. Fidorous spunând *s-a încâlcit* și *s-a încâlcit în cablu* și butoaiele și sulița și spuma și stropii. Cușca ieșind parțial din apă, zdrobită și ruptă și goală și cu un butoi deasupra – *brr brr* – și eu strigând și ținând sulița. Coada, burta rechinului, o înotătoare ca o lamă albă încovoiată. *Orpheus* aplecându-se în apă și doctorul strigând și eu țipând la cușca goală și doctorul spunând *ne trage în jos* și *tai-o* și el cu un cuțit, o macetă. Barca pârâind, lăsându-se în apă, doctorul cățărându-se peste balustradă cu un picior pe cușca goală, roasă, tăind cablul. Spumă și stropi, coada, butoaiele tresăltând și coada lovind apa. Eu strigând și ridicând sulița și Fidorous tăind frânghiile încâlcite în cușcă. Capul ludovicianului ca un glonț alb și cenușiu, o nicovală, un jet uriaș ridicându-se dintre stropi și eu strigând și aruncând sulița.

Sulița în aer.

Sulița în aer trăgând cablul după ea.

Sulița în aer. Prea sus. Sulița deasupra capului rechinului și lovind doar apa albă din spate și scufundându-se.

Cablul negru derulându-se de pe punte. Barca pârâind. Fidorous tăind frânghiile și cușca diformă și eu sărind după cablul care se derula de pe punte și apucându-l, trăgându-l. Trăgându-l în spate, trăgând sulița înapoi. Spumă și stropi și cortine de apă. Vinciul smulgându-se din copastia bărcii și prăbușindu-se greoi, prăbușindu-se greoi peste doctorul Fidorous și atât el, cât și vinciul căzând în cușcă și cabluri, și frânghie, și butoaie, și Fidorous aruncat acolo de vinci. Sânge. Eu strigând și ținându-mă de balustradă și întinzându-mă, și doctorul în amalgamul de metal și lemn și frânghii, eu întinzându-mă și apoi totul – cușcă, butoaie, vinci, încâlceală de coarde și doctorul și brațul lui întins, întins, întins, tras în jos, departe, în spuma care înghițea totul, și valurile închizându-se deasupra cu un bubuit lichid. Barca înclinându-se. Bulele de spumă așezându-se și spărgându-se și apa liniștindu-se. Cablul suliței derulându-se repede pe punte și eu dând să-l prind și el smucindu-mă tare de coate și de încheieturile umerilor și zdrelindu-mi mâinile. Laptopul lui Nimeni zăngănind pe puntea povârnită și eu aruncându-mi corpul peste cablu între laptop și marginea bărcii, așa încât laptopul mă lovi tare în spate și cablul se smulse din priză și ștecărul îmi biciui coastele și țâșni pe punte, peste balustradă, și dispăru în mare.

Tăcere, întreruptă doar de vasul care se scufunda pârâind.

Apa revărsându-se peste balustradă și catargul înclinându-se spre mare.

Eu întins pe spate, plângând.

Gravitația trăgând încet totul de pe punte către albastrul apei.

Fragmentul becului
(Partea a treia / Porțiunea codificată)

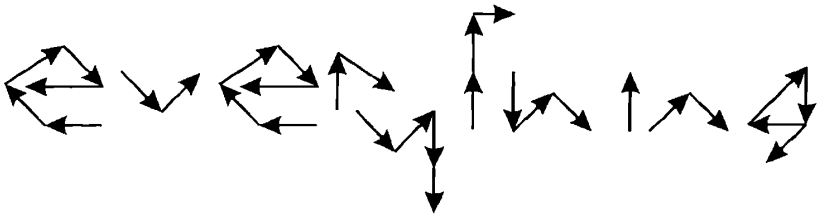

Totul s-a terminat.

Ultimele semne ale verii încă-și mai fac loc printre nori în unele după-amiezi, dar noaptea se lasă mai devreme și păianjenii grași și-au construit un labirint de pânze peste aleea din capătul grădinii. Dimineața devreme sunt toate argintii de rouă. Până astăzi nu am observat toate lucrurile astea. Mie încă mi se pare că e sfârșit de august. Ceasurile ticăie, dar nimic nu pare să se schimbe, oricât de mult ar înainta acele lor.

Mama lui Clio a trecut pe acasă cam acum o săptămână să ia niște fotografii și o eșarfă veche, pe care Clio o purta în copilărie și pe care, cine știe cum, a păstrat-o toată viața. Nici măcar nu văzusem eșarfa aceea vreodată, dar m-am prefăcut că e ceva important pentru Clee și am încuviințat din cap atunci când mi le-a cerut și am adus niște șervețele de hârtie când mama ei a început să plângă. Adusese cu ea câteva albume și mi-a arătat poze cu toate acele Clio pe care eu nu le cunoșteam – Clio la

școală, cu dinți prea mari și strungăreață și codițe, jucând rolul unui înger într-o piesă de teatru naivă, Clio, copilașul din cadă mânjit de mâncare pe față, Clio, adolescenta cu colanți negri, fustă scurtă, o cravată înnodată strengărește într-o parte, Clio, cercetașa emoționată în tabără, Clio studenta eminentă cu hainele ei de camuflaj și părul lung până la bărbie la un festival, cam pe când se aflase că suferă de cancer. Mama ei punându-mi întrebări despre toate cele întâmplate în Grecia, despre tot ce avea și nu avea legătură cu accidentul, și de fiecare dată când îi spuneam ceva o vedeam concentrându-se, ca și când ar fi pus informațiile la păstrare în minte.

Știu că probabil nu voi mai revedea niciodată vreun membru al familiei sale. E pur și simplu prea dureros și prea greu și n-am face decât să ne rănim reciproc dacă am păstra legătura.

E amiază. Toate lucrurile lui Clio au dispărut.

Mult timp n-am atins nimic. Din nou atemporală, casa era ca un templu secret în vreme ce praful se aduna pe lucruri pe care n-ar fi trebuit să se adune niciodată – periuța ei de dinți și uscătorul de păr și CD-urile nepuse înapoi în carcase și deodorantul de pe pervazul geamului de la baie. Lucruri obișnuite, păstrate cu grijă la locul lor pentru că ultima persoană care le-a atins nu va mai pune niciodată o ceașcă pe marginea mesei și nici nu va mai lăsa vreodată o carte pe jumătate citită. Lumea se forța să continue fără ea și eu mă forțam să țin zăgazurile intacte. Tata a venit în vizită nu demult. Nu se prea pricepe la vorbit, dar a încercat totuși să facă puțină curățenie în timp ce eu i-am pregătit o cafea. A mutat una dintre cărțile lui Clio și eu am țipat la el până când aproape că mi-am pierdut vocea, însă el tot n-a priceput și-a încercat să pună cartea înapoi de unde o luase, spunând *poftim, uite, e-n ordine, vezi? Nici n-o să-ți dai seama.* În cele din urmă, m-a ținut pur și simplu în brațe cât timp eu am

bocit și-am știut că și el plânge, dar în tăcere, lacrimile curgând șiroaie pe fața lui aspră, țepoasă.

Clio s-a înecat pe când făcea scufundări în largul coastei Paros. Afurisite scufundări. Văzuse un fluturaș publicitar al școlii de scufundări și mi-a vorbit întruna despre asta. În cele din urmă, am plecat de pe Naxos cu câteva nopți mai devreme ca ea să se poată duce și să facă o încercare în drum spre continent.

Când a venit poliția să mă caute stăteam în fața noului nostru hotel, bând o bere Amstel și terminându-mi cartea de Paul Auster. Era abia începutul serii și mă gândeam la pizza și cocteiluri și la întoarcerea, în sfârșit, în Marea Britanie. Mă gândeam la partida de sex în stare bahică din urmă cu câteva nopți și la felul în care răsuflarea și transpirația noastră aburiseră interiorul de plastic al cortului și la cum am stat acolo întinși, încolăciți, înconjurați de lucrurile noastre făcute vraiște.

„Poate un cârcel." M-au dus într-o cămăruță cu un ventilator și o carafă cu apă. Fețele veneau și plecau și uneori nu auzeam ce-mi spuneau decât după câteva ore bune. *„Poate un cârcel. O clipă de panică. O înghițitură de apă de mare."*

O înghițitură de apă de mare. Cât de mult înseamnă o înghițitură? Nu mult, poate jumătate de pahar, jumătate de pahar de apă obișnuită de mare. Imaginează-ți-o doar, vizualizeaz-o, e-o nimica toată, nu? *E-o nimica toată.* Stupid și fără sens. E ca și când ai muri pentru că ai întârziat cu cinci minute undeva. E ca și când ai muri pentru că ți-ai uitat afurisitul de portmoneu cine știe unde.

Uneori, noaptea târziu, suna telefonul. În primele câteva săptămâni după ce m-am întors asta se întâmpla mereu. Ședeam ore întregi în pat, așteptând ca el – *țrr-țrr, țrr-țrr. Țrr-țrr, țrr-țrr* – apoi vocea tatălui lui Clio spunea: *„Vreau să-mi vorbești despre"* sau *„mototol afurisit"* sau *„scuze. Ascultă, îmi pare rău"* sau *„nu-i așa – de ce-ar fi"* sau

„fetița mea“ sau *„n-ai avut grijă de ea“* sau *„nu pot, pur și simplu nu pot“*... Uneori, nu se auzea absolut nici un cuvânt, ci doar trei, patru, cinci hohote de plâns, apoi se întrerupea legătura.

Îi spuneam întotdeauna același lucru:

— Îmi pare rău, îmi pare tare rău.

Plângeam mult după ce închidea, uneori cât era noaptea de lungă. N-am spus asta nimănui, niciodată.

Mi-amintesc întruna amănunte. Chiar acum o secundă mi-am adus aminte cum am reușit să ne gătim ceva cu specific englezesc pe aragazul mic, de tabără, cu o seară înainte să ne strângem bagajele pe Naxos și să plecăm spre barcă. Toate amintirile astea, toate dor foarte tare și fiecare într-un alt fel, așa că nu cred c-o să rezist să nu clachez. Mai rău, ceea ce mă îmbolnăvește este faptul că nici unul dintre lucrurile pe care cred că mi le amintesc despre ea nu este întru totul adevărat sau complet. O pierd deja în favoarea generalizărilor, în nesfârșitele șoapte ca niște picături chinezești ale memoriei. Cât am fost plecați, am ținut un jurnal și, chiar și când l-am citit pentru prima dată, mi-am dat seama cât de multe goluri avea. N-am fost niciodată, nici unul dintre noi, atât de degajați sau atât de glumeți. Nu spuneam lucrurile așa cum trebuie tot timpul, sau măcar un sfert din timp. Nu scrie nimic în el despre cât de nedreaptă putea fi Clio uneori sau despre cât de ușor putea minți oamenii dacă i se părea că e mai bine pentru ei să nu știe unele lucruri. Nu scrie nimic despre momentele în care ea nu era haioasă sau sexy sau când vorbea prea mult sau când se pișa sau se căca. Chiar nu ai cum să păstrezi amintirea unei persoane după ce aceasta dispare și asta pentru că orice ți-ai fi notat nu reprezintă adevărul, ci e doar o poveste. Tot ce ne rămâne în minte sau pe hârtie sunt doar povești: narațiuni istețe alcătuite din fapte selectate, din legende, basme bine redactate care ne au pe noi ca protagoniști. Am citit

jurnalul de atât de multe ori, că frazele îmi par acum toate de lemn și străvezii, la fel de factice ca o telenovelă sau un celebru film hollywoodian pe care l-ai văzut de o mie de ori. Personajele seamănă cu mine și cu Clio, dar nu suntem noi; sunt doar actori care rostesc aceleași cuvinte stilizate iar și iar și iar, pe când tot ce e adevărat se scurge printre crăpături.

La trei săptămâni după ce m-am întors acasă, am primit un telefon. Poliția din Grecia se afla în posesia aparatului foto subacvatic al lui Clio și voia să știe dacă-l voiam. Sosi după cinci zile.

Un plic de fotografii Kodak, cu treizeci și șase de poze cu pești exotici multicolori a zăcut aici, pe masa din bucătărie, multă vreme. M-am uitat și m-am uitat și m-am uitat la pozele alea ore în șir, zile în șir, până când reușeam să le văd și cu ochii închiși, până când cunoșteam fiecare pește și fiecare compoziție de culoare. Vă puteam spune orice despre fiecare în parte – cele perfect clare, cele făcute prea de aproape sau încețoșate de mișcare, cele trei în care degetul mare al lui Clio apărea ca o lună de un roz pal în colțul cadrului. Le-am privit atât de mult, încât n-am făcut nimic altceva în unele zile.

Ieri-dimineață devreme, când pânzele de păianjen erau pline de rouă, am mers cu mașina în oraș, pe un șantier unde se construiește un centru de divertisment sau cinema, am scos pozele cu pești și negativele din plic și le-am aruncat una câte una într-un puț adânc și întunecat, săpat în pământ. Apoi m-am întors aici și-am început să împachetez și să fac curățenie.

Ți-am dus de-aici toate lucrurile, Clee. Le-am dat, le-am trimis. Am crezut că așa e mai bine. Am făcut-o pentru că nu credeam că mă mai pot împotrivi lumii.

Dar am mers prea departe.

Șezând acum aici, în casa asta goală, știu că n-ar fi trebuit să-ți arunc pozele subacvatice. Ieri aveam impresia

că acele treizeci și șase de poze *erau de vină* pentru ce ți s-a întâmplat. Le uram, le învinuiam, le loveam cu piciorul și le aruncam prin cameră. Nu mai puteam îndura să le știu acolo pe masă, în casă, chiar pe lumea aceasta. Dar acum, că *nu* mai sunt, nu mă pot gândi decât la cât de mult ți-ai dori aparatul ăla foto subacvatic și la cât de mult ți-ai *fi* dorit să vezi pozele alea, să vezi dacă au ieșit. Nu mă gândesc decât la cum am râs și la tine bălăcindu-te în mare cu aparatul ăla pe Naxos, căutând următorul pește viu colorat sau mare sau ciudat și aruncându-te în valuri. Mă gândesc la cât de fericiți am fost acolo, în locul ăla, în cortul nostru, pe plaja aia. Mi se rupe inima și vreau pozele înapoi, Clee. Mi le doresc atât de tare înapoi. Nu-mi vine să cred ce am făcut.

Săptămâna trecută l-am anunțat pe proprietar. O să mă mut pentru o vreme. N-am spus nimănui că plec, nici tatei. Nu știu dacă e bine sau rău ceea ce fac, dar adevărul e că nu mai fac față, nu mai rezist să fiu eu.

Mi-e dor de tine, Clio.

Îmi pare tare, tare rău.

Ultima sforțare

Alunecând, pierzându-mi echilibrul, m-am sforțat să mă ridic în picioare. Împleticindu-mă pe puntea înclinată și udă cu laptopul lui Nimeni la subsuoară, am strigat spre apa nemișcată.

— Scout.

Oceanul se întindea oriunde mă uitam.

— Scout. Doctore Fidorous.

Nimic.

— Iisuse, m-am auzit spunând. Scout – și apoi, sprijinindu-mă de cabina povârnită, încet, cu fața udă de lacrimi: Clio.

Doar pârâitul navei *Orpheus*.

Marea calmă furișându-se, revărsându-se încet peste punte, în vălurele.

Marea trăgând încet barca în adâncul ei, ca și când întregul ocean ar fi fost un gigantic animal unicelular, hrănindu-se cu ce-a mai rămas din lume.

Cu toții ne scufundăm în apă și nu mai ieșim niciodată la suprafață.

Așa se sfârșește totul.

Miau. Miiiau. Un Ian cu ochi bulbucați, holbându-se la mine din colțul ușii cabinei înclinate. M-am uitat în jur și i-am văzut cușca-bărcuță gonflabilă printre lucrurile alunecate lângă balustradă și luate de apă.

Ștergându-mi lacrimile de la ochi cu antebrațul, m-am cățărat și am sprijinit laptopul de peretele dinspre babord al cabinei, partea cea mai îndepărtată de apă. Cum *Orpheus* se înclina la tribord, babordul și puntea formau un soi de V răsturnat, un spațiu temporar de depozitare.

Miau.

— Știu, am spus, îndreptându-mă spre el. Și mie la fel.

L-am ridicat și l-am strâns în brațe, coborând nasul și inspirându-i mirosul de haină de blană veche.

— Și mie la fel.

Am coborât puntea, pe jumătate alunecând și pe jumătate târându-mă pe turul pantalonilor, strângând bine motanul la piept, și l-am pus în bărcuța lui.

— Stai, am spus, cu lacrimile alunecându-mi pe față, sărate în bătaia soarelui. Ascultă-mă măcar o dată și *stai* locului.

Ian se uită în sus la mine, tremurând. Fața lui mare mă imploră să-l iau din nou în brațe, dar nu se mișcă.

— Ce motan ascultător ești, am spus, dând să plec. Stai, să nu te miști de acolo.

Am urcat din nou pe puntea udă și înclinată, cu bocancii scârțâindu-mi și alunecând pe scândurile jilave. Am ajuns la cabină și m-am aruncat prin ușă și pe scări în jos. Am ieșit cu o pungă de plastic conținând caietele cu *Fragmentul beculuí* și celelalte lucruri din camera Primului Eric. Alunecând înapoi spre oglinda apei, le-am pitit în bărcuță lângă pisoi.

Miau.

Ian țopăia ca să-l ridic de acolo.

L-am mângâiat pe cap și el s-a frecat insistent de mâna mea.

— Știu, știu, dar trebuie să stai acolo. Îmi pare rău, dar trebuie s-o faci. Ai înțeles? Nu-i sigur pentru...

Orpheus gemu, se înclină cu câteva grade, iar Ian și bărcuța lui începură să se desprindă de nava care se

scufunda. Pisoiul se uită cu ochi mari la mine, îngrozit, în timp ce bărcuța se îndepărtă de *Orpheus* într-un mic vârtej gravitațional de rămășițe plutitoare.

— Îți doresc noroc, am șoptit, și el a început să plutească încet, în derivă.

— Prea bine, am strigat spre marea calmă, cu o voce tremurătoare și frântă de lacrimi. Bine, deci, unde ești? Unde ești, rechinule, pentru că eu sunt chiar aici. Sunt chiar aici.

Am inspirat sacadat.

— Și nu mai am unde să fug.

Orpheus stătea înclinat acum la 45 de grade în ocean, cu apa urcând pe punte. M-am cățărat în V-ul format de peretele dinspre babord al cabinei oblice și punte. M-am întins și mi-am lungit gâtul ca să mă uit peste balustrada dinspre babord, aflată sus, în aer, dar nu se vedea nimic acolo, nici urmă de ludovician, doar kilometri întregi de mare pustie și insula în zare.

— Haide, știu că ești acolo, am strigat peste apă. Ești mereu acolo, nu? Ce mai aștepți?

M-am târât de-a lungul V-ului, am luat laptopul lui Nimeni și m-am cățărat pe peretele înclinat al cabinei până pe puntea superioară. Mi-am aruncat picioarele peste margine, uitându-mă în jos la apa care urca spre mine.

Marea creștea din ce în ce mai repede și barca pârâia din toate încheieturile, peretele cândva vertical al punții superioare fiind acum un soi de scut pe marginea căruia ședeam eu, legănându-mi picioarele.

Am verificat atent antena mică de crom, după care am deschis laptopul. Ecranul era încă activ, încă albastru, conexiunea era încă stabilă, complicatul cod alb al lui Mycroft Ward scurgându-se pe el ca o cascadă de cuvinte.

Mulțumesc.

Am coborât ecranul aproape complet, am închis ochii și am înghițit.

Apa înainta acum repede, atingându-mi talpa bocancilor și apoi urcându-mi spre glezne; picioarele îmi erau ude și reci, iar eu tremuram din tot corpul.

— Haide, am icnit, sunt aici. Tu unde ești?

Am ascultat pârâitul bărcii, clipocitul apei care creștea, propriile-mi suspine tremurate. Apa îmi acoperi tibiile.

— Unde ești?

Și-atunci...

Ţrr, ţrr

O masă încâlcită, alcătuită din butoaie și cușcă țâșni la suprafața oceanului calm, la o distanță de o sută cincizeci de metri. Încet, mormanul acela începu să înainteze prin apă către mine.

— Haide, am spus cu răsuflarea tăiată, uite-mă aici.

Și am început să dau din picioare, în și afară din apă, la început încet și apoi mai repede, iscând spumă albă și făcând zgomot.

— Uite-mă aici.

Durerea din genunchiul rănit îmi făcu dinții să se încleștеze și buzele să se strângă, dar am continuat să bat din picioare.

Epava prinse viteză, ridicând valuri haotice de-o parte și de cealaltă, proiectând în aer nori albi de stropi.

Ţrr, ţrr, ţrr, ţrr

— Haide, am strigat. Uite-mă aici. Haide.

Înotătoarea se ridică, despicând apa din fața butoaielor și răsturnând ca-n brazdă un val lung și precis. Am dat din picioare și am strigat și am strigat și am dat din picioare. Ludovicianul înaintă mai repede, ajunse mai sus, mai aproape, mai aproape.

Brr, brr, brr, brr, brr-brr

— Asta e, am strigat. Acum sunt pregătit să mă uit la tine, arătare afurisită. Știu ce ești și sunt pregătit să te văd cum se cuvine.

Rechinul își continuă drumul spre mine într-o răbufnire de stropi – amintiri și regrete și dorințe și tristețe și fericire și visuri –, capul rechinului, doi ochi negri, de jucărie, de-o parte și de cealaltă a unui glonț uriaș și cenușiu, o nicovală, jet gigantic, despicat pe din două, în față, într-o pâlnie neagră și roșie plină de dinți.

Știu ce ești.

Am aruncat laptopul în gura lui roșie, deschisă și m-am rostogolit pe spate de pe puntea superioară, în timp ce ludovicianul o zdrobea, făcând-o așchii, după care...

Exact ca-n rai

Explozia făcu o gaură în mare, forța presiunii aruncând tone de apă în sus și iscând un val violent și înalt, care mă ridică pe creasta lui, rostogolindu-mă, dându-mă peste cap și proiectându-mă în vâjâitul baritonal al adâncului albastru. Am revenit la suprafață icnind într-o lume fantomatică a ceței groase și-a stropilor de apă. Rămășițe de rechin și de barcă se prăbușeau din văzduh, abia întrevăzute în ceață, o ploaie de meteoriți a umbrelor. Cu ochii larg deschiși și gâfâind, m-am băgat sub apă când o bucată uriașă de carenă frântă s-a ivit rotindu-se din albul dimprejur și a aterizat cu zgomot în ocean, în spatele meu.

Ieșind repede la suprafață, tușind și scuipând, am înotat prin valuri și printre hălci de carne spre grămada năruită a navei *Orpheus*, m-am cățărat cu pieptul pe ea și m-am ținut bine cât timp au căzut din cer și ultimele rămășițe.

Marea s-a liniștit într-un târziu într-o legănare chinuită, dar ceața a rămas deasupra ei, un întreg al doilea ocean de năvoade și pânze de păianjen, stăruitor și unduitor și tăcut. Mi-am lipit fruntea de scânduri, tremurând înfrigurat, înăbușindu-mi suspinele. M-am împins ușor în mâini și-am încercat să mă uit în jur, căutându-l pe Ian și bărcuța lui, căutând orice, dar nu reușeam să văd decât la poate doi metri în fiecare direcție și nu era nimic altceva în bucățica mea de ocean. Eram singur-singurel în toată albeața aia. M-am lăsat din nou pe scânduri.

Am simțit ceva, o vagă vibrație ca o firavă zvâcnire musculară în spatele coapsei. *Sunt rănit*, mi-am spus, *sunt spintecat și răceala amorțește durerea*. Am dus o mână jos și-n spate ca să mă pipăi și-am găsit vederea în buzunarul din spate al pantalonilor scurți. Am atins-o din nou și, da, părea că micuțul dreptunghi de carton zumzăia. Am scos-o cu grijă din buzunar, sprijinindu-mă cu coatele de epavă ca să mă uit mai bine.

Acum vederea era udă leoarcă, și se rupea pe la margini, dar eu n-am observat asta. Ceva uimitor îmi reținu toată atenția: imaginea în alb-negru a casei mele se mișca.

Sub privirile mele uluite, micuțul graur din pixeli se scutură și zbură de pe firul de telefon din pixeli. Copaci din pixeli se mișcau în bătaia vântului din pixeli. Un Volkswagen cenușiu din pixeli trecu prin cadru, rulând pe drumul care ieșea din imagine.

Am ridicat degetul ca să ating suprafața vederii, dar *nu exista* nici o suprafață. Degetul meu trecu drept prin ea și deveni o altă parte mișcătoare a sa. Am împins înăuntru palma, apoi tot brațul. Am simțit aerul rece și ploios, aerul *real* din cealaltă parte a vederii. M-am uitat fix la imagine, mi-am convins mâna din pixeli să se strângă într-un pumn din pixeli și apoi am desfăcut-o, întinzând-o și fluturând din degetele în alb-negru.

Auzeam zgomotul traficului. Și alte sunete – un copil plângând, bâzâitul unui televizor printr-un geam deschis –, zgomote ce pluteau peste suprafața apei încețoșate. Uitându-mă în jur, umbre vagi începură să se ivească în albeață. Siluete familiare prinseră contur în jurul meu, acoperișuri terasate la orizont și copaci, antene TV și hornuri, stâlpul de telegraf din grădina casei de peste drum de-a mea.

Mi-am scos brațul din imagine. Sunetele se stinseră repede și siluetele se șterseră, întorcându-se în ceață.

M-am holbat la vedere. O altă mașină din pixeli trecu în goană prin cadru, dar acum fără să scoată vreun zgomot. Abia reușeam să întrezăresc ploaia, căzând tot mai deasă, brăzdând scena în mici tușe cenușii. M-am uitat o vreme la casa mea în alb-negru.

— Nu, am spus încet într-un târziu, adresându-mă imaginii. Nu mă întorc, n-o să mă întorc niciodată. *Pas cu pas*, să-ncerc să fiu curajos și puternic? Să fac față și să merg mai departe, de ce să-mi doresc asta?

Am simțit lacrimile încinse.

— Ea e moartă.

Capul îmi căzu în îndoitura cotului.

— Ea e moartă și eu sunt sătul până peste cap să supraviețuiesc.

Și am plâns și am plâns și am plâns.

Trecură clipe mohorâte, spălăcite.

Și-atunci.

Am simțit cum spatele mi se încălzește. Am ridicat ochii. Raze de soare, lumină răzbătând prin ceață și decupând mici petice călătoare de albastru pe oceanul rece. Mi-am schimbat poziția pe epava lui *Orpheus*, încercând să zăresc prin ceața tot mai rară bărcuța lui Ian. M-am întors din nou, încercând să văd mai bine, și-n clipa aceea am observat ce se întâmpla cu vederea din mâna mea. Imaginea în alb-negru a casei mele se estompa, negrul bătând în alb. Nu după mult timp, imaginea dispăru cu totul, lăsând vederea complet goală. Am dat să ating din nou suprafața, dar m-am oprit: cartonașul zumzăia din nou, vibra slab între degetele mele. Zumzetul dură doar o clipă, dar, când se opri, vederea păru să se fi preschimbat în altceva, ceva mai subțire și cu mai puțină substanță, ceva cu o textură curată și lucioasă. Sub ochii mei se închega o nouă imagine, nu în alb-negru de data aceasta, ci animată de tonuri de roșu și albastru și galben și verde.

În câteva secunde țineam în mână nu o vedere, ci o fotografie subacvatică a unui pește viu colorat.

M-am uitat fix la imagine, copleșit de-un imens sentiment de interconectivitate, o relevanță zdrobitor de apăsătoare pe care o simțeam, dar nu reușeam s-o identific. Se întâmpla ceva de necuprins. Ceva atât, atât de important...

O trâmbă de bule erupse la câțiva pași de bucata mea din *Orpheus* și am încercat să mă ridic cu totul din apă pe peretele frânt de carenă.

Scout, cu masca de scafandru pe față, ieși la suprafața apei și făcu din mână, scoțând din gură tubul de oxigen.

— Hei, spuse ea, rânjind.

— Iisuse.

Am îndesat imaginea în buzunarul de la spate, râzând și lăsându-mă să alunec de pe carenă în apă, spre ea.

Scout râse și ea, dându-și jos masca de scafandru și înotând spre mine. Am prins-o și ea m-a prins pe mine și ne-am tras unul pe celălalt prin apă, ne-am cuprins în brațe, strângându-ne tare la piept, stând așa și râzând ca nebunii.

— Credeam că ai murit, am spus, când în sfârșit mi-am găsit răsuflarea. O, Doamne, am crezut că ai murit.

— Rechinul a făcut o gaură în cușcă, a zis ea. Când s-a încâlcit, eu, nu știu cum, m-am strecurat afară.

— Nu știi cum te-ai strecurat afară, am repetat, uitându-mă neîncrezător la ea, clătinând din cap.

Atunci ne-am sărutat. Ne-am sărutat lângă epava plutitoare, strâns îmbrățișați, ca și când ar fi fost sfârșitul și începutul lumii, ca și când altceva n-ar mai fi existat și n-avea să mai existe niciodată.

— Nu-mi vine să cred că ești aici, am spus încet când ne-am depărtat unul de altul.

— Nu-mi vine să cred că ai izbutit, mi-a zâmbit ea. Ai izbutit, Eric.

Am ridicat stânjenit din umeri.

— Știu.

— Ce s-a întâmplat cu doctorul?

Am clătinat din cap.

Scout s-a uitat în apă.

— Cușca și butoaiele și rechinul s-au încâlcit și el încerca să taie frânghiile. S-a întâmplat foarte repede, într-un minut era... adică, n-am știut pentru o secundă ce s-a întâmplat și apoi...

Pe când eu mă împleticeam în cuvinte, încercând să le găsesc pe cele potrivite, Scout se uită adânc, adânc în ochii mei.

— E-n ordine, spuse ea calm, într-un sfârșit, punând o mână pe umărul meu. Știu că nu puteai să faci nimic.

— Nu ajungeam la el. Am încercat să-l prind, dar n-am fost destul de rapid și...

— N-a fost vina ta.

— Vinciul s-a desprins pe nepregătite, eu am...

— Eric, te rog.

— Ce?

— Ascultă-mă atent. Încerc să-ți spun ceva important, bine?

Am privit-o. A ridicat o mână și a așezat-o tandru pe obrazul meu.

— N-ai greșit cu nimic, a spus ea. Uneori lucrurile merg rău și nimeni nu poate face nimic să le îndrepte. Nimic din ce s-a întâmplat n-a fost vina ta, Eric. Nu te învinuiesc, pricepi? Nu te învinuiesc. A fost un accident.

Atunci totul căpătă sens. Absurdițățile șoptite și acel uriaș *ceva* pe care nu reușisem să-l găsesc, totul concentrându-se într-o singură luminoasă, sclipitoare revelație.

În acel moment am înțeles totul.

— O, Doamne.

Scout zâmbi.

— Mulțumesc, am spus, cu ochii scăldați în lacrimi și furnicându-mă.

— N-a fost vina ta, a șoptit ea, plângând ca și mine.

— Te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna. Știi asta, nu?

— Știu asta, a spus ea. Și mie-mi place să mă aflu în compania ta.

Am râs fără nici o reținere.

— Urăsc exprimarea asta.

— Știu, a rânjit ea, înlăcrimată. Ești prea comod.

Și ne-am ținut strâns în brațe, plângând, pe când ultimele fuioare de ceață se risipeau în jurul nostru.

— Hei, a spus Scout, mângâindu-mă pe spate, ăla de acolo e Ian?

M-am întors să mă uit. Bărcuța galbenă a lui Ian tresălta pe valuri mai încolo. Mult în spatele lui, în largul mării, insula se înălța măreață și stâncoasă, încețoșată în zare.

— Ian! am strigat, pe jumătate spre motan și pe jumătate de bucurie că-i văd bărcuța. Am fluturat din mână în direcția lui. Cred că-l văd. Tu îl vezi?

— O, da, a încuviințat ea, uitându-se în depărtare, ferindu-și ochii de soare cu mâna. Te așteaptă necazuri mari. Haide.

— Scout.

— Mda?

— S-a sfârșit, nu?

— Da. S-a sfârșit.

S-a uitat la mine.

— Te simți bine?

Am încuviințat din cap.

— Sunt bucuros, am spus încet. Și-acum unde mergem?

A arătat cu degetul spre insulă.

— Mda, dar ce-i aia, ce-i cu adevărat?

Scout zâmbi.

— Acasă.

Pe când îi împingeam bărcuța spre țărmul din zare, Ian se uita încruntat peste ape ca un căpitan de vas de modă veche.

Ajunseserăm la jumătatea distanței către insulă, când orășelele alcătuite din clădiri albe, pătrate începură să se lumineze în seara prăfoasă. În timp ce noaptea se lăsa peste noi, am condus bărcuța gonflabilă spre o porțiune de coastă ademenitoare, o lungă întindere de plajă unde felinarele tavernelor și barurilor de pe faleză aruncau dungi multicolore pe valuri.

Z >> Ştiri

Cadavrul bărbatului dispărut a fost găsit

Cadavrul recuperat noaptea trecută de pe şantierul deschis în zona Deansgate, din districtul Greater Manchester, a fost identificat în persoana bărbatului din Derby dat dispărut, Eric Sanderson.

Sanderson, care se crede că suferea de-o boală mintală rară, a dispărut din locuinţa sa în toamna trecută, devenind subiectul unei ample căutări din partea poliţiei.

Poliţia a fost alertată iniţial de un raport de dispariţie depus de profesorul Helen Randle, psiholog şi universitar ieşit la pensie. Se presupune că Randle i-a oferit în particular consultanţa de specialitate domnului Sanderson mai bine de doi ani, fără să anunţe starea sa autorităţilor îndrituite. Astăzi, doamna profesor a susţinut din nou că acţiunile sale au fost întotdeauna „întru totul legale". În lumina morţii lui Sanderson, se aşteaptă ca poliţia să-i solicite lui Randle un nou interogatoriu.

Se crede că domnul Sanderson a suferit de-o afecţiune mentală rară, cunoscută sub numele de fuga psihotropă. Fuga psihotropă se spune că deformează, încurcă, elimină şi remodelează amintirile şi faptele în mintea suferindului. „E greu de imaginat prin ce-a putut trece", a declarat psihologul poliţiei, doctorul Ryan Mitchell, în timpul conferinţei de presă din această dimineaţa.

Starea lui Sanderson se crede că s-a datorat unei îndelungate traume emoţionale provocate de moartea iubitei sale, Clio Aames, care s-a înecat în timpul unui exerciţiu de scufundări pe când cei doi se aflau în vacanţă în Grecia.

Ca urmare a identificării din această dimineaţă, poliţia a catalogat vederea primită de profesorul Randle la începutul acestei săptămâni şi considerată până acum ca fiind trimisă de Sanderson însuşi drept o „farsă crudă şi răuvoitoare".

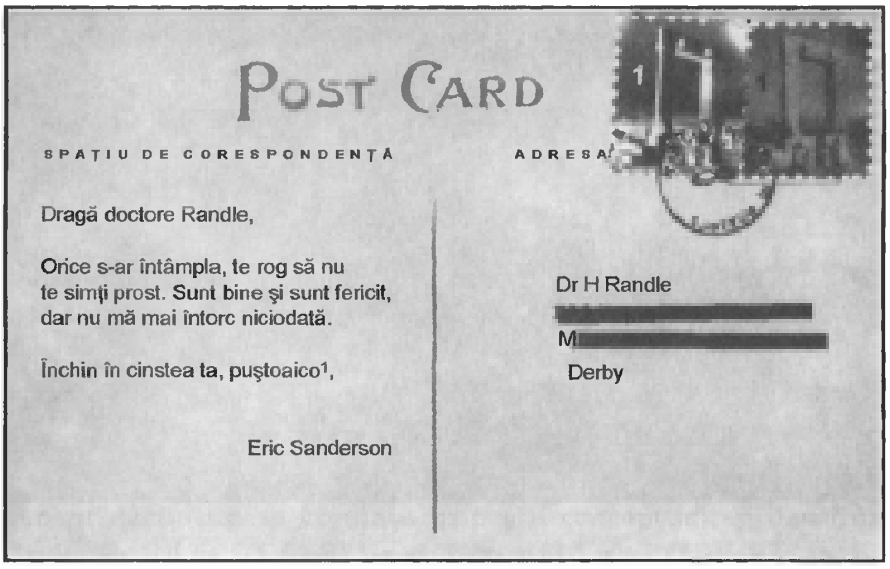

1. „Here's lookin' at you, kid" (în original) – celebra frază din filmul *Casablanca*, asupra sensurilor căreia părerile sunt împărțite; cele mai multe, însă, înclină în favoarea unui toast.

Mulțumiri

Îi mulțumesc înainte de toate minunatei și înțelegătoarei mele iubite, Charlotte Bozic – ești uimitoare. Îi mulțumesc bunei mele prietene Maggie Hannan pentru absolut tot, de la Alvarez la Zest. Le mulțumesc lui Toby Litt și lui Ali Smith pentru că mi-au acordat o șansă în *New Writing 13*. Le mulțumesc lui David Mitchell pentru comentarii și ciocolată, lui Scarlett Thomas pentru că m-a îndreptat în direcția bună și agentului și prietenului meu Simon „Rechinul" Trewin pentru că a făcut toate acestea posibile. Îi mulțumesc lui Francis Bickmore, redactor și complice la crima conceptuală, pentru că a investit atât de mult în lumea lui Eric și pentru toate orele în care am discutat și ne-am pus ne-logica la încercare, lucru care a însemnat mult pentru forma finală a cărții. Le mulțumesc lui Jamie Byng – un om care are în loc de sânge kerosen și entuziasm – pentru neclintita sa credință în peștii conceptuali și Jessicăi Craig pentru că i-a făcut pe atât de mulți alții să creadă în ei. Mulțumiri din inimă tuturor celorlalți de la Canongate, care au făcut ca toate aspectele publicării acestei cărți să fie o experiență atât de fantastică (am auzit că mai sunt și alte edituri, dar nu-s prea sigur dacă să cred asta...). Le mulțumesc lui Jane Stubbs și întregului Arts Council England, Yorkshire, și lui Paul Holloway și Hull City Arts Unit pentru tot ajutorul, sprijinul și încrederea lor. Le mulțumesc lui James Russell, lui Helen Tuton și lui Rob Davie pentru prima lor corectură în roșu. Le mulțumesc lui Abi Walker, Lee Fenton, Colin Hurst, Stephen Walker, Helen Ridler, Nick Broughton, Matt Clarke, Rebecca Woods, Paul Hardy, Mike Galvin și tuturor celorlalți (știți voi care sunteți) pentru anii de distracții și necazuri care

au făcut posibilă existența acestei cărți. Mulțumesc familiei mele pentru că m-a susținut și n-a spus niciodată: „Când o să-ți găsești și tu un serviciu adevărat?". Ultimele mulțumiri se datorează lui St John Donald, Katherinei Butler și lui Peter Czernin pentru munca lor susținută la elaborarea rudei de celuloid a acestui ludovician.

Cuprins

UNU

1. Relicva unui lucru năruit în proporție de nouă zecimi 9
2. Arheologie în bucătărie și al doilea mesaj 24
3. Sufletul meu era spațiul infinit, iar mintea – matematică 33
4. Fragmentul becului (Partea întâi) 46
5. Nor alb și munte albastru 57
6. Timpul și vânătorul 63
7. Cripto-zoologia rechinilor pur conceptuali, sistemele de apărare cu dictafoane și spargerea codului becului într-o selecție de scrisori primite de la Primul Eric Sanderson 76
8. Impresionistul 98

DOI

9. Pe urmele lui Trey Fidorous – Fosile reconstituite și obiecte găsite (De la Hull la Sheffield) 107
10. Epave din larg și de pe uscat 112
11. Tot mai mica Antarctică a timpului 123
12. Fragmentul becului (Partea a doua) 128
13. Toți îngerii vin 143
14. Domnul Nimeni 150

15. Luxofagul 168
16. Ludovicianul 177
17. O adiere invizibilă de vânt 185

TREI

18. Hip-hip, ura ! 201
19. Istoria se scufundă în adâncuri 215
20. Aranjamentul 226
21. Aha... 241
22. Un gol în zidul de cărămidă 244
23. O lume de pix 258
24. Doctorul de limbaj 272
25. Hakuun și Kuzan (Toate stelele sângerează) 287
26. E-o memorie slabă care nu merge decât îndărăt 293
27. Cine ești de fapt și ce ai fost înainte ? 310
28. Cubul de lumină 325
29. Orpheus și codul QWERTY 328

PATRU

30. Rămas-bun și adio, încântătoare
doamne spaniole 357
31. Sentimente sau mai știu eu ce 429
32. Rămas-bun și adio, doamne din Spania 441
33. Fragmentul beculuI
(Partea a treia / Porțiunea codificată) 459
34. Ultima sforțare 465
35. Exact ca-n rai 471
36. Rămas-bun, domnule Tegmark 478

Mulțumiri 481

Ultimele apariții din
colecția THRILLER

James Ellroy – *L.A. Confidential*
Nicole Jamet, Marie-Anne Le Pezennec – *Dolmen*
Jeffery Deaver – *Colecționarul de oase*
Donna Leon – *Moarte într-o țară străină*
James Ellroy – *Marele niciunde*
Jeffery Deaver – *Omul dispărut*
Philip Kerr – *Berlin Noir I. Toporași de martie*
Michael Crichton – *Next*
R.N. Morris – *Securea blândă*
Philip Kerr – *Berlin Noir II. Criminalul din umbră*
Guido Cervo – *Semnul lui Attila*

în pregătire:

Sam Bourne – *Ultimul testament*
Philip Kerr – *Berlin Noir III. Recviem german*
James Ellroy – *Dulcele sărut al Daliei*
Marco Salvador – *Longobardul*

www.polirom.ro

Redactor: Ada Tanasă
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Constantin Mihăescu

Bun de tipar: februarie 2008. Apărut: 2008
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. Arta Grafică S.A.

Valoarea timbrului literar este de 2% din preţul de vânzare şi se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. 2511.1-171.1/ROL

THRILLER

„Inovator, postmodern, metaficțional... cea mai originală experiență de lectură a anului, un roman care nu seamănă cu nici un altul apărut în ultimele decenii."

The Independent

„O carte inteligentă, incitantă, plină de umor... și, nu în cele din urmă, emoționantă."

Sunday Times

„*Amintirile rechinului* este un thriller psihologic în care se simt influențe din *Memento*, *Matrix* și ficțiunea lui Mark Danielewski. Incitant, distractiv și uneori terifiant, romanul explorează construcția identității prin intermediul unui amnezic ghidat de mesajele eului său anterior și amenințat de un rechin conceptual."

The Guardian

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0968-0

www.polirom.ro

Pe coperta: Ilustrație de Nicoleta Ionescu